

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOUISE O'NEILL

KUSURSUZLAR

'Karanlık bir rüya. Canlı bir kâbus. O'Neill'in
kurguladığı dünya korkutucu çünkü gerçekleşebilir.'
—JEANETTE WINTERSON

YABANCI

Ücretsiz PDF E-kitapları için <https://fantasy.org>

"BİZİM GİBİ KIZLAR İÇİN EŞ OLMAK ÖZGÜRLÜKTÜR."

Kadınların, erkeklere hizmet etmeleri için yaratıldığı bir dünyada, bütün kızların ilk görevi güzel olmaktır. Artık doğal yollarla dünyaya gelmiyor, özel olarak tasarlanıyorlar, sonra da reşit olana kadar Okullarda, gelecekteki eşlerini tatmin etmek için yetiştiriliyorlar.

Eş olarak seçilemeyenler için ise geriye kalan seçenekler cariyeye veya Okul'da öğretmen olmak.

Okul'daki son senelerinin stresi artarken, freida'nın en yakın arkadaşı hiç yapmaması gereken bir şey yapar: Kilo alır. Hemen sonrasında kızların izole ortamına eş seçmeye hevesli erkekler gelir.

freida geleceği için savaş vermek durumundadır. En yakın arkadaşı, en sevdiği kişiye ihanet etmek zorunda kalacak olsa bile...

"Çavdar Tarlası Çocukları'nın umutsuzluğunu, Stepford Kadınları'nın eleştirisini ve 1984'ü andıran bir roman... Yazar, yeni ve özgün bir yetenek."

—IRISH INDEPENDENT

Çeviren: Öznur Özkaya

www.yabanciayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

facebook.com/yabanciayinlari

twitter.com/yabanciayinlari

LOUISE O'NEILL

KUSURSUZLAR

"Başlangıçta, Erkek yeni kadınları, havvaları yarattı."

Uygun Kadın Davranışları Kuralları Sesli Rehberi
—Esas Baba

Bölüm 1

Eylül

Tören'e On Ay Kala

bakireler bana neden uyuyamadığımı sormaya devam ediyor. Şüpheci kısık gözlerle bana SağlamUyku isimli uyku haplarını müsaade edilen en yüksek dozajda aldığımı söylüyorlar.

İlacı doğru kullandığına emin misin, freida?

Hepsini içtin mi gerçekten, freida?

Evet. Evet. Şimdi, biraz daha alabilir miyim? Lütfen!

Daha fazlası olmaz. Hiç güvenli değil, diyorlar. Kas spazmına, iç kanamaya neden olabilir. Kalp, akciğer, beyin gibi önemli organlara zarar verebilir.

Fakat aynaya baktığımda şu “hayati organları” göremiyorum. Gördüğüm şey gözlerimin altındaki koyu halkalar, yüzümü kül serpilmiş gibi gösteren gri bir solgunluk. Yatağımdaki kuytuda gizlenip, kıpır kıpır dönüp durarak ve kız kardeşlerimin kusursuz, eş zamanlı nefes alıp verişlerine katılmaya can atarak geçirdiğim pek çok gecenin izleri bunlar. Şu anda onları duyabiliyorum, yapay ısıyı arsızca ciğerlerine doldururlarken açık elektrik tesisatı gibi karyolamda vızıldayarak uzandığımdan habersizler.

Ben iyi bir kızım. Güzelim. Her daim kaygısızım.

Robotsu ses, onu duyacak alıcı bir kulak aramak için duvarlara çarpıp yerde sürünüyor. Ve biz havvaların algıları uyurken çok daha açık. Güzelliği emen, hayalini kurduğumuz gibi gitgide güzelleşen süngerler gibiyiz. Günbegün değerlenen.

Benim dışımda.

Kaç gecedir uyanık bir vaziyette öylece uzanıyorum. Gelen mesajlardan başka hiçbir şey feryat eden düşüncelerimden beni alıkoyamıyor. bakire ruth çok düşünmenin güzelliğini mahvedeceğini söylüyor. Hiçbir erkek çok düşünen bir eş istemez. Daha kontrollü olmaya çalışıyor, zihnimi boşaltmaya uğraşıyorum. Ama yatakhane-ye gece indiğinde şeytanlar uyanıyor, beslenecek birini arayan gözleri karanlıkta yanıp yanıp sönüyor.

Ben iyi bir kızım. Oldukça çekiciyim. Her daim uzlaşmıyorum.

Biliyorum. Sebebi bu sıcaklık. Geceleri gözeneklerimizi kirden arındırsın diye pompalanıyor, yatakhane-ye dalga dalga salınıp cildimi biçimlendiriyor. Sıçrayıp uyanarak buğu gargarası yapmadan önce sınırlı bir süre için SağlamUyku ciğerlerimde bir alev kılığına bürünüyor. Hücrem dingin ışıktaki titreşirken gözlerimi kırıştırıyorum. Kar beyazı çarşafı olan tek kişilik bir yatak. Yanında kilitli bir dolap; soyulmuş kenarları siyaha boyanmış. Aynalardan yapılmış küçük bir ev burası, her yüzey camla kaplanmış.

Ve ben buradayım. Burada. Burada. Bu duvarların arasına hapsedildim.

Bedenimi bir denizyıldızı gibi serip nemli çarşafardan dizlerimi ayırmaya çalışırken aynayla kaplı tavana bakıyorum. Ellerim başımın arkasındaki soğuk ve nem-

li aynalı duvara çarpıyor; siyah, ipekten gecelik belimde toplanıyor. Sağ tarafa döndüğümde alnım bir başka camlı duvara temas edince nefesim camı buğulandırıyor. Parmak uçlarımı elmacık kemiklerime bastırıp badem biçimli gözlerimin etrafında gezdiriyorum. Sanki cildim gitgide incelip kemiklerimin arasında usulca kayboluyor.

Bizden önce, kolayca uykuya dalmak için koyun sayıyorlarmış. Bizden önce, sayılacak koyun varmış.

Yastığımın altındaki e-Pad'ı el yordamıyla arıyor, kare köşeleri sağlam bir halde elime gelince rahatlıyorum. MyFace durumumu güncelleyip, "Yine uyuyamıyorum. Benden başka uyanık olan var mı?" diyerek ekrana fısıldıyorum. Bu biraz olsun gerçekliğimi kanıtlıyormuş gibi, video yüklenirken bir parça memnuniyet içimden süzülüyor. Ben varım.

"freida?"

Yine mi rüyamda o kızı görüyorum?

Kız koridorla hücrem arasındaki kemerli kapı aralığında duran bir hayalet gibi; upuzun, pembe geceliği gölgelerin içinde parıldıyor. Başını yana eğip ağırlığını bir ayağından ötekine vererek benden bir şey söylememi bekliyor. Başımı sallayınca gergin yüzü yumuşuyor ve kız daracık yatağıma sürünüp yanıma uzanınca bacaklarımız yapboz parçaları gibi birbirine kenetleniyor. Küçük, paralel görüntülere ayrılarak bütün aynalardan, duvarlardan ve gerisinden tekrar tekrar yansıyoruz. Kızın süt beyazı bacakları benimkilere dolanıyor, açık sarı saçları koyu kahverengi buklelerime karışıyor.

isabel.

"Senin bakirelerden biri olduğunu sandım."

"Üzgünüm."

“Tecrit’i kırdığını fark ederlerse ikimiz de sorun yaşarız.”

“Dert değil.”

“Yine de...”

Her zamanki gibi zihnimi okuyarak, “bakire ruth nöbette değil,” diye yanıt veriyor.

Aynı anda nefes alıyoruz. Başımı onun omzuna yaslayıp kalp atışlarını sayarak lavanta kokusunu içime çekiyorum. Altımda kalan kolunu çekerek arkasını dönünce başım nemli çarşafa düşüyor. Bir ayağını destek almak için yere sabitleyip yatağın köşesinde neredeyse havada asılı durana dek usulca gerileyip benden uzaklaşıyor.

“İyi fikir. Hava çok sıcak, değil mi?” diyorum çabucak.

Bunca zaman sonra geldi, diyorum kendime. Ondan gelmesini istemedin. O kendiliğinden geldi.

“Hımm.” Ayak parmaklarını yerdeki aynaya vuruyor, parlak pembe ojesi sabahlığıyla uyum içinde. Sıcaktan etkilenmiş tek kişi ben gibi görünüyorum.

Derken pat diye söyleyiveriyorum. “Nerelerde gizleniyordun?”

“Kendimi iyi hissetmiyordum.”

“Sana sohbet isteği gönderdim...” Odasını hayal ederken canlılığımı yitiriyorum: Oluklu çelik kapı yukarıdan yere inip bir kale kapısı gibi sürgüleniyor. Geçtiğimiz iki ay içinde ona sayısız mesaj gönderdim. Hiçbirini yanıtlamadı.

“Uyuyamıyorum.”

“Yarın olacaklar için mi kaygılısın?”

İlgisizce omuz silkiyor.

“bakire anne’den biraz daha SağlamUyku istedin mi?”

“Aldığım diğer ilaçlarla etkileşime giriyor.”

“Ne alıyorsun ki?” Ona bakabilmek için dirseğimden güç alıyorum. “Azami dozu kullanıyorum ve hiçbir sorun yaşamadım.”

Sanki ben hiç konuşmamışım ya da yokmuşum gibi, “gisele dozları karıştırdığında kurdeşen dökmüştü. Bir hafta boyunca çirkin gezdi,” diyor. Son zamanlarda bunu sıklıkla yapıyor.

“Aynayı tekmelemeyi bırakır mısın? Bu gerçekten sinir bozucu,” diye parlayınca ayağını usulca indiriyor. Yüzündeki acıyı titreyen ışıktaki gördüğümde suçluluk duyuyorum ama her nasılsa bundan memnun da oluyor, dikkate alınmamın tadını çıkarıyorum.

Tavandaki yansımalarımızı izlerken, “gisele hakkında ne bilebilirsin ki? Yaz boyu Organize Rekreasyon’da veya Beslenme Merkezi’nde bulunmadın,” diyorum. Duvara yapışık bir haldeyim. isabel yatağın kenarına değmeden geçmeye çalışırken aramızda beyaz bir ışık parlıyor. Şişman kadınlar çirkindir. Yaşlı kadınlar da. Ama gisele? Bal rengindeki saçları, teni ve gözleriyle bal gibidir gisele. Ne çirkini?

Soruma yanıt vermeyince, “Geçen hafta nerede olduğu şimdi anlaşıldı,” diyorum. “Bize grip şüphesinden ötürü karantinada kaldığını söylemişti.”

“Kurdeşen,” diye tekrarlıyor isabel. “Bütün yüzünü kaplayan yumurta büyüklüğünde sivilceler.”

Kabaran mide bulantımın tadını alarak, “Tüh, tatilde gerçekleşmesi kötü,” diyerek şaka yapıyorum. “Derece-leri bundan etkilenmeyecek şimdi.”

“Kibar ol.”

“Senin için söylemesi kolay, Bayan #1.”

“Sen de #3’sün. Ve hepimiz eşit olarak tasarlandık,” diye mekanik bir karşılık veriyor.

“Evet. Ama bazı havvalar çirkin kız kardeşlerinden daha iyi bir biçimde tasarlanabilecek kadar şanslıydı.” Her zaman yaptığı gibi bana karşı gelmesini beklerken nefesimi tutuyorum.

“Sen çirkin değilsin, freida,” diyerek içini çekiyor. Benden bıktı, devamlı olarak rahatlatılmak istememden bıktı. “Hiçbirimiz çirkin değiliz.”

“Sana kıyasla öyleyim.” Sesimdeki ihtiyacı hissedebiliyor ve bundan nefret ediyorum. “Tenim çok yorgun görünüyor.” Tavan aynasına bakıp kırıksıklık arayarak yüzümün hatlarına dokunuyorum. “Ya derecem bundan etkilenirse?”

“Yorgun görünmek şişman olmaktan iyidir.” Sesi, biri ciğerlerine giden havayı kesmiş gibi durağan.

Ona doğru dönüyorum, burunlarımız neredeyse birbirine değecek. Büyüleyici güzelliğini içime çekip ondan çalıyormuşum gibi derin bir nefes alıyorum. Bir keresinde kopyalamak için kolay bir formül bulmak ümidiyle çevrimiçi çizelgesine bakmıştım. PO1 metalik gümüş rengi saçlar, demişti bilgisayar. #76 boş, yeşil gözler. Yumuşak, altuni bir ten; donuk, pembe dudaklar, burun etrafında birkaç ufak çil. *Keşke sana benzesem. Sana benzersem her şey daha kolay olacak.* Bunu dört yaşımdan beri düşünüyorum. “Ne diyorsun, isabel?”

isabel sırtüstü yuvarlanıp tavanı işaret ederek aynı hareketi benim de yapmamı bekliyor. Belindeki ipek bağı gevşetip geceliğini çıkarmasını ve cırılçıplak yere uzanmasını izliyorum. Belde kalınlaşma, kalçalarda yuvarlaklaşma var. Karanlıkta, aldığım keskin nefes çığlık sesini andırıyor.

“Biliyorum.” Mahrem yerlerini gizleyerek sabahlığını çekiştiriyor.

“Hiç kusmayı denedin mi?”

“Elbette,” diyor sabırsızca. “Ama bilirsin, her zaman işe yaramaz.”

“Aldığın diğer ilaçlar ne? Gerçekten yardımcı oluyor mu?”

“Başlangıçta oldu. Fakat artık işe yaramıyormuş gibi görünüyor,” diye fısıldadı.

“Belki o kadar kötü değildir.” Teselli etmek için bir şeyler söylemeyi istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyorum. İlişkimizde avutan taraf hep isabel’dir. “Belki de yalnızca sen bu durumda değilsindir. Pek çok havva tatillerde kilo alır.”

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Hele bu yıl.

“Nasıl bu hale geldiğini anlayamıyorum. Haftalık kilo ölçümlerinde birilerinin bunu fark etmesi gerekirdi. Beslenme Merkezi’ne adımını bile atmadın...”

Daha fazla konuşmamı engellemek için parmağını dudaklarına götürdüğü an düşüncelerimi yutuyorum. Aramızda bir sır daha var. Gözlerimi kapıyorum, gözlerimin önünde canlanan şey etinin gitgide yayılarak kemiklerini sarmak için tehdit etmesi.

“Geçen gün maymun takıntını düşünüyordum.”

isabel’in sesi öyle alçak ki bir an konuşup konuşmadığını, tekrar yakınlaşmamıza dair duyduğum arzunun, benimle konuştuğunu hayal etmeye başladığım için umutsuzluğa dönüşüp dönüşmediğini sorguluyorum.

Elime dokunmak için kendi elini uzatırken, “Maymunları hatırlıyor musun?” diye soruyor.

“Büyüleyici bir türdü.”

“Eminim öyleydiler. Maymun gibi davranmak zorunda kaldın mı hiç?”

“Henüz dört yaşımdaydım!”

“Bu bir bahane değil.”

“Bahçedeki ağaca tırmanıp ayağımı kırdığımda bakire ruth da aynısını söylemişti. Tam bir cadı.”

Kıkırdamalarını engelleyebilmek için eliyle ağzını kapatıyor.

Öfkeyle, “Pardon ama gerçekten acı vericiydi,” diyorum ama bir yandan gülümsemeye devam ediyorum.

“Pazartesi fotoğrafını o kocaman alçıyla çektiirmek zorunda kaldığında bakire ruth’un seni öldüreceğini düşünmüştüm,” diyor sesini yükselterek.

“Şişşt, isabel, bakireleri uyandıracaksın.”

“Kimin umurunda?”

“Ah, evet, prenses isabel’in başı asla belaya girmez!” Başımla alaycı bir selam verip dalga geçiyorum. “Bu kadar özel olmak güzel olmalı.”

Onun da bana gülmesini, benimle dalga geçmesini beklesem de nafile. Bedeni katılaşıyor. Sessizlik boğucu, kulaklarımı tıkıyor. Konuşmamızın izini körü körüne sürme telaşındayım.

“Ama maymunlarla ilgili olan şey...”

“Yorgunum.” isabel konuşmamı bölünce sözcükler boğazımda düğümleniyor. bakire ruth sınırimi aştığını hep söyler.

Yatakta tekrar yönlerimizi değiştirince aramızda bir boşluk açılıyor.

Ben güzelim. İyi bir kızım. Her zaman bana söyleneni yaparım.

Hiçbir şey değişmemiş gibi mesajlar böyle demeye devam ediyor.

x x x

Şafak, usul usul sökerken rüyalarımı kovalıyor. Çözülüp gerildikten sonra yatağın tamamına yayılıyorum, isabel çoktan gitmiş.

Yataktan kalkıp aynalı duvarda yüzümü incelemek için saçımı geriye atıyorum. Bunu her sabah yaparım. Bir yanım hep başka bir bedene, mesela isabel'in veya megan'ın bedenine nakledilmeyi umar, uyanıp daha solgun, zayıf ve farklı olmayı. *Daha iyi.*

Yatağımın karşısındaki duvarda pembe plastikle cama kazınmış el yazısı bir taslak var. Cam kaplama şeffaflaşana kadar üzerine elimi bastırınca ısı dalgalanmasını hissediyorum; binlerce yapışkan telin tenimi erittiği hissedince yüzümü buruşturup camı itekliyorum. Aynalar her yüzeyi kaplıyor, zemin bile aynadan ibaret. Odanın üst kısmında tepesinden tavana doğru kıvrılan gri, lastik boruları olan dar, çelik bir değişim kabini var. Kabinin yanı başında duran fuşya koltuğa yığılıp oniks mermerinden makyaj masasına parmaklarımla vuruyorum. Aynayı kuşatan yarım daire şeklindeki mercan rengi ampuller yüzümü kızılaştırıyor. Aynaya hafifçe vurunca önce sisleniyor, sonrasındaysa mat bir hale dönüşüp bilgisayar ekranını ortaya çıkarıyor. Alışveriş torbalarını yüklenmiş, kadın çizimi beliriveriyor.

Kişisel Stilist Programı kısa ve keskin bir ses tonuyla, "Günaydın, freida," diyor. "Bugün nasılsın?"

"Gerginim."

"Dönemin ilk günü bu beklenen bir durumdur. Bugün kendini nasıl geliştirmek istersin?"

"Komple yeni bir tasarım hoş olur," diye mırıldanıp aynalı duvardan yansıyan korkunç aksimden bir pırıltı yakalayana kadar dudaklarımı ısıırıyorum.

“Bugün kendini nasıl geliştirmek istersin?” KSP’lerin hiçbiri alaycılıktan anlamıyor.

“Belki beyaz bir şeyler. Fashion TV’yi a. Tatil dönüşlerinde biraz ilhama ihtiyaç duyuyorum.”

Ekranda bir podyum beliriyor. Siyah bir boşlukta havada salınan, mankenlerin akınına uğramış, uzun, ahşap bir pist. Öncelikli olarak bu iş için tasarlanmışlar; yüzlercesi sıska bedenleri ve ifadesiz yüzleriyle fabrika bandından dökülmüş.

Beyaz, ten rengime yakışır. meğan’ı da benzer bir renk içinde hayal ediyorum. Cildinin kesik süt rengi gibi görünecek olmasından vahşî bir heyecan duyuyorum.

“Bekle. Şuradaki kusursuz.” SesliKomut’umla birlikte ekran, tamamen beyaz, dantel çiçeklerle işlenmiş, bisiklet yaka bir bluzla diz boyunda beyaz, dantelli bir etek üzerinde donuyor. “Bu iyi mi?”

“Evet,” diye kabul ediyor KSP. “Giyim odasından uygun parçaları talep edeceğim. Giyinme kabinine gir.”

Ekran çat diye kapanıp tekrar ayna oluyor. S41 ikolata rengi saçlar. #66 Çinhindi bal rengi gözler. Bu benim işte. İnsanların bana baktıklarında gördüğü şey bu. Geceliğimi çıkartıp duvara montelenmiş, makyaj masasının altındaki yatay kapağın fırlatıyorum. Kabin açılıyor, adımımı atana dek bip sesi çıkıyor ve elik kapı açgözlü koca bir ağız olup beni yutuyor.

“Kilo almışsın.” Ses bütün kabini dolduruyor. “53 kilo 88 gramsın. Kilon 51 ile 53 arasında sabitlenene kadar fazladan kilokalori önleyicisi alman gerektiğini haftalık raporuna ekleyeceğim.”

“ok kullanmam gerekir mi?” Mide kramplarımı ikiye katlayan kilokalori önleyicilerinden nefret ediyorum. Sanırım kalın bağırsak patlamalarının yaşadığı eski

günlerden bu yana bunların geliştirilmiş olmasına minnet duymalıyım. “Bu yüz kızartıcı bir durum.”

“İlaç gereksinimi için bilgilendirilen tek kızsın.”

Kaba bir üslupla homurdanıyorum. Teoride evet, reçetelerimiz özeldir ama Okul’da hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz. Kahvaltıyla birlikte kız kardeşlerim iradesiz ve obur olduğumu, kendimi kontrol edemediğimi görecekleler. Halbuki geçen hafta iyi bir kız olduğumu sanmıştım.

Kızılötesi çember tavandan aşağı doğru alçalıp bedenimde usulca hareketlenerek gıdıklanmama sebep olurken lazerler kabinin çelik duvarlarını ufalarcasına çarpıyor. Kabin bir vınlama sesi çıkartıp kirleri emerek ve Yeraltı’na göndererek sanki her şeyi içine çekiyor. Lazerler tekrar yükselip tenime makyaj püskürttükten sonra ensemde kibar bir topuz olacak biçimde saçlarımı topluyor. Bu makineyi kullanmamıza günde yalnız iki defa izin var, sabahları ve yatma vaktinde. bakire ruth makinenin çok pahalı olduğunu söyler, bu yüzden gün içinde temizliğimizin ve makyajımızın sürekliliğinden kendimiz sorumluyuz. İşte iki dakikada hazırım. Bugünün kıyafetleriyle uygun aksesuarlarım duvarın dibindeki yatay kapağa konmuş. Ben eşyaları alır almaz kapı gözden kayboluyor.

“Mankenin üstündekine benzemiyor bu.” Parmaklarımın arasında kırışan çiçek desenli, süslü, soluk tişörtü çekiyorum.

“Okul’un kıyafet odasında bulabildiğim en yakın eşleşme bu.”

Hücreme döndükten sonra aynalı duvarda vücudumun her bir köşesini tiksintiyle yutkunarak inceliyorum.

“Hadi, gidelim.”

Köprücük kemikleri keskince belirgin olan, bej renkli, tığla işlenmiş bir bluz ile kanarya sarısı bir etek giyen freja kapının girişinde duruyor.

Suni yılan derisi, topuktan bağlamalı ayakkabıları giyerken, “Ben hazırım,” deyip önümde yürüyen daria’ya yetişmek için acele ediyorum.

Siyah-beyaz, elmas biçimli fayanslara otuz çift topuklu ayakkabının çarpmasıyla yatakhane gürültüye boğuluyor. Konuşmadan uygun adım yürüyoruz, her sabah yaptığımız gibi.

Yeni dönemin başlangıcı için yatakhane’nin ana girişinin dışına ayaklı bir fotoğraf kabini monte edilmiş. daria külüstür sürme kapıyı açmak için kendini zorlayınca karamel renkli saçları dağılsa da çivit rengi gözleri zevkten parıltıyor. Niye memnun oldu ki? Kusursuz bir fotoğraf mı çekildi? Benimkinden daha mı iyi?

“freida.”

freja eğri büğrü parmaklarıyla sırtıma dokununca sendeleyerek boş kabine girip kapının sürgüsünü çekiyorum.

1. Kameraya doğru yan durun, bir ayak diğerinin önünde olsun.
2. Ağırlığınızı geride duran ayağınıza verin.
3. Sol el kalçada.
4. Göz kamaştırıcı bir gülümseme.

Bir flaş patlamasıyla birlikte fotoğrafım Avrupa Bölgesi Vârisleri’nin bu seneki açılış dereceme karar vermesi ve değer biçmesi için Okul’un internet sitesine yükleniyor. Karanlıkta kayboluyorum. Çıkmalıyım ama bir an kabinde kalmayı istiyorum. Gölgelerin arasına kıvrılıp gizlenebilir, hiç kimsenin bana bakmamasını sağlamak için görünmez olabilirim.

Umarım fotoğraf kusursuz çıkmıştır.

Bölüm 2

freja kollarını yana açıp, "İşte, yeni sınıfımız!" diye anons ediyor. Beslenme Merkezi'nde kahvaltısını yapıyormuş gibi rol kesmesini bitirmesini bekledim ve birlikte sınıfa gittik. Yalnız yürümek istememiştim.

Soğuk bir tavırla, "Vay! Çok farklı," diyorum. Geçen seneki ve hatta önceki yıllarda olduğu gibi derslerimizin çoğu tamamen siyaha boyanmış, ahşap çerçevelere çakılmış köhne pencerelerin donattığı büyük bir salonda yapılacak. Odanın ön kısmındaki duvar yerden tavana kadar aynayla kaplı. Onun önünde de, hava koşullarına maruz kaldığından yer yer dökülmüş, mat pirinçten topuzları ve yan taraflarını koruyan iki dik cam parçası olan, bakireye ait meşeden masa duruyor. Sıralı sandalyeler ve üstleri aynayla kaplanmış masalar salonun tam merkezine sıkıştırılmış. Açıkta kalan birkaç adımlık alan da eski püskü, siyah bir halıyla örtülü. Yaz tatili uzak bir anıya dönüşmeye başlıyor bile.

cara birden, "freida! Harika görünüyorsun!" diye cıyaklıyor, sarı saçlarını savururken beni kucaklamak için

acele ediyor. Benzer bir iltifat için boşu boşuna bekleyen freja bir an bocalasa da orantısız bir coşkuyla gülümseyerek, “Kesinlikle,” diye konuşmaya katılıyor.

“Hayır, harika falan değilim,” diye otomatik bir yanıt veriyorum. Odanın en uzak noktasındaki geniş pencerenin kenarına çantalarımızı bırakıp içeri giren herkesi kursursuzca gözleyebilmek için oraya tırmanıyoruz.

freja’yla ben oturmak için topuklularımızla mücadele ederken, cara ekoseli gömleğiyle taşlanmış, dar kesim kot pantolonunu eliyle temizleyip, “Bütün gün sürmese bari oturmanız,” diye şaka yapıyor. Derken el çantasından bir cep aynası çıkartıp kaybolacağını düşünüp korkmuşçasına yüzünü inceliyor. Bir iç çekişle aynayı çat diye kapattıktan sonra, ahşap çerçeveye sırtını dayayıp boyundan bağlamalı, yırtmaçlı, kiraz kırmızısı elbisesiyle içeri giren heidi’ye kibirli bir bakış atıyor. heidi’nin başı bize doğru dönüyor. Okul’da geçirdiğimiz on altı yıldan sonra, altıncı hissimizle muhakeme yapabilme becerimizi epeyce geliştirdik.

“freida, harika görünüyorsun.” daria aramıza katılıp vücuduma şöyle bir bakıyor.

“Kesinlikle.” Hazırlanmak için vakit bulmuş olan freja artık daha ikna edici durumda. “Bu eteği severim.” Başımı eğip gülümsüyorum. “Eteği senin için isabel mi seçti?” diye konuşmasına devam edince gülümsemem donuyor. “Onun böyle güzel zevkleri vardır.”

cara, “Ah, sözü açılmışken, o neredede?” diye sorup kaşlarını çatıyor. Bu soruyu bana geçtiğimiz iki ay boyunca her gün sordular. “VideoSohbet’i bütün yaz kapalıydı.”

“Kendini pek iyi hissetmiyor,” diye yanıtlıyorum. Onların bildiğinden fazlasını bilmediğimi kabul etmek istemiyorum.

Sınıf doluyor. gisele mavi yeleği ve daracık, beyaz kot pantolonuyla kasıla kasıla yürüyor; bize doğru yaklaştıkça kalçalarını iyice sallayıp nihayet daria'nın koluna giriyor. İkizler, jessie ve liz de onun peşinde. Aynı turkuaz renkli spor takımların içinde birbirlerinin kopyası gibiler, bacakları bir bedendelermişçesine hareket halinde. Altın sarısı saçlarının çevrelediği kalp biçimli yüzleri, boş boş bakan su rengi gözleri var.

gisele, "isabel nerede?" diye sorup sinirlerimi bozuyor. Teni mükemmel görünüyor. Alerjilerden tamamen kurtulmuş gibi.

"Kapısı bu sabah da kapalıydı," diye atlıyor jessie. "Ve kilitli. Kontrol ettim."

"Emin misin?" diye soruyor liz nefesini tutarak. Sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyor. Eğer jessie kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmişse liz de mutlaka onun yanında durmuştur. "Bizim kapılarımız asla kilitlenmez."

"Tuhaf," diyorlar hep bir ağızdan. On altı yıllık Okul deneyiminden sonra gerçeği görmüyormuşuz gibi rol kesiyoruz.

"Beslenme Merkezi'ne de gelmedi," diyor freja. Geçtiğimiz iki ay boyunca bu mevzudaki adaletsizlikten şikâyet edip durmuştu.

gisele elini gergin karnının üzerinde gezdirerek, "Spor salonunda da görmedim," diye ekleyince, onu yakından takip eden freja burnunu kıvrıp omuzlarını geriye doğru çekerek belirgin köprücük kemiğini iyice öne çıkartıyor. "Spor salonuna pek çok kez gittim de."

daria taşlanmış kotunun kesiklerinden sarkan saçakları parmaklarına dolayıp esmerleşmiş, kaslı uyluklarına doğru çekiştirirken, "megan geldi," diyerek konuşmayı

bölüyor. “megan! Buradayız!” Bize el sallıyor. “Ah, gerçekten harika görünüyor.”

Keskin bir bakış fırlatıyorum. Bu benim öyle görünmediğim anlamına mı geliyor?

megan kırmızıya boyadığı dudaklarını usulca hareket ettirerek ikizlere havadan şapır şupur öpücükler yollar-ken daria, “megan, çok hoş görünüyorsun,” diye sesleniyor. Yalan söylemeyi arzulayarak, “Güzel,” diye mırıldanıyorum. Vücudunu saran, tek omuzlu, yere uzanan, deniz yeşili, ipekten bir elbise. Sarmal biçimde örülerek başının üstünde taç gibi duran, 3.0 kahve-siyah tonundaki saç, soluk tenini aydınlatıp mühürleyen #214 arsenik yeşili gözleriyle kusursuz görünüyor.

“Bir kişilik daha yeriniz var mı?” Pencere pervazına ilişen bizleri işaret ederek gülümsüyor; cara, freja ve ben açığa vurulmamış bir itirazla birbirimize bakarken onun gözleri tetikte. Nihayet aramızda en düşük dereceye sahip olan freja, olduğu yerden atlayıp oturmaktan yorulduğunu ileri sürüyor. megan parmaklarını şıklatınca cara ve ben ayrılıp oturabilmesi için ona yer açıyoruz. Sanki üzerinde eşofman altı varmışçasına kolaylıkla sıçrayıp aramıza oturuveriyor.

“freida!” Güçlü sesi gevezelik edenlerin yaygarasını delip geçince sınıfın kalan kısmı bize doğru bakıyor. “Bana nazaran ne kadar da esmersin!” Kolumu tutup sertçe bastırırken, “Çok esmer, öyle değil mi?” diye soruyor.

Tam o anda sözleşmişlercesine ikizler, “Evet ama senin tenin güzel, megan,” diyorlar.

Kolumu hızla çekip göğsüme dayıyor, pek de umursamadığımı göstermek için öylece sırtıtıyorum.

Karşılaştırmak için gömleğinin kolunu kıvrırken, “Ve pürüzsüz,” diye ekliyor cara.

“Öyle olmalılar. Dün Güzellik Terapisi’nde bakire hope’a komple ağda yaptırdım,” derken yüzünden bir gölge geçiyor. “Neden Amerika’daki havvalar gibi lazer epilasyon yaptırmadığınızı anlamıyorum.”

daria siyah, bürümcük tişörtündeki bir delikle oynarken, “Ya da daha iyisi, Çinhindi Bölgesi’ndekiler gibi tüysüz tasarlanmadığınızı,” diye ekliyor.

megan sınıfın diğer köşesinde christy’yle birlikte oturan liu’ya bakışlarını yöneltirken, “Hmm, evet,” diye karşılık veriyor. “Sanırım Çinhindi’den güzel şeyler de çıkıyor.”

cara, “Olsun, buna değmiş. Harika görünüyorsun,” deyince megan iltifatı kabul etmeyi vazife sayarak başını eğiyor.

“isabel nerede?” Açıkça görülüyor ki bizim görüşümüz kâfi değil. Kendini #1 olan bir havvayla kıyaslaması ve beklenen kriterlere uygun olduğunu görmesi gerek. “Neden kahvaltıya gelmedi?”

“Size bu sabah anlattım.” Dün sabah ve önceki sabahlarda da, defalarca. “isabel hasta.” Fakat megan beni dinlemiyor; gözünü dikmiş, sınıfın kapısına bakıyor.

“Hasta mı?” diyerek neşeyle kelimeyi yineliyor; bakışlarını izleyip bu keyfe nasıl ulaştığını fark edince yüreğim sızlıyor. Bol, çizgili tişörtü aldığı kiloları vurgulayacak bir biçimde yüksek belli çan eteğin içine sokuşturulmuş. Dağınık saç makyajsız yüzünü iyice ortaya çıkaracak şekilde tepeden at kuyruğu yapılmış. Fazla kiloları anbean birkaç gram daha ağırlık yapıyormuşçasına adımlarını yavaş yavaş atıyor. Bütün kafalar dönüp bizden olabildiğince uzak bir köşeye, sol taraftaki en arka sıraya oturan isabel’i izliyor.

“Belli ki hastalık iştahını etkilememiş,” diyor megan.

“Biz de burada oturmuş, kaçırdığı yemekler için kaygılanıyoruz.”

liz ile jessie yine kıkırdıyor ama bu kez biraz gerginler. Daha önce megan’ın isabel hakkında alenen nahoş cümleler sarf ettiğini duymamıştım. Hatta hiç kimsenin isabel hakkında olumsuz konuştuğunu duymamıştım.

“Sessiz olun, havvalar.”

Sesi duyar duymaz üçümüz de pencere pervazından atlıyoruz. cara’yla ben sendeleyince dengemizi sağlamak için birbirimizi tutuyoruz ama megan incelikle yere ayağını basarken bizim sakarlığımıza sırtarak karşılık veriyor. bakire ruth büyük, meşe masasının arkasında; elleri siyah cübbesinin uçsuz bucaksız derinliklerinde kaybolmuş. Tavandaki gömme lambaların ışığı tıraşlı başından sekerken kül rengi gözleri bize odaklanıyor. Zayıf, kemikli yüzünde güzelliğinin izleri solup geçmiş. Sınıfa girdiğini duymadık bile. Hiçbir zaman duymayız.

“Yerlerinize geçin. On altıncı yılın getirdiği bir ayrıcalık olarak oturma düzeninizi kendiniz oluşturabilirsiniz,” dese de bunun bir tuzak olduğu korkusuna kapılıp tereddüt ediyoruz.

“Şimdi!” diyor dondurucu bir sakinlikle.

Diğer kızlar yer bulabilmek için mücadele verirken ön sırada oturan cara yanındaki sandalyeyi işaret ederek beni çağırıyor. Her zaman isabel’in yanına oturduğumdan önce düşünmeden reddetmeyi planlıyor, sonra ne yapmam gerektiğine karar veremiyorum. Kısa bir süre daha beklediğimden gisele, uzun bacaklarını gerip sandalyeye oturunca cara mahcup bir ifadeyle yüzüme bakıyor. isabel’e doğru yönelip basamakları tırmanıp sınıfın köşesinde resmen gizleniyorum.

bakire ruth, “İşte son yılın ilk haftası için yeni derecelerinizi,” diyerek ardındaki tahtaya hafifçe vurunca ayna dev bir bilgisayar ekranına dönüşüyor ve bakire ruth derecelerimizi yüklemek için SesliKomutlarını veriyor.

İki kez boğazını temizleyip masasında duran bardaktan bir yudum su içtikten sonra, “Birinci sırada, havva #767 var,” diyor.

megan’ın yüzü ekranı kaplıyor. *megan?* Fotoğrafa dikkatle bakıyorum. Zamanının geldiğini biliyormuş gibi yeşil gözleri muzaffer bir edada. On iki yıl içinde isabel’in #1 olmadığı ilk sene. Bakmaya cesaretim yok. Korkarım megan kuşkularımı fark edip bunu hep hatırında tutacak. Korkarım isabel beni, onu mağlup eden tek kişi olmadığım ile ilgili gizli pişmanlığımı, dahası içimi kavuran gölgesinde on altı yıllardır biriktirdiğim hınç korunu bir şekilde görecektir.

“İkinci kişi...”

Lütfen ben olayım. Lütfen ben olayım.

“...havva #701.”

jessie’nin fotoğrafı ekranda görünürken hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak gülümsüyorum.

“#3...”

Benimkinin yerine liz’in yüzü var ekranda. Nefes almayı bile unutmuş haldeyim.

cara #4.

“Beşinci sırada, iki derece düşen havva #630’u görüyoruz.”

Parmaklarım diz kapaklarımda gergin, sanki kemiklerimi sıkıyor. Suratımın bana ihanet etmeyeceğini umarak masanın üstündeki yansımama bakıyorum. eFon’um sıranın üstünde titriyor, megan’ın bir fotoğrafı ekranda beliriyor. Mesajı dinlemek için iyice eğiliyorum.

“Fotoğrafta çok yorgun çıkmışsın. İstersen sana biraz kapatıcı verebilirim. Mucizeler yarattığı söylenir.”

Doğruluyorum. Gözlerinin altındaki hayali torbalara dokunarak ilk sıradan beni izliyor.

bakire ruth, “Ve nihayet, son sırada havva #700’ü görüyoruz,” diyerek konuşmasını bitiriyor, agyness her zamanki gibi sonuncu oluyor. Masaların üstlerinde yüzlerimiz kıdem sırasına göre kayboluyor.

bakire, dişlerinin arasından zoraki gülümseyerek, “isabel, lütfen ofisime kadar bana eşlik eder misin?” diye soruyor. isabel’in geçebilmesi için sandalyemde hafifçe doğrulup, “Bol şans,” diye fısıldıyorum.

Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermeyince içimde bir korku dalgalanmaya başlıyor. Acaba bana kızgın mı? Onu mağlup eden kişi ben olmadığım için hissettiğim anlık pişmanlığın farkında mı? isabel’e dışarıda eşlik edebilmek için kendisine ulaşsın diye bakire durup bekliyor. Birden bize doğru dönüp, “Hemen bir sonraki ders için hazırlanın,” diye bağırıyor.

Geriye bizim grup kalana kadar, herkes usulca süzülüp yeni dereceler hakkında gevezelik ederken, kelimelerin ahenksizliği içinde “isabel, isabel, isabel,” sözcüğü bir koronun çaldığı davul sesine dönüşüyor. Çantamı kapıp sandalyelerimizin yakınında dikilen liu’yu itekleyerek aşağı doğru iniyorum.

megan sevimli görünmeye çalışıp veda ediyormuşçasına parmaklarını oynatarak, “Hoşça kal, liu-liu,” diye sesleniyor. “bakire ruth’un kendi sınıfına gitmen gerektiğini söylediğini duymadın mı?”

liu hımbıl hımbıl yürüyüp gürültüyle kapıyı kapattıktan sonra daria, “Gördün mü?” diyerek patlak veriyor. “Sadece yirmi dokuz havva var. isabel’e derece verilmemiş.”

Önümdeki masadan listeyi tarayınca, cara'nın fotoğrafında bir çizik oluşturacak biçimde ekranda bir çatlak olduğunu görüyorum. daria haklı. isabel listede yok.

liz ve jessie yüzlerini buruşturarak koro halinde, "Çok tuhaf," diyorlar.

"Bu nasıl olur?" diye soruyor gisele.

"Muhtemelen çok kilo aldığı içindir," diye yanıt veriyor daria.

"Ama christy de kilo almış," diye işaret ediyor gisele. "Bir buçuk değilse bile en az bir kilo aldığını söyleyebilirim."

Bedenimin bana ihanet ettiği bölgelerimi gizlemeye çalışarak kollarımı karnımda birleştiriyorum.

daria, freja'nın kilo almanın düşüncesiyle bile öğürdüğünü umursamayarak, "isabel kadar değil," diye karşılık veriyor. "Böyle bir şeyi Ana Bölge'de asla görmek istemezler. Standartların belli bir seviyede tutulması gerekir. Yoksa Vârisler ne düşünür?"

"İyi de ne vakit ziyarette bulunacaklarını kim bilebilir ki? Aylarca gelmeyebilirler!"

Aralarında tartışmaya başlıyorlar, sesleri gitgide yükseliyor. Sadece megan ve ben sessiziz.

"Çok sıkıcı," diye parlıyor megan, sıkıntıdan kıvranıyor. "Neden onun hakkında konuşarak vaktimizi öldürüyoruz?"

Tehlikeyi sezen ikizler, "Kesinlikle," diye karşılık veriyor.

daria kolunu megan'ın omzuna atarak, "Tebrikler, megs," diyor. "#1 olmayı hak ediyorsun. Dönemimizin en güzel kızı hep sen oldun."

freja, "Ah, evet. Bölge, sarışınlarla karşı hep önyargıyla hareket ediyor. Çok ahmakça," diyerek düşük derecesine

bir bahane ileri sürme çabasına girişince ikizler eş zamanlı bir biçimde alaylı tıslamalarını sürdürüyor.

megan kaba bir tavırla daria'nın kolunu silkip bir zafer işareti olarak kollarını havaya V şeklinde açıp, "Bu durumun uzun sürmeyeceğine dair bir his var içimde," diyor. daria bozulsada bir şey söylemeyip aptal aptal sırtlıyor. Eskiden de söyleyemezdi gerçi. Sanki yer altından çekiliyor, dengemi bozuyor.

"Son yılınıza hoş geldiniz, kızlar."

Bölüm 3

Aralık

Tören'e Yedi Ay Kala

"Tanrı aşkına, kahvaltıda yine mi yumurta var?"

megan kızınca zaten rahatsız edici olan Amerikan ak-sanı genizden çıkan bir özellik kazanır. Ne acı ki megan çok sık sinirlenir. Özellikle de yemek saatlerinde. Yemek ihtiyacını kusur olarak gördüğüne dair bir teorim var.

Sanki tabağı karşılık verecekmiş gibi, "Yumurtadan bıktım. İğrençler. Neden karbonhidrat oranı düşük başka gıda seçenekleri mevcut değil?" diyerek kendi kendine tartışıyor. Arkalarında servis bekleyen aç kızların oluşturduğu kuyruğu görmezden gelerek liz ve jessie cesaretlenip mırıldanmaya başlıyor.

Önümde duran küçük bir kız yanındaki arkadaşına, "Açlıktan ölüyorum," diyor. Yaklaşık bir metre yirmi santim uzunluğundaki bu kızın bel hizasındaki karamel renkli saçları ensesinde kibarca toplanmış, sıska dirsekleri kırmızı-mavi çizgili polo bir elbiseden fırlamış.

megan hızla dönüp ellerini dizlerinin üzerine yerleştirdikten sonra küçük kızla göz teması kurabilecek kadar eğilerek, "Affedersin, bir şey mi söyledin?" diye soruyor. "Adın ne senin?"

Kız, “l-l-l-lena... rose,” diye kekelerken kolları korkudan titriyor.

“Söylemek istediğin bir şey var mı, l-l-l-lena... rose?”

lena-rose’un başı sağa sola sallanıyor. Arkadaşı vücudunu ondan çevirmiş; yere, kızın sürünen ayaklarına baktıktan sonra sessizliğe gömülmeden önce huysuzca iç çekiyor. Gecikme hemen fark ediliyor, bakire ruth sıkıntının olduğu yöne doğru bakıp parmaklarını şıklatırken tıraşlı başı omuzlarının üstünde dört dönüyor. Beslenme Merkezi’ndeki, simetrik olarak yerleştirilmiş masaların arasından bize doğru atağa geçiyor. Lastik tabanlı ayak-kabıllarının yumuşak dokunuşları fayans zeminde hissedilmiyor. Bir an çantamdaki dijital makinemi bulmak için hevesleniyorum. Bizi taşa çevirme yeteneği olması pek mümkün değil ama bunu yine de göz ardı edemiyorum.

“Bir sorun mu var, #767?”

megan straplez mini elbisesinin kıvrımlı kalçalarına doğru sıyrılmasına müsaade ederek kamburunu çıkartıp, “Sorun yok, bakire ruth,” diye yanıt veriyor. Gevşek, siyah bukleleri büyüleyici bir biçimde omzuna dökülüyor. “Hiçbir sorun yok. Minik lena bana Okul kuralları hakkında birkaç soru sordu. Anladığından emin olmaya çalışıyordum.”

bakire ruth elini kafatasının kemikleri üzerinde gezdirip Beslenme Merkezi’nin arka kısmındaki denetim masasına geçmeden önce başını sallayarak megan’ı onaylıyor. megan tir tir titreyen lena-rose’u hemen unutarak bakire anne’den ilaçlarını alıp ilerlerken biz de nihayet DahaİyiOl büfesi için uzayan kuyrukta yerimizi alıyoruz. Sıra bana gelince sunuma dikkat ediyorum. Tabak üç parçaya bölünmüş, benzer üç kâseye yiyecekler istif edilmiş. Karbonhidrat oranı düşük gıdalar bölümünde

üstüne kırmızıyla X işareti konulmuş ekmek resmi, lezzetli/sağlıklı gıda bölümünde piramit oluşturan meyve ve sebzelerin resmi, 0 kilokalori bölümünde de yalnızca bir tartı resmi var. Kapağın altında gizlenen şaheserleri gözden geçirmeye çalışıp sinirlerimi bozmadan 0 kilokalori kâselerinden birini ahşap tepsimin üzerine koyuyorum. ŞişmanKız büfesinden yükselen kokular ağzımı sulandırır da şurupla ıslatılmış tatlı çörekle yapılan tost, minik çikolatalı krepleri, çeşniye boğulan kabarık, beyaz baplarla* yapılan iri soyaburgerleri düşünmemeye çalışıyorum. Bu hafta çok iyi olmalıyım.

bakire anne ecza masasından açıkça dikizleyerek, "Günaydın," diye sesleniyor. bakire ruth'a çok benzer; ikisi de diğer üyeler gibi siyah bakire cübbesi giyiyor.

"Sabahki kilonla ilgili Sesliiletim var." El yordamıyla masanın çekmecesini karıştırarak üzerinde resmimin ışıldadığı bir test tüpünü arıyor. "GüzellikTabletlerinin dozunu artırmak için talimat aldım. Umarım fazladan kolajen SağlamUyku'ya gösterdiğin direnci sürdürmenle ortaya çıkan hasarın hiç değilse bir kısmını iyileştirir." Sanki ilaçlarımı kasten düzgün almıyormuşum gibi hissettirmeye çalışarak yüzüme bakıyor. "Her zamanki C vitamini, çinko, magnezyum, aloe, keten tohumu, klorofil, Q10, çoklu omega, lipoik, karnosin, Asdetil L karnitin arjeniz, COX2, 5-LOX ve DHEA." Sesini alçaltıp, "Ve elbette adet önleyici ilaçların," diye ekliyor.

Bu konuşmayı her sabah usanmadan yapar. Biz onun Avrupa Bölgesi'ndeki doktorların ağzından çıkanı uygulayan, abartılmış bir ilaç dağıtıcısı olduğunu bilsek de sanırım böyle davranarak kendini önemli biri gibi hissediyor.

* Yumuşak, yuvarlak Britanya ekmeği. -çn

“isabel ilaçlarını aldı mı?” diye soruyorum. “Bu sabah spor salonunda yoktu, merak ettim de.”

Test tüplerini önüme sürükleyip gitmem için bir el hareketleri yapıyor. Eğer bakire ruth bizleri derecelermize göre ayırıyorsa bakire anne de ilaç reçetelerimizin farklılıkları üzerinden ayırıyordur. Kırmızı lanetimin ilk gelişinin tam tarihini ve saatini hatırlayabilir ama adımı bildiğinden bile şüphe duyarım çoğu zaman.

isabel’i aramak için arkama döndüğümde Beslenme Merkezi daha da genişlemiş gibi görünüyor; aynalı duvarlara ve tavana gömülmüş yüzlerce lambadan yayılan ışık demetleri göz alıyor. Sıra sıra ayna kaplı masalar yüzü olmayan kızlar tarafından işgal edilmiş. O nerede? Birlikte oturmaya karar vermiştik. Gerçi bunu neden kabul etmiş olduğumu bilmiyorum. Tahammül etmek zorunda kalacağımız bir başka rahatsızlık verici yemek saati, söylenmeyen her sözle aramızda yükselen duvara bir tuğla daha koymak demekti.

“freida. Buradayım.”

Birilerinin beni arkadaşısı olarak görmesi beni rahatlatıyor ve “Selam, kızlar,” diyorum, böylelikle müzmin yalnız rolünden sıyrılıyorum.

Saçlarını özenle dağınık bırakmış, arı sokmuş gibi duran dudaklara sahip bu kötücül üçlü yemek dağıtım tezgâhının yakınlarındaki olağan yerlerinde oturuyorlar, böylelikle megan bizlerin yemek tercihlerini gözetleyebiliyor ve kimin iyi, kimin kötü kız olacağını not ediyor. Kendini havva #1 rolüne fazlasıyla kaptırmış durumda.

megan beni baştan ayağa süzerken üstümü başımı düzeltme, saçlarımı sıfıra vurma ve üstümdekileri tamamen değiştirme arzusuna karşı koymaya çalışıyorum. “Olağanüstü kıyafetler, freida,” diyor.

“Hmm. Teşekkürler. Ben de senin görünüşünü beğendim. Siyah sana yakışmış!”

“Siyah değil lacivert.” Coşkuyla kaşlarını kaldırıp kulaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Kısa, metal askıları omuzlarını kesen, turkuaz büstiyerli takım elbiseler giymiş, saçları geniş dalgalı liz ve jessie yine koro halinde, “Bizimle oturmak ister misin?” diye soruyor.

“Çok isterdim ama isabel’e onunla birlikte yiyeceğimi söyledim.” İkizler bir anda ilgilerini kaybedip yaban mersinli yulaf lapalarını kaşıklarıyla karıştırmaya başlıyorlar. “Ama belki ikimiz birlikte size katılırız.”

megan başını horoz misali kaldırıp, “isabel’le mi?” diye soruyor. megan yakından bile enfes görünüyor. Karanlık görünüşü ikizlerin yavan güzelliği sayesinde daha bir vurgulu.

Ağzımdaki fazla tükürükten kurtulabileyim diye iki kez yutkunduktan sonra, “Evet, isabel’le,” diye tekrar ediyorum.

“isabel ŞişmanKız büfesinde değil mi?”

Evet, aynen öyle. Gri bir taytın üstüne siyah, bol bir bluz giymiş olarak o büfede oturan tek kişi. Yüzünün etrafında kıvrılan, sıcak yemeklerden yayılan buhar hatlarını gizliyor. Açıkça görülüyor ki DahaiyiOl kuyruğundaki kızlar birbirlerine onu işaret ederken, o tabağına kızarmış tavuk parçalarını, erişteleri, beyaz ekmeği, çorbayı ve pastayı dolduruyor. Tika basa doldurduğu tepsinin arkasında görünmeyene dek, gümüş bir içecek musluğundan kendine bir sıcak çikolata doldurup üstüne bir kremşanti tepeciği kondurarak en üste cömertçe çikolata parçaları serpiyor. bakire anne’in masasından

bir porsiyon ipeka şurubu' alacağını bildiğimden arkamı dönüyorum, çünkü onu böyle görmek istemiyorum. Çarçabuk oturup tepsimi aynalı masa üstüne gürültü ederek çarpıyorum.

megan sesini alçaltmaya gerek duymadan, "Yine ŞişmanKız yemeklerinden yediğine inanamıyorum. O menüyü kim ister ki? Büfenin yalnızca iradesi *zayıf* olanları baştan çıkarmak için oraya konduğunu herkes bilir," diyor. Bizim aksimize, sözlerinin duyulabileceğinden hiç çekinmez.

Daha iyi bir görüş açısı yakalamak için boynunu uzatan jessie, "Kusmahane'nin yakınında oturuyor. Çok kötü kokuyor olmalı," diye söyleniyor.

"İştahımı kaçırdı," diyen liz tabağını iterek birden ürperiyor.

Kahvaltı tepsimin üstündeki örtüyü açtığımda parlak, pembe bir sıvıyla dolu bardak ortaya çıkıyor. jessie, "isabel'in iştahının kaçması için daha fazla iğrençlik gerektiği çok belli," diyerek kıs kıs gülüyor.

megan, "Neden hâlâ ipeka şurubu kullanma zahmetine girdiğini anlamıyorum. Sonuçta işe yaramıyor. En az dokuz kilo almış olmalı," deyip dikkatle bana bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun, freida? Kaç kilo aldı?" Elime dokunmak için uzanınca geri çekilmek istiyorum. Elimi çekersem onu aşağılamış mı olurum? "Senin için çok zor olmalı, freida, arkadaşının kendini böyle iki paralık ettiğini görmek... Baksana, *makarna* yiyor." Suratını buruşturuyor. "Sana bir şey söyledi mi? Bugünlerde kaç kilo civarında? Spor salonuna da gelmedi, yani gözlem altında tutuluyor olmalı."

* Akut zehirlenmelerde kusturucu olarak veya yeme bozukluğu olan kişiler tarafından zayıflama amaçlı kullanılan bitkisel şurup. -çn

Keşke isabel bana megan'ın duymak istediği şeyi söylemiş olsaydı. Söylerdim. Susması için ona ne istiyorsa söylerdim. Pipetle çilekli zayıflama içeceğini karıştırmadan önce saçımı düzeltiyormuş gibi yapıp bakışlarımı kaçırıyorum.

“Belki sen ona birkaç diyet tavsiyesinde bulunabilirsin, freida? Belli ki yardıma ihtiyacı var. Dostlar bunun içindir, değil mi?” diye sürdürüyor konuşmasını.

“Evet. Eğer birinin zayıflama içeceğine ihtiyacı varsa, o da bu şişko şıfıntıdır.” jessie'nin kıkırdayışı tüm yaşama isteğimi köreltiyor.

“Ama *sen* ne düşünüyorsun, freida?”

Çirkin bir sessizlik. megan'ın gözlerinde sert bir meydan okuma var. Kuma bir çizgi çekiyor, ne tarafta durmak istediğime ben karar vereceğim.

“Haklısın,” diyorum sonunda. İhanetin tadı ağzımdaki tükürükte birikirken megan gülümsüyor.

“Ah, daha anlayışlı olmalıyım,” diye iç çekiyor. “Öyle hızlı bir metabolizmam var ki hedef kilomu tutturalım için gerçekten mücadele halindeyim.”

Tabağındaki doğru düzgün dokunulmamış yumurtalara bakıyorum. Kilo vermemek için mücadele eden biri olarak tam porsiyon yemekten hoşlanmadığı kesin. İkizlerle birlikte yiyeceklerinin fotoğrafını çekip yüklerken *Carmichaels'*teki cassie ile carrie'nin son maceraları üzerine gevezelik ediyor. Beni ilginç ve esprili bulmalarını, tekrar masalarına davet etmelerini sağlayacak nükteli bir şeyler söylemek için beynimi zorluyorum ama buzlu bir içeceği tek yudumda bitirmişim gibi zihnim donuyor. Yanımdaki duvarda isabel'in yansımasını görebilmek için uğraşıyorum. İyi olduğundan emin olmalıyım fakat birkaç porsiyon yemek daha almadan gitmeyecek.

İlaçlarımı ağzıma atıp yutabilmek için bir yudum zayıflama içeceği içiyorum. İlaçlar boğazımdan aşağı kayıp içimdeki kara deliğe düşüyor. Biliyorum, bana iyi gelecekler. Ağzımda hiçliğin ve güçsüzlüğümün tadını bırakmalar da.

Bölüm 4

isabel'i bulup baş başa konuşalım diye Beslenme Merkezi'nden erken ayrılıyorum ama vardığımda sınıfı boş buluyorum. Konuşmalarımı önceden planlamak zorunda olduğum zamanları anımsamaya çalışıp ona ne söyleyeceğimi düşünerek oturup bekliyorum.

"isabel nerede?" diye soruyor yanıma oturan cara.

"Spor salonuna gelmedi, gözetim altında tutuluyor herhalde."

"Yoksa özel odada mı?"

"Emin değilim. Onu kahvaltıdan bu yana görmedim."

"Kahvaltıda ben de gördüm. Sanırım herkes gördü. Madem gözetim altında, neden ŞişmanKız büfesinden yiyor?"

"İpeka şurubu yüzünden." TV reklamında oynayan kız gibi başparmaklarımı havaya kaldırarak ahmakça gülümsüyorum. "Kolayca, öngörülebilir kusturma için."

cara parlak, sarı sırt çantasından eFon'unu çıkartırken hokka burnunu kıvrarak, "Her yemekten sonra mı?" diye soruyor. "MyFace için bir fotoğrafa ne dersin?"

Yanıtı beklemeden dijital fotoğraf makinesini bir kol boyu uzatıp başını benimkine bastırıyor. İkimiz de gülümsüyoruz, işte fotoğrafımız hazır. Aynalı masanın üstüne iki kez hafifçe vurup fotoğraf makinesinin barkodunu tarıyor.

“Yükle ve etiketle.”

Görüntü benim ekranıma da geliyor. cara'nın koyu sarı saçlarıyla kalın kaşları esmer tenime ve narin özelliklerime hoş bir tezat oluşturuyor. Başparmağımla işaret parmağımı ekranda hareket ettirerek resme yakından bakınca göz çevremdeki koyu halkalar daha da belirginleşiyor. Benden daha mı güzel? Sarışınlar daha yüksek dereceler almaya eğilimlidirler, megan bu konuda bir istisna. Görüntüyü kapatıyorum. Sanki yağ hücrelerim vücudumda kabarcıklar gibi şişiyor, gitgide büyüyor ve patlamaya hazır hale geliyor. Tüylerimin diken diken olmasından hoşnutsuz bir edayla eteğimin kemerini çekiyorum.

Masanın üstüne bakarken, “Güzel görünüyorsun!” diyor cara.

Bu güzel olduğum bir ansa hoş görünmediğim diğer zamanlarda ne denli iğrenç göründüğümü hayal bile edemiyorum. Diğerleri de sınıfa geliyor, çantalarını partırtıyla yere bırakıyorlar.

“Kahvaltıdan bu yana dokuz kilo aldığımı eminim.”

“Günün kalan kısmında hiçbir şey yemeyeceğim.”

“Haftanın kalanında hiçbir şey yemeyeceğim.”

Siyah cübbesi sıska bedenini görünmez kılan bakire theresa kızların kalanını sınıfa sokmaya çalışırken, “Yerlerinize geçin, kızlar,” diye homurdanıp vakur bir edayla soluklanıyor. “Tartıdaki kişisel verileriniz incelendi,” diyerek söze başlıyor ama bakire ruth'un sesi dâhili tele-

fondan bangır bangır yükselince konuşması bölünüyor.

“Tüm on altı yaş grubunun dikkatine. İki sınıf arkadaşınızın gözetim altında tutulduğunu not edin. #727 geçtiğimiz iki hafta içinde 2,5 kilo aldı. Şu an 56 kilo ağırlığında.”

56 kilo mu? Daha önce hiç kimse bu kiloya ulaşmamıştı. Basamakların diğer tarafında ikinci sırada oturan christy’nin yüzü alev alev, mahcubiyet teninden damlıyor.

bakire ruth, “Ve isabel de gözetim altında,” diyerek konuşmasını bitirdiğinde tiz bir cızırtıyla bağlantı kesiyor.

“Peki, o kaç kilo?” Eski, ahşap kapı gürültüyle gıcırdayarak açılırken megan’ın talebini işitiyorum.

“isabel,” diye sesleniyor bakire theresa. “Lütfen yeri-
ne geç, tatlım.”

Kımıldamıyor. Kapının önünde durup kendine yöneltilmiş gözlere bakıyor. Hepimiz beden tarayıcısı gibi onu tartma çabasıdayız. Kalçalarını örtmek için bluzunu çekiştirdikten sonra aceleyle öndeki boş bir sandalyeye kendini bırakıyor. liz ile jessie eFonlarını ona doğru tutup kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlar; birkaç saniye içinde tüm sınıfta bip sesleri yankılanıyor.

“On yaşındaymış gibi davranmayı kesin,” diye söylüyor bakire theresa, koyu teni gerginlikten al al. “Kaldır şunu, liz. Sen de jessie.” megan uyarmak için başını sallayana kadar görmezden gelme durumundalar, nihayet telefonlarını gönülsüzce çantalarına koyuyorlar.

“Bugün olağan Sosyal İncelikler dersi yerine Avrupa Bölgesi Babası’nın son sınıf öğrencilerine bir konuşma yapacağını duyurmaktan mutluluk duyuyorum.”

Baba’nın konuşmaları sırasında hemen sessizlik hâkim olur. Tasarım tarihimiz olan temmuz ayında, tatilden

hemen önce, geçen sene gerçekleştirdiği ziyaretinden bu yana onu dinlememiştik. Bilgisayar ekranının ortaya çıkması için bakire theresa arkasındaki aynalı tahtaya hafifçe vuruyor. "Dijital videoyu yükle."

El çantamdan dudak parlatıcımı alıp cömertçe sürüyor, kendimi dikkatle süzüyorum. Çok saçma, Baba bizi göremez. Bu video muhtemelen günler önceden kaydedilmiştir. Ama bu mevzuda yalnız değilim. Tüm sınıf delice saçını başını düzeltme derdinde, neredeyse aynalarının içine düşecekler. Kımıldamayan tek kişi isabel, sırasının üzerine eğilince benzi sararıyor. Sanki kaybolmak istiyormuş gibi.

bakire theresa, "Sessizlik, kızlar," diye uyarıp ışıkları karartıyor. Derin bir nefes alıp avuçlarımla dizlerimi ovuşturuyorum. Hızla tekrarlanan elektronik flaşlar patlayıp kayboluyor ve yüzlerimiz karanlığa gömülüyor.

Çalan ziller ve davul eşliğinde Avrupa Bölgesi'nin marşı sınıfı dolduruyor. Ekran üçlerin işareti olan birbirinin içine geçmiş üç adet üçgeni göstererek ışık saçıyor. Eşlerin fildişi, cariyelerin kırmızı işareti, bakire cübbelelerinin siyahı. Ayrı oluşumlar fakat içinden çıkılamayacak biçimde birbirlerine bağlılar. Ekran görüntülerle aydınlanıyor.

Bir kız. Bir kız. Bir kız. Bir kız.

Son on yılın #1 kızları ekrana yansıyor. Bir kız aniden diğerinin yerini alıyor, sonra bir başkası onun yerini; her zaman daha tazesini, daha iyi bir sürümü. En güzel bacaklı olanı uzun, kusursuz biçimli, en yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde. Masa üstümüzdeki ekran ikiye bölünüyor. Solda en güzel bacakların fotoğrafı, sağda kendi bacaklarımız görüntüleniyor. Tavandan aşağıya doğru bir ses kükrüyor: "DAHA İYİ OLABİLİRSİNİZ."

Sanki azarlamak istercesine uyluklarıma şiddetle masaj yapıyor, parmaklarımin altında oluşan gamzeleri hissediyorum. Sınıfın zifiri karanlık olmasından gayet memnunum. Diğerleri beni, ne kadar *kusurlu* olduğumu görmesin. Ekran tekrar parıldıyor, hızla tekrarlanan elektronik flaşlar beni ele geçiriyor. Yedi yıl önce mezun olan efsanevi #1 kız olan kate öyle kusursuz ki *kate Daha Sonra Ne Yaptı?* adlı kendi TV gösterisiyle ödüllendirildi. Islak saç kibar yüzünün ardında düzleşmiş, elmacık kemikleri belirgin. Masa üstümün sol tarafında görüntüsü yükseliyor, basit bir kıyaslama için sağ tarafta da kendi yüzümün profili beliriyor. Ses tekrar kükrüyor ama bu kez içimde, sanki kemiklerimle konuşuyor. *Daha iyi olabilirsin. Daha iyi olabilirsin. Daha iyi olabilirsin.*

Etraf aydınlanıyor, davulun sesi azalıp usulca yok oluyor. Gizlice isabel'e bakıyorum; solgun, terleyen yüzünde titreşen ekrandaki görüntülere de. Başı aşağı düşünce çenesinin altında yağdan bir çıkıntı oluşuyor. Utanç verici bir teselli içimi yarıp geçiyor. Mükemmel olmayan tek kız ben değilim. Hatta en kötüsü bile değilim.

Dikkatimizi ana ekrana toplamak için bir trompet çalıyor, ayak bileklerimizi birleştirip ellerimizi kibarca kucağımıza koyarken kuklalar gibi eş zamanlı hareket ediyoruz. Bütün bunlar O'nun yüzünü görünce olur. Keskin mavi gözleri ruhuma işliyor, ağzı konuşmak üzere açılınca zekâsıyla boş beynimi doldurmaya başlıyor.

"Günaydın." Sesi kudretli ve derin. Duraksıyor, nazik gri saçlarını solgun yüzünün ardında düzeltiyor. "Bir kez daha son sınıf havvalarına Söylev'imi verme zamanı geldi. Geleceğinizi belirleyecek ayların ne kadar önemli olduğunu üstüne basa basa söylemek istiyorum. Bu sizin için bir dönüm noktası, on altı yıldır hazırlandığınız

an. Bu, her birinizi yaratan topluma eş veya cariye olarak katkıda bulunacağınız an.” Kameranın kapatılmasıyla belli belirsiz bir mırıltı oluşunca Baba’nın alnı kesintiden dolayı hiddetle kırışıyor. “Ya da bir bakire olarak elbette. Üzerinize düşeni yapmalısınız. Unutmayın, sizler kusursuz biçimde tasarlandınız ama *her zaman* daha iyi olabilirsiniz.”

Etraf tamamen aydınlanıp ana ekran aynalı durumuna geçince hararetle gözlerimizi kırıştırtıyoruz.

bakire theresa, “Kesin şunu!” diye bize bağılıyor. “Gözleri kısarak bakmak kırışıklıklara yol açar.”

jessie’nin eli gözlerinin çevresine dokunabilmek için içgüdüsel olarak havaya kalkıyor. El çantasından ufak bir tüp çıkarıp parmak uçlarına bezelye büyüklüğünde beyaz köpükler sıkıp göz kapaklarına masaj yapıyor.

“Söylev’i kısıydı, öyle değil mi?” liu dudaklarını öyle bir ısırıyor ki teninde dişlerinin izi kalıyor. “Vârislerin ne zaman geleceğinden bile söz etmedi. Neden bu kadar kısa konuştu?”

bakire bıkkınlıkla, “Baba meşgul bir adam,” diye yanıt veriyor. “Sizin keyfiniz için uzun vaazlar kaydetmekten daha mühim işleri var.” liu sandalyesine bir anda yığılınca siyah saçları yüzünü örtüyor. “Her neyse, Baba’nın da dediği gibi, ne için görevlendirilirseniz görevlendirilin varlığınızı iyi bir şekilde değerlendirmek önceliğiniz. Elbette, çok azınız kutsanıp üçüncü gruba çağırılacaktır.” Bakışları agyness’in üzerinde yoğunlaşıyor. “Şey, belki sadece biriniz.”

agyness anlaşılmaz bir gurur duyup kızarıırken megan kusuyormuş gibi yapıyor. agy’yi severim ama hepimiz biliriz ki bakire olarak kalmak ilahi bir hizmet değildir. Bu, herhangi bir sebeple erkeklerin çekici bulmadığı

ancak Yeraltı'na gönderilmesi icap etmeyen havvaların icabına bakmanın bir yoludur. bakirelere seçilmek pek nadiren yaşanır, öyle ki Okul'da bakire yaşamıyla ilgili hiçbir ders almayız bile. Elbette bakirelerin de faydaları vardır, onlar olmazsa Okul yürümez fakat cariyeler gibi arzu edilmez, eşler gibi *gerekli* görülmezler.

bakire theresa'nın anlattığı, cariyeler ile eşlerin sahip olması gereken Sosyal İncelikler arasındaki farklılıkları duymazlıktan gelip dersin kalanını hayal kurarak geçiriyorum. Hayalimde canlandırdığım tek şey, kate'in yanında beliren yüzüm, yetersizliğimi kusursuz ayrıntılarla gösteren kare. Zilin çalmasıyla irkiliyorum. cara bir kahkaha atıp omzumu sıkıyor, elleri terli tenime serinlik katıyor.

bakire theresa kızları dışarı çıkarmaya çalışırken, "Sallanmayın!" diye bağırıp sınıftan çıkarken ışıkları söndürüyor.

Karşımdaki sırada oturan arkadaşımın gölgesini güç-bela fark ediyorum. "Peki sana ne olacak, isabel?"

"Ben gözetim altındayım."

"Duydum. ŞişmanKız büfesinden yemeye devam edemezsin. Bu işleri daha da kötüleştirir." Birden sesim yükseliyor. "Eğer kilo almaya devam edersen asla bir eş olamazsın. cariyeye olmak için bile yeterli olmayacaksın."

Hiçbir erkek şişman kızları sevmez. Tasarlandığımızdan bu yana bize bu anlatılır.

"Niye bu kadar öfkeleniyorsun ki? Bu *senin* bedeninin değil."

"Öfkelenmiyorum," diyerek sakinleşmek, bu Kabul Edilmez Duyguları kontrol altına alabilmek için nefes alıyorum. "Korkuyorum... Senin için kaygılanıyorum."

"Neden?"

Gerçeği yüksek sesle söylemeye çekinip sadece, "Seni bakire olarak bırakmalarından korkuyorum," diyebiliyorum.

"Bu çok korkunç bir şey mi?"

"Gölünç olma."

"Niye gülünçmüşüm? Gayet..." Doğru sözcüğü bulmak için duraksıyor. "Gayet huzurlu."

"Ama..."

Ama bizler hep eş olmayı isteriz, demek geçiyor içimden. Küçük anne derslerinde, eğitimimizin bir parçası olan oyuncak bebeklerimizin bezlerini nasıl değiştireceğimizi öğrendiğimiz dördüncü yılımızdan bu yana istediğimiz şey bu. Oğullarımız birbirlerinin en iyi arkadaşı olacaktı. Hatırlamıyor musun?

Elbette bunları söylemiyorum. Eğer benim hatırladığımı o unutmuşsa, bu konuyu ondan daha fazla önemseydiğim anlamına gelir. Ve bu beni savunmasız bırakır.

"Özel odaya gittin mi?"

"Evet. Yalnız 900 gram verdim ama nem berbattı."

"Gelişim müziğinin nasıldı?"

"Yoktu ki."

"Kolayca paçayı kurtardın yani," diyorum şaşırarak.

Dört yaşındayken bahçedeki ağaçtan düşüp bacağımı kırdığımda gitmiştim özel odaya. Normale dönene kadar üç hafta boyunca, günde iki saat koşu bandı üzerinde sürekli "Şişman kızlar işe yaramaz" şarkısını dinlememin sonucunda 2,5 kilo vermiştim. Cezaların her yeni dönemde daha sert olduğunu düşünürdüm. Bu bizim iyiliğimiz için herhalde. Ah, öyle olduğundan *eminim*.

"Ne kadar süre devam edeceksin?"

"Kilom kabul görene kadar. Ayrıca kilokalori önleyicileri de yüklüyorlar."

“Bunun pek güvenilir olmadığını söylememişler miydi?”

“Sanırım tercih hakkım yok.”

Hıçkırığını cümlesinin orta yerinde yutmuş gibi sesi çatlıyor. Ağlıyor mu? Ağlamamıza izin verilmediğini biliyor ama benim aksime isabel bu kurala uymada hiç sorun yaşamadı. Çabucacık gülüşleri çocukluğumun mihenk taşıdır. Donuyorum; fark etmemişim gibi davranabilmek için karanlığa güveniyorum. Nefes darlığını işitince onu sarsmak istiyorum. Bizler gibi kurallara itaat edemeyecek kadar aciz olmasına dayanamıyorum. Peki, benden ne istiyor? Onu rahatlatmamı mı bekliyor? Aylarca sürdürdüğü sessizlikten sonra onu önemsemeli miyim? isabel kaba bir tavırla dostluk bağlarımızı kesip attı. Ama onu önemsiyorum. İşte sorun bu. Yıllarca paylaştığımız anılar kanımda gizli. Onları ancak bir sülük gelip emebilir.

Gevşek elini avucuma almak için ona doğru ilerleyip yanına çömeliyorum. Elimi iterek beni tekrar reddedince midem acıdan kıvranıyor. İçimde öfke de var, çünkü birinin beni incitecek kadar yakınımda olmasına izin vererek aptallık ediyorum.

Derin bir nefes alarak, “Peki, spor salonunda ne oldu?” diye soruyor.

Asık suratlı bir biçimde, “Hiçbir şey,” diye yanıtlıyorum, ayağa kalkarken dizlerim çıtırdıyor. “Derse yetişsek iyi olur.”

“Avrupa Bölgesi’nden gelen pazartesi oyları sayıldı. Güncellenmiş derecelerinizi artık internette mevcut.”

Bu hafta ne kadar değer kazandığımızı öğrenmek için ceplerimizden veya çantalarımızdan eFonlarımızı çıkararak acele bir eylem içine giriyoruz. Birinci yine elbette megan, ikinci olarak liz ve üçüncü olarak jessie onu takipte. Kendimi bulana kadar ekranı aşağı doğru kaydırıyorum. Listede #8'den #10'a düşüyorum.

"Çok da kötü değil," diyor cara nazikçe. "İlk on kuşkusuz eş olacak."

Onun için söylemesi kolay. #4 ve hep istikrarlı. daria ve gisele, "Çooook üzüldük," diyerek acıma ortak oluyor, onuncu sıraya düşerek onları yukarı çekmemden dolayı delirmememi ümit ediyorlar. Belki de gisele'in ilaçlarını karıştırması için bakire anne'e rüşvet vermeliyim. Şiş sivilcelerle kaç derece yükselir, bir görelim.

Derece tablosunda isabel'in yüzü yok fakat açıklayamayacağım bazı nedenlerden ötürü ona bu konuyla ilgili bir şey söylemiyorum.

Organize Rekreasyon için ağır adımlarla sınıfa doğru yürürken, "İyi misin, isabel?" diye soruyorum. Bitkin bir halde başını sallayınca alıştığımız sükûnet çukuruna düşüyoruz. Sıranın sonuna yerleşen megan'ın, ikizlerin, cara'nın, gisele'in ve daria'nın olduğu yere bakıyorum. Birkaç düşük dereceli kız sanki megan bir tanrıçaymış gibi onun ayaklarının dibinde yere oturup kahkaha tufanının içinde kayboluyorlar. Eskiden her şeyin odağında isabel olurdu, ben de sevgimden ötürü onun yanında güvende olurdum. Derken cara bakışlarımı yakalıyor.

"Ne düşünüyorsun, freida?" Beni de dâhil etmeye çalışarak gülümsüyor.

"Affedersin, cara. Ne söylediğini duymadım."

"Dedim ki..."

megan eFon'unu öne sürüp cara'nın yüzüne, Dome Dudes'un son müzik videosunu göstermek için, "Bakın!" diye haykırınca bir kez daha dışarıda kalıyorum. Oraya gidip hakkım olan pozisyonu geri almak istiyorum ama isabel'e zincirlenmiş gibiyim. Yanımdaki sandalyeye yığılmış, yağ kıvrımlarıyla dolu karnının ince atletinin altında kat kat durmasıyla ilgilenmiyormuş gibi görünüyor. Görüntüsünden irkilince tenim kaşınmaya başlıyor.

bakire anne bir anda yoktan var oluyor. "Alfabetik sıraya. Zamanı geldi," diye emrediyor.

Organize Rekreasyon'u her gün alırız ve bu genelde günün son ders saatinde olur. Kadın histerisi sendromuyla başa çıkmak için planlanmıştır: Dürtüler yok olana kadar histerik, aşırı duygusal kız davranışları bilinçli bir biçimde, kontrollü bir çevrede asgariye indirgenir. Birbirimizle iletişim olanaklarımızın daha fazla olduğu hafta sonlarında ve yaz tatillerinde fazladan seanslara gereksinim duyarız.

Sıraya girerek bakireden ilaçlarımızı almak için masasına doğru yaklaşıyoruz. Masanın iki yanındaki cam kutuların kapıları şıkırdayarak açılıyor. Bir seferde yalnız bir kız ortalıktan kayboluyor. Kapılar kapanırken nefesimi tutuyorum. bakire anne asansörü hatalı bir şekilde programlar ve çok uzağa gidersem ne olacak?

"Ağlıyor musun, #630?"

"Hayır, bakire ruth."

"İyi. Kurallara uymayan kızlara ne yaptığımızı biliyorsun, değil mi? Onları Yeraltı'na gönderiyoruz. Yeraltı'na gitmek ister misin, #630?"

x x x

Asansör, Organize Rekreasyon Alanı'na gelince duruyor. Sayısız borularıyla yılanvari bir biçimde Yeraltı'na bağlanan boş bir yüzme havuzuna benziyor. Otuz adet bireysel cam tabut beş sıra boyunca dizilmiş, her sırada altı tabut var. Üstünde pembe pullarla ayırt edilen tasarım numaramın yazılı olduğu kutuya tırmanıyorum. Cam kapak kapanıyor ve işlemin başlaması için diğer tabutların da dolmasını gerginlikle bekliyorum. bakire anne başını sallayınca ilaçlarımı yutuyorum.

Sus. Sus. Ayaklarımdan başlayan bir titreme yükselerrek bedenimin merkezine doğru çekiliyor. Kutudan bir çarpma sesi geliyor; kulağımda, beynimde, yüreğimde bir melodi çınlıyor. Kemiksiz kalana dek omurgam dalgalanıyor. İçimi büyük bir sevinç kaplıyor ve ben o girdabın içinde kayboluyorum. Özgürüm. Her türlü şeyden uzağım. Bir an için düşüncelerimden kopunca odaya geri düşüyorum, kaygılarım yeniden keskinleşiyor. Cam tabutun kapağını, tavana tırmanan borularla telleri, diğer kızların kör bakışlarını görebiliyorum. Sis nefesimi kesiyor, hiçbir şey hissetmeyene kadar beni yatıştırıyor.

Ziller çalınca eş zamanlı biçimde devreler kapanıyor. Kapılar yaylanarak açılıyor. Dışarı çıkınca bacaklarım titriyor. Zihnim kapana kısılmış, bedenim uyuşmuş durumda. Sanki ikiye bölünmüşüm.

Diğerleri de benzer biçimde yorgun görünüyor. Ayaklarımızı sürüyerek yatakhanelimize doğru ilerlerken hafifçe birbirimize gülümsüyor ama konuşmaktan kaçınıyoruz. Uyuyabilmek için dua ederek kendimi yatağa atıyorum ama faydası olmayacağı aşikâr. Yan dönüp parmak uçlarımı cam duvara bastırarak aynadaki kızı izliyorum. Tüm özellikleri suratından ayrılıp dalgalanıyor, tuhaf bir biçimde kendilerini yeniden düzenlemeden önce

havada süzölüyor. Gözleri çok iri ve soluk tenine göre fazla kara. Dudakları kansız, çatlaklarda biriken kurumuş tükürüklerden ötürü yapış yapış; çenesi öne doğru çıkık.

Bedenimdeki boşluk muazzam, tutunabilecek hiçbir şeyin olmadığı büyük bir boşluk.

Bunların hiçbirini yarın hatırlamayacağım.

Bölüm 5

Mekanik oyuncak bebekler gibi kurulup duruyoruz. Işıkları açıp kapatıyorlar ve yeni bir gün başlıyor.

“Keşke hazır olana kadar zamanı durdurabilsem.” Geçen yıl ikimizin de uyuyamadığı bir gece isabel’e söylemiştim bunu. Hücresinde yere oturup sırtımızı aynalı duvara yaslayarak bacaklarımızı öne doğru uzatmış, kendi kalça açıklığını onunkiyile kıyaslamamaya çalışmışım. “Hiç böyle hissettiğin oluyor mu?”

“Hayır,” deyip keskin bir yanıt verdiğinde kendimi aptalca ele verdiğimi hissetmişim. Kendimi ondan biraz olsun çekip kurtarmışım. Yalnızlık derinlerimde gömülüydü. Surat asmama aldırmadan yaklaşıp, “Gelecek için kaygılanma. Her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum,” demişti.

Bana söz vermişti.

Yatakhane bu gece buhardan ötürü puslu. Ağzıma doluşup genzimde toplanıyor.

Nefes almam gerek.

Yataktan dışarı çıkıp isabel'in odasının önünde duraksıyor, yastığa dağılan platin renkli saçlarını görüyorum. Gece odama geldiği son günden bu yana çok zaman geçti.

Yerdeki fayansları takip ediyorum: siyah-beyaz, siyah-beyaz. Dışarıdakilerin içeriye girmesini engellemek için mühürlenmiş pencere çerçevelerine doğru kıvrılan uzun nef boyunca yürüyorum. Pencerele devasa resimlerle kaplı. Her yönde yedişer tane var. Tasvir edilen tüm görüntüler bizden önceki yaşama ait. Empire State Binası, Büyük Kanyon, Çin Seddi, piramitler, Kolezyum, Tac Mahal. Yoğun ısıda kil gibi piştiklerini hayal ediyorum. Belki de Büyük Okyanus'un derinliklerinde yüzüyorlardır, sadece balık kılçıkları onlara eşlik ediyordur.

Bizden önce dünyanın nasıl olduğunu görmek için Doğa Kanalı'nı izlememi diğerleri tuhaf buluyor. Neden kurbağaların yaşam döngüsünü ya da denizin binlerce kum tanesinin üzerine tükürüklerini sıçratarak kükrediğini öğrenmek istediğimi bir türlü anlamıyorlar. Meltemle dalgalanan mısır tarlaları, parıldayan buzullarla kaplı dağlar, karmaşık bir dansla kendi üzerilerine düşen rolü oynayan ve kayıtsızca her gün birbirlerinin etrafından geçen milyonlarca insanın yaşadığı şehirler.

Derslerde tabiata dair bize gösterdikleri tek şey resmi *Afet* dizisi. Buzlar eriyor, denizler uzlaşıp talihsiz, bir daha asla gün yüzünü göremeyecek şekilde deniz seviyesindeki ülkeleri sular altına bırakıyor. Önce bir rahatlama oluyor; nüfus artışına doğal bir çözüm bulunduğunu umuyorlar ama kısa sürede umudun yerini korku alıyor.

* Cami, kilise ve benzeri mekânların içindeki geniş alan, sahn. -ç"

Hayatta kalan insanlar gnbeğn iç kısımlara doğru hareketleniyor, derken kalan azınlığı kızgın güneşten ve yükselen sular dan korumak için Bölgeler biçimleniyor. Nuh Projesi. Yeni bir dünya yaratmak için insanlar uygun adımlarla ikişer ikişer içeri giriyor. Hayvanlar veya örgütlü dinler gibi ihtiyaç duymayacağımız her şeyi geride bırakıyorlar. Bizi aşağı çekecek her şeyden kurtuluyorlar.

Girişi koruyan devasa ahşap kapılara ulaşıyorum. Her birine beyaz, kırmızı, siyah renkli üçgenler oyulmuş. elik kapının sapını tutarken terleyen ellerim kayıp geride sümüksü bir leke bırakıyor. Sonraki kapının paslı metal kemerlerinin üzerinde sivri demir uçlar var. Asla gelmeyecek olan davetsiz misafirleri bekleyen bir nöbetçi gibi duruyorlar.

Bahçeye çıkıp yaşam alanlarımızı birbirine bağlayan dolambaçlı beton yolda ilerliyorum. AĞaç kümelerinin arasında zikzak çizerken yoldan ayrılıp çimenliğe ıkıyorum. Sentetik yeşillik ayaklarımı gıdıklıyor. AĞaçların her biri eşit mesafede yerleştirilmiş. Plastik dalları kristallerle süslenmiş yapraklarla dolu. İi doldurulmuş kuşlar tüylü tümörler gibi yapıştırılmış. Eski İngiltere'deki muazzam bahçeleri, doğal meyvelerle ağırlaşan yamru yumru dalları anlatan Doğa Kanalı'ndaki videoları düşünüyorum. O ağaçlar da diğer her şey gibi ölmüş olmalı. Dl yataklarında kuruyan kız bebekler gibi onlar da çürümüştür. İçten dışa yok olmuştur.

Dört yaşındayken resmi olarak Okul'a alındığımızda bakire ruth bize şanslı olduğumuzu söylemişti. Yeni elbiselerin verdiği tuhaf hissiyatı, alışılmadık parlaticılarla

Yatakhaneden dışarı çıkıp isabel'in odasının önünde duraksıyor, yastığa dağılan platin renkli saçlarını görüyorum. Gece odama geldiği son günden bu yana çok zaman geçti.

Yerdeki fayansları takip ediyorum: siyah-beyaz, siyah-beyaz. Dışarıdakilerin içeriye girmesini engellemek için mühürlenmiş pencere çerçevelerine doğru kıvrılan uzun nef boyunca yürüyorum. Pencerele devasa resimlerle kaplı. Her yönde yedişer tane var. Tasvir edilen tüm görüntüler bizden önceki yaşama ait. Empire State Binası, Büyük Kanyon, Çin Seddi, piramitler, Kolezyum, Tac Mahal. Yoğun ısıda kil gibi piştiklerini hayal ediyorum. Belki de Büyük Okyanus'un derinliklerinde yüzüyorlardır, sadece balık kılçıkları onlara eşlik ediyordur.

Bizden önce dünyanın nasıl olduğunu görmek için Doğa Kanalı'nı izlememi diğerleri tuhaf buluyor. Neden kurbağaların yaşam döngüsünü ya da denizin binlerce kum tanesinin üzerine tükürüklerini sıçratarak kükrediğini öğrenmek istediğimi bir türlü anlamıyorlar. Meltemle dalgalanan mısır tarlaları, parıldayan buzullarla kaplı dağlar, karmaşık bir dansta kendi üzerilerine düşen rolü oynayan ve kayıtsızca her gün birbirlerinin etrafından geçen milyonlarca insanın yaşadığı şehirler.

Derslerde tabiata dair bize gösterdikleri tek şey resmi *Afet* dizisi. Buzlar eriyor, denizler uzlaşıp talihsiz, bir daha asla gün yüzünü göremeyecek şekilde deniz seviyesindeki ülkeleri sular altına bırakıyor. Önce bir rahatlama oluyor; nüfus artışına doğal bir çözüm bulunduğunu umuyorlar ama kısa sürede umudun yerini korku alıyor.

* Cami, kilise ve benzeri mekânların içindeki geniş alan, sahn. -(")

Hayatta kalan insanlar gnbeɡn iç kısımlara doğru hareketleniyor, derken kalan azınlığı kızgın güneşten ve yükselen suların korumak için Bölgeler biçimleniyor. Nuh Projesi. Yeni bir dünya yaratmak için insanlar uygun adımlarla ikişer ikişer içeri giriyor. Hayvanlar veya örgütlü dinler gibi ihtiyaç duymayacağımız her şeyi geride bırakıyorlar. Bizi aşağı çekecek her şeyden kurtuluyorlar.

Girişi koruyan devasa ahşap kapılara ulaşıyorum. Her birine beyaz, kırmızı, siyah renkli üçgenler oyulmuş. elik kapının sapını tutarken terleyen ellerim kayıp geride sümüksü bir leke bırakıyor. Sonraki kapının paslı metal kemerlerinin üzerinde sivri demir uçlar var. Asla gelmeyecek olan davetsiz misafirleri bekleyen bir nöbetçi gibi duruyorlar.

Bahçeye çıkıp yaşam alanlarımızı birbirine bağlayan dolambaçlı beton yolda ilerliyorum. Ağaç kümelerinin arasında zikzak çizerken yoldan ayrılıp çimenliğe ıkıyorum. Sentetik yeşillik ayaklarımı gıdıklıyor. Ağaçların her biri eşit mesafede yerleştirilmiş. Plastik dalları kristallerle süslenmiş yapraklarla dolu. İi doldurulmuş kuşlar tüylü tümörler gibi yapıştırılmış. Eski İngiltere'deki muazzam bahçeleri, doğal meyvelerle ağırlaşan yamru yumru dalları anlatan Doğa Kanalı'ndaki videoları düşünüyorum. O ağaçlar da diğer her şey gibi ölmüş olmalı. Dl yataklarında kuruyan kız bebekler gibi onlar da çürümüştür. İçten dışa yok olmuştur.

Dört yaşındayken resmi olarak Okul'a alındığımızda bakire ruth bize şanslı olduğumuzu söylemişti. Yeni elbiselerin verdiği tuhaf hissiyatı, alışılmadık parlaticılarla

dudaklarımın nasıl ağırlaştığını dün gibi anımsıyorum. Büyük Salon'daydık. Sahnedeki konuşmasını dinlemiştik. Bedenlerimiz o kadar minikti ki minderli kadife koltuklar bizi yutmuştu.

Sert bir tavırla, "Şanslısınız," diye tekrar etmişti. Üzerine ışıldayan dudaklar işlenmiş olan tişörtümü çekiştirmiştim, çünkü tişörtümle yeni kot pantolonum arasında boşluk kalmıştı. Durmadan kımıldadığım için hırlamaya başlamış, gözleri öfkeyle dolmuştu. İşte ilk kez o an korkuya kapıldım. Sonra bize bir video izletmişti. Meşhur "Kız Mezarları". İstenmeyen binlerce kız çocuğu sürekli büyüyen çukurlarda imha edilmişti. Başları, kırık porse-len bebeklerin başları gibi birbirine çarpıyordu. Üst üste dizilmiş raflarla dolu eczaneler, cinsiyete özel üreme ilaçlarıyla doldurulmuştu ve bunlara, bakkaldan sakız alıyormuş gibi sahip olunabiliyordu. Nihayet beden öğrendi. Kız bebeğin bir istilacı olduğunu, annesinin güzelliğini çalmaktan başka bir işe yaramadığını öğrendi. Kız bebekler tehlikeliydi.

"İnsanlar kaygılanmaya başlamıştı elbette," dedi bakire ruth; dingin sesiyle sözcüklerin dehşeti uyumsuzluk içindeydi. "Bölgeler'de yıllar geçtikçe hiç kız bebek doğmadı. Sonunda geride bir avuç dolusu özgün kadın kalmıştı ve hepsi çocuk doğurma yaşını geçmişti, bu yüzden neslin tükenmesine kesin gözüyle bakılmaya başlandı. Genetik mühendisleri insan ırkının hayatta kalabilmesi için kadınları yaratmaya zorlandılar. Bu olanağa eriştiklerinde yeni kadınlarda, havvalarda gerekli gelişimleri uygulamamanın ahmakça olacağını düşündüler." Büyük bir özenle öksürdü. "Ve onlara yuva olarak da Okullar oluşturuldu."

“Neden kız bebekleri yetiştirmeleri için eşlere vermediler?”

Ben bunu söyledikten sonra dikkatle bana baktı. Beni muhtemel bir baş belası olarak gördüğü kesindi. “Seni kim ister ki? İşe yarayacağın zamana kadar seni niye istesinler ki?”

İşe yaramakla ne kastettiğini anlamamıştım, sonra isabel elini benimkinin üstüne koyarak beni sımsıkı tutmuştu. O gün, beni koruyabileceğini anlamıştım.

İki kez gözlerimi kırptırıyorum, görüntü bulanıklaşıyor. Süslü püslü bitkilerle örülü yoldan ayrılarak dış dünyamızın sınırlarına varıyor, bizi burada tutan, çorak topraklardan ayıran kabuğa erişmek için ellerimi uzatıyorum. Gece zifiri karanlığa boyanmış. Parıldayan pullar ve kırpmayan bir gözü andıran devasa beyaz bir ay özenle çizilmiş. Cama bedenimi yaslayıp beni karşılayan katı direnişini duyumsayarak elimden geldiğince yaklaşıyorum. Başka hiçbir şey yok; gece her şeyi yutmuş.

“Ne yapıyorsun?”

Korkuyorum. Dizim havaya kalkarken acıyor. Şaşırmış gibi görünüyor, kolları göğsünde kavuşmuş. Siyah cübbesi bahçenin renklerinin yanında tuhaf kalıyor. Ay ışığı kel kafasının üstünde hale gibi duruyor.

“Beni korkuttunuz,” deyip birkaç gelincik ezerek açık yeşil çimenlere oturuyorum. bakire magdalena cübbesini düzelterek daha da yaklaşıyor, gelip yanıma oturuyor. Teni hâlâ pürüzsüz, bakır rengi gözlerinin çevresinde ufak çizgilerin başlangıçları var. En genç bakire o. Sanırım otuzlarında.

“Konuşmak ister misin?” Tereddütle omzuma dokununca birden ikimiz de irkiliyoruz. bakireler bize asla dokunmaz. “Tören’le mi ilgili, freida? Eğer öyleyse sorun değil. Kaygılanman çok normal.”

Nedenin bu olduğundan emin değilim. Midemin büzüşmesine sebep olan, adlandıramadığım susamışlığımın ne olduğunu bilmiyorum. Yine de başımla onaylıyorum. Bu en kolayı.

“Ne olarak seçilmek istiyorsun?”

“Eş olmak istiyorum.”

“Bir cariye olmaz mı?” diye sorarken sözcüğün etkisiyle yanakları kızarıyor.

cariye olmaktansa ölmeyi tercih etsem de, “Vârisler bunun bana yakıştığını söylerlerse elbette olurum,” diyorum.

“bakire olarak kalmayı hiç düşünmez misin?”

Yaşlanıp kuvvetten düşerken yeni ve gelinlik çağına gelmiş öğrencilerin bakımını ömür boyu sürdürmeyi, güzelliğini muhafaza etmen için sana atanan Son Kullanım Tarihi’nin konforu olmaksızın bir bakire olarak kalmayı kim ister ki? Tenini çizen gülüş izlerine gözlerim odaklanıyor. Onun kırkında, ellisinde, atmışındaki halini hayal edince birden ürperiyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Başta ben de bakire olmayı düşünmemiştim,” diyor. Bir an süren kederli bakışıyla konuşmaya devam ediyor. “Fakat sonra... Her neyse, genç kızlarla vakit geçirmekten hoşlandım. Diğerleri gibi donanımlı olmadığımı düşündüm, nihayetinde bu en iyisiydi.”

Cinsellik imasıyla birlikte ikimiz de uzaklara bakıyoruz. “Okul’da kendimi güvende hissettim,” diye aceleyle ekliyor. “Burası huzurlu.”

“isabel’in söylediği de bu. Belki o da agyness’e katılacaktır,” diye dalga geiyorurur. “Düşünsenize! Bir yılda iki bakire. Bahse girerim, daha önce böyle bir durum yaşanmamıştır.”

“Ah, isabel asla bir bakire olamayacak. Onu bekleyen daha büyük şeyler var.” Sesi tuhaf bir biçimde kederli.

Ama bunun benim için bir seçenek olduğunu söylemedin mi? Neden beni bekleyen “daha büyük” şeyler yok? Neden herkes isabel’in benden daha iyi olduğunu düşünüyor?

Ayaklarımın altındaki gelinciklere dokunup parmaklarımınla bezden yapraklarını ovuşturuyorum. Her çiçeğin merkezinde minyatür bir ayna mevcut, yeterince yakına eğilebilirseniz gözünüze tutabileceğiniz kadar büyük. Buruşturunca bez kolaylıkla yırtılıyor. Cam tomurcuk tuzla buz olunca yansımam da yok oluyor.

“Yatağa gitme vakti, freida.”

Yatakhaneye doğru yürürken sessizlik hâkim. Diğerleri derin uykuda, yokluğum fark edilmemiş.

Yatağıma uzanıp kapı aralığına doğru bakarken, “Dilediğın olur umarım, freida. Umarım yüzlerce oğlanın annesi olursun,” diyor.

"Tüm havvalar mükemmel olmaları için yaratıldı ancak zaman geçtikçe kusurları da ortaya çıkmaya başladı. Kendinizi kız kardeşlerinizle kıyaslamamanız bu kusurları tanımlamanız adına faydalı bir yöntem fakat sonra mutlaka kendinizi geliştirmek için gerekli adımları atmalısınız. Her zaman daha iyi olabilirsiniz."

Uygun Kadın Davranışları Kuralları Sesli Rehberi

—Esas Baba

Bölüm 6

Ocak

Tören'e Altı Ay Kala

Çocukken cumaları severdim. Yatakhaneimizde sadece hafta sonları göz atmamıza izin verilen bu eski resimli kitaplara takıntılı olduğumu anımsıyorum. Diğerlerinden önce ellerimi üzerlerinde gezdirerek ayrıntılı planlar tasarlayarak vaktimi geçirirdim. Diğerleri zaten pek ilgilenmezdi, etkileşimli ePad oyunlarını tercih ederlerdi. Her cuma akşamı dışarıdan soyutlanmış pencerelerin pervazlarına gizlice sokulur, pencereler kapalıymış ve seçtiğim resmi dışarıda görebilecekmişim gibi düşünüp deniz kenarındaki bir uçurum ya da piramit resimlerine gömülürdüm. Sanki o dünya dışarıda gerçekten vardı. Diğer kızlar ePadlerinde "Modacı Ol!" veya "Parti Planla!" oyunlarını oynarken ben bir prensesin ışıltısına veya büyük göğüslü, uzun bacaklı, sıska, sarışın bir kadının fotoğrafına daldardım. Pembe bir evi ve pembe bir arabası; sayfanın üzerinde, basıldığında Amerikan aksanıyla konuşmasını sağlayan küçük, pembe düğmeler vardı. *Pembe en sevdiğim renktir. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Matematik çok zor. Alışverişe gitmek ister misin?* Ve bir gün bakirelerden birine matematiğin ne olduğunu sormak

gibi bir hata yapınca kitaplara el koydular. O günden sonra hafta sonları asla eskisi gibi geçmedi. Tek yaptığımız, Organize Rekreasyon seansları arasındaki zamanı olabildiğince çabuk geçirmekti. Artificial.com'dan ünlülerin dedikodularını dinliyor, cuma günkü Karşılaştırma Çalışmaları dersinde olanları unutmaya çalışıyor, MyFace fotoğraflarımızı güncelliyorduk.

"#755 ve #734, lütfen yerinizden kalkıp sınıfın ön kısmına geçiniz."

Seçilen iki kız ayakları kurşundan yapılmış gibi ağır adımlarla sınıfın ön kısmına ilerlerken kalanlar rahatlayıp bir oh çekerdi. bakirenin masasının yanlarındaki cam kutuların üstüne çıktıklarında kızların büyütülmüş fotoğrafları arkalarındaki aynalı tahtaya yan yana yansıtılır, kızların görüntülerinin uzunluğu iki metreyi bulurdu. Birkaç saniye içinde bu görüntüler kendi masa üstlerimizde de belirirdi. Örneğin, bir keresinde cara'nın görüntüsü soldaydı. Küllü sarı saçları dirsek boyunu geçmişti. Gök mavisi gözlerini kalın kaşları çevreliyordu. naomi'ye sağdaydı. Elmacık kemikleri koyu teninin hatlarını belirlemiş, benimkilere benzeyen yeşil, badem biçimli gözlerine dikkatleri çekmişti.

bakire ruth, "Evet kızlar, hadi başlayalım," diyerek sıraların arasında yürüyor. "Her bölümün sonunda, sizden SesliNot bırakmanızı isteyeceğim. Lütfen, #755 ve #734'ün zayıf noktalarını keşfetmesine yardımcı olabilmek için yorumlarınızı elinizden geldiğince ayrıntılı yapın. Anonimliği sürdürebilmek adına sesinizin değiştireceğini unutmayın. Özgürce konuşabilirsiniz."

Birinin, "Tenin çok esmer, naomi," dediğini duyuyorum. "Sanırım biraz aydınlatma kremine ihtiyacın var."

"cara, saç rengin ten rengine uymuyor," diye fısıldı-

yor bir başkası. "Sanırım biraz bronzlaştırıcı krem istemelisin."

Karşılaştırma Çalışmaları dersini almaya başladığımız dört yaşımızdan itibaren bu görevi her cuma üstleniyoruz; her seferinde iki farklı kurban oluyor. Önce nazik olmayı deniyorum ama her nasılsa konuşmaya başladığımda kendimi durduramıyorum. Sanırım bu beni rahatlatıyor. Donuk bir üstünlük duygusu bir balon gibi içimde şişiyor ama sonra ağzımda acı bir tat bırakıyor, sanki bir delik dilimi yakıp geçmiş gibi.

On dördüncü senemizdeyken, gözyaşlarını dökemeyince gözleri donuklaşan agyness'i izlerken ve onu bu hale getirenin benim yorumum olup olmadığını merak ederken isabel'e, "Onun hakkında ne söyledin?" diye sormuştum. "Küçük göğüslü olması hakkında bir şey söyledin mi?"

Fikrime katılmasını, bana iştirak etmesini, bu karanlık tavşan deliğinde beni takip etmesini arzulamıştım.

Şaşırp kaşlarını indirerek, "Hayır," demişti isabel. "Öyle bir şey asla söylemem. Genellikle herkese saçını kestirmesi tavsiye ediyorum."

O an isabel'in bu basit inceliğine hayran kalmıştım. Ama aynı zamanda ondan nefret de etmiştim. Çünkü bir kez daha hiç çaba sarf etmeden benden daha iyi olmuştu.

cara ve naomi kulaklıklarını takarak yerlerine oturuyor. Sıra bize geldiğinde hepimiz aynıyızdır. Bu kez farklı olacağını umarız, belki herkes güzel olduğumuz hususunda hemfikirdir. Belki de değildir. Çirkin, sefil olduğumuzu yineleyen bozuk sesler kulaklarımıza fısıldarken belki dedikleri bir yere kadar doğrudur. Kusursuz biçimde tasarlanmış olabiliriz ancak gerçekte gözlerimiz birbirine çok yakın ve kalçalarımız çok büyük.

cara'nın yüzü soluk. Hakkında söylediğim sözden ötürü mü böyle? Üzgünüm. Hep çok üzgünüm.

“Kızlar, hepinizin bildiği gibi daha iyi olabilirsiniz. Tasarım tarihinizden bu yana her sene yaş alıyor, tazeliğinizi yitiriyor ve değer kaybediyorsunuz. Standartlar, kızlar! Standartlar mutlaka korunmalı! Eminim, #755 ve #734 size minnettardır.”

Tekrar cara'ya bakıyorum, yüzünde buruk bir gülümseme hâkim. Hiç de minnettar görünmüyor.

bakire ruth arkasındaki tahtayı işaret ederek, “Standartların denkliğini sağlamamanın kolay yolu tutarlılık yaratmaktan geçer,” diye devam ediyor. Tahta yine ikiye bölünmüş durumda ama farklı iki görüntü var. Solda bizden önceki bir kadının görüntüsü, sağda liu'nun fotoğrafı duruyor.

“Bu kadın eski Japonya'dan #783'ün ilk örneği. Tüm varyasyonlar düzenlenmiştir.”

Yüksek sesle söylemiyorum ama bazı değişiklikler liu'nun özelliklerini yavanlaştırmış, hatta öyle cansızlaştırmış ki benim, megan'ın ya da naomi'nin özellikleriyle değiştirilebilir. Aramızdaki tek fark ten ve saç rengimiz. Ama en azından bizler birbirimizden daha farklıyız. Az da olsa sıra dışı özelliklerimiz mevcut. Bugün Afrika'da ve Çinhindi Bölgesi'nde sadece sarışın ve mavi gözlü kızların tasarlandığı söylentisi var. Geçmişlerini tamamen silmiş gibiler.

“Gördüğünüz gibi, günümüzün ve geçmişin kadınlarının arasındaki zıtlık muazzam.” bakire ruth geçmişten pek çok kadın suretini gün yüzüne çıkararak dersine devam ediyor. “Lütfen yüzdeki simetri kaybına, büyük burunlara, alın ve çenedeki açılmış gözeneklere dikkat edin. Tasarlanmamış, doğal kadın işte bu.”

Ekran yeni dehşet görüntüleriyle güncellenince kusakmışım gibi hissediyorum. Obezite salgınının örnekleri sunulurken gözlerimi yummalıyım. Buna ancak bu şekilde tahammül edebilirim.

"Bizden öncekilerin obezitenin duygusal veya psikolojik kökenleri olduğu hususunda teorileri vardı." Konuşurken bakire ruth'u heyecanlandıran bir şeyler var. Omuzlarını bir beklentiyle gerip yumruğunu sıkıyor. "Bu saçmalık. Şişmanlığın nedeni *tembelliktir*. Tembelik ve açgözlülük. Eğer izin verirsiniz bu sizin sonunuz olur. Fakat böyle bir şeye asla müsaade etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır."

"Değil mi?"

"Hayır."

"DEĞİL Mİ?"

Çılgınca, "HAYIR!" diye haykırıyoruz.

"Fakat aranızdan biri müsaade etti." Sesi fısıldar gibi. Zanlıyı aramak üzere birbirimize bakıyoruz. Kim? Kimmiş o? *isabel* mi? *isabel* olmalı.

liu, bakire ruth'un masasının solundaki cam kutunun üzerinde usulca yükselip Organize Rekreasyon Alanı'ndan yerdeki kapaktan yukarı doğru açığa çıkan figüre işaret ederek, "Kutuya bakın!" diye bağırıyor. Kalbim öyle hızlı atıyor ki bakire ruth'un sözlerini de diğer kızları da duyamıyorum. Tek gördüğüm, günahlarından ötürü çarmıha gerilmek üzere orada öylece durduğu. megan, telefonunu christy'ye doğru tutarak, "Bu, MyFace'te harika duracaktır," diyor.

"#727, bir adım öne çık."

Cam kapılar açılıyor. İşte tam önümüzde.

"Sabahlığını çıkart."

Sessizlik. christy bağıını çözdüğü havlu sabahlığının yere düşmesine izin veriyor. Pembe, dantelden bir külot giymiş. Küçük bir göbek külotunun üzerine düşüyor. Uyluklarının iç kısımları birbirine dokunmak üzere.

"#727 tembellik etti. Tembellik ve ağgözlülük etti. Cezalandırılmayı hak ediyor. Siz de katılıyor musunuz?"

Dijital kameraların ve eFonların flaşları parlıyor. Ellerim terli. Korku boğazımı sıkarak omurgama usul usul tırmanıyor.

"Siz de bana katılmıyor musunuz, kızlar?" Sesi uyarı tonunda.

"Evet, bakire ruth."

"Duyamadım. #727 cezalandırılmayı hak ediyor mu?"

"EVET, bakire ruth." İsteddiği şeyi ona vermek zorundayız. Her ne istiyorsa vermeliyiz.

bakire ruth elini cübbesinin cebine atıp bir kalem çıkarınca arkamdakilerden biri, bu yazı aletini nadiren gördüğümüz için soluksuz kalıyor. Kalemi jilet gibi savurarak christy'ye doğru ilerleyip bir, iki, hatta üç kez christy'nin beyaz vücuduna kıpkırmızı daireler çiziyor.

"#727 neymiş, kızlar? Neymiş?"

Bilmiyoruz, bilmiyoruz, bilmiyoruz.

"O bir şişko. O bir şişko ve iğrenç. Benimle beraber söyleyin. O bir şişko. Şişko. Şişko."

Kızların bir kısmı bakire ruth'la birlikte şakımaya başlayınca herkes bir ağızdan eşlik ediyor. Gürültüden tavan çatlamaya hazır. Kameralardan flaş üstüne flaş patlayınca ortalık giderek şimşek fırtınasına dönüşüyor.

Gözlerim christy'nin kalçalarından isabel'inkilere kayıyor. Dayanamayıp aradaki farkı ölçüyorum. Orada christy yerine isabel olmalı. Başımı kaldırdığımda, isabel'in kafamdakileri anlayarak bana baktığını fark

ediyorum. Ne düşündüğümü çok iyi biliyor. Üzgünüm, diyorum gözlerimle. Çok üzgünüm. Gözlerini kaçırıyor. Artık ne düşündüğümle ilgilenmiyor.

“Şişko. Şişko. Şişko.”

Histerik çılgınlıkların ortasında bakire ruth dua edecekmiş gibi ellerini havaya kaldırıyor. Yanıma çömeldiğinde cübbesi yerde hışırdıyor. “Şişko. Şişko. Şişko,” diye kulağıma fısıldıyor. Bedenim yüreğime dar geliyor, panikleyerek ona bakıyorum. Soluk gri gözleri göz bebeklerimde parıldıyor. Sanki ruhumu görebiliyor, tıpkı isabel gibi. Görebiliyor ve benden nefret ediyor.

Yumruğunu sırama öyle bir hızla indiriyor ki ekran titreşip kapanıyor, tam ortada bir çatlak oluşuyor. Kokusu burun deliklerimin içinden süzülüyor. Aşına olmadığım keçeli kalem kokusu ekşi ter kokusuyla karışmış.

Kırık sırama bakıyorum. Yansımam yamulmuş, ikiye bölünmüş. Dudaklarım kelimeyi söylüyor.

Şişko.

“Çok gergindi.”

Yatakhaneye döndüğümüzde cara VideoSohbet isteğimi hemen yanıtlıyor ama önce kaygı verici bir sessizliğe gömülüyoruz.

“Gergindi.”

Paranoyakça tekme savurarak, “Ama biliyorsun ki gerekliydi. christy kendini görmeli,” diye çabucak konuşuyor.

“Elbette.” Korkum içimdeki ikinci bir kalp gibi hızla atıyor.

cara saçının uçlarını ağzına almış çiğniyor. Sarı saç telleri ağzının kenarından çıkmış. “Tamam, freida. Daha

sonra konuşuruz." Gözleri, sonradan pişman olacağım bir şey söyleyemeden, diye ekliyor sessizce. VideoSohbet'i kapatmak üzereyken tekrar konuşmaya başlıyor, bu kez sesi daha sakın.

"Sence daha düz olsa burnum daha iyi mi görünür?"

"Ne diyorsun sen?"

"Karşılaştırma Çalışmaları'nda, biri Okul'dan ayrıldığımızda burnumu yeniden tasarlatmam gerektiğini söyledi."

"Hayır, cara." Güzel yüzü ekranı dolduruyor. Şirin burnunun etrafına narin çiller dağılmış. "Burnun kusursuz."

Gülümseyip veda ediyor. christy'yi unuttu bile. isabel'e de bir VideoSohbet isteği yolluyorum, bip sesi boşlukta yankılanırken onun profil resmine bakıyorum.

Belki ePad'i sessizdedir.

Belki kestiriyordur.

Belki de benden nefret ediyordur.

MyFace'in başlıca haberleri dolmuş, taşmış. Sırayla megan'ın, daria'nın ve gisele'in durumunu dinliyorum. Hepsi aynı. Christy'nin sayısız külotlu resminin eşlik ettiği yorumlar, Karşılaştırma Çalışmaları'nın ayrıntılı dökümü. "Şişman kızlar demodedir," diye bir jenerik müziği bulup durumumu güncellemem gerektiğinin farkındayım ama takatim yok.

"Yayın akışı."

Amerika Bölgesi'nin En İyi cariyesi oynuyor. Amerika Bölgesi Babası için bir yıllığına seçilecek cariyeye yenden belirleniyor. Finalistlerden birini Amerika Bölgesi Babası'nın önünde eğilirken görüyorum. Baba elleriyle

kızın kumral saçlarını kavırıyor. Sanırım bu bölümü daha önce izlemiştim.

Araya bir vajinal beyazlatma kremi reklamı giriyor.

Sonra göz zevkini bozan vücut tüylerini yok etme sözü veren yeni bir lazer tedavi yöntemi. “Keşke amber bunu duysaydı!” *the slutz* kız müzik grubunun üyelerinden olan amber elini havaya kaldırıp arkadaşına el sallıyor. Kamera görüntüyü yakınlaştırıyor. Bir iki gün önce tıraş ettiği koltuk altına kırmızı bir ok yerleşiyor.

Televizyonun o monoton sesinin üzerimden akıp gitmesine, düşüncelerimi yıkayıp götürmesine izin veriyorum.

Biiiiiiiiiiiiiiip.

Gelen VideoSohbet isteğini yanıtlayarak, “Hey, megan,” diye sesleniyorum.

“Hey tatlım, n’aber?” Bana bakıyormuş gibi yapmıyor bile. Tamamen kendi suretini incelemekle meşgul.

“Pek bir şey yaptığım yok. Senden n’aber, tatlım?” İçler acısı. Kafamda bundan daha iyi biriyim.

“Şey, bugün olanlardan ötürü şaşkınım elbette. Korunçtu. Zavallı christy. Onun adına çok üzüldüm.”

Onun üst üste otuz yedi tane fotoğrafını çekip hepsini MyFace’e yükledikten sonra mı?

“Eğer öyle şişmanlarsam kendimi öldürürüm. Amerika Bölgesi’ndeki kimsenin şişmanlamadığına bahse girerim.”

“Çinhindi’deki kızlar öyle iyi tasarlanmışlar ki hiç kilokalori önleyici kullanmıyorlarmış.” ŞişmanKız büfesine sınırsız erişim beklentimi anımsayıp içimi çektim. Utanmadan yemek ne iyi olurdu. “Hedeflenen kilonun üzerine çıkmaları fiziksel açıdan imkânsızmış.”

“Hımm.” Amerikalıların haricindekileri görememesi çok komik. Dört bin Vâris’i ve günbegün sınırlanan

bütçesinden ötürü Avrupa Bölgesi'nden ayrılmak istediğini anlayabiliyorum. Dünyadaki paranın çoğu şu an Çinhindi'de. Nuh Projesi'ni hayata geçiren Amerika olabilir ancak Bölgeler'in gelişimini ve yapımını üstlenen Çinhindi. Başka kimsenin gücü buna yetmez.

"Şişko olanın neden isabel olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Söylediğini anlamamışım gibi davranıyorum.

"Yapma, freida." Yeşil gözleri ekrandan doğru benim gözlerime saplanmış durumda. "isabel christy'nin aldığı kiloların üç katına sahip. Dev gibi oldu."

"Bu pek hoş değil." Benim de düşüncelerimi dillendiriyor oluşu yüzünden vicdan azabı çekiyor ve savunmacı bir hale bürünüyorum. Ne zamandan beri megan'la hemfikir olmaya başladık?

"Huysuzluğa gerek yok. Soruyorum çünkü..."

"Evet, anlıyorum. Eminim isabel adına da çok üzülyorsundur," deyince yüzü morun acayip bir tonuna dönüşüyor. "Affedersin."

Keşke ePad'imi kapatacak kadar cesur olsaydım da megan parlatmak için saçını yüz kere taramaya geri dönsaydi. Ya da o kadar parlak olması her ne yapıyorsa onu yapsaydı. Ben de saçımın onunki gibi ışıldamasını istiyorum. Ah. Neden işe yaramazın tekiyim?

"Affedersin," diye tekrar ettiğimde siyah buklelerini arkasına atıp özüme karşılık gülümsüyor.

"Sorun değil. Mücadele içinde olduğunu biliyorum. isabel'le aranda..." Anlamalı bir edayla duraksadıktan sonra, "bazı sıkıntılar olduğunun farkındayım," diyerek cümlesini tamamlıyor.

Paranoya mideme çörekleniyor. Herkes bunu görebil-

liyor mu? Arkamdan bunu mu konuşuyorlar. Er ya da geç isabel'in beni terk edeceğini mi söylüyorlar? isabel'in neden yıllardır #1 havva olduğunu, neden en iyi arkadaşı olarak benim gibi önemsiz birini seçtiğini merak ediyor olmalılar. Onun arkadaşı olabilecek kadar iyi olamayacağımı biliyorum. Yeterince güzel veya eğlenceli değilim, üstelik moda zevkim de berbat. Muhtemelen herkes bunun farkında.

"isabel bazen tuhaf olabiliyor, öyle değil mi?" megan'ın ses tonu sohbet havasında ancak gözleri, her kelimeyi dikkatlice dinlediğini gösterir gibi keskin bakıyor.

"Ne bakımdan?"

"Onun ketum olduğunu hiç düşünmedin mi?"

"isabel'in mi?"

Sabırsızlıkla, "Evet, isabel'in," diye sesini yükseltiyor. "Ketum insanlara güvenmem."

Yakışksız bir telaşla, "Evet!" diyorum. "Sanırım ketum biri."

Her şeyle ilgili ketum değil. Çoğu zaman tanıdığım en dürüst insan olmuştur. Fakat evet, bazen kendini geri çeker, ihtiyatlı davranır. O vakitlerde ona ne sorarsam sorayım katiyen yanıt vermez. Sır gibi gizlediği bir yanı hep vardı. Belki de yanımda açığa çıkaracak kadar bana güvenmedi.

Parmağını bana doğru sallayarak, "Ama derecendeki düşüşün gerekçesi olamaz bu, freida," diyor. "Bu seneye beşinci olarak mı başlamıştın?" Sanki bilmiyormuş gibi. Derecelerimiz ruhumuza işlemiştir. "Neyse, şu an onun-cusun. Manikürü pek de iyi olmayan tırnaklarınla uçurumun kenarına tutunuyorsun. Demek istiyorum ki... En son ne zaman bakire hope'un Güzellik Terapisi'ne gittin? amber gibi olmak istemezsin, değil mi?"

“Eş olarak seçildiğimde yeni lazer tedavisini uygulatacağım...”

“Tabii *eğer* eş olarak seçilirsen. Eğer,” diyor beni el işaretiyle susturarak. “Zengin Vârislerden birini garantilemek istiyorsan listenin ilk beşi arasına girmek zorundasın. Ve bu şu an senin için kesinleşmiş bir durum değil.” Gizleyemediği sabırsızlığıyla gözünü dikmiş, öylece bakıyor. “Bir cariye mi olmak istiyorsun? Bu mu istediğin? Kızlarla dolu bu Okul’da on altı yılımızı geçirdik. Gerçekten ömrünün kalanını daha fazla *kızın* gezindiği haremde mi geçirmek istiyorsun? Eğer bir eş olursan evini birkaç erkekle ve yeterince şanslıysan erkek evlatlarıyla paylaşacaksın. Bu *özgürlüktür*. Bizim gibi kızlar için eş olmak tek seçenek.”

megan’ın “Bizim gibi kızlar için” diye başlayan cümlesiyle içimden sıcak bir esinti geçiyor. Makyajını sabitlemek için kameraya eğilip gözlerinin altına akan rimel lekelerini temizliyor. Gözleri ekranda daha da yeşil görünüyor. Zümrüt rengi minik benekler göz bebeklerinin etrafında uçuşuyor.

Kaş kemiğindeki ufak lekeyi ovuşturarak, “Sabah makyajımızın gün boyu kalmasını sağlayacak yolu ne zaman bulacaklar?” diye soruyor. “Günün ortasında tekrar bununla uğraşmaktan bıktım. Her neyse, ne diyorduk?”

“Bizim gibi kızlar için eş olmak özgürlüktür,” diye anımsatıp tekrar “bizim gibi kızlar” deme şansı bulduğum için heyecanlanıyorum.

“Hah, evet. Neyse. Önemsemişim bir durum değil ama bana kalırsa geleceğini düşünmeye başlamalısın. Kendine gel ve fazlalıklarından kurtul. isabel’in durumunda bu fazlalıklar yetmiş kilo falan olmalı.” Tiksinerek yüzü-

nü buruşturuyor. “Mide bulandırıcı. O hale gelmektense intihar ederim daha iyi.”

“Ah, eminim sen...” Cümleme başlasam da sonunu kendi kendime tamamliyorum, çünkü meġan veda etmeden telefonunu kapatınca ekran bir anda kararıyor. isabel #1 olduġunda bana hiç böyle şeyler dememişti.

Bölüm 7

Şubat

Tören'e Beş Ay Kala

"Deniz yaşamıyla ilgili olanı gördün mü?"

"Gördüm."

"Yağmur ormanlarını?"

"Üç kez."

"Tuhaf bir mizacın var." agyness yeni kestirdiği saçını kaşıyor. megan'a bakılırsa kanser hastasına benzemiş.

"Sıkılıyorum. Bu hafta sonu ilelebet sürecektir gibi."

"Deniz yaşamına dair olanı izleyeceğim. Fikrini değiştirirsen beni ara."

VideoSohbet'i kapatmadan hemen önce, "agyness? Diğerlerine bundan söz etme. Doğa Kanalı'nı izlediğimi bilmelerini istemiyorum," diyorum.

"Ama kanalı izliyorsun," diye usulca söyleniyor.

"Evet ama bunu kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Kimin umurunda?" Tekrar başını kaşıyor. Saçı o kadar kısa ki pembe kafa derisi görünüyor. bakire olarak kaldığında bu halini gözden geçirmesi gerekecek. "Sadece kendin olmalısın, freida."

Sohbeti kapatıp kararan ekrandaki aksime bakıyorum. isabel varken kendimdim.

Kahvaltı, Spor Salonu, Organize Rekreasyon, Öğle Yemeği, Spor Salonu, Organize Rekreasyon, Akşam Yemeği, ePad, Uyku.

Kahvaltı, Spor Salonu, Organize Rekreasyon, Öğle Yemeği, Spor Salonu, Organize Rekreasyon, Akşam Yemeği, ePad, Uyku.

Monotonluğu bozmak için cumartesi akşamı yemekten sonra cara'nın odasına gittim ama bakire theresa tarafından çabucak avlandım. Bu kadar yıldır isabel'le birlikte Tecrit'i nasıl kırdığımızı anlayamıyorum. isabel içeri girerken bakireler hep başka yöne bakıyordu ama şimdi onsuz savunmasızım. Ona duyduğum öfke göğsümde kabarıp bir kaya gibi ağırlaşıyor.

Pazar sabahına kadar sıkıntıdan patlayacakmışım gibi hissediyorum. TV'deki bütün doğa programlarını izledim. Geri kalanlarsa günlük televizyon programlarının tekrarlarıydı.

Avrupa Bölgesi'nin Eşleri.

Amerika Bölgesi'nin Eşleri.

Avrupa Hanımları Amerika Hanımlarına karşı: Ölüm Savaşı.

"Ben senin kralınım. Evet, senin kralın. Em şunu, çünkü ben senin kralınım."

Amerikalı yeni bir rapçi olan Lil' Pete'in video klibi Rap TV'de dönüyor. Büyük, altın kaplama bir tahtta ayakta duruyor. Dik, kızıl saçlarını bir taç süslüyor. Ellerinde dizgin gibi tuttuğu sayısız yular var; bunlar ayaklarının altındaki beş tane çıplak, sarışın cariye'nin boynuna sarılı elmas kakmalı tasmalara doğru uzanıyor. Koro vakti gelip çatana dek kızlardan dördü dizlerinin üstün-

de duruyor ve parlatici sürülmüş ağızlarını gevşetiyor. *"Sen benim kralımsın, Lil' Pete, kralımsın."*

Videoyu Myface'e yüklüyorum. Birkaç dakika içinde diğer kızların da şarkıya eşlik ettiğini, kapıları açık hücrelerinden, *"Sen benim kralımsın, Lil' Pete, kralımsın,"* diye bağırdıklarını duyuyorum. megan videonun altına Lil' Pete'in cintia'ya çok benzediğini söyleyen bir yorum yazınca cintia bunu bir iltifat sayıp cesurca megan'a teşekkür ediyor. On dakika sonra cintia bir yığın yeni fotoğrafını yüklüyor, yoğun kıvıll saçları düzensiz bir biçimde kesilmiş. Çiçekli bikini üstü, memelerini güçbela dizginliyor.

"Ah Babacığım, nasıl da şişmanlamışım," diye cırlıyor.

Ekran parıldamaya başlıyor. Videoya yorum üstüne yorum yağarken katran gibi inkârlar ışıldıyor.

Gümüşi, örgü bluzunu çıkarıp dışbükey karnını gösterirken, *"Lütfen!"* diye parlıyor freja. *"Onun şişko olduğunu düşünüyorsanız ben kesin obezim."*

Dünkü akşam yemeğinde bana iki buçuk kilo verdiğini söyleyen kızın ta kendisi.

Yenmemiş bir domuz pirzolasının üzerine mendilini atıp, *"Kendimi tutamıyorum,"* diyerek iç çekiyor. *"Ya pay etin tadına dayanamıyorum."*

Sanki başka türlüüne sahipmişiz gibi. Kilokalorilerini sınırlaması için başka bir bahane daha sadece. Ben tek kelime etmiyorum. Kendi sınırlı kilokalori menümü planlama derdindeyim.

cintia bu fotoğraflarda çok sıksa. Kalça kemikleri porselen teninden dışarı doğru çıkmış. Derecesi #24. Bir eş olması mümkün değil.

Mevzu daha önce açıldığında, *"Şükürler olsun,"* demişti megan. *"Kıvıll saçlılar çok gereksiz, sen de öyle düşünmüyor musun?"*

Biraz endişeli bir halde ayağa sıçrayıp bir ileri bir geri adımlıyorum. Duvardan duvara dönerek aynadaki pozlarımı çekiyor, sonra da dijital kameramı almak için dolabıma gidiyorum. Bir fotoğrafım yatağa dayanırken. Diğeri yüksek belli tayt ve göbeği açık bir tişörtle. Metalik gri bir bikini giyerken.

“Senin Yüzün mü Yoksa Benimki mi? oyununa hoş geldiniz.”

“Yükle.” Dijital kameramın barkodunu taratıyorum.

“Tamamlandı,” diyor ePad. “Oynamak ister misin?”

Ekran ikiye bölünüyor, yarısında başka bir sayfa var. Oradaki kızlar daha genç görünüyor. Yaklaşık sekiz-dokuz yaşlarındalar. Hiçbirini tanımıyorum. Bizden sonra gelen havvalara, tazecik tenlerine, parlayan pırıl pırıl gözlerine pek dikkat etmemeye çalışırız. Soldakinin saçları açık kahverengi, uçlarıysa sarı. Sağdaki kızı tercih ediyorum. Gülümsediğinde pürüzsüz, siyah teninde bronz gözlerinin pırıltısını afacanlıkla dolduran gamzeler oluşuyor.

“Bugün thandi’yi tercih eden ilk kişisin. jessica’nın profili bugün elli kez üstün görüldü.”

Tabii ki de.

Bir rende alıp tenimin üst tabakasını soyduğumu hayal ederek aynalara bakıyorum. Belki kemiklerim yeterince beyazdır.

Beslenme Merkezi’ndeki DahaİyiOl büfesinde sıraya girerken, “Altın sarısı gölgelerle dumanlı bir göz dene-dim. Sonra gri dumanlı bir denemem oldu,” diyor daria. “Bence normal, siyah dumanlı gözden daha iyi görünüyor. Fotoğraflarını çektim. Görmek ister misiniz?”

daria yaklaşık bir saat önce bize bunu anlatarak MyFace'teki durumunu güncellemiş olsa da megan, "Ya, çektin mi?" diye soruyor. Eleştirel bir ifade takınıyor. "Ben siyah makyajlı gözleri tercih ederim. Gücenmek yok."

Tepsisini kapıp ilaçlarını almak üzere bakire anne'in yanına gidiyor. daria sanki gözlerini temizleyecekmiş gibi ellerini yukarı kaldırıp yüzüne doğal bir ifade takınmak için kendini zorluyor.

megan'ın her zamanki yerine oturup başkalarını kendine hayran bırakmak için aynalı duvarda dönüp duruşunu izlerken, "Senin Yüzün mü Yoksa Benimki mi? oyununa girdim bugün," diyorum. "Yüz sima arasından üçüncü oldum!"

"Bu harika, freida!" diyor cara; kibar bir gülümsemeye yüzü aydınlanıyor. "Neden MyFace'e koymadın?"

jessie kırık tepsisindeki 0 kilokalori bölmesine bir tabak koyarken, "Muhtemelen çekinmiştir," diyerek lafa karışıyor. "Bugün ben de o oyunu oynadım. Fotoğraf yükleme zahmetine girmedim ama."

liz çorba kâsesinin kapağını kaldırıp kabak çorbasının iğrenç kokusuyla öğürecek hale gelirken, "Çünkü fotoğraflar ezikti," diyor. "Sekiz yaşındakiler sayılmaz."

cara'yla daria nefeslerini tutmuş, nasıl bir tepki vereceğimi bekliyorlar ama beynim bir anda duruyor. İkizler megan'a katılmak için yürürlerken kıs kıs gülüyorlar.

"Yoo sayılırlar," diye arkalarından aceleyle bağıriyorum. megan'ın yanına oturup tartışmamız hususunda onu dolduruşa getirmeye çabalıyorlar. Öfkemin kabarmaya başladığının farkındayım. Kendimi kontrol etmek için derin derin soluyorum. Sadece zayıf kızlar duygularını belli eder.

“meg, çantayı beğendim.” Gidip yanlarına oturduğumuzda cara çarçabuk konuyu değiştiriyor.

megan yılan desenli çantasını okşayarak teşekkür ediyor. “Taklit gerçi. Sen ne diyorsun, freida?”

Salatamdan başımı kaldırarak, “Evet, çok hoş,” diye yanıt veriyorum.

“isabel’in bir el çantası vardı, değil mi? Gerçek yılan derisinden.” Ben onaylayınca megan’ın yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor. “Çok *nadir* bulunuyor. Nereden almış?”

Tatsız tuzsuz yeşilliklerden bir lokma ağzıma atarken omuz silkiyorum. Onu bulana kadar gizlice salona göz gezdiriyorum. Bedeni bol, siyah elbisesinin içinde kaybolmuş. Tabağındaki tek elmaya kör gözlerle bakıyor.

Beni gafil avlayıp, “Bunu kanıtlamalısın, freida,” diyor.

“Neyi kanıtlmalıyım?”

“Bugünkü oyunun geçerliliğini.”

“Bunu nasıl yapabilirim ki?”

“Başka bir oyun düzenleyeceğiz. Bu gece.”

jessie atkuyruğunu sallayıp liz’i hafifçe dürterken, “Nerede?” diye sorduğunda ikizi de aynı hareketleri sergiliyor.

“Yatakhane de değil. Hepimiz oraya sığmayız ne yazık ki.” megan odaklanarak dudaklarını ısırıyor. “Buldum! Bahçede yapacağız.”

“Peki ya Tecrit?”

“Bu gece bakire bernadette nöbetçi.”

bakire bernadette geceleri nadiren nöbet tutar, çünkü ışıklar söner sönmez horlamaya başlar. Yatakhaneyi gümbürdeten horultusunu hemen duyarsınız.

“Anlaştık, değil mi?” diyor megan, ben biri itiraz etsin

diye umarken. "freida, herkese MyFace'ten davetiye yolla. Tüm son sınıflara."

"Ben mi?"

"N'oldu bir sakıncası mı var, *freida*?"

Adımı hece hece söyleyip bir küfür gibi çıkmasına sebep oluyor. Hayır demek istiyorum, kaba bir tavırla hayır demeliyim ama hepsi gözünü dikmiş yüzüme bakıyor. Gözlerinde acıma ve küçümseme karışımı bir ifade var. Bunu yapabilecek kadar cesur olmadığımı, sınıftaki en sıkıcı kız olduğumu düşünüyorlar. Belki de çocukken isabel'in bana nasıl tahammül ettiğini merak ediyorlardır.

megan gözlerini devirince liz ve jessie de hemen onu taklit ediyor. cara fotogramda tarama yaparak bu işe karışmamak için elinden geleni yapıyor. freja peçetesini tabağının yanına yerleştirip ihtiyatlı bir biçimde çiğnediği sebzeleri tükürdüğünde yapışkan artıklar masaya damlıyor. Göğsüm korkudan şişiyor. Nihayet, "Evet, evet. *Elbette, gönderirim,*" dediğimi duyuyorum. Ama gerçekte bunu söylüyorum: *Lütfen beni sevin, lütfen beni sevin.* Kendimden nefret etmeye başlamışken herkesin bana gülümsediğini görüyorum. Hem rahatlamış hem de aptallaşmış gibiyim. Sorun olmayacak. Sadece mesajı şifreli yazacağım. Eğer "parti", "toplanma", "kontrol edilemeyen" sözcüklerini kullanmazsam eFiltre durumu fark etmez. jessie ve liz bronzlaşmış kollarını etrafıma dolayıp ilk kez meşhur ikiz sandviçlerinden birini bana yaparak bağırıyorlar. Herkesin bizi izlediğini fark ettiğimde sıcaklık kollarıma doğru yayılıyor. Eskiden olduğu gibi beni kiskanıyorlar.

bakire theresa isteksizce, "Sessiz olun, kızlar," diye seslenince ikizler sandalyelerine geri dönüyor.

megan alçak sesle, "Herkesi davet edeceksin, tamam mı?" diyor. "Elbette isabel hariç."

"Elbette!" İkizler gürültülü bir biçimde kıkırdıyorlar.

"Ama eğer yakalanırsak onun yanımızda olması işe yarar," diyor cara. "bakireler onu sever. Onun başı asla derde girmez."

"Hayır." megan'ın alnında kalın bir damar atıyor. "Orada onu görmek istemiyorum."

İkizler, "Evet. Biz de istemiyoruz," diye tekrar ediyor.

megan tek kaşını havaya kaldırarak, "Senin için sorun olur mu?" diye soruyor.

"Hayır." İlk kez favorilerden biri olmamdan ötürü korkunç bir heyecan duyuyorum. isabel'in yerine tercih edilmenin heyecanı midemde kımıldayıp duruyor. "Elbette hayır."

Ben iyi bir kızım. Herkesin hoşuna giderim. Her daim mutluyum ve herkesle anlaşabilirim.

Mesajların homurtusunu dinlerken vücudumdaki her sinir uğulduyor. bakire bernadette on kırk beşten bu yana horluyor ama ben herkesi gece yarısına kadar bekleme-leri hususunda uyardım. Ya da bir başka deyişle, "efsun saati"ne kadar. Duyuruda böyle ahmakça bir şekilde ima etmişim. Kızların bir kısmı hevesli değildi ama onlara bunun megan'ın fikri olduğunu söyleyince hiç kuşkuları kalmadı.

Saat 23:58.

Yataktan elimden geldiğince sessizce iniyor, leylak renkli sabahlığımı giyiyorum. Başımı hücremden dışarı uzattığımda diğer kızların da aynısını yaptığını görüyorum. Havada süzülen kafalar sırası. megan yataktan çıkıp

ana kapısında kendisini takip etmemiz için bize işaret veriyor. megan'ın peşi sıra koşan farelere benziyoruz. Kemerli revakların içinden geçip nefes nefese bahçeye varıp gülererek yerlere yatıyoruz. Bir dizi gelincikle kaplanmış yeşil çimenli yola uzanan plastik ağaçların etrafından dolanıp gelincik tarhının sınırında bir çember oluşturuyoruz. Düz kimonolu yirmi dokuz kız, Eski Japonya'nın geyşaları gibi.

Tüyleri diken diken olan freja, "Hava soğuk," diye şikâyet ediyor. Uyluklarını sertçe ovalıyor ve parmak uçları dizlerinin üstünde minik çukurlar açıyor. Ben de bacaklarımı öne doğru sallıyorum fakat, hâlâ onunkiler kadar ince değiller. Bu akşamki tofu burgerimi bitirmeliydim. Aç da değildim. liz de kendi tofu burgerini sonuna dek yemişti ama tatlı- ekşi sosu kullanmamıştı. Ben sostan bir parça almıştım. megan da tavuk parçalarının ve eriştésinin çoğunu bitirmişti. Acaba kilokalorisi daha mı az, yoksa daha mı çok?

Göz renkleriyle uyumlu turkuaz sabahlıklarla gelen liz ve jessie, "O ses de neydi? Tekrar tekrar, 'Ben iyi bir kızım,' diyen ses?" diye soruyorlar.

"Daha önce gece mesajlarını duymadınız mı?" diye söyleniyorum.

Omuz silktiklerinde dağılan topuzlarındaki bir bukle sarı saç aynı anda uçuşuyor.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Muhtemelen sığ yaşamlarında uyuyamadıkları bir gece olmamıştır.

megan ellerini çırpınca sessizliğe gömülüyoruz. "Evet, gece yarısı *eğlenceme* hepiniz hoş geldiniz." Sinsice eğleneme kelimesini vurguluyor ama üstünde durmuyorum. Kabul Edilemez Duygular dersinde öğrendiklerimi anımsamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. *Öfke kötüdür.*

Güzel kızlar öfkelenmez. Asabiyetimin karnımdaki büyük, kırmızı bir balon olduğunu hayal edip onu deliyorum.

“Kutlama için, size bir sürprizim var.” megan kimonosuyla aynı şeftali tonuna sahip omuz çantasını kurcalıyor. Bu gece çok güzel. Saçı kalın bir topuz yapılmış. Solgun teni yapay ay ışığında parıltıyor. “İştee!” diyerek çantasından büyük bir kalıp çikolata çıkarıyor ve kızların bir kısmı aniden alkışlamaya başlıyor.

jessie’yle liz dijital kameralarını çıkarırken megan, “Geri koyun onları!” diye bağırıyor. “Bu gece MyFace’e konulamaz.”

“MyFace’e koymayalım mı? Ama...”

“Hayır.” İkisi de dijital kameralarını ceplerine geri koyarken megan keskin bakışlarını ikizlerin üzerinde gezdiriyor. “Bu gece hiç yaşanmamış gibi olmalı.” Çikolatayı sağa sola sallayarak, “Ama, christy... Sakın hepsini yeme. Bu paylaşmak için,” diyor.

christy, freja onun yumuşak kalçalarına açık bir iğrenmeyle baktığını umursamıyormuş gibi davranarak kimonosunun eteğini çekiştirirken hafifçe gülümsemeye yelteniyor. Şakayı yapan megan olduğu için ve christy’nin Karşılaştırma Çalışmaları dersinde bakire ruth’la yaşadığı olay yüzünden kimse christy’yi savunmuyor. Etrafımızdaki gelincik tarhından pamuktan bir çiçek koparıyorum. Tek yaprağının üstünde kırmızı-siyah leopar baskılı minik bir tırtıl var. Aynalı tomurcuğunda yansımamı görebilmek için daha da yaklaşıyorum. megan’ın ay ışığında ışıldadığını gördükten sonra kendi tenimin de parlayıp parlamadığını görmek istiyorum.

megan çikolatanın ambalajını tamamen açmıyor. Pürüzsüz, kahverengi kalıp kışkırtıcı bir biçimde usul usul ortaya çıkıyor. Ağzımın sulandığını hissediyorum. En

son ne zaman çikolata yediğimi hatırlamıyorum. Diğer kızların hafta sonları ara sıra ipeka şurubunu hazırda tutarak kendilerini ödüllendirdiklerinin farkındayım ama isabel’e olanlardan sonra iyi bir kız olmak için uğraşıyorum. Bazı yönlerden tıpkı ikizler gibi birbirimize bağlıyız. Mesela ben de çikolata yerkenki halimi diğerlerinin görmesini ve iğrenç olduğumu düşünmelerini istemem. megan minik bir parça ısırdıktan sonra çikolatayı solunda duran jessie’ye uzatıyor.

Çikolatayı parmaklarının ucu yanıyormuş gibi tutarak, “Hayır. şeker zehirdir,” diyor jessie. liz ufak bir ısırık alınca jessie hayıflanıyor. Diyetinin açlık döngüsünde olmalı. Gelecek hafta kekleri ağzına ikişer ikişer tıkıp bir sonraki gün diyetine geri dönecek. Çikolata emberde elden ele geçiyor. freja bir ısırık alıp birkaç saniye iğnedikten sonra bir mendile tükürüyor. Parmaklarına biraz çikolata bulaşmış. Dalgın bir halde elini sabahlığına silince soluk gül baskısı kahverengi çizgilerle lekeleniyor.

“Ooo, freja... agyness’in salondaki ‘beklenmedik kaza’sından sonraki haline benzedin.” freja lekeyi çıkara-
yım derken daha fena bulaştırdınca liz keyifle el çırpıyor.

daria, “freja en azından altına sıçmadı,” diyerek pis pis sırtıyor.

agyness’in peroksitle sarartılmış saçları dibine kadar kızarıyor. Kendini koruyabilecekmiş gibi dizlerini göğsüne dek çekiyor. “Benim hatam değildi. bakire anne o gün Kilo Yönetimi’nde çok fazla ExoLax yazmış,” diyerek tepki verse de sözcükleri kahkahalar arasında sönüp gidiyor. “Ve henüz altı yaşındaydım.”

“Lütfen işimize bakabilir miyiz?” çikolatayı freja’nın elinden kapıp agyness’e uzatmadan önce bir parça koparıyorum. Güçbela yutup tadını zar zor alıyorum.

Topuklarıma dayandığımda zihnim freja'nın yuvarlak kalçalarının görüntüsüyle darmaduman oluyor. Yıldızlarla dolu, lacivert, dijital duvar kâğıdıyla kaplı tavana baktığımda ayın tuhaf bir hardal tonuna boyandığını fark ediyorum. Gökyüzünün kenarları kalın, çelikten duvarlara yaslanıp hava kanallarının ve okulda havayı pompalayan, yani oksijen döngümüzü sağlayan havalandırma borularının içine doğru kıvrılıyor. Şimdi oksijeni hissedebiliyorum, içimde. Birbirimize bağlıyız. Çikolata çemberdeki yolculuğunu sürdürürken bizler kendi ısırığımızla diğerlerininkini kıyaslayarak dikkatle birbirimize bakıyoruz. Çikolata yarısı bitmiş bir biçimde megan'a döndüğünde kalan kısmını düşünmeden önüne fırlatıyor.

Kalan çikolata parçasına yapışan aç gözlerimize aldırma'dan, "Yaramazlığımızı da yaptığımıza göre esas mevzuya geçmenin zamanı geldi," diyor. Tekrar küçük çantasına uzanıp içinden çıkardığı boş bir EuroCola şişesini çemberin ortasına yerleştiriyor. "Bildiğiniz gibi, burada olma sebebimiz bugünkü Senin Yüzün mü Yoksa Benimki mi? oyununun güvenilirliği hakkındaki ihtilafı ortadan kaldırmak."

angelina tombul dudaklarını büzerek, "Evet, küçükler sayılmaz," diye söze karışıyor.

"Son kez söylüyorum, hepsi küçük değildi," diye patlıyorum.

"Bu yüzden yüz yüze versiyonunu şimdi yapacağız." Sözüünü kestiğim için megan'ın sesi buz gibi; gerilip dudaklarımı ısıriyorum. "Şişenin uçlarının işaret ettiği iki kişinin arasında bir seçim yapacağız. Anlaşıldı mı?"

Grupta bir gerilim var. Herkesin önünde böyle apaçık bir seçim yapacak olmaktan ötürü tedirginiz. Elbette

sıkça kıyaslamalar yapıyoruz ama özelde, bilgisayarlarımızdaki anonimliğe sığınarak. isabel'le birlikte cumartesi öğle sonlarımızı o sene kimin en güzel kız olduğuna kafa yorup VideoSohbet yaparak geçirirdik; isabel çok acımasız olduğumu düşünüp kaşlarını çatardı.

Ben kırpık saçlı bir erkeğe benziyor dediğimde o, "Eh, bence agyness'in harika gözleri var," derdi. Böbürlendiği sıska kollarından şikâyet etmek için, "freja tam bir sıska," dediğimde beni onaylardı ama isabel benim aksime samimiydi. freja'nın sıska değil zayıf olduğunu söylerdi. Onu gizliden gizliye kıskanırdım. Fırlayan her kemiği kendi disiplinsizliğime hakaret sayardım.

"Evet, çok şişman, öyle değil mi?" diye hevesle sordüğümde, "Hımmm," diye başlayıp tarafsız bir yanıt verirdi. "Fakat moda zevki harika. Bugün giydiği tüylü etek muazzam."

isabel her durumda en iyi çözümü bulurdu. O #1'ken ve ben #3'ken onun kadar güzel olduğum konusunda ısrar eder, beğendiği özelliklerimi sıralar dururdu.

VideoSohbetlerimizden sonra kendimi aynada inceler, içimde bir umut pırıltısı hissederdim. Birden onu çok özlediğimi, göğsümün kederden paramparça olduğunu hissediyorum. Beni terk etmesine yol açacak ne büyük bir kötülük yapmış olabilirim ki?

Şişe rosie ile alessandra arasında durunca sırayla oylarımızı veriyoruz.

"rosie... rosie... alessandra... rosie... rosie..."

Kazanan olarak rosie'nin ismi anons edilince, "Ah, yok artık. Sen benden daha güzelsin," diyor.

"Katiyen değilim," diye karşılık veriyor alessandra. "Dudaklarına sahip olmak için ne yapmazdım. Mavi gözlerin çok güzel, bunu herkes biliyor." megan tek kaşını

havaya kaldırarak, "Mavi ve yeşil gözler," diye homurdanıyor.

rosie kendi kusursuz, düz burnunu sıkıştırırken, "Evet ama seninki gibi bir burnum olsun isterdim. Benimkinden daha düz," diyor.

"Hiç değilse benim kadar şişman değilsin."

rosie gerçekte var olmayan basen yağlarını çimdikleyerek, "Ne? Kalçalarımı gördün mü? Yakında isabel'in mintikasına adım atacağım," diyor. Bahçe muhalif seslerle çalkalanırken gülümseyişini gizleyerek sessizce bekliyor.

"Sen şişman değilsin. Ben şişmanım."

"Öyle şişmanım ki işe yaramaz durumdayım."

"Akşam yemeğinden bu yana en az bir buçuk kilo almışımıdır, biliyorum."

O çikolatada kaç kilokalori vardı acaba? 100 gramında 555 kilokalori olabilir ama büyük bir parçaydı, ortalama 250 gram kadar. Küçük bir ısırık aldım sadece. O ısırıkta kaç kilokalori vardı ki? Kalori Hesaplama dersini daha dikkatli dinlemeliyim. Çikolatayı kustumam için kanım mecburiyet hissedip hareketleniyor. Kusmuğumun önüme düşüp sıçramasını, beni tertemiz bırakmasını istiyorum.

megan tekrar şişeyi döndürdükten sonra ince parmaklarıyla yüzünü kapatıp haykırıyor. Şişe angelina'yla arasında durunca megan, "Çok utandım!" diyor. Her zaman megan'la birbirlerine benzediklerini düşünmüşümdür. İkisinin de koyu, dalgalı saçları, süt gibi soluk tenleri var. Kişisel tercihim angelina'dan yana tabii ki. Kedilerinkine benzeyen mavi gözleri olağanüstü.

"İkizler başlayabilir."

Tabii ki megan'ı seçiyorlar. Bütün kızlar tereddütsüz

onun ismini tekrar ediyor. Bizler biçim değiştirenlerdiniz. Ne yapacağımıza karar vermek için omuzlarımızın üstünden bakıp diğerlerini izleriz. freja da megan'a oy verdikten sonra sabırsız bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

angelina, angelina, angelina. Kafamın içinde bu ses yankılanıyor ama dilimi yutmuş gibiyim, söylemek istediğim kelimeleri derinliklerime hapsediyorum.

"Affedersin, ne söyledin? Anlayamadım da." megan cilveli cilveli kimonosunun bağıyla oynuyor.

Teslim bayrağını çekerek, "megan," deyip agyness'e dönüyorum. Dilini dışarı çıkarıp odaklanmış, gelinciklerden kolye yapıyor.

megan etrafındakilere kibirli bakışlar atarak, "Hey, Augustus. Sıran geldi," diyor. "Augustus. Uyan, Augustus."

megan'ı işaret ederek agyness'i dürtüklüyorum. Mücevher yapımında onu rahatsız ettiğim için kaşlarını çatıyor.

megan çileden çıkarak, "Sana sesleniyorum, seni salak orospu," diye bağıyor.

"Fakat benim adım söylemedin."

"Söyledim. Seni Augustus olarak çağırdım."

"Benim adım agyness. Neden Augustus diye sesleniyorsun ki?"

agyness dik başlılığından vazgeçmiyor. Kısacık kestirdiği saçlarından ötürü kendisine erkek ismiyle hitap edildiğini anlamıyor.

Sonunda açıklama yapmanın değmeyeceğini düşünerek, "Her neyse," deyip iç çekiyor megan. "Evet. Benim yüzüm mü, yoksa angelina'nınki mi?"

"Ne?"

Serinkanlılığını yitiren megan, "Neyin var senin?" diyor. "Tasarım aşamanda başını bir yere mi çarptın? Sence

gece yarısı niye bahçeye çıktık biz? Şarkı söyleyip birbirimizin saçını öreceğimizi mi düşündün? Senin Yüzün mü Yoksa Benimki mi? oyununu oynuyoruz. Şişe angelina ile benim aramda durdu. Sence hangimiz daha güzel?"

agyness önce megan'ın, sonra da angelina'nın yüzüne bakıp megan'a dönüyor.

"angelina." Yaptığı kolyeye tekrar odaklanıp iç içe geçirmek için bir gelincik daha koparıyor.

Sessizlik kubbemsi bahçeye hâkim oluyor. Kimsenin bir diğerine bakmaya cesareti yok.

"Ne?" megan kuşkusunu gizlemeye teşebbüs etmiyor.

"angelina'yı seçtiğimi söyledim." Bu aşamada agyness'in sesine öfke tonları hâkim oluyor. "Onun dudakları daha güzel. Harika dudakların var, angelina." angelina bu beklenmeyen zafer karşısında hafifçe gülümsüyor. "Senin de hoş bir kişiliğin var, megan."

megan'ın duygularını incittiği için agyness kaygılanmış olmalı. Bu bariz yalanı söylemesinin tek açıklaması bu. İkaz damarı megan'ın alnında tekrar atmaya başlıyor. Dudakları o kadar beyazlaşıyor ki sanki birazdan kaybolacaklar.

"Hoş mu? Hoş mu? HOŞ MU?" diye haykırıyor. Onu susturmaya çalışsam da makul sınırların dışına çıkmasına engel olamıyorum.

agyness megan'ın verdiği tepkiden kafası karışmış bir halde, "Evet, hoşsun," diyerek yalanını sürdürüyor.

"Hoş olmayı kim ister?"

"Ben. Bence kişilik önemlidir."

"Kafadan kontak mısın sen? Kişiliğin hiçbir önemi yok. Mühim olan güzel olmak, sen..." Öfkeden kekeliyor. "Sen bir feministsin." Herkes korkuyla nefesini tutuyor. megan cüretkâr bir tavırla, "Evet, öyle," diyor. "Mühim olan tek şey güzellik."

“Kesinlikle #767’ye katılıyorum.”

Gelen kişi plastik ağaçların gölgeleri arasından ilerlerken donup kalıyoruz. Bir şeyler yemek için çöpü karıştıran devasa bir kargaya benziyor siyah cübbesiyle. Arkasında duran bakire bernadette uykulu gözlerini ovuşturuyor.

Kahretsin.

“Güzel olmak en önemli şeydir. Yine de şunu söylemeliyim ki f’yle başlayan kelime biraz gereksizdi,” deyip soğukkanlılığını bir maske gibi yüzüne takıyor. Nefes alamıyorum, korku ciğerlerime işliyor.

“Affedersiniz, bakire ruth, ben...”

“Güzel olmanın önemini bildiğinize göre eminim nitelikli uykunun da cildinize iyi geldiğini biliyorsunuzdur. Özellikle Tören’e bu kadar az vakit kalmışken.”

“Evet, bakire ruth,” diye bir ağızdan fısıldıyoruz.

“Sözcükler beni hep yüzüstü bırakır, bazen kelimeler kifayetsizdir.” İtaatkâr sesler çıkartıyoruz. “Şimdi, bir bakalım. Burada bir elebaşı olmalı. Kim olduğunu merak ediyorum.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

“Bu yaptığınızdan yakanızı sıyırabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Hemen ayağa kalkıp tek sıra halinde yatakhaneye dönün. Birbirinizle katiyen konuşmayacaksınız. Birbirinize asla bakmayacaksınız. Sabah hepinizi odama bekliyorum. Cezalandırılacaksınız.” bakire bernadette’i sarsarak el kol işareti yapıyor. “Yatakhaneye kadar onlara eşlik edin, tabii eğer o vakte kadar uyanık durabilerseniz.”

Biz havvalar ortamdan kaçmak için heveslensek de ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken bakire ruth, “Bekle, #630. Seninle kısa bir konuşma yapmam gerekiyor,” diyor.

Duruyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi acı

içinde çarpıyor. Yanımdan geçerken megan'ın kimonosunu tutuyorum ama ipek kumaş parmaklarımın arasından kayıyor. bakire bernadette kızların ardından kapıya yaklaşıyor, ben orada öylece kalakalıyorum. Onunla.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, #630?" Midem bulanana kadar etrafımda sürekli dönüyor.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu akşam sınıfındaki bütün kızlara VideoSohbet isteği göndermişsin. İlginç bir rastlantı, öyle değil mi?"

Önümde duruyor. Uzun boylu değil ama bana tepeden bakıyormuş gibi hissettiriyor. Sanki birazdan kara cübbesini etrafıma dolayıp beni yutacak.

"isabel dışındaki herkes. Siz iyi arkadaş değil miydiniz? Yoksa senden bıktı mı?" diye devam ediyor. Ay ışığının parıltısı yeşil gözlerine vuruyor. Fikrin bana ait olmadığını söylemek istesem de bunu bir türlü yapamıyorum. megan'la başımı belaya sokarsam hayatım kâbusa döner ve şu an ona ihtiyacım var. Tek başıma bunun üstesinden gelebilecek kadar cesur değilim.

"Kendini savunmak için bir şey söyleyecek misin, #630?"

"Hayır." Öfkeyle bakınca bana dokunup vurabileceğini, yaralayabileceğini düşünüp korkuyla geri çekiliyorum. Neyse ki öyle bir şey yapmıyor. bakirelerin Baba'nın yatırımlarına zarar vermesine asla izin verilmez.

"Seni görmek bile istemiyorum, faydasız çöp yığını." Yüzüne kötücül bir gülümseme yayılıyor, dişleri mezar taşlarına benziyor. "Cezanı yarın vereceğim, #630. Senin için özel bir ceza düşünmem gerek."

Bölüm 8

"Tüm son sınıf havvaları bakirelerin ofisine gelsin."

Yatağımda yüzüstü uzanıyorum. Dâhili telefon beni uyandırınca başım kollarımın üstünde öylece kalakalıyorum. Ağzım kuruyor. Geriniyorum, zihnim ile uyku birbirine tutkallanmış gibi.

"isabel dışındaki tüm son sınıf öğrencileri derhal ofise gelsin."

Her şey aşikâr. İkizlerin sözleri kulaklarımda uğuldarken dün gece yaşananların şiddetiyle sarsılıyorum.

Yataktan sürüne sürüne çıkıyorum. Loş ışığa rağmen aynalı hücrem bugün bana karşı pek de nazik değil. Kimonomun her tarafı kırıışmış. Düğümlenmiş büyük bir saç yığını enseme çıkıntı gibi duruyor. Yatağımın yanındaki duvara yaklaştığımda uyuyakaldığım yerden yanağıma izi geçen öfkeli el izlerini fark ediyorum.

Şalvar pantolonla zeytin yeşili bir bluz giyen freja çekinerek kapı aralığından başını uzatıp, "Acele et," diye tıslıyor.

Kederli bakışlarımı aynada bırakıp dolaşık saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra daria'ya yetişmek için koşturuyorum. Revaklar boyunca uygun adım yürüyoruz. Bakirelerin ofisinin önünde toplanana dek Okul'un arka tarafına açılan bahçe kapısından geçiyoruz. Uzun, altın kaplama kapı mahremiyeti sağlıyor. Metalin üstüne büyük, siyah bir üçgen oyulmuş. Doğrudan bize yöneltilmiş beş farklı kamera mevcut. Okul'da çalışır durumdaki kameraların olduğu tek yer burası. Diğerlerini yenileriyle değiştirmek için paraları yok.

megan kapıya tutturulmuş altın kaplama kutuya vurarak ön sıraya geçmeye çalışıyor. Aynı siyah üçgen buna da işlenmiş. Hüzünlü bir nota çalınca kapı açılıyor. megan elimi tutup pençeleriyle uyarı amaçlı avucumu kazıyor. Öfke dolu bir sarsıntı bedenimi ele geçiriyor. Öyle şiddetli ki dizlerim tir tir titriyor, sonra gülümseyerek elimi bırakıyor. İsteddiği şeyi yapacağını biliyor.

Kapıdan geçip kasvetli bir koridorda ilerliyoruz. Göz hizasında pirinçten bir gözetleme deliği olan büyük, meşeden bir kapının önünde duruyoruz.

Kapı açılırken megan, "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

bakire anne onaylamayan bir tavırla başını sallayarak, "Beni takip edin," deyip makama kadar bize eşlik ediyor. Baklava biçimli fayanslar bizi siyah mermerden bir zemine ulaştırıyor. Burada hiç lamba yok, sadece modası geçmiş beyaz mumlu cam fenerler var. Koridorun iki tarafına altışar adet konulmuş. Her fenerin yanında tek kişilik bir oda var. Bunlar muhtemelen bakirelerin uyumak için kullandıkları bireysel alanları. bakire anne bizi başka bir meşeden kapıya yöneltip loş bir ışıkla aydınlatılmış, tüm yüzeyi ve hatta tavanı meşeden lambrilerle kaplanmış

bir odaya götürüyor. Odanın en uzak köşesindeki büyük pencere yıllar önce Avrupa Bölgesi'nde Nuh Projesi'ni yöneten Esas Baba'nın dev bir resmiyle kapatılmış. Resim, etrafındaki yıldız biçimli ampullerle belirginleştirilmiş. Odanın her bir tarafında altı adet ahşap sandalye ve altlarına tıpkı koridordakilere benzeyen beyaz mumlu fenerler konulmuş. On bir bakire sandalyelerine oturmuş, kara cübbeleri yeri süpürüyor, kumaşların çevresini parlak renkli ipliklerle dikeyyorlar. Kusursuz bir ritimle çalışıyorlar. İğneler eş zamanlı biçimde bir ileri bir geri gidip geliyor. Yüzlerindeki yoğunlaşma mum ışığında bile apaçık görülüyor.

bakire ruth Baba'nın resminin altında duran geniş, ahşap bir sandalyede oturuyor. Ellerini iki kez çırpınca diğer bakireler hemen ellerindeki nakışları bırakıp ayağa kalkıyor. Kel kafalarıyla eğilerek selam verip iğne işlerini ellerine aldıktan sonra usulca odadan çıkıyorlar. bakire magdalena yanımdan geçerken parmağını dudaklarına götürüyor; yüzü mezar yeri gibi.

Hepsi odadan çıkınca bakire ruth ben hariç bütün kızlara sırayla bakıyor. Çoğu zaman onun gözünde görünmez olmayı istemişimdir ama biliyorum ki bu tutumu kötüye işaret.

"Eminim, hepiniz nasıl hayal kırıklığına uğradığımı biliyorsunuzdur."

Başlarımızı sallayarak, "Evet, bakire ruth," diye yanıt veriyoruz.

"Uzun zamandır bakire bernadette'in gece nöbeti için uygun olmadığını biliyordum ama sizin böyle bir terbiyesizlik yapıp onun bu durumunu kötüye kullanabileceğinizi düşünmemiştim." Bu cümleyi söylerken oldukça şaşkın görünüyor. bakireler her daim kendilerine itaat

edileceğini sanırlar. Tasarlandığımız günden bu yana içimize kazıdıkları kuralları yıkmak için cesarete ihtiyacımız olduğunu bilirler. Başını sallayıp, "Elbette bakire bernadette de cezalandırılacak," diye ekliyor.

Zavallı, yaşlı bakire bernadette'in bizim yüzümüzden cezalandırılacağı düşüncesi suçluluk sancısıyla kıvranmama neden oluyor.

"Organize Rekreasyon'un kadın histerilerini temizlemede başarısız olduğu durumlar için Tecrit mecburen uygulanır. Bu tamamen sizin güvenliğiniz için."

"Evet, bakire ruth."

"Sizin için en uygun ve sıkı cezanın ne olması gerektiği hususunda uzun uzun düşündüm. Bir hafta boyunca makyaj yapmanızı yasaklıyorum..." daria nefesini tutmuş dinlerken yüzünden kan çekiliyor. "Fakat bunun sadece Okul'un ününü gölgeleyeceğine inanıyorum. Kusursuz biçimde tasarlanmış olabilirsiniz ama her zaman daha iyi olabilirsiniz." Hepimize kasvetli odada asılı duran karabasanlarmış gibi dikkatle bakarak, "Sonuç olarak internet kullanımınız bir hafta süreyle yasaklanmıştır," diyor.

"Ne?"

"Hayır!"

"Bu hiç de adil değil."

bakire ruth'un soğuk sesi tepkileri yararak, "Bu MyFace'e giremeyeceğiniz, VideoSohbet yapamayacağınız ve TV izleyemeyeceğiniz anlamına gelir. Kahvaltı sırasında eFonlarınızı ve ePadlerinizi toplayacağım. Şimdi gözümün önünden kaybolun," diyor.

Sükûnet içinde dışarı çıkmak üzere yürüyoruz.

Diğerleri sırayla dışarı çıkarken, "Olduğun yerde kal, #630," diye bağılıyor. "Otur!"

bakirelerden birinin sandalyesini alıp karşısına oturabilmek için çekiyorum. Masa aramızdaki tampon bölge.

“Neden hâlâ gecelikle dolanıyorsun?”

Kırış kırış olmuş kimonoma bakıyorum. Hâlâ bunu giydiğimin farkında değilim.

“İçler acısı.” Öne doğru eğilip dirseklerini ahşaba yaslıyor. “#630, bütün bu yaşananlarda elebaşı olmana şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sen her zaman bir takipçi gibi davrandın. Sen de öyle düşünmüyor musun? Bir koyun gibi. Bir piyon gibi. Bir şekilde güzel ama şahsiyetsiz.”

Sanki başımı omuzlarımdan ayırıp deniz kabuğu misali kulağına dayamış da gizli düşüncelerimin yankısını dinliyor. Dudağımı ısırıyorum. Ağlamak çirkinleştirir. Hiçbir erkek ağlayan kadın istemez.

“Birinin daha popüler olmak adına kurallara açık açık karşı gelerek sınıfın geri kalanının aklını çececeği ihtimalini göz önünde bulunduruyordum. Üstelik Tören’e bu kadar az vakit kalmışken.” Teatral bir şekilde gözlerini açıyor. “Sana çok kızacaklar mı, #630?”

Beni suçlamazlar, öyle değil mi? Herkes bunun megan’ın fikri olduğunu biliyor, bahçede kendisi söyledi.

“Bu senin fikrin miydi, #630? Yoksa buna karışan bir başkası daha var mı? Belki de derecesi senden daha yüksek biri.”

“Hayır, bakire ruth.” Acınası bir edayla bakışlarımı kucağıma yöneltiyorum. Riske giremem. “Bu benim fikrimdi.”

“Yanlış kişilere sadık olman dışında, sadakatin göz yaşartıcı.” Ahşap sandalyesinin mermer zemini çizdiğini işitiyorum. “isabel’e karşı aynı sadakati göstermemen ne acı.”

“Evet, bakire ruth.”

“İnternet kullanımının sınırlanmasına ek ceza olarak bu hafta boyunca makyaj yapman ve kuaföre gitmen yasak.”

“Peki ama standartlar nasıl sürdürülecek?” Çaresizce patlıyorum. “Sanırım siz böyle...”

“Bana hesap mı soruyorsun?” Gözleri buz gibi soğuk.

“Hayır, bakire ruth.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” İyice yaklaşıp dikkatle bana bakıyor. “Gözlerinin altındaki koyu halkalar derecenin artmasına yardımcı olmaz. Bu kadar etkisizken neden hâlâ SağlamUyku tabletlerinden alıyorsun? Bunu bakire anne’le görüşmeliyim.”

Çenemin titrediğini hissedebiliyorum. Ağlama. Ağlama. *Ben her zaman mutluyum ve uysalım.*

“Umarım yeni tasarımlar gibi ağlamaya kalkışmazsın, #630?”

“Hayır, bakire ruth.”

“Ve iki hafta boyunca gözetim altındasın. Her sabah kahvaltıdan sonra kurula rapor vereceksin. Çık dışarı.”

Benim için birkaç tane daha ceza bulmadan önce koşar adımlarla odadan ayrılıyorum. Dünya hissettiğim korkudan adeta bulanıklaşıyor.

Bölüm 9

“Elli iki kilosun, freida,” diyor KSP. “Lütfen giyinme kabine gir.”

“Önce eski fotoğraflara bir göz atabilir miyim?”

“Kıyafet reddedildi.”

“Fakat henüz kıyafet seçmedim ki.”

“Kıyafet reddedildi.”

Ekrana yaklaşıp parmağımın ucuyla hafifçe vuruyorum ama cihaz aynı şeyleri söylemeye devam ediyor. “Reddedildi. Reddedildi. Reddedildi.”

“Reddedildi,” diyor cihaz. “Lütfen giyinme kabine gir. Kıyafetin seçildi.” Bilgisayar ekranı kararınca yüzüm ortaya çıkıyor. Gözlerim kan çanağına dönmüş, altlarında mor gölgeler var. Biraz kızarsınlar diye çimdiklediğim yanaklarıma renk vermeye çalışıyorum. Bugün gerçekten makyaja ihtiyacım var.

“Biraz dudak parlaticısı sürebilir miyim?” diye söylenirken giyinme kabininin yan kapakları açılıyor ve içine giriyorum.

“Gözlerini kapat.”

Lazerler çatırdıyor, tenimin üst tabakası yalazlanıyor.

Hızla çekilen saçım sıkı bir atkuyruğuyla toplanıyor. Odama döndüğümde benim için seçilen dış görünüşe inanamayarak bakakalıyorum. Koyu sarı, kadifeden bir eşofman altı, büyük beden sarı bir tişörtle, sarı parmak arası terliklerle ve sarı bir sırt çantasıyla birleştirilmiş. Resmen bir margarin paketine benziyorum.

Bazen herkesin benim için üzüleceği, iyileşene kadar bana göz kulak olmak isteyeceği türden korkunç bir kaza geçirdiğimi hayal ederdim. Keşke yüzümdeki her kemik kırılseydi, onarılmaya çalışılsa bile biçimi bozulseydi. Böylece yepyeni bir tasarım kaçınılmaz olurdu. Vücut parçaları kataloğuna bakıp yeni ve gelişmiş beni seçebilsem keşke. O zaman her şey yoluna girerdi.

Fotoğraf kabini sırasındaki yerimi alıyorum. daria burnu havada yanımdan geçerken freja dikkatini yerdeki fayanslara veriyor gibi davranarak önüne geçmem için beni bekliyor. İyi bir fotoğraf çekilebilmek için elimden geleni yapıyorum. Işığı loşlaştırıp yalnız profilden yakalanmak için hafifçe dönüyorum fakat biliyorum ki faydası yok. Vârislerin fotoğrafıma baktığını, yağlanmış saçlarımla pürüzlü cildimi görüp çok yorgun olduğumu düşündüklerini hayal ediyorum. Hiçbir erkek tarafından arzulanmayacağım, bir havva olarak başarısızlığa uğrayacağım.

Kafeteryaya girdiğimde sohbetler kesiliyor. Yanlarından geçtiklerim fısıltıyla konuşuyor. Genç havvalar bile birbirlerini dürtükleyip başlarını bana doğru çeviriyor. Herkes durumumun farkında.

“Günaydın, bakire anne.” Üzerinde fotoğrafımın olduğu test tüpünü elime verirken başını kaldırıp bakmıyor.

Kafatasının çevresinde iz bırakan mavi damarların perçinlerine tepeden bakarak, “Bir dakika,” diyorum.

“İlaçlarımın kalan kısmı nerede?”

Omuz silkip bakire ruth’a bakıyor. bakire ruth masasına yerleşmiş, el koyduğu bir yığın ePad’i ve eFon’u ayağının dibindeki ahşap sandığa doldurmuş.

“Pekâlâ.” Pes ediyorum. “Uyku zamanı geldiğinde SağlamUyku ilaçlarım için sizi görmeye gelirim.” Yanıt vermeyince sinirlerim bozuluyor. “bakire anne?”

“Bu hafta yok.”

“Ne?” Panikliyorum; nefesim sığlaşıyor. “*Ama SağlamUyku ilaçlarıma ihtiyacım var.*”

“Bir sorun mu var?” bakire ruth gizlice yanaşıp kulağıma fısıldayınca korkudan sığıyorum.

bakire anne uyaran bakışlarıyla, “Sorun yok,” diyor. “İlaçlarını alıyordu.”

“İyi.” bakire ruth çantamın fermuarını açıyor. “Bir sırt çantası. Ne kadar kullanışlı ve şık bir parça.” ePad’imi, eFon’umu, fırçamla makyaj çantamı alıyor. O yerine geçerken ben afallamış bir halde sessizce bakakalıyorum.

“Lütfen, bakire anne. Size yalvarıyorum.”

Sanki ondan fazladan bir EuroCola istemişim gibi, “Bu konuda sana yardım edemem,” diye karşılık veriyor.

“Teşekkürler.” Acı içinde tepsimi kapıyorum. Kenarlarını öyle sıkı kavriyorum ki eklemlerimin rengi açılıyor. megan ve ikizler en üstteki masada, çantalarıyla hırkalarını boş sandalyeye yığmışlar. Belki onlar bana bu gecelik yarım tablet verirler.

megan manikürünü incelerken, “Bu sabah *Daily Tale*’de Carmichaels hakkındaki son güncellemeyi gördünüz mü?” diye soruyor.

jessie kederlenerek, “Elbette. ePadlerimiz elimizden alınmadan önce elimden geldiğince takip ettim,” diye yanıt veriyor.

“cassie’nin Charles’ın kendisine vurduğunu söylediğine inanamıyorum.”

liz, “Niye kapıya falan çarptığını söylemedi ki? Yüz-süz işte!” deyince diğerleri kasıtsızca yapılan bu espriye katıla katıla gülüyor. “Of, kapayın çenenizi! Ne söylemeye çalıştığımı anladınız.”

jessie, “Charles çok çekici,” diyerek iç çekiyor. “Bana ne zaman isterse vurabilir.”

megan, “Bana da dokunmasına izin veririm,” deyince üçü birden histerik bir şekilde gülmeye başlıyor.

“Hey.”

Kim olduğum konusunda hiçbir fikirleri yokmuş gibi bana öylece bakıyorlar. liu’ya da böyle bakarlar. Aramızdaki hayret havası öfkeyle kesiliyor.

jessie, “Hissettiğim kadar yorgun görünüyorsun,” deyip başını çevirerek aynalı masada kendini inceliyor. Tekrar bana bakıp yansımasına dönüyor. “Makyaj için Baba’ya şükürler olsun.”

“Bugün hepimiz yorgunuz.” megan’ın ses tonu suçlayıcı; avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum ona. Sonuçta bu onun fikriydi.

“Oturabilir miyim, megan?” On ikinci sınıflar oturdukları yerden beni işaret edip fısıltıyla konuşuyorlar.

Arkasına yaslanınca siyah dantelli, göbeği açık tişörtü siyah taytının kemer yerinden yukarı çıkıyor. Saçı keskin bir biçimde ortadan ikiye ayrılmış. Yağlı saçımdan ayaklarıma kadar beni süzerken bakışları karnımda takılı kalıyor. Gözlerine koyu yeşil sürme çekilmiş.

“Üzgünüm,” diyerek omuz silkiyor. “Bu sandalyeler başkaları için ayrıldı.”

Boğazım düğümleniyor. Boğulacakmış gibi hissediyorum.

“iman. Buradayız.”

On beşindeki güzel iman bel hizasında kızıl saçları ve oyuncak bebeklerinkine benzer bir yüzü olan bir kızla yüksek sesle sohbet ediyor. megan’ın doğru kişiyle konuşup konuşmadığını anlamak için durup kendini işaret ediyor.

“Evet, sen! Ve lily. Gelip bizimle kahvaltı yapın!” Kızlar otururken megan cıvıldamaya başlıyor. “Neden MyFace’te arkadaş değiliz? ePadlerimizi alır almaz bu işi halledeceğim,” diye yalan söylüyor. Hiç kimse kendinden küçük kızlarla MyFace’te arkadaş olmaz.

“freida. Bekle.”

“Evet?” Umutla etrafında dolanıyorum. Masada hâlâ bir kişilik yer var.

“Pedikür yaptırmalısın.” Ayaklarıma, soyulmuş oje-lerime bakıp parmaklarımı kıvırıyorum. megan, “Rica ederim,” diye bağırdıktan sonra iman ve lily ağızları açık bir halde on altıncı sınıfların tiyatrosunu izlemeyi sürdürüyor.

Beslenme Merkezi bulanıklaşıyor. agyness ve cara’nın yanlarına oturmama izin vereceklerinden eminim ama masalarında yer yok. Diğer kızlar da el çantalarıyla boş ePad kılıflarını kararlılıkla boş sandalyelere koymuşlar. Daha genç havvalar bile göz temasından kaçınıyor.

Boş bir sandalyeyi masasının kenarına çekerken baki-re ruth, “Hiç yer kalmamış mı, #630?” diye soruyor. Sesi öyle yüksek çıkıyor ki herkes dönüp isabel’le benim yeniden birleşmemizi seyrediyor.

isabel su bardağına ulaşmaya çalışırken kolu benim-kine çarpınca hırçın bir tavırla, “Dikkat et,” diyorum. Te-nime yaydığı sıcaklığı hissediyorum. *Eğer sen de bahçede olsaydın, başım belaya girmezdi. Eğer hâlâ arkadaşım olsaydın, megan’la arkadaşlık etmeye çalışmazdım.*

Kâsemin paslanmış kapağını kaldırıp yulaf lapasına, dondurulmuş gri çamura benzeyen tahıllara bakıyorum. Bir lokma alıyorum. KSP bu sabah kaç kilo olduğumu söylemişti? Hedeflenen kiloda olduğumu belirtmişti ama *yanılıyor, yanılıyor, yanılıyor*. megan'ın karnıma nasıl baktığını gördüm. Tenimi yarıp balina yağlarımı görmüş gibiydi. *Ben iğrencim*. Yulaf lapasından bir parça daha alıyorum ancak sümüksü bir halde boğazıma yapışıyor. Koşuyorum. Kanın kulaklarıma sıçradığını hissediyorum. Dizlerimin üstüne düştüğümde klozetin içine dağılan sarı safrayı görüyorum.

Kusmahane'nin zemini de siyah beyaz fayanslarla döşeli. Lavabolar krem renkli mermerler oyularak hazırlanmış, musluklar ışıl ışıl kromla kaplı. Köşeye sıkıştırılmış özel bir bölme var. Elimle soluk duvar kâğıdının izini sürüyorum. Fotoğraflarının çekildiğinden habersiz, farklı Bölgeler'den kadınların oluşturduğu bir desen. Kadınlardan biri spor salonunda bir duvara tırmanıyor, terli yüzünde kırmızı bir daire var. Başka bir kadın yüzme havuzundan çıkıyor, uyluklarındaki selülit gamzelerini işaret eden kıpkırmızı bir ok mevcut. Sayısız kadın resmi utançlarını vurgulayan kırmızı dairelerle bir harita oluşturmuş. Duvara dayanmış boy aynasında yansıma bakarken aynı desenin yuvarlak, dokuma kilime de kopyalandığını fark ediyorum.

"Kabul edilebilir ağırlıktasın."

Birden irkilince kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

"Bu konuşan bir halı. Seni tartıyor." Tuvalet bölmelerinin birinin önünde isabel duruyor; biçimsiz, siyah elbisesi gittikçe büyüyen gövdesini gizliyor. Haftalardır benimle ilk kez konuşuyor.

"Olanaklardan istifade etmeye bak." Üç lavabonun

üstündeki krom kaplamalı bir rafa düzgünce sıralanmış olan güzellik ürünleri ve şişelerin durduğu sergiyi işaret diyor. Nefes tazeleyiciler, dişlerinizdeki biçimsiz boşlukları görünmez kılmaya yarayan antiseptik sıvılar, ExoLax tabletleri, kusmaya yol açan ipeka şurubunu takviyeleri ve birkaç tüp dudak parlaticısı var. Gargara yaparken arkamdaki tuvalette öğüren isabel'in sesini duyuyorum. Parmak uçlarım aramızdaki kapıya değene kadar usulca yaklaşıyorum. Buraya nasıl geldik? On altı yıllık arkadaşlığımız nasıl bu hızla ve kolayca un ufak oldu?

"İlelebet arkadaş kalacağız, freida."

"Ya üçüncü eş olmayı başaramazsam? O zaman ne yaparız?"

"Başaracaksın." isabel çok rahattı. "Eğer başaramazsan bu sorunu halledeceğim."

"Nasıl? Nasıl halledebilirsin ki?"

"Söyleyemem. Bu bir sır."

"Ama dostlar birbirlerine her şeyi anlatır. Dostların arasında sır olmaz."

Arkasını döndü. Hiç ses çıkarmadığı halde, içinde sırların fokurdadığını hissedebildiğim anlardan biriydi.

Bölüm 10

Uyanır uyanmaz ePad'ime ulaşmaya çalışıyorum. Fakat ilk sabah gibi, ikinci, üçüncü ve dördüncü sabah da yerinde değil. Erişim engellendi.

Bacaklarımı yüz seksen derece açıyorum. İki günde 250 gram kaybetmişim. Öğle yemeği için düşük karbonhidratlı öğün büfesinden ıspanaklı, domuz etli bir *frittata** alıyorum. Hiç kimse bilmiyor. Işıldayana kadar anıları cilalayarak MyFace'teki durumumu zihnimde resmediyorum. Hayatımı kaydetmeleri gerek, bu nefes almam kadar önemli bir durum. MyFace olmadan havada süzülüyorum. Beni karaya bağlayacak, varlığımı kanıtlayacak hiçbir şeyim yok.

Sadece bir hafta.

Günleri, saatleri, dakikaları sayıyorum.

Günlerin çabucak geçmesini dileyerek ve beynimde yer eden arı kovanının yol açtığı cinnet halinden beni kurtaracak bir şeye, *herhangi bir şeye* sahip olana dek duvarları izleyip duruyorum. Düşünceler, düşünceler, düşünceler. Onlara kapılmış durumdayım.

* Et, sebze, peynir gibi çeşitli malzemelerle yapılan İtalyan omleti. -çn

“Yine mi yumurta? Bıktım yumurtadan artık.” megan DahalyiOl büfesindeki yiyeceklere bakıyor.

“Bir sorun mu var, #767?” bakire ruth birdenbire megan’ın üstüne çullanıyor.

“Sorun yok.” megan omuzlarını dikleştirtince askısız mini elbisesi uyluklarına doğru çıkıyor; liz ve jessie ona duydukları hayranlıktan mest olmuş bir haldeler.

Bunu daha önce de yaşamamış mıydık?

Kafeteryadaki ses yükselmekte. Herkes birbirine hücum etmiş. Konuşmak istiyoruz çaresizce. Kelimeler, yutamayacağımız kadar sıcaklarmış gibi ağızlarımızdan dökülüp duruyor. *Nasılsın? Nasılsın? Umurumda değil. Beni dinle. Beni dinle.* Yemek saatlerimiz karşımızdakine yönelttiğimiz monologlarla doludur. Herkes, konuşmayı ele geçirebilmek için karşındakinin bir anlığına duraksamasını bekler.

“Ve sonra dedi ki...”

“... yapmak zorundaydım, sen yapmaz mıydın...”

“...aynı şey benim de başıma geldi ama daha kötüsü...”

“Hani şeyi hatırlıyor musun...”

bakire ruth sinirlerimizi yatıştırmak için Organize Rekreasyon’u her akşam üç saat vermeye başladı. Cam tabutuma tırmanıyor, amneziyi ağzıma tıktırıyorum.

“İyi misin?” isabel yemek yemeyi bırakıyor. Çiğnediği tavuk parçalarını görebiliyorum. Tavuğun kemikleri yeniden biçimlenip iskeletini oluşturuyor. Gıdaklamaya başlıyor ama isabel yutuyor. Evet birden kuşu yutuyor, hepsini midesine indiriyor. Tavuk yumurtlayacak, hem de bir sürü. Yavrular yumurtadan çıktığında isabel’in midesini içten içten gagalayıp dışarı çıkacaklar. Ellerimle gözlerimi kapatıyorum. Artık hayvan görmüyorum. Hepsi telef olmuş.

“İyi misin, freida?”

“Yorgunum.”

“Hâlâ uyuyamıyor musun?”

“Hayır.”

Uykumun düzensiz olduğunu, SağlamUyku ilaçlarımı almama rağmen geceleri dört ya da beş saat uyuduğumu fark ettiğimde anladım. Bu bile iyiymiş meğer. Akşam yemeklerinden sonra hücrelerimize çekildiğimizde kahvaltı saatine kadar Tecrit'teyiz. bakire ruth yatakhaneyi iyice tedbirli bir şekilde devriye geziyor artık. Uyanık bir halde gece mesajlarını dinleyerek öylece uzanıyorum. *İyi bir kız olmak zorundayım, zorundayım, zorundayım, zorundayım.*

“Bahçede geçirdiğimiz geceden bu yana hiç uyumadım.”

“Dört gündür uyumuyor musun?”

Gülmeye başlıyorum, bütün bedenim sarsılıyor.

“Bu çok tehlikeli.” isabel'in yüzünden, bunu benim kadar komik bulmadığı besbelli. “bakire ruth'a bu sabahki sporunu pas geçip geçemeyeceğini sorabilirsin. Egzersiz yapacak gücün yoktur.”

“Teşekkürler, isabel. Spor salonu fit kalmamı sağlıyor! Matematik zordur. Pembe en sevdiğim renk. Alışverişe gitmek ister misin? Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

“Hey, kızlar.” isabel karşılık veremediği megan ve ikizler yaklaşıyor. bakire ruth kendilerinden geçmiş bir halde yüksek sesle güldükleri için beş yaşındaki kızlara bağırıyor. Kızlardan üçü saçlarını yandan bağlamış, gözlerine kömür karası sürme çekmişler.

“Hey.” isabel yemeğini usulca çiğnemeye devam ediyor.

“isabel.” megan’ın ipeksi bir sesi var. “Carmichaels’ı izledin mi? Charles ve carrie’ye neler oluyor?” İcini çekiyor. “Hayatlarının bu kadar can alıcı bir döneminde bize TV’nin yasaklanması çok üzücü.”

isabel suyundan bir yudum içip bardağını geri koyuyor. “O programı izlemiyorum.”

Işıklar ikizlerin saçlarında tutuşurken birleşip tek oluyorlar, sonra iki, sonra tekrar bir. Acaba iki kişi değiller mi? Ağzım kuruyor. megan’ın teninden minik yıldızlar sızıp göz yuvarlarını altını yıldızlara çeviriyor. Ağzım fena halde kuruyor. isabel’in bardağını kapıp kalan suyun hepsini içiyorum. Boş bardağı bırakıp masanın üzerindeki yansımama bakıyorum. Yağlı, siyah saçları soluk yüzünden geriye doğru toplanmış. freida diye seslendikleri kız bu mu?

“İğrenç görünüyorsun!” Yıldız gözler benimle konuşuyor, kopyaları da arkasında başlarını sallıyor.

“Ama zayıfsın! En az iki buçuk kilo vermişsin. Kendi diyet programını yapabilirdin.” Kopyalar da böyle konuşuyor. Kıskanıyor olmalılar. Makinelerin hisleri olabileceğini düşünmezdim.

Doğru, zayıfım. Tenimin altından kemiklerim görünüyor. Kemiklerim, tenimi delen ilk kemik olmak için mücadele ediyor.

“Yemeklerin hiç tadı yok.” Kopyaların gözlerine bakmıyorum. Bakarsam beni taşa çevirirler.

“Neden kelimeleri ağzında yuvarlıyor?”

“O iyi,” diye kestirip atıyor isabel.

Ben iyiyim, ben iyiyim, ben iyiyim.

x x x

“Ögle yemeğinde de mi yumurta var? Bıktım, usandım artık yumurtadan.” megan bir yığın gümüşü kâseyle *tekrar, tekrar, tekrar* atışıyor.

“Bunu daha önce de yapmadık mı? Bunu daha önce de yapmadık mı? Bunu daha önce de yapmadık mı?”

“Ne?” megan bana dik dik bakıyor.

“Ne?” diye karşılık veriyorum. “Ne? Ne? Ne? Ne?”

“Neden her şeyi tekrarlıyorsun?”

Sanki biri megan’ın ses kontrolünü ele geçirmiş, durmadan alçalıp yükseliyor. Gözlerim dönüyor, yuvalarından dışarı çıkacaklar. Pinpon topları gibi yere düşecek, zıplayacak, zıplayacak, zıplayacaklar.

“Ne? Bunu daha önce de yapmadık mı? Bunu daha önce de yapmadık mı? Bunu daha önce de yapmadık mı?”

“Bir sorun mu var?” bakire ruth geliyor, kara cübbesi dalgalanıyor.

Bunu daha önce de yapmadık mı?

Karartı çoğalıyor ve dans eşim olmak için zemin bana doğru yükselirken hiçbir şey görmüyorum.

Bölüm 11

“freida?”

Yorgunluk beni dibe çekiyor. Başımı kaldırmayı, sonu gelmeyecek bu rüyadan çıkıp yolumu bulmayı denesem de tekrar düşünüyorum. Dünya bir, iki kez göz kırptıyor. Kel bir kafa havalanıyor. Uyanık olduğumu belirtmek için başımı sallamalıyım ama kafam külçe gibi ağır. Gözlerimi yumuyorum.

“Uyanana kadar burada beklerim, bakire magdalena.” Başka bir ses, bir kız. Daha genç.

“Beklemek zorunda değilsin. Başın belaya girebilir.”

“Benden bahsediyoruz burada.” Kızın sesi biraz titrek. “Benim başım belaya girmez.”

Ayak sesleri uzaklaşıyor. Alnımda bir el usulca saçlarımı tarıyor.

freida, freida.

Benim adım freida.

x x x

Beni boğan kuş tüyü yorganı üzerimden atıyorum.

Maundan yapılmış, kenarlıkla çevrelenmiş, kare biçimli, aynalı camlarla kapatılmış iki eski pencere tam karşımda. Bu geniş, beyaza boyanmış odada, hemen yanımda boş bir yatak daha var.

Yatakhane de değilim.

“Uyanmışsın.”

Yatağın ucunda duran basit, ahşap sandalyeye oturuyor. Oturduğu sandalye o kadar alçak ki yatak çerçevesinden beni görebilmek için oturduğu yerden epeyce yükselmek zorunda kalıyor.

“Nasılsın?” Duvardaki elektrik düğmesini el yordamıyla arıyor; lamba yanınca ikimiz de gözlerimizi kırptırıyoruz. Yüzü kaygıyla düğüm düğüm ama sonra her nasılsa tanıdığım isabel’e dönüşüyor.

“Ne oldu?”

“Kafeteryada bayıldın. O zamandan beri Revir’desin.”

“Bayıldım mı? Başkaları gördü mü? İnsanlar bana güldü mü?”

“Kalp krizi geçirdiğini sandık. Seni muayene etmesi için Avrupa Bölgesi’nden bir doktor çağırdılar. Uyku bozukluğu olduğu bilinen bir havvanın Sağlam Uyku ilacından yoksun bırakılmasına öfkelenip bakire anne ve bakire ruth’u ihmalkâr olmakla suçladı.”

“Bunları nereden biliyorsun? Bunu sana kim anlattı?”

Umursamaz bir edayla omuz silkiyor. “İki gündür baygın haldesin.”

“Bilinçsiz bir şekilde mi?”

“Cidden, sakinleşmen gerek. bakire magdalena geldiğinde seni böyle tedirgin görürse çok üzülür.”

“Tedirgin değilim,” diyorum telaşla.

Bana kuşkuyla bakıp sandalyenin arkasına astığı yıpranmış deri omuz çantasından ePad’ini çıkarıyor.

“freida, kaygılı olup olmadığını anlayabilecek kadar iyi tanıyorum seni.”

O an ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum bile.

“Tamam. Tedirginim.” Durumu kabullendiğimde isabel bir kahkaha atıp başını geriye savuruyor. İpeğimsi saçındaki örgü çilli yüzüne değiyor, keyiften göz bebekleri ışıldıyor. Omuzlarından aşağısına bakmamaya gayret etsem de kendimi tutamıyorum. Aynı siyah elbiseyi giymiş ama boynunda ve ensesinde biriken fazlalıkları görebiliyorum. Hareket ettiğinde kumaş karnındaki yağ tabakasına yapışıyor. freja’nın kaburga kemiklerini sayabildiğim gibi isabel’in fazlalıklarını da kolayca sayabilirim. Midem bulanıyor. Ona acıyorum ve en kötüsü de biraz keyifleniyorum. Senin Vücudun mu Yoksa Benimki mi? oyununa bikinili fotoğraflarımızı yollasak kesin ben kazanırım. Böylelikle ilk kez isabel’i *mağlup etmiş olurum*.

ePad’ine hafifçe vurup, “Herkesin MyFace’e girmesi yasaklıyken bunu kullanmak çok garip oluyor. Haber akışımda hiçbir şey yok,” diyor.

“En azından sen erişebiliyorsun. Kolum paslı bir testereyle kesilmiş gibi hissediyorum.”

“Güzel bir benzetme, freida. Çok dramatik.” Beni azarlıyormuş gibi davranarak, “Buraya gel, sana kendi sayfamı göstereyim,” diyor.

“Ah, bakabilir miyiz? Artificial’a da bakabilir miyiz?”

isabel bodur sandalyeden uzanıp sol yanımda ayağa kalkıyor. O kadar eğiliyor ki ekranı muntazam bir şekilde görebiliyorum. Saçları yanağımı gıdıklıyor. Ah, hâlâ la-

vanta kokuyor. Gözlerimi yumduğumda yine beş yaşında olduğumu, bakire ruth'la yaşadığım bir anlaşmazlık sonrası isabel'le konuştuğumu düşünüyorum. Bir şefkat dalgası içimi dolduruyor. Yendiğimi düşündüğüm bir zayıflık.

"Charles ve carrie'nin hikâyesi hâlâ büyük olay," diyor.

"Ne olmuş?"

"Charles carrie'nin bir başka Vâris'le doğum günü partisinde fazla 'yakın' olduğunu düşünmüş. Bu yüzden kızın burnunu ve iki kaburga kemiğini kırmış."

"Yüzüne vurmuş yani? Buna inanamıyorum."

"Evet. Bu olaya özel bir program daha yaptılar: *Car-michaellarla Çarpışmak*."

"carrie bunu neden inkâr etmemiş?"

"Charles bunu canlı yayında yaptığı için örtbas edememişler."

"Charles çok çekici. Bana istediği zaman vurabilir," diyerek megan'ın sözlerini yineliyorum.

"Sakin böyle deme." isabel bana sertçe çıkışıyor.

ePad'e bakıyorum. Charles kendini savunur bir tavırla kollarını göğsünde birleştirmiş. Videoya tıklıyorum. "...Ve eşimle aramda geçenler sadece beni ilgilendirir. Evimde istediğim her şeyi yapma hakkım var..." Sesini kısıyorum. Charles'ın dudakları hâlâ kımlıdıyor. carrie ince askılı, krem renkli, omuzlarını açıkta bırakan minik elbisesiyle Charles'ın arkasında duruyor. Yüzüne kusursuz bir makyaj yapılmış. Yine de dikkatli bakınca gözlerinin altındaki gölgeler seçilebiliyor. Gözleri yenilmişlik duygusuyla kocaman açılmış.

"carrie bir açıklamada bulundu mu?"

"Birinin ona bir şey sorduğunu sanmıyorum," diyor isabel. ePad'i ona uzatırken başımı sallıyorum.

“Kendini kötü hissediyor musun? bakire magdalena’yı çağırayım mı?” Kaygı isabel’in yüzünü yakıyor. Neden bana karşı yine çok iyi?

“Nasıl oldu da ziyaretime gelebildin?”

“Ben cezalı değilim, değil mi?”

“Ama yine de Tecrit’i kırıyorsun. Nasıl oluyor da baki-reler seni dışarı atmıyor?”

“Sanırım sadece şanslıyım.” Gözlerini benden kaçırarak kuş tüyü örtüden bir iplik koparıyor. Bir sır daha.

“İyi. Söyleme.”

“Önemli bir şey değil, freida. bakire magdalena insanı şaşırtıyor.” Parmağını bana doğru sallıyor. “Sanırım en sevdiği kız sensin her nedense.”

“Pardon?!” Kendimi tutamayıp gülümsüyorum. “Her nedense diyerek ne kastettin? Neden en sevdiği kız olmayayım ki?”

isabel gülünç bir yüz ifadesi takınınca birlikte kıkırdıyoruz. “Bunu özlemişim.” Cesaretimi yitirmeden ağzımdan kaçırtıyorum. “Son birkaç gündür yemeklerde beraber oturmamız ne hoştu. Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

“Ama sen uykusuzluktan sayıklamaya başlamıştın...”

“Seni bahçeye davet etmediğim için özür dilerim. Benim fikrim değildi.”

“Sorun değil.”

Fakat o bütün sene boyunca kendini geri çektiği için bir açıklamada bulunmadığı gibi özür dileme teşebbüsünde de bulunmuyor. Keşke ona daha önce bu konuyu sormuş olsaydım. Neden hiçbir şeyi en başında yakalayamıyorum ki? Her şey yavaş yavaş geliyor. Yanıtlamadığı VideoSohbet isteklerim, geceler boyu sıcaaktan cızırdayıp uyanık bir halde yatağında uzandığım zamanlar, haftalarca odama gelmeyişi... “Dostluğumuza son vermenin

tam zamanı," demek için noktayı koyduğunu gösteren hiçbir şey yaşanmadı. Sandalyesine oturup el'ad'ini sırt çantasına yerleştiriyor nazikçe.

"Her neyse." Bacaklarını yukarı çekip kollarını bacaklarına doluyor. "Sen yapman gerekeni yaptın."

"Bu bir gerekçe değil."

"freida. Bu şekilde davranmak için eğitildik. Derecenı yükseltmek zorundasın. Senin için hâlâ umut var."

"Ne yani? Senin için yok mu?" diye hiddetle soruyorum.

Sevimsiz bir ifadeyle yüzüme bakıyor. "Deneyeceğine dair bana söz ver, freida."

Kapı açılıyor ve megan ile ikizler paldır küldür içeri dalıyor. Leopar baskılı platform ayakkabıları ahşap yer döşemesinde tıkırdıyor. Saçları yine yandan bağlanmış. Deri şortlarının üzerine gri atlet giymiş, çoraplarını da dizlerine kadar çekmişler.

"Size söyledim. Gidip derhal giysilerinizi değiştirin." megan ikizlere bağıyor.

İkizler, "Ama akşam yemeğine gecikiriz," diyerek mızızlanıyorlar.

"Kendinize bir bakın kızlar." Bana bakmak için dönüyorlar. "Tam ikiz gibi."

"freida, bir kez olsun normal olmayı deneyemez misin?" megan başını sallayınca saçları sırtına siyah sicim gibi dökülüyor. Bunca zaman kafamın içinde yükselen onun sesi miydi? Kendi hakkımda düşündüğüm ne varsa megan dillendiriyormuş gibi görünüyor.

"Acımasızca davranmak için mi ziyaretine geldiniz?" diye soruyor isabel.

"Tabii ki hayır! Senin için endişelendim, freida. Hayatta olup olmadığını kontrol etmek istedim." Ayağımı ezerek yatağa oturuyor. Acıyla bağıyorum ama kımıl-

damıyor, bilakis tatlı tatlı gülümsüyor.

İkizler de yatağın diğer tarafına otururken jessie dayanamayıp, "Tecrit'ten de sıkılmıştık," diye ekliyor. El çantasından bir poşet şeker çıkartıp mor jelibonları teker teker ağzına tikiştiriyor.

"Şekerin bir tür zehir olduğunu söylemiştin," diyorum.

jessie şekerleri çiğnemedi yutarken, "Her şey karında olmalı," diye mırıldanıyor. Boğazını temizleyip, "Ayrıca bu hafta sadece mor renkli gıdaları yiyorum, bu yüzden bunlar sayılmaz," diye ekliyor.

megan krem renkli duvarlara ve demode ahşap yatağa bakarak, "Bu oda çok tuhaf," diyor. Bakışları isabel'in üstünde donuyor. "Şu sandalye epey sağlam olmalı, değil mi kızlar?"

isabel, "Ne demeye çalışıyorsun?" diyerek çıkışıyor.

"Hiçbir şey." megan gülümsüyor. "Bu kadar hassas olma."

İkizler koro halinde, "Çok zayıf görünüyorsun, freida," diyorlar.

"Teşekkürler."

liz, "Hastalıklı bir zayıflık. Zayıflıktan ölebilirsin," derken jessie elindeki boş şeker torbasına bakıp suçluluk hissediyor.

"Çantanda bir ePad mi var, isabel?" megan sohbeti bölüyor. "Daily Tale'i takip ediyor musun? Carmichaellarda neler olup bitiyor?"

Uzun bir sessizlik oluyor. Öyle uzun ki avuç içlerim terlemeye başlıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyor isabel. "Sana söylemiştim, o programı izlemiyorum." Çantasından losyonunu çıkartıp ellerine sürüyor, oda mis gibi lavanta kokuyor. "Üzülme,

cezanızın bitimine bir gün kaldı, öyle değil mi?"

e'ad'siz kaldıkları bir Tecrit akşamını düşününce üçü birden yüksek sesle konuşmaya başlıyor. liz, angelina'nın nasıl bir şıllık olduğunu anlatıp dert yaniyor. Yoksa bahsettiği anya mıydı? jessie aynaya yaklaşıp belini elleriyle ölçerek uyguladığı mor renkli diyetin iki hafta içinde altı kilo kaybettirdiğini anlatıyor.

"... mor lahana... kuru üzüm..."

"...herkes ilk benim giydiğimi bildiği halde mavi bluzu ilk kendisinin giydiğini söylemiş..."

"... üzüm... patlıcan..."

"Sorduğumda sadece güldü..."

"... kara lahana... incir... mürdüm eriği..."

"... işte o zaman erkekler gelecek..."

Birden hepsi susuyor.

"Az önce ne dedin?"

"Yarın duyurulacak." megan gizlice fısıldamak için eğilirken gözleri muzaffer bir havayla ışıltıyor. "Birkaç bakirenin konuşmasına kulak misafiri oldum."

"Sonunda geliyorlar mı?" diye soruyorum. "Ne zaman? Bizim eşleşeceğimiz Vârisler mi? Her gün burada olacaklar mı? Burada mı kalacaklar, yoksa her gün Ana Bölge'den gelip gidecekler mi?"

Onun kişisel tatminine aldırmadan bir yağın soru püskürtüyorum. Vârisler her yıl gelir fakat ziyaretleri sır gibi saklanır. Önceki yılların havvaları bu konuyu bize anlatmak istemezler. TV'de bile eğer kadınlar Okul'daki Vâris modülü hakkında konuşmaya kalkışırsa yayının sesi birden kesilir ve biz sadece kıpırdayan dudaklar görürüz.

"Bu sene çok geciktiler. Vâris modülünü kaldırdıklarını düşünmeye başlamıştım," diyorum. "Ne zaman ge-

lecekler? Haberin doğruluğundan emin misin?"

megan ağzının fermuarını çekmiş ve anahtarını fırlatıp atmış gibi yapıyor. Bu, ipucu vermeyeceği anlamına geliyor. jessie ile liz uğultulu bir biçimde konuşuyor. Birbirlerine seslerini duyurabilmek için bağırıp duruyorlar.

"Buna inanabiliyor musun?" diye soruyorum isabel'e ve ne kadar solgun olduğunu o an fark ediyorum.

"İyi misin?" Dokunmak için eline uzandığımda terlediğini görüyorum.

"Yaa kıyamam," diye haykırıyor megan. "Gerçek canlı kanlı oğlanların geleceğini duyunca korktun mu, isabel? Eminim, *sen* daha fazla dikkatlerini çekeceksin."

Üçü birden kahkahalar eşliğinde çığlıklar atıyor. jessie'nin ağzı öyle açılıyor ki mora boyanmış dilini görebiliyorum.

"Şişşt. bakireler sizi duyacak," diyorum. isabel'i savunmak istiyorum ama megan'ı da kızdırmak istemiyorum. İkisini aynı anda nasıl yapabileceğimi düşününce beynim patlayacak hale geliyor.

"Evet, bakireler sizi duyacak. Buraya ne yapmaya geldiğinizi anlamıyorum. Size verilen ceza gereğince, eğer Organize Rekreasyon'da, yemekte ya da sınıfta değilseniz hücrelerinizde olmak zorundasınız. *Yalnız başınıza.*"

megan, "Özür dileriz, bakire ruth. Beslenme Merkezi'ne giderken havva dostumuza uğrayıp geçmiş olsun demek istedik," diye kıcımdan sallıyor.

"Özürle geçirecek vaktim yok, #767," diyor bakire ruth. "Derhal çıkın!"

Çıkmak için ayağa kalkıyorlar. megan akşam yemeğinden önce giysilerini değiştirmeleri için ikizlere emirler yağıdırıyor.

"Belki isabel'in gömleğini ödünç alabilirsiniz. İkiniz

birlikte içine kolayca sığarsınız.”

Giderlerken yarım ağızla, “Sürtükler,” diye mırıldanıyorum.

“Duymamışım gibi davranacağım,” diyor bakire ruth. Daha ılımlı bir tonlamayla, “isabel, tatlım, artık senin de çıkman gerek,” diye ekliyor.

“Aç değilim,” diyor isabel. “Daha sonra bir şeyler yerim.”

isabel’in muhalefetine karşılık bakire ruth’un patlayacağını düşünüp ürküyorum fakat o sadece başını sallayarak onay veriyor.

“İyi. #630, ne zamandan beri SağlamUyku ilaçlarına ihtiyaç duyduğunu bana bildirmelisin. Hücrende kalabilmen için acil bir stok sağlayacağımdan emin olabilirsin. Bir başka *kazaya* daha mahal veremeyiz,” derken dudaklarını ısıyor. Avrupa Bölgesi’nden çağırdıkları doktor ona dersini vermiş olmalı. “Yarın sınıfa döneceğini umuyorum. Çok şey kaçırdın.”

Kapıyı çarpıyor. İnsana gizlice yaklaşan biri olarak çıkışları keskin yapmaktan hoşlanıyor. Yatakta büzüşüyorum, kollarım külçe gibi ağır. isabel örtüyü üstüme çekerken çenemi gıdıklayıp yorgani kibarca etrafıma doluyor.

“bakire ruth’u önemseme. Ben onu hallederim.”

“Sana karşı her zaman kibar. Onun için özelsin.”

“Değilim.” isabel sözcükleri öfkeyle söylüyor. “Sözünü geri al.”

“Tamam, tamam. Sakin ol. Sözümü geri alıyorum. Affedersin.”

Bu konuşmanın ardından hüküm süren sükûnette duvar saatinin tik takları odayı dolduruyor. Esniyorum,

göz kapaklarım gitgide ağırlaşıyor.

Uykulu uykulu, “Sence megan doğru mu söylüyor? Gerçekten Vârisler yakında gelecek mi?” diye soruyorum.

Kemikleri onu rehin almış gibi bedeni sertleşiyor. Sorunun ne olduğunu sormak istiyorum. Sözcükler zihnimde dolanıp dursa da tek kelime edemiyorum. Dilim mahmurluktan şişmiş. Yanıma gelip usul usul saçlarımı okşuyor, sanki onun çocuğu veya âşığıymışım gibi uyuyabilmem için beni yatıştırıyor.

Rüyamda lavanta bahçeleri, oğlanlar ve anneler görüyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeylerin düşünüyorum.

Bölüm 12

“Cihazları kullanmama izin verilmiyorsa burada olmam çok saçma,” diye homurdanıyorum. Çalışmayan yürüme bandının üzerinde duruyorum. Yatsam biraz serinleyecekmişim gibi geliyor.

“Senin için üzölmeli miyim?”

isabel hiddetle paslı bir egzersiz bisikletinin pedallarını çeviriyor. Saçı terden sırlsıklam, yüzü domates kırmızısına dönüşüyor. Omzunun üstünden bana bakmak için yavaşlayınca her bir kelimeyi ezercesine bisikletin tekerlerinden sapkın, mekanik bir ses yükseliyor. “Daha hızlııııııı, seni gerzek. Sen... sen... sadece... şişko... şişko... şişko... DAHA HIZLI.” isabel hızını artırınca ayak bileklerine bağlanmış çelik ağırlıklar bulanıklaşıyor.

“Bu bisikleti tamir etmeleri gerek,” diyorum.

Gözetim cezamız için spor salonundayız. Ekipmanlar yuvarlak bir alana sıkıştırılmış. O kadar küçük ki sadece bir koşu bandı, bir egzersiz bisikleti ve çantalarımızı koyabilmemiz için bir dolap mevcut. Elektrikli sobalara ait tellerin kızarıklığı tavana yansıyor. Duvarlar önceki

yıllara ait, #1 olan havvaların ilham verici görüntülerinin yanıp söndüğü üç yüz altmış derecelik bir ekran.

“Her neyse...” diyor. Ekran birden yansımasını her yandan büyüterek dev aynasına dönüşüyor. Fazla kilolarının altına gizlenmiş eski halini bulmaya çalışıyormuşçasına aynaya bakıyor. “Bugün gözetim altındaki son günün.”

Biliyorum. Seni özleyeceğim. Sen de beni özleyecek misin?

Bunun yerine, “Geçen hafta burada olduğumu hatırlayamıyorum,” diye yanıt veriyorum.

“*kate Daha Sonra Ne Yaptı*’dan eski bir röportaj verdikleri zaman kate’e saçının nasıl bu kadar parlak olabildiğini sorduğunda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamalıydım.”

“Sormadım.”

“Sordun! Hatta ona sessizce yanıtlamasını söyledin, çünkü diğerlerinin bu sırrı öğrenmesini istemiyordun.”

“Diğerleri kim?”

“Aynen öyle, manyak,” deyip hırıldayarak gülünce ben de gülümsüyorum. Tekrar arkadaş olacağımız anlamına geliyorsa kesinlikle hasta olmaya değdi. Ve eğer böyle çalışmaya devam ederse epeyce kilo verecek. Yine güzel ve popüler olacak. Önceki yaşantımıza dönebileceğiz.

“Bugün iyi görünüyorsun, freed.”

“Ben de öyle hissediyorum.”

Neden iyi olmayayım ki? SağlamUyku ilaçlarıma kavuştum. bakire ruth tekrar uyku yoksunluğu çekmeyeceğimden emin olmak için fazladan takviye de verdi. Acil durumlarda kullanmak üzere boynumdaki gümüş madalyonda yedek tablet taşımaya başladım. Bu sabah

haftalık fotoğrafımı çektirmedim. Yayınlanması için arşivimden eski bir fotoğraf seçtim, böylelikle derecem de etkilenmeyecek.

"Az konuşun, kızlar. Keyif için burada değilsiniz." Ufacık odayı bir bakirenin sesi dolduruyor.

"Özür dileriz." Ardında hangi bakirenin gizlendiğini anlamak için gözlerimizi kısarak aynaya bakıyoruz. Ayna beyaz perdeye dönüşürken, "*Ebediyen Şişko kız,*" diyorum inanamayarak. Koşu bandının destekleyicilerini kullanarak kendimi çekip oturur pozisyona geçiyorum. "Bunu yıllardır görmemiştim."

"İsmi aslında *Ebediyen Şişko kız* değil."

Aşına olduğum bu hikâyeye kendimi kaptırdığımdan dinlemiyorum. Gezgin Şişko kız kasaba kasaba gezer. Vârislerin evlerinden şeker çalıp tıknır. Hiç arkadaşı yoktur. Hep yalnızdır. Durmadan yer, sadece yer. "*Şişman kızlar iğrençtir. Tembeldir. Kimse şişman kızları sevmeyiz.*" Seslendirme bu cümleleri tekrar edip duruyor.

isabel, "Bu çok saçma," diye oflayıp puflayarak pedal çevirirken hızını artırıyor. "Bu kız neden Okul'da değil?"

"Kaç kere gördük bunu?" diye soruyorum.

"Yedi yaşımıza kadar her gün..."

"O yaştan sonra Organize Rekreasyon'a başladık," diyerek isabel'in cümlesini tamamlıyorum. "İyi bir hafızan var."

Gidonun üzerine eğilirken yanıt verebilecek nefesi kalmıyor. Büyük beden, gri, kolsuz tişörtü terli bedenine yapışmış. Kalçaları siyah taytının içinde hafifçe titriyor. Giysileri bedenine göre en az üç beden ufak gibi. *Şişman kızlar ortadan kaldırılmalı.* Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp atletimi sütyenimin hizasına çekerek koşu bandının üstüne uzanıyorum. Göğüs kafesimdeki kemikleri

hissede biliyorum; aralarındaki boşluklara parmak uçlarımla dokunup zayıflığımı ölçerek kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Tatlı bir dille, "isabel?" diye sesleniyorum.

"Evet?"

"Bilgisayarını ödünç alabilir miyim?"

"Kahvaltıda kendininkini almadın mı? Bilgisayarlar bakire ruth'un elindeydi."

"Bir tek benimkini vermeyi unuttu. Şok şok..." Gözlerimiz aynada buluşuyor. "Bana ders bitiminde vereceğini söyledi."

"Peki." Pes ediyor. "Kilitli dolapta. Koruyucu kapağını çıkarma. Buhardan zarar görmesini istemiyorum."

bakireleri taklit ederek, "Bunlar oyuncak değil," diyorum. "Bunlar pahalı." Sıcaklığın içinden süzülerek dolaba doğru sürünüyorum. ePad'i kaparak eski yerime oturup MyFace'te oturum açıyorum.

"Gelen kutunuz azami kapasitede. Lütfen birkaç özel mesajı silin hemen."

Tuhaf. Dün hesabımı kontrol ettiğimde sadece iki tane kaydedilmiş mesajım vardı. Gelen kutusunun üstüne tıklıyorum. Bazıları aylar öncesine ait düzinelerce mesajın olduğunu görünce ağzım açık kalıyor. Son gönderilenlerin çoğu okunmamış ve hepsinin profil fotoğrafının olduğu yerde gri, boş kutucuklar var. İsimsiz hesaplar. Kim bana isimsiz mesaj gönderir ki?

Kulaklığımı takıp son geleni açıyorum.

Değiştirildiği belli olan bir ses, "Hiç kimse seni sevmiyor. Herkes senin ölmeni istiyor. Neden intihar edip bu işi kendin bitirmiyorsun?" diyor. Alelacele kapatıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor.

Sayfanın üstündeki profil resminin isabel'e ait oldu-

ğunu sonradan fark ediyorum. Kendi MyFace hesabıma geçememişim meğerse. Kaçamak bir bakış fırlatıyorum ona. Yaptığı işe öyle dalmış ki hemen başka bir mesajı açıyorum, derken bir başkasını, diğerini... Aynı gri profil görüntüsü ekranı dolduruyor. Aynı sahipsiz ses iltihaplı, çirkin bir yara gibi.

"Dönemimizin en tembel, sefil ve en çirkin kızısin."

"Midemi bulandırıyor sun. Bir iyilik yap herkese ve öldür kendini."

"Herkes senden nefret ediyor. İğrençsin. Keşke var olmasaydın. Keşke ölsen."

Kapatıyorum. Yüzüm kararan ekran gibi soluk.

"isabel..."

Endişe boğazımı sıkıyor. Bu mesajları kim göndermiş olabilir? Bunlar megan ve ikizler için bile fazla kötücül; üstelik tek başlarına hareket etmemişlerdir. Mesajların sayısı bu olasılığı çürütüyor. cara da mı gönderdi acaba? agyness? isabel bana olup bitenleri neden anlatmadı?

Tüylerim ürperiyor. isabel bunlardan birini benim gönderdiğimi düşünmüş olabilir mi?

Dik oturarak, "isabel," diye sesleniyorum. "isabel, pedal çevirmeyi bırak. Konuşmamız gerek."

Nefes nefese, "Konuşmamam," diyor.

"Neden?"

Sorun ne... seni... işe yaramaz... Bisikleti bile doğru düzgün süremi... yorsun... tekrar... seni aptal... şişko?

"Şimdi anladın mı nedenini?" Kekeleyen egzersiz bisikleti çığlıklar atarken isabel tekrar hızını artırıyor.

"Vârisler gelmeden kilo vermeye mi çalışıyorsun? Ne vakit gelecekleri belli olmaz. Onların sözüne güvenemezsin," derken megan ve ikizlerle aramdaki uzaklığı belirtmek için "onlar" kelimesini vurguluyorum.

Sağ ayağı kayıyor; pedal dönerek dizinin arkasına sertçe vurunca isabel acıyla bağıyor.

“... şişko... aptal...”

“Kaygılanmana gerek yok!” Bu zehirli mesajların panzehiri olmak istiyorum ümitsizce. “Sen güzelsin, isabel. Sen özelsin. Hep özel oldun. Bunu herkes biliyor.”

“Sus. Söyleme.” Mekanik sese aldırmadan duruyor. (...geri dön... bisiklet... derhal... seni... işe... yaramaz... şişko...)

“Neyi söylemeyeyim?” Afallıyorum. “Ne dedim ben?”

“Sus artık. Hayatında bir kez olsun susamaz mısın, freida?” Sesi beni bozguna uğrattıyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Kimsenin istemediği kusurlu bir oyuncak gibiyim. Beni kimse sevmeyecek.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Gözlerimi üç yüz altmış derecelik bir aynaya dönüşen ve buhara rağmen net kalabilen ekrana sabitliyorum. Ona gıcıklık olsun diye siyah koşu şortumu yukarı sıyırıp bacaklarımı ona doğru uzatıyorum. Ne kadar zayıf olduğumu, freja gibi uyluklarımın arasında boşluk olduğunu görmesini istiyorum. *En azından ben zayıfım.* isabel aynadaki görüntüsüne, kollarıyla kalçalarının altında beliren ter damllarına bakıyor. Yumruklarını sıkıyor, çenesi öne doğru çıkıyor.

“Ben gidiyorum.”

“Fakat süre dolmadı.”

“Biliyorum.” Bisikletin hareket kolunu birden çekiyor. Sözel tacizci sesi susturup ayak bileklerindeki ağırlıkları çözdükten sonra hızla yere atlıyor.

“Ben de geleceğim.” Başımı koşu bandının kontrol plakasına sertçe çarpınca irkiliyorum. “Lütfen isabel, ben de...”

Dolaptan çantasını alıp kendine yakıştırdığı siyah elbisesini idman kıyafetinin üzerine geçiriyor. Bana yaklaştığında teriyle karışan lavanta kokusunu duyuyorum. ePad'ini kapıp çantasına attıktan sonra çekip gidiyor.

Oda soğuk hava esintisiyle doluyor.

"Alarm çalmaya başladı," diyor bakire bernadette. "isabel nerede?" Cihazlardan birinin ardına saklandığını umut edermişçesine odaya göz atıyor.

"Tuvalete gitmesi gerekti," diyerek yalan söylüyorum. "Kilokalori önleyicileri karnını ağrıtmış."

"Ah, tamam o zaman." Dikkatini bana veriyor; düşük göz kapakları menekşe renkli gözlerinin üzerine sarkıyor. "Senin süren dolmak üzere. Gidebilirsin istersen."

Spor yaparken tuvaleti kullanamayacağımızı unutmuş olmalı. Altı yaşındayken agyness'e olan tam da buydu. Gözetim altındayken aşırı ExoLax kullandığından spor salonunda ishal olmuştu. Neden koşup tuvalete gitmediğini hep merak etmişimdir; sonuçta kapılar kilitli tutulmaz. Onu durduran şeyin korkuydu herhalde. Video kaydı her nasılsa sızdırılmış ve birkaç dakika içinde MyFace'e yüklenmişti. agyness bebeksi yüzüne kazınmış acıyla kendini kontrol etmeye çalışmış ama başaramayınca fena halde utanmıştı. Videoyu izlememeyi denedim ama olmadı. Bir yanım videoyu kendi iyiliğim için görmem gerektiğini söyleyip durdu. Koşu bandının üstünde koştu, koştu, koştu. Dışkısı ince bacaklarından usulca aşağı süzülüp benekli çoraplarıyla fosforlu pembe spor ayakkabılarını batırdı. Ama ne olursa olsun o iyi bir kızdı. Bir kez bile ağlamadı.

x x x

Dersin başlamasını beklerken dağılmış ve yana sarkıtılmış saç örgülerini sayıyorum tembel tembel. Elbette megan, diğerlerinin yeni yaptırdıkları saçlarını huysuzca toplamalarına yol açan gösterişli topuzuyla diğerlerinin önüne geçmiş.

cara saç örgüsünü ensesinde birleştirerek yaptığı topuzu kıvrırken, "isabel nerede?" diye fısıldayınca omuz silkiyorum.

Dâhili telefondan, "Tüm son sınıf havvaları hepiniz derhal Toplantı Salonu'na gelin," diye bir emir yükseliyor.

"Hadi, gidelim kızlar." Ders ertelenince bakire theresa'nın hazdan yüzü parlıyor. Bahçenin ters istikametindeki koridorlardan teker teker geçerek beyaz çakıl taşlarıyla oluşturulmuş, daire şeklindeki giriş salonuna varıyoruz. Tek sıra halinde yürüyüp tüm yönlere açılan alanda duruyoruz. Toplantı Salonu yüksek tavanları, geniş zemini ve kilometrelerce uzunlukta gibi duran mermer kaplamalı sahnesiyle okulun en büyük odası. İddialara göre Eski Avrupa'daki bir opera binasının kopyası. İnanılmaz güzeldir ancak nadiren kullanılır; çünkü herhangi bir eşyayı yenilemeye maddi güçleri yetmiyor.

Aramızda fısıldaşıyoruz; sesler gürültü ve tedirginlik içinde eriyip yitiyor. bakire ruth sahneye çıkınca diğer bakireler de onu izleyip arkasında tekli sıra oluşturuyor.

"Eğer konuşmanızı bitirdiyseniz..." bakire ruth mermer kürsüye çıkıyor ama yanımdakiler onu duymuyor. Sahnenin arkasındaki ekranda görüntüler beliriyor: geleneksel üçgen simgesi, karton kutu taşıyormuşçasına çelik ağırlıkları kolayca kaldıran Avrupa Bölgesi Babası, etrafında kendine tapınan kadınlarla Baba'nın bir resmi daha, Âdem ile havva'nın freskleri, erkekler için yaratılan

ilk kadın, tasarım laboratuvarları, petri kaplarına bakarken kameraya el sallayan genetik mühendisleri, plastik rahimlerde yeni tasarlanmış dizi dizi bebek kuluçkaları, kuluçkadan çıkışı bekleyiş, kocasıyla oğullarına bakan bir eş (kadın sıcak ve sevecen, güzelliğiyle ailesini beslemekte), zevkten başı geriye düşmüş, kollarıyla bacakları ayırık, haz vermeye hazır bir halde bekleyen bir cariye. Kırmızı kadifeden sandalyelerimize oturuyoruz; yanıp sönen görüntüler sükûnet içinde bizi uyuşturuyor.

“Teşekkürler,” diyor bakire ruth. Slayt gösterisi Esas Baba’nın, evcil köpeklerin şenlik ateşinin yanı başında durduğu bir resmine gelince donuyor. Küller havada kar taneleri gibi savrulurken yüzlerce yaşlı göz alevlerin içinden geçiyor.

“Tören’e çok az zaman kaldı. Doğru seçimlerin yapılabilmesi için bu Tören mecburidir ki her biriniz uygun üçlüye dâhil olabilesiniz. Tören on altı yıl boyunca Okul’da öğretilen tüm teorik bilgilerin eyleme dönüşme zamanıdır.” Sarf ettiği her kelimeye tutunduğumuzu bildiğinden kısa bir süre duraksıyor. “Programınıza bir başka unsur daha eklenecek. Tasarlandığınız sene doğan ve tasarlanma amacınız olan on erkek Vâris’le tanışacaksınız.”

“Erkek” kelimesini söylerken tiz konuşmalar ve gülüşmeler salonu dolduruyor.

megan kendini dinleyenlere, “Size söylemiştim,” derken ben isabel’i aramak için sandalyemi çeviriyorum.

“Gergin olacak mısın? Vârislerle tanışacağımız günden bahsediyorum.”

“Hayır.” isabel o sıralar bir anda boy atmıştı. Kolları ve bacakları bedenine göre daha uzundu ama. Olması gerekenden daha fazla esnetilmiş lastiklere benziyorlardı. “Neden heyecanlanayım ki?”

"Onlar erkek."

"Onlar sadece insan. Bahse girerim, bizden daha gergin olacaklar!"

"Belki de."

"Endişelenme, freida. Sen harikasin. Hepsi seni beğenecek. Bundan eminim."

Bir düzine el havalanıp bakire ruth'a doğru delice sallanmaya başlayınca bakire ruth, bakire anne'e doğru eğilip, "Bunu kontrol altına alman gerekiyor. Bugünkü Organize Rekreasyon dozlarını artır," diyor. Diğer baki-reler de ona katılıyor.

"Birkaç soruyu yanıtlayacağım," diyor bakire ruth. "İlk sen sorabilirsin, #767."

"Her gün burada olacaklar mı?" megan ilk kendi seçildiği için saçını başını düzeltiyor, #1 olduğuna dikkatleri çekmeye çalışıyor. "Tören'e kadar Okul'da mı kalacaklar?"

"Hayır. Belirli günlerde Avrupa Bölgesi merkezinden trenle gelecekler. Ziyaretlerinin hangi gün ve saatte gerçekleşeceği hususunda bilgilendirilmeyeceksiniz."

megan diğer havvaların da soru sormak için heveslenmesine aldırmadan, "Derecemizle eşleşen Vâris'le vakit geçireceğiz, değil mi?" diye devam ediyor.

"Hayır. Erkekler sizin derecenizi bilmiyor ve sizin de söylemeniz kesinlikle yasak. Bu çok önemli, kızlar. Bu kuralı çiğneyen kim olursa olsun hemen ve sert bir şekilde cezalandırılacak. Evet, #755?"

"Derecelerimizden bahsetmişken, şu anki derecelerimiz onları nasıl etkileyecek? Okul'un internet sitesindeki halkoyları sayılacak mı?" Kalın saç örgüsünü tutan fildişi rengindeki, dantelli bir saç bandı takan naomi yerinde duramıyor.

“Harika bir soru, #755. Ne kadar zekice bir soru sordun.” bakire ruth’un zihnine bir şeyler not ettiğini görebiliyorum. naomi’nin dosyasına daha önceden “akademiye eğilimli” notu düşülüp düşülmediğine bakacak muhtemelen.

“Hayır. Halkoyları geçersiz kılınacak. Güncel derecelerinizi hükümsüz.” Nispet yapar gibi gülüyor. “Yani bir anlamı yok, sanırım anladınız.”

Salon mezarlık gibi sessiz. Hepimizin dili tutuluyor. Bizler, iskeletlerimizi bedenlerimizden söküp almış da kalan etler yere yığılıyormuş gibi hissederken bakire ruth sadece gülümsüyor. Anlamsız mı? Tüm bunların ne gereği vardı o zaman? Uykusuz geçen pazar gecelerine, midemize kramplar sokan pazartesi fotoğrafı kaygılarına ne gerek vardı? On altı yıl boyunca bize derecelerin *her şey* demek olduğu söylendi. Derecelerimiz değerimizdi. Değerimizin tek göstergesiydi. *Anlamsız mı?*

megan, “Ama neden...” diye haykırıp eliyle ağzını kapatıyor. Yüzü hastalıklı bir solgunluğa erişiyor. Zirveye tırnaklarıyla kazıyarak gelmişti ve şimdi ona bunun anlamsız olduğu söyleniyordu.

“Neden mi?” diyor bakire ruth. “Neden olmasın?”

bakire magdalena boğazını temizlerken ilk ondaki kızlar olarak panik halinde birbirimize bakıyoruz. “Vârisler favori havvalarını kendileri seçecek.” bakire ruth’un dik dik baktığını fark etmiyormuş gibi rol keserek, “Böylelikle seçim oldukça adil olacak.”

daria, benim yüzümde de olduğunu düşündüğüm belirsiz bir umutla dönüp bana bakıyor. Vârisler eşlerini ilk onun içinden seçeceklerdir, öyle değil mi? Nihayetinde bunca zamandır bize oy verenler de onlar.

“Evet. Lafım kabaca kesilmeden önce de dediğim

gibi...” bakire magdalena başını eğince bakire ruth sözlerine devam ediyor. “Vârisler favori havvalarını eşleri olarak seçecek. Bu sizin Vârislere ne kadar çekici görüldüğünüzle, zorluklar karşısında nasıl bir tutum sergilediğinizle ve sizler için hazırlayacakları testlerle ilgili. Erkekler doğru seçimi yapmak zorundadır. Söz konusu olan onların geleceği.”

megan en az dokuzunun kendisini seçeceğini düşündüğünden, “Peki ya birden fazla Vâris aynı kıza talip olursa?” diye soruyor.

“En yüksek dereceli Vâris’in öncelikli tercih hakkı var.” Uğultu başlayınca bakire ruth’un sıkıntısı yüzünden okunuyor. “Yeter! Size söyleneni yapacaksınız.” Tekrar sessizliğe gömülüyoruz. bakire ruth memnuniyetle başını sallıyor. “Böylesi daha iyi. Şimdi her bir Vâris hakkında hazırlanmış kısa bir tanıtım videosu izleyeceğiz.”

daria cıyaklayarak elimi tutuyor. Biz izlenmeye alıştık, izlemeye değil. Bu adamlar haftalık fotoğraflarımızı değerlendirerek, bizleri kıyaslayıp derecelendirerek büyüdüler. Yüzlerimiz kendi yüzleri kadar aşinadır onlara fakat onlar bizim için hep birer yabancı oldu.

Kristal avizeler karartılınca ekranda Baba’nın görüntüsü kaybolurken zayıf, kızıl saçlı bir oğlan beliriyor. Nefesini yakalamaya çalışıyor. Kestane rengi gözleri kameradan ayaklarına doğru kayıyor.

“Merhaba, ben Socrates Ortega. Vâris #10.”

Herkes alkışlayarak çılgınlık atınca bakire ruth videoyu donduruyor. Socrates şanssız bir anda yakalanıyor, çünkü ağzı açık. Arka dişlerinde yeşil bir şeyler olduğunu görebiliyorum.

“Eğer kendinize hâkim olamayacaksanız videoyu kapatacağım ve derhal sınıfa döneceğiz.”

bakire theresa biraz telaşlanmış gibi görünüyor. Çenemizi kapatınca video devam ediyor.

“Babam Avrupa Bölgesi’nde yaşayan insanlara ve Okul’un aksesuar dolabına ayakkabı sağlamakla yükümlü bir üreticidir.”

megan, “Ayakkabıcı mı?” diyerek işitilebilecek biçimde homurdanıyor.

Eş ve cariye talebinin karşılanabilmesi için bir yılda doğan erkek çocukların sayısının üç katı kadar havva tasarlanır. Tasarlandığınız sene belediye başkanı, genetik mühendisi veya bir cerrahın oğlu olmuşsa şanslısınızdır. Aksi takdirde manavların, ayakkabıcıların, et üreticilerinin oğulları için tasarlanmış olabilirsiniz. Aman Tanrım!

“Yeterince büyüdüğümde işleri ben devralacağım.” Socrates’in yüzü saçının rengini alıyor. “Eski ayakkabıları, gerçek deriden yapılanları seviyorum. Yeni ayakkabıların hammaddelerinden pek hoşlanmıyorum. Ayakkabı benim için gerçek bir tutku...”

Socrates ayakkabılar üzerine yaptığı konuşmayı sonlandırınca tanıtım videosu bir meyhanecinin oğlu olan, Vâris #9, Abraham Pinault’yla devam ediyor. Yoga yapan kızları seviyor, çünkü yoga kızlara “güzellik ve esneklik” kazandırıyor. Ayrıca butik biralardan hoşlanıyor.

Mahatma, George, Isaac, William, Sigmund... Boylarındaki, kilolarındaki ve yüzlerindeki farklılıkları görmek eğlenceli. Çevremdeki kızlara bakıyorum, onlara kıyasla bizim tekdüzeliğimize.

“Evet, babam doktor.” Doktor mu? Sözcüğü havada kapıyorum. Mat kahverengi saçını keskin bir biçimde tam ortadan ayırmış. Konuşurken âdemelması yükselip alçalıyor. İsminin Leonardo olduğunu mu söylemişti?

“Bu Vâris #1 mi?”

“Hayır.” daria bir hevesle mırıldanıyor. “İnanabiliyor musun? Vâris #3.”

Vâris #2 olan Albert Branson’u güçbela dinliyorum. Tıknaz, sarışın, al yanaklı bu oğlan bize porno ve üçlü seks tutkusunu anlatıyor.

Albert konuşmasını bitirdiğinde trampetler çalınıyor ve derinden gelen bir ses işitiliyor: “*Ve işte Vâris #1.*”

Ve nihayet ortaya çıkıyor. Adaleli kollarını gösteren kısa kollu bir tişört giymiş. Siyah buklelerden oluşan dağınık saçında elini gezdirirken doğruca kameraya bakıyor. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlak mavi. Birkaç gündür sakal tıraşı olmadığı aşikâr; kirli sakalı çenesini gölgeliyor. Kesinlikle göz kamaştırıcı. Sanki bir kadından doğmamış da tasarlanmış gibi görünüyor.

“İsmim Darwin Goldsmith. Babam Avrupa Bölgesi mahkemelerinde görev yapan bir Yargıç. Ben onun tek oğluyum.”

Başım dönüyor. Yakışıklı, zengin. Üstelik babası emekli olduktan sonra Avrupa Bölgesi’ndeki en güçlü erkeklerden biri olmak üzere kaderi çizilmiş.

“Her birinizle tanışmayı dört gözle bekliyorum. Okul’un internet sitesindeki fotoğraflarınızda oldukça güzel görünüyorsunuz. Yüz yüze tanışmak eminim eğlenceli olacak. Yakında görüşmek üzere.”

Ayağa kalkınca dar kalçalarında dökümlü duran kotu görünüyor ve ekran birden kararıyor. Salon ılık ve gevezelikle ateş alıyor. Darwin’den bahsedildiğini duyabiliyorum, Paketi Geçir* oyunundaki gibi adı bir kızdan diğerine atlayıp megan’da duruyor. Bütün kızlar megan’ın

* Kat kat sarılmış bir hediye paketinin sırayla bir kişiden diğerine aktarılmasıyla müzik eşliğinde oynanan bir parti oyunu. Müzik durduğunda bir kat ambalaj açılır. Müzik başladığında devam edilir. Müzik durduğunda elinde hediye kutusu kalan kişi oyunu kazanır. —”

etrafını kuşatmış, Darwin'in kaderinin megan olduğunu varsayıyor. *Darwin. Darwin. Darwin.* Kıskançlık ekşimiş süt gibi damarlarımda geziniyor.

"Kızlar, lütfen," diye bizi uyarıyor bakire ruth. "Vârislerin önceki derecelerinizi bilmemeleri gerektiğini tekrar hatırlatırım. Sizi uyarıyorum, havvalar."

megan yine elini havaya kaldırıyor. "Evet, #767?"

Hınzır bir ifadeyle, "Vârislerin izlemesi için siz de bizim tanıtım videomuzu çekecek misiniz?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır. İhtiyaçları olan tek şey sizlerin dış görünüşü. Bir fotoğraf yeter," diye yanıtlıyor bakire ruth.

"isabel'in fotoğraf sunacağını sanmıyorum."

"Bu seni ilgilendirmez, #767." megan başını eğip dudaklarına ufak bir gülümseme yerleştiriyor. "Ah, son bir şey daha var. Genç havvalarla Vârisler modülü hakkında hiçbir şey paylaşmayın, bu onlara son yıl görüşmelerinde haksız avantaj sağlayabilir." Kızların bir kısmı gülmemek için kendilerini zor tutuyor. Üst dönemlerimizden hiçbir kız bize yardımcı olmamış, tavsiyede bulunmamıştı. Biz niye başkalarına yardım edecektik ki?

bakire ruth bizi azlederek dönüp diğer bakirelerle konuşuyor. Bir çember oluşturuyorlar. bakire magdalena daha önce yapmış olduğu itaatkârsızlığın cezası olarak çemberin dışında geziniyor.

"Ama gerçekten, sizce isabel fotoğrafını gönderecek mi? Şeyinden ötürü utanmasını asla istemem..." megan yüzünü buruşturuyor, kelime sanki boğazına yapışıyor. "*Obezliğinden ötürü.*" Çıkışa doğru yönelince biz de peşine takılıyoruz. Salonun yanındaki büyük, altın çerçeveli aynanın önünde durup gri, likra elbisesini düzeltirken gözleri aynada benimkileri yakalıyor. Bakışlarımı kaçırıp aynadaki yansımama bakıyorum. Buklelerim kusursuz

bir biçimde tutturulmuş. Turuncu, kolsuz, dar elbisem ince bileklerimle boynuma taktığım kısa, kalın, altın zincirlerle tamamlanmış. Hâlâ sabah hazırlandığım gibiyim. Eğer aynıysam, neden böyle hissediyorum? Neden soluk borumda bir şey varmış da hava alamıyormuşum gibi hissediyorum?

“Ne düşünüyorsun, freida?”

“isabel kilo vermek için gerçekten çok uğraşıyor.”

“Yeterince çaba göstermediği aşikâr, değil mi?”

Herkes senden nefret ediyor. İğrençsin. Keşke var olmasaydın. Keşke ölsen.

MyFace mesajlarının anısı beynimi parçalayarak beni cesaretlendiriyor.

“Sence neden fotoğrafını göndermemeli?” diye soruyorum. “Erkeklerin bir kısmı kıvrımlı hatlara sahip kızlardan hoşlanır.”

Ahmakça yorumum karşısında kahkahalar yükselince kulaklarım kızarıyor. “Ve... Ve...” Susmalarını sağlayacak sözler ararken çaresizce kekelemeye başlıyorum. “Ve yıllardır #1’di...”

Tam zamanında susuyorum.

“Ne ima ediyorsun, freida?”

Suçlayabileceğim, önümde yanan ateşe atabileceğim birini bulmak için diğerlerine bakıyorum.

Diğer bakireler arkasında tek sıra halinde yürürken bakire ruth grubun ortasına paldır küldür dalarak, “Burada neler oluyor?” diye soruyor. Hayatımda ilk kez onu gördüğüme seviniyorum.

“Öfkeli yüzler görüyorum. Yirmi yaşınıza geldiğinizde yaşlanmaya karşı yeniden tasarlanmak için tuhaf bir arzu mu duyuyorsunuz? Hiç kimse öfkeli kızlardan hoşlanmaz. Kabul Edilemez Duygularını nasıl bastıracakla-

rını onlara öğretmiyor musun, hope?" bakire hope'un ay biçimli yüzü utançtan sarkıyor. "Hoş kızlar asla seslerini yükseltmez. Hoş kızlar öfkelenmez. Kontrollü olun," deyip mümkün olduğunca çabuk gözünün önünden ayrılmamız için el kol işareti yapıyor.

bakire theresa'yı yakından takip edip sınıfa girerken, "Kesinlikle haklı," diyor megan. "Özdenetim çok önemli, değil mi? Yine de bazı insanlarda eksik olabilir."

"Kesinlikle," diyor jessie. "Son iki haftadır akşam yemeği yemiyorum." Krem rengi fistolu şortunu işaret edip saten kumaşa yarım ay şeklinde sızan mor lekeyi gösteriyor. Cebinden gizlice erimiş bir jelibon alıp ağzına attıktan sonra parmaklarını yalıyor.

Yerlerimize geçerken megan, "Bazılarının aynı fikirde olmaması ne acı," diyor. "Bazılarının istediği her şeyi yapabileceğini sanmaları ne acı. Hepimiz yoruluyoruz fakat böyle hissetsek bile hiçbirimiz dersten kaçmayız."

"Ben dersleri kaçırmak zorunda kaldım," diyorum dişlerimin arasından. "Revir'de baygın haldeydim, megan. Ya ne yapsaydım?"

"freida, sınıfın kalanıyla paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, bakire theresa," diye mırıldanırken kulaklarım yanıyor.

"O zaman sesini kes." Kapıyı kapatıp sandalyesine geçiyor. Ayakkabılarını çıkartıp ayaklarını ovarken, "Ders için sadece beş dakikalık süremiz kaldığından, zil çalana kadar sessizce bilgisayarlarınızı kullanabilirsiniz," diyor.

megan yüzü kürsüye dönük bir halde, bana bakmadan, "Benimle bu şekilde konuşmamışsın gibi yapacağım, freida," diye mırıldanıyor.

Bir gözüm bakire theresa'yı izlerken, "Aman ne cömertsin," diyorum.

“Açıkça görülüyor ki stres altındasın. Seni kim suçlayabilir ki?”

“Eğer bana bir şey söylemek istiyorsan megan, yüzüme karşı söyle.” Hissettiğimden daha cesur davranıyorum.

“Ben senin hakkında konuşmadım. Bu kadar alıngan olmana gerek yok.”

“Peki, kimin hakkında konuştun?”

“isabel. Özdenetim eksikliğinden bahsederken ondan söz ettiğimi tahmin etmiş olmalısın.” İkizlerle birlikte kısıks gülseler de bakire theresa’nın bakışlarından korunmak için üçü birden hafifçe öksürmeye başlıyor.

Ekrandaki görüntüleri tanıyormuşum gibi rol keserek sessizce, “isabel daha iyi olmaya çalışıyor,” diyorum.

“Ah, onu bilemeyeceğim işte. Gerçekten çaba sarf ediyor mu diyorsun?”

Herkes kulaklıklarını takmış müzik dinliyor ve dijital videoları izliyor gibi görünme derdinde ama aslında herkes dramanın ufacık kısmını bile kaçırmamak için gizlice bizi dinliyor.

“Hedeflenen kiloya kendini adanmış durumda.”

megan ensesindeki topuzun altında kalan ince saç tellerini düzeltirken şarkı söyler gibi, “Ben öyle duymadım,” diyor.

“Ah, megan. Hep şifreli konuşuyorsun.”

“Ne demek şimdi bu?”

Cesareten başım dönmüş bir halde, “Yok bir şey,” diye yanıt veriyorum. “Bu kadar *alınmana* gerek yok.”

“Eğer bana inanmıyorsan...” diyor. “Sende bir video vardı, değil mi liz?”

“Evet.” liz telefonunu cebinden çıkarıyor. Boğuk bip sesleri, patlayan flaşlar, ahşap sıralar üstünde titreşen eFonların vızıltısı duyuluyor.

“liz, sadece freida’ya göndermen gerekiyordu.”

“Affedersin,” diyerek sırtıyor liz. Hınzır bir şekilde birbirlerine bakıyorlar.

Titreyen ellerimle telefonumu arıyorum. Sınıftaki herkesin aynı davranışı sergilediğini görünce ensemden bir ürperti hissediyorum.

Üç dakika uzunluğunda bir video. bakire bernadette’in elini kolunu sallaya sallaya bakirelerin yaşam alanından çıkıp kapıları kapatmayı unutuşunu izliyorum. Ardından gizlice sokulan isabel jimnastik taytının üstüne aynı siyah elbisesini giymiş. Tel tel görünen saçları yüzüne yapışmış. Kamera bakirelerin ofisine doğru yön değiştiriyor. Masanın üzerinde kenarları kesilmiş ekmeklerden yapılmış üçgen sandviçlerin olduğu büyük bir tepsi duruyor. Yiyecekleri ağzına tıkarken kamera isabel’in yüzüne odaklanıyor. Yavaşça geçiriyor, ağzından çıkan sıvı taytına damlıyor. Hiç de umursuyormuş gibi görünmüyor, sandviçleri midesine indirme telaşında. Kusmuklu parçaları bile hızla yutuyor. İğrenen kızların homurtuları sınıfı dolduruyor. megan bu videoyu nasıl edindi ki?

bakire theresa sınıfta kimsenin olmamasını dilermiş gibi bakarak, “Kızlar,” diyerek sesini yükseltiyor. “Kızlar, lütfen sessiz olun.”

Herkesi görebiliyorum. Gözlerinde delice bir iğrenmişlik var. MyFace durumlarını istemsizce güncellerken kelimeler ağızlarından fısıltıyla çıkıyor “İğrenç... Demode... İşe yaramaz... Hastalıklı...”

Zil çalınca bakire theresa’nın, “Geri gel hemen, küçük hanım,” diye bağırmasına aldırmadan koşarak çıkıyorum. isabel’in hücrelerine vardığımda oluklu çelikten duvarla karşılaşıyorum. Kapının altındaki kolu tutup kuvvetlice çeviriyorum. Yere oturmuş, iç çamaşırını görünüyor.

Karnı feci halde şiş. Ağzına çikolata tıktırmakla meşgul. Resmen emip içine çekiyor. Yerde paket kâğıtları ve kırıntılar var, tam bir kara delik.

"Zavallı kız." Denetlenen akşam yemeğinde bakire ruth'un masasında bir sandalyeye oturup yeşilliklerle dolu tabağını karıştıran christy'yi izlerken isabel böyle deyip iç çekmişti.

"Hımm." Gerçekte dinlemiyordum. Önümdeki yenmemiş, alaycı çikolatalı keke gözümü dikmiş öylece bakıyordum.

"Bunu hiç anlamıyorum." isabel sebzelerini keserken böyle devam etmişti. "Çok kilo aldığını söyleyip duruyordu. Ne zaman baksam elinde çikolata vardı. Neden daha az yemek için çaba sarfetmiyor ki?"

"Çünkü o iradesiz." Aynada gördüğün bir gram fazlalığın verdiği kaygı yüzünden abur cubura koşmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyormuşum gibi davranarak omuz silkmiştım. Oysaki şekerin acıyı uyuşturduğunun farkındaydım, sadece anlamak istemiyordum. christy'nin zayıflığını anlamaya hiç niyetim yoktu.

"Çikolatalı kekten almak ister misin?" diye çaresizce sormuştum. Tek başıma bitirmek istememiştım.

Tabağa bakmadan, "Hayır, teşekkürler," diye yanıt vermişti. "Çikolata sevmem."

Tabii ki sevmezdi.

"Ben de," diyerek yalan söylemişim.

"isabel," diye sesleniyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, çikolata ağzının her tarafına bulaşmış. Sanki saklayabilecekmiş gibi, sanki hiçbir şey görmemişim gibi aceleyle paket kâğıtlarını topluyor. Sağa sola sallanan ellerini tuttuğumda geri çekilip yüzünü gizlemeye çalışıyor. Ne yaptığımı bilmeden boş paketleri yerden topluyorum. O kadar çok var ki.

"Ne yapıyorsun, isabel?"

"Bunları ŞişmanKız büfesinden aldım."

"Ah, gerçekten mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "bakirelerin yemeklerini çaldıktan sonra mı?"

Bilmeme şaşırmış gibi görünmüyor. "Video görüntüsünü izledik. Herkes biliyor. *Herkes.*" Yolmak istercesine köklerinden asılarak saçımı karıştırıyorum. "Okul'da kameranın olduğu tek yerden nasıl olur da yiyecek aşırırsın? Neden isabel? Yakalanmak mıydı amacın?"

Kımıldamıyor. Dinginliği öfkemi hafifletip beni sakinleştiriyor.

"Bu durumdan kurtulmalısın."

"Daha sonra kurtulacağım."

"Hayır." Gerekeni yapmayacağını düşünüp ona güvenmiyorum. "Şimdi doğruca banyoya gidiyoruz." Siyah elbisesini yerden alıp başından geçiriyor. Elbisenin üstündeki çikolata lekesini işaret ederek, "Giyeceğin başka bir şey yok mu?" diyorum.

Lekeleri temizlemeye çalışarak sessizce, "Bir tek bu elbisem var," diyor. "Bedenime uyan çok fazla elbise üretmiyorlar."

Yaklaşan ayak seslerini duysak da çabucak banyoya gidip başımızı eğiyoruz. İkimiz birden tuvalet bölmesine giriyoruz. isabel dizlerinin üzerine çöküyor. Güçten düşünce yüzünü plastik klozet kapağına dayıyor, bedeni hamur gibi. Sırtını ovalıyorum ama bunun benimle ilgisinin olmadığını düşündüğümünden asıl istediğim oradan kaçmak. isabel'i beni yutacak bir kara delik gibi görüyorum. Beni güçsüzleştirecek, olduğumdan daha iradesiz bir hale dönüştürecek. Bundan sağ kurtulmam.

"Neden isabel? Neden kendine bunu yapıyorsun? Neden bedenine işkence ediyorsun?"

“Ve neden bana bunu yaşıtıyorsun?” sorusu dile getiremediğim, korkunç, bencilce düşüncem.

“Çünkü yapabiliyorum.” Bilinçsizce bakire ruth’un taklidini yapınca ürperiyorum.

“Ama...”

“Bu benim bedenim, değil mi?”

İkimiz de hareketsiz duruyoruz. Sessizlik ağır ve korku yüklü.

Bölüm 13

"Hadi gel isabel, burada daha fazla kalamayız."

Kusmasının üzerinden en az on dakika geçti ama klozete yığılmış bir halde öylece duruyor.

"bakireler gelip bizi bulur."

Diğerlerinin sınıfa dönmüşlerdir. Telefonlarımızın alarmları çalıyor, mesajları umursamıyoruz. isabel'i sürükleyerek dik pozisyona getiriyorum. Teni yapış yapış, ter ve yiyecek kırıntıları birleşmiş.

"Merhaba, kızlar."

Tuvalet kapısını açınca kim olduğunu görüyorum.

"Ne oldu?" Sesim korkudan titriyor.

"Bu seni ilgilendirmez, #630." bakire ruth dönüp sevecenlikle, "Gel, isabel," deyince omurgama bir ürperti saplanıyor. "Hadi, gel tatlım. Bunu konuşmuştuk."

isabel'in önünde duruyorum.

"Oyun bitti, #630. Ayrılma vakti." Çıkışı işaret ediyor ama ben başımı sallayarak reddediyorum. isabel uzanıp elimi tutuyor. Tek kelime etmeden bana sarılarak aslında pek çok şey söylüyor. Arkamızdaki duvarda yansıma-

larımızı görebiliyorum. isabel gri sütyeni ve külotuyla titrerken kollarımla onun şişman, solgun bedenini sarıyorum. Bileziğim saçına takılınca bir anda geri çekiliyor.

“Hadi git, freida. Sana ihtiyacım yok.”

“Fakat...”

“Sana ihtiyacım olmadığını söyledim.”

Beni, gerçek beni tanıyor. Gerçek birinin gölgesinden başka bir şey olmadığını biliyor. Ben hiç kimseyim.

Bir başıma odama doğru ilerliyorum.

Alınıp götürülmesinin üstünden bir hafta geçti, herkes bunu konuşuyor. Onu nereye götürdüler, freida? Geri dönecek mi, freida? Onlar kadar az şey bildiğimi söylememe rağmen bana inanmıyor, soru sormaya devam ediyorlar. Bir gecede yine popüler oldum ama aslında bunu istemiyorum. Daha önce arka planda kalıp kolayca eridiğim anların kıymetini anlıyor, streç film gibi yüzüme sahte bir yüz sarıyorum.

Onu orada bıraktım. Onu ardımda bıraktım.

Ona ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Banyo sahnesi zihnimde dönüp duruyor. SağlamUyku haplarının pusuyla uzanırken, acil stok tabletlerim için yanıp tutuşurken, boynumdaki madalyondan yarıya böldüğüm tabletleri teker teker kimseye çaktırmadan yutar-ken, her bitirdiğimde yeniden almak için bakire ruth’a dönerken... Bir defasında bütün gün uyumuş olsam da kendimi hiç dinlenmiş gibi hissetmedim, her rüya ben-den bir şeyler alıp götürdü.

x x x

“Stream TV.”

Yatağıma uzanmış, kanal kanal geziyorum. Patlayan ışıklar gitgide bulanıklaşıyor.

“Kötü Sonuçlanan Yeniden Tasarımlar!”

Ameliyat masasında bir kadın uzanıyor. isabel’in daha yaşlı ve daha zayıf hali bu.

Mat, sarı saçlar, deniz kabuğu görünümlü elmacık yanaklar, inci gibi dişler.

“Merhaba seyirciler!” Sesi incecik. “İsmim natasha, otuz yedi yaşındayım. Yedi tane erkek evlat doğurdum.”

Yedi mi? Bu ciddi bir rekor. Ve bunun ödülü olarak kocası “yeni tasarım bir vajina” önermiş. Adam kameralara gülümserken natasha’nın TV’ye çıkması için verdiği izin kâğıdını gösteriyor. Anestezi uzmanı ameliyathaneye geliyor. Hiçbir uyarı yapmaksızın uygun bulduğu damara iğneyi sapladığında kadının gözleri usul usul kapanıyor. Kamera Tasarımcı’ya odaklanıyor. EuroCola reklamı maskesi adamın seyrek, gri saçlarını tutuyor. Videonun kalan kısmını ellerimle bacaklarımı sımsıkı kenetleyerek izliyorum. Eğer erkek olsaydım kesinlikle doktor olmazdım.

Gösteri bitince natasha ve Tasarımcı, üzerine Euro-Cola kutularının istiflendiği maun bir masanın etrafındaki büyük, yeşil bir koltukta oturuyorlar. Örgü pembe eteğini çekiştirerek kibrit çöpüne benzeyen bacaklarını üst üste atıp çözüyor. Pembe tişörtünün altında gerinen, kaya sertliğindeki memeleri dışında tüm bedeni titriyor. Sanırım bu natasha’nın ilk yeniden tasarımı değil.

Tasarımcı gözlüklerini düzeltip önünde duran bilgisayarın ekranına bakarak, “Evet, natalia. Korkarım birkaç komplikasyon oluştu,” diyor.

“Komplikasyon mu?”

“Lütfen, natalia. Sesini yükseltmene gerek yok.”

“natasha. Benim adım natasha.”

Adam ince, tel çerçevelerin üstünden ciddi bir tavırla bakınca kadın olduğu yere sınıyor. “Söylediğim gibi, natasha, birkaç komplikasyon gelişti.” El işareti yaparak kadını ofisin köşesine çağırıp boy aynasının karşısındaki yükseltilmiş, ahşap bloğun üzerine çıkmasını söylüyor. Kadının eteğini beline kadar çekip yeni doğmuş bir bebeğin kundağını andıran kalın bandajları çözüyor. Delirip delirmediğimi merak ederek bir-iki kez gözlerimi kırptırıyorum.

Tasarımcı omuz silkerek, “Maalesef böyle şeyler olur,” diyor.

natasha bir daha asla bulamayacağı bir şeyi aramak için eğilip aynaya baktığında kamera görüntüyü büyütüyor. Yasaklanan gözyaşları akmadan mat, yeşil gözlerinde donuyor. Duygularını kontrol etmeye çalışırken yüzünü buruştursa da güzel hatlarıyla kıvrımlarını vurgulama gayretinde. TV’yi kapatıyorum. Otuz yedi yaşında, diye kendi kendime söyleniyorum. Otuz yedi. Son Kullanım Tarihi’ne sadece üç yıl kalmış.

“freida.”

bakire magdalena hücreme saçtığım elbise ve ayakkabı yığınının görünce kaşlarını çatıyor. Yine de sırtımı dönüp ortalıktan kaybolmayı umut ederek saklambaç oynayan bir çocuk gibi gözlerimi yumuyorum.

“Konuşana kadar gitmiyorum,” deyince ardımdaki aynadan yansıyan görüntüsüne göz kırptırıyorum. İzliyoruz, seyirciyiz, izledik. Hepimiz birbirimizi izleyip duruyoruz.

“Yorgun görünüyorsun, freida.”

“megan gibi konuşuyorsunuz.”

“Bazı estetik standartlar her zaman korunmalı.”

“Şimdi de bakire ruth gibi.” Dizlerimi göğsüme kadar çekip yüzümü dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. “Bugün pazar. Hafta sonları dinlenmeye iznim var.”

Yanıma oturunca yatak hafifçe çöküyor. Serin eli sol omzumda, kibarca beni çekiyor. Yeni nesil bakireler böyle içli ve nazik mi olacak? agyness önümüzdeki yıl kendini iman veya lena’yı kucaklarken mi bulacak? bakire magdalena duvardaki yansımama bakıyor, halbuki bu yaşamım boyunca sunduğum binlerce görüntüden biri. Bu görüntü gerçek, bu gerçek evet, bu gerçek. Zihnimdeki düşünceleri sürekli birbirleriyle eşleştirmeye, kendimi tamamlanmış hissedene kadar bütün parçalarımı birleştirmeye çalışıyorum.

Aynadan yansıyan beden o kadar zayıf ki kirli atletinden bile kaburgalarını sayabilirsiniz. Atkuyruğu dolaşmış. Çökmüş gözlerinin altı koyu halkalarla dolu, kömür tozu bulaşmış gibi. Bu benim işte, bu benim, bu benim. Bir bakire elini uzatmış bana dokunuyor. Sanki annem, beni seviyormuş, seilmeyi hak ediyormuşum gibi.

İçimde bir şey kırılıp un ufak oluyor ve bu ıstırapın zulmüyle eğiliyorum. Öyle bir ıstırap ki bu, ne için veya kimin için çektiğim belli değil. Gözyaşlarımı dökmeden hıçkırdığımdan bir an bedenim titriyor, sonra derin bir nefes alıp hislerimi içimdeki hapishaneye geri gönderiyorum.

“Affedersin.” Ellerimle gözlerimi ovuşturuyorum. “Ağlamıyorum. Ağlamıyorum.”

“En son ne zaman yıkandın?”

“Cuma günü.”

Dehşet içinde, “Yemek saatlerinde aşağıya böyle mi indin?” diye soruyor.

“Hayır, tüm hafta sonu odamdaydım.”

“Hasta olmadığın sürece yemeklere ve derslere katılman zorunlu. Hasta mısın? Revir’e gitmek ister misin?”

“İyiyim ben. Sadece aç değilim.”

“bakire anne’le konuştun mu? İlaçlarını nasıl alıyorsun?”

“SağlamUyku ilaçlarımın stoku var. Beslenme Merkezi’nde bayılınca bakire ruth bana fazladan takviye vermişti.”

“Ne?” Tiz çılgılığı beni korkutup düş âleminden çıkmamı sağlıyor. “Fakat SağlamUyku dikkatle gözlenmeli.” Gidip bakire ruth’a hesap soracakmış gibi oturduğu yerden aceleyle sıçırıyor.

“Affedersiniz. Öyle demek istemedim.” İlaçlarımı alamaz. *Bunu yapamaz.* “Yorgunum. Zırvalıyorum. Demek istediğim şey şu: bakire anne geceleri bana ilaçlarımı getiriyor, eğer hâlâ uyku güçlüğü çekiyorsam bir doz daha almak için o gece nöbetçi olan bakireden tekrar ilaç istiyorum. Bu gayet güvenli.” İkna olmuşa benzemiyor. “Hatırlasanıza, siz de yapmıştınız.”

Bunu önemsemiyor. “O zaman bakire ruth tüm hafta sonu odandan çıkmadığını biliyor. Derslere ve Organize Rekreasyon’a katılman için sana ısrar etmedi, öyle mi?”

“Belki bu saçmalığı bulaştırmamdan korktukları için beni diğer havvalardan uzak tutmak istiyorlardır.”

“Saçmalama.”

“Neden saçma olsun? isabel’e olanları görmüyor musunuz?”

“İnan bana, isabel’in sorunlarıyla seninkinin hiçbir alakası yok.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Hiçbir şey.” Diğer bakirelerin tüyler ürpertici ifade-

sine bürünene kadar yüzüne bir tatlılık yayılıyor. Homurdanmama aldırmadan, "isabel'e olanların senin için de zor olduğunu biliyorum ama iyi olduğundan emin olabilirsin," diyor.

"Nerede peki? Yoksa..." Nefesim kesilir gibi olunca fısıldıyorum. "Yeraltı'nda mı?"

Oraya götürdüklerini bir daha asla geri getirmezler.

"Hayır, tabii ki hayır." bakire magdalena kelimeyi duyduğu anda dehşete kapılıyor. "Sadece onu düzeltecekler. Tekrar gördüğünde yepyeni biri olacak."

Oyuncak bir bebeğin yüzünün yeniden boyanması gibi.

"Lütfen freida, endişelenme. Bazı insanlar ona bolca yatırım yaptı. Kendini kurban etmesine izin vermezler."

"Kimler? Ne diyorsunuz siz?"

"Dur." Ağzı kararlı bir çizgi halini alınca anlıyorum ki bunu uzatmanın anlamı yok. "Onun iyi olduğunu biliyorsun. Başka bir şey bilmene gerek yok."

Ne olacağını sanmıştım ki? Giysi yığınımdan çadırlar yapıp birbirimize sırlarımızı mı söyleyecektik? Her "iyi" olma teşebbüsünde yine de bir bakire olduğunu anımsatıyor. Hafifçe vurmak için elini tekrar uzatıyor ama ben geri çekilip ona sertçe bakıyorum.

"Özür dilerim, istediğin şeyi sana veremem."

"Sizden hiçbir şey istemiyorum." Hâlâ yalan söylüyorum.

"isabel geri dönüp seni böyle paramparça bulduğunda çok üzülecek. Bir deri bir kemik kalmışsın."

"Umursayacağını sanmam ama teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değil," diyor bıkkınlıkla. "Duş alıp kıyafetlerini değiştirmen ve kilo yenileme planına geri dönmene gerek."

“Aç değilim.”

“Aç olup olmaman umurumda değil, freida. Eğer yemezsen ölürsün. Ve daha da önemlisi erkekler cılız kadınları çekici bulmaz. Hedeflenen kilo özellikle bu sebeple ayarlanmıştır.”

“Her neyse.”

“Bana her neyse falan deme. Vârisler gelecek hafta burada olacak. Hiçbirinin kendine eş olarak yürüyen bir iskelet seçmeyeceği aşikâr.”

“Vârislerin geleceği zamanı bilmememiz gerektiğini sanıyordum. Sürpriz faktörünü yıkmıyor musunuz, bakire magdalena?” Onunla alay ediyor, onu hüsrana uğrattığımı çünkü bunu bana anlattığı halde isabel hakkında somut bilgi vermiyor. “Her neyse, o aptal oğlanlar umurumda değil.”

“Evet, umurunda,” diyor öyle olduğunu bilerek. “Kesinlikle umurunda.”

Arkama dönüp boynumdaki madalyona dokunuyor. içine gizlediğim şeyin açlığını çekiyorum ama o gidene kadar kapağını açamam. Zihnimde yine bir yumağa sarılıp gitmesi için sessiz çılgınlıklar atıyorum. Biri ellerimi tutup sinir uçlarımı ateşte yakıyormuş gibi hissediyorum. uzanıp tutunacak bir yer arayarak aniden geri çekiliyorum. *Lütfen git. Lütfen git. Lütfen git. Lütfen git.*

Nihayet odamdan çıkıyor. Hemen madalyonumun kapağını açıyor, içinin boş olduğunu görünce küfrediyorum. Hafta başında bakire ruth’un verdiği SağlamUyku ilacının şişesini bulabilmek için komodinin çekmecelerini karıştırıyorum.

Fakat hepsi bitmiş. En çok ihtiyaç duyduğum anda bir tane bile yok.

Boş ilaç şişesini hiddetle duvara fırlatıyorum. Aynanın kırılıp milyonlarca parçaya bölünmesini, cam kırıklarının arasından en kusursuz, en keskin olanını bulup onunla damarlarımı açmayı arzuluyorum.

"Bir senede ne kadar Vâris
doğmuş olursa olsun,
talebi karşılamak üzere üç
kat daha fazla havvanın
tasarlanması gerekir.

Uygun yaşa geldiklerinde
Vârisler en uygun havvaları
eşleri olarak seçeceklerdir.

Geriye kalan kızlar
cariye olacaktır. Vârisleri
cezbedemeyen havvalar, ki
bu pek de olağan bir durum
değildir, bakire olarak
görevlendirilecektir.

Bölüm 14

Mart

Tören'e Dört Ay Kala

"Ve en baştan. Bir, iki, üç, dört..." Biz son kez eksikleri gözden geçirirken bakire bernadette parmaklarını uygun tempoda tıngırdatarak durmadan bağıyor. Diğerleri gerginliğin eşlik ettiği enerjiyle dolup taşıyor, bense bir yere uzanıp az da olsa kestirmeyi, yediklerimi sindirebilmeyi arzuluyorum. bakire magdalena öğle yemeğinde beni alıp ŞişmanKız büfesine götürmüş, bir tabak dolusu soslu makarna, sıcak çikolatalı brownie ve bir kutu EuroCola tüketmemi sağlamıştı. *500 kilokalori, 600 kilokalori, 700 kilokalori, daha fazlası.* Bu kilo yenileme planına daha ne kadar süre tahammül edebileceğimi bilmiyorum.

"Hadi, gel." freja beni öne doğru itekleyince daria'nın ardında tökezleyip sahnenin ön kısmında tek ayağımın üzerinde dönmeye çalışıyorum.

"Ve beş, altı, yedi, sekiz..."

Siyah tanga bikinisini ve siyah zarif ayakkabılarını giymiş olan freja da arkamdan geliyor. Makyajı kusursuz. Esmer teniyle açık pembe dudakları parıldıyor fakat fularını ön tarafına taktığından tasarım numarası görünmüyor.

Ona bunu söylemeliyim fakat çok çaba isteyen bir iş gibi görünüyor. Sahnenin diğer tarafına geçince bize katılıyor. Yirmi dokuz havva sırayla sunulana dek bakire bernadette parmaklarını çılgınca tıngırdatmayı sürdürüyor. isabel yine izinli.

“Tamam, kızlar. Beş dakikalık ara veriyoruz.”

Başımda dönen kara bulutlar beni körleştirirken mermer basamaklara tırmanıyorum. Kadife sandalyelerden birine kendimi atıp bir el beni kabaca sarsana kadar uyuyormuş gibi yapıyorum.

“Hey.” Doğrulup kollarımı şiş karnımın üstünde bağlıyorum. İkizler aynı pozisyonu almış. Sağ bacakları yan tarafa kayırılmış, sol eller kalçada. Dağınık saçları sol omuzlarına doğru dökülmüş. Benzer string bikiniler giymişler. Megan’ın bikinisi kıpkırmızı, ikizlerinkiyse pembe üstüne büyük, beyaz puantiyeli.

“Bacakların çok zayıf!” liz bu cümleyi bugün yüzünce kez yineliyor.

megan, “Çok cılız,” diye onaylıyor, bir gözü freja’nın üzerinde. “Gelmiş geçmiş en sıska kızsın. Sınıfımızdaki en cılız kızsın.”

freja, son sınıf havvaları arasındaki en zayıf kız olma özelliğinin çalmabileceğini düşünerek intihar edecekmiş gibi bakarken, “Uzun sürmeyecek,” diyorum. “Kilo yenileme programındayım. Öğlen ne kadar çok yemek zorunda kaldığımı gördünüz.”

“isabel’in bugün burada olmaması ne yazık,” diyor jessie. “Little ve Large’a* benzerdiniz. Öyle değil mi, meg?”

megan yanıtlamadan jessie’ye canlı bir gülümseme

* “Little and Large”, eski bir İngiliz komedi dizisi. Karakterlerden biri şişmanken diğeri çok zayıftır. -yln

yolluyorum. "Tavsiyen için teşekkürler fakat isabel yakında burada olacak." Duraksıyorum. "Ve yine zayıf olacak."

En son kabul edilebilir kilo aralığında olduğunda #1'ydı.

"Bazı insanlar ona bolca yatırım yaptı. Kendini kurban etmesine izin vermezler."

megan gözlerini kısarak, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Sadece duyduğumu söylüyorum."

liz farklı bir ses tonuna bürünerek, "Kendini kurban etmek de ne demek?" diye soruyor.

megan, "Kapa çeneni," diye bağırınca liz bocalayıp rahatlamak için jessie'ye doğru ilerliyor. Bedenleri iç içe geçiyor; jessie kolunu ikizinin beline dolayıp sımsıkı tutuyor. İnsanın güvenebileceği birinin olması ne kadar güzel.

Toplantı Salonu'ndaki ana ışıklar sönükleşiyor, karanlıkta kalan sahneyi devasa bir spot ışığı aydınlatıyor.

"Evet, havvalar. Yerinizi alın. Gösteri zamanı!" bakire bernadette bizi sahne arkasının sağ tarafına yönlendirirken tiz sesiyle cıyaklıyor. Mermer sütunlardan birine gizlenmiş Casus Kamera'nın etrafında toplanıp salona açılan altın kaplamalı kapılardan içeri giren gerçek erkekleri ilk defa izliyoruz. bakire ruth yol gösterirken Vârisler tek sıra halinde onu takip ediyor. Oğlanlardan ikisi, sanırım Leonardo ve Albert, ağızları bir karış açık bir şekilde gülerek birbirlerine çelme takmaya çalışıyorlar. bakire ruth'un sinirli olduğu besbelli. Parmakları pekerininin yanlarına yapışmış gibi fakat tek kelime etmiyor. Darwin'in dudakları kımıldıyor ama sonra hemen duruyor.

Orta dereceli kızlardan miranda, "Ne dedi?" diye homurdanıyor. Somurturken bile minik gamzeleri kalp biçimli yüzünde beliriyor. "Keşke bu aptal ekranlarda ses olsaydı!"

"Onları..." diye bağılıyor megan, hepimiz sözünü bitirmesini bekliyoruz. "Onları tamir ettirecek paraları yok."

"Şapşal Bölge." Kaşlarını çatarak alnına dokunup kırışıklık oluşmasını önlemek için alnını çekip geriyor.

Vârisler ön sıradaki yerlerini alıyor ve Casus Kamera yavaş yavaş Socrates'ten Darwin'e doğru ilerliyor. Ekran-da Darwin'in siması belirince kızlarda toplu bir iç çekme başlıyor. Kamera on Vâris'i de gösterdiğinde, sandalyelerinde kıpır kıpır oturmalarından, sahne arkasından duyabilelim diye yüksek sesli konuşmalarından çoğunun fazlasıyla heyecanlı olduğunu görüyoruz. Darwin öyle değil. Sandalyesine sırtını dayayarak iyice gerinmiş, siyah sweatshirtü sıyrıldığında bir an gergin karnını görünce aşına olmadığım bir ısı dalgası içimde gezinmeye başlıyor.

Diğer havvalar bacaklarını esnetip gülümseme alıştırmaları yaparak ısınma hareketlerini uyguluyorlar. Kızların fısıltıları ile bakire ruth'un Vârislere yaptığı tanıtım konuşmasının patlayan yankısı kulaklarımda dalga dalga yayılıyor.

Her kızın girişini Casus Kamera'dan görebiliyoruz, sonra kamera Vârislerin tepkilerini göstermek üzere duraksıyor. Hepsi eFonlarına puantaj kartlarını yüklerken kıpır kıpır. Bizleri bir kez daha sıralıyorlar. abbey, adrianna, agyness, alessandra... Kuşakları kusursuz bir biçimde havalı göğüslerinde; kasıla kasıla podyumda yürüdükten sonra durup daha önce prova ettikleri gibi

parmak uçlarında dönüyorlar. bakire ruth Vârislerin ısı-
lıklarıyla mücadele etmeye çalışırken kızları tasarım nu-
marasına göre çağırıyor. *christy, cindy, cintia, daria...*

"#630."

İşte benim sıram.

Yerimden kımıldayamıyorum. Bir çift el beni sertçe
sahneye doğru itekleyince spot ışığından rahatsız olup
gözlerimi kırıştırmaya başlıyorum. Sarsak bir halde
sahnenin ön kısmına doğru yürürken aniden kısa bir
sessizlik yaşanıyor. İnce ve sivri ökçelerim ayaklarımın
altında cam kırığı gibi duruyor.

"Sıska kızları sevmem."

"Kalça kemikleri o kadar çıkık ki insanı yaralayabilir."

Utanç su gibi ciğerlerime doluyor.

Ağlama, ağlama, ağlama.

"Kesin sesinizi," diyor bir ses.

Kim olduğunu göremiyorum fakat tanıtım videosunu
o kadar çok izledim ki onu sesinden tanıyorum.

"Bence gayet güzel."

Görüş mesafesinden çıkınca sahnenin yan tarafındaki
yığına takılıp sendeliyorum.

cara diğer havvalar geçebilsin diye beni geriye doğru
çekerek, "Ne oldu?" diye soruyor. Cevap veremiyorum,
adrenalin tüm bedenimi dövüyor. Mermer sütunlardan
birinin karşısına oturup başımı dizlerimin arasında tuta-
rak kalp atışlarımın yavaşlamasını diliyorum. Ne oldu-
ğunu bakire ruth'a nasıl anlatacağım? Çığlıklarla alkışla-
rı ve bakire ruth'un bunları tırpanlayan sesini, Vârislerin
ayrılış anındaki itiş kakış patırtılarını, favorileri hakkın-
daki konuşmalarını duyabiliyorum. megan'ın ismi pek
çok kez anılıyor. megan durumdan son derece memnun.
Derken bir el kaburgalarımın saplanıveriyor.

"Darwin sana ne söyledi?" diye soruyor megan; yeşil gözleri tehlikenin habercisi gibi parıldıyor.

"Ne?"

"Bana aptal rolü yapma. O konuşana kadar sahnede bir cesetten farksızdın."

"Ne söylediğini kameradan duyamadın mı?"

"Sesli olmadıklarını biliyorsun."

"Bilmiyorum, megan."

"Söylediği şeyi duymadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Önemsiz bir şeydi."

"Haklısın. Eminim önemsiz bir şeydir." Bikinisinin üst kısmından lastik bir saç tokası çıkarıp parıldayan yelesini yukardan bir atkuyruğu yapıyor. "Değil mi freida?"

"Evet." Çekinerek cevap veriyorum.

Karşılık olarak bacağımı öyle kuvvetlice sıkıyor ki bir an kemiklerimi kıracağını düşünüyorum. Canım acısa da her nedense acımı derinlerime gömüp demek istediğini gayet iyi anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

Bence gayet güzel.

Gece yatağında uzanırken o sahneyi tekrar tekrar gözümde canlandırıyor, yıllardır ilk kez SağlamUyku ilaçlarını kullanmadan uyuyana dek Darwin'in sözcüklerini bir mantra gibi yineliyorum.

Bölüm 15

"Eğer liu sunumu sırasında aptal poposunun nasıl göründüğünü bir kez daha soracak olursa gerçekten suratına bir tane patlatacağım. Neden bu kadar önemsiyor ki? Dereceleri berbat." megan tepsisini hızla indirince YeşilPak meyve suyu bardaktan sıçrayıp masanın üstüne dökülüyor.

bakire magdalena geçerken, "Lütfen daha dikkatli ol, megan. Bu masalar çok pahalı," diyor.

megan döküleni temizlemek için makyaj çantasından ıslak mendil çıkartırken, "Bahse girerim Amerikalılara bu ahmak masalara dikkat edilmesi söylenmiyordur," diye homurdanıyor. "Her neyse, liu #27'de. Listede on beşten sonrası benim için ölüdür."

"Anlamsızlaşan" dereceler için çok abartılı bir laf.

At kuyruklarını sallayarak parfüm sisinin içinde ilerleyen ikizler, "Ah, harika görünüyorsun, megs!" diye sesleniyor. megan'ın saçı ensesinde gevşekçe toplanmış, birkaç bukle yüzüne düşmüş. Dudakları kırmızı rujla boyanmış. Uzun kollu, polo yaka, transparan bluzunun üst

kısmı siyah, detaylı dantellerle kaplı. Dar, suni deri taytı dış görünüşünü tamamlıyor. Bugünlerde gardırobuna fazladan özen gösteren, mümkün olan her yerde kendini inceleyen ve Darwin'in olası bakışının ne anlama geldiğini çözme gayretinde olan tek kız ben değilim.

megan kibirli bir edayla, "Biliyorum," diyerek kestirip atıyor. "Ah, üzgünüm liu ama buraya oturamazsın."

liu bir an duraksadıktan sonra yanıma geliyor, tepsisi zaten masada. Porselen teni kızarıyor, çekik gözleri tereddütlü.

"Fakat burada üç tane boş sandalye var..."

Beyaz, incecik bir tişörtle gümüş zincirli bir etek giymiş olan cara yemek kâsesini açıp günün 0 kilokalori seçeneğinin yine lahana çorbası olduğunu görünce homurdanarak sandalyelerden birine sahip çıkıyor. liu kalan iki sandalyeye baktığında elimdeki ekmek parçasını didiklemeye başlıyorum.

"Sandalyeleri daria ve gisele'e ayırdık."

liu Beslenme Merkezi'ne bir göz atıp on dört yaş grubunun arkasında oturan ve önlerindeki devasa salata tabaklarıyla ilgilenen daria'yla gisele'e dikkatle baksa da tek kelime etmiyor. Gitmek için yerinden kalktığında megan'ın makyaj çantasına hızla çarparak büyük bir patırtıyla yere düşürüyor. liu, megan'ın yere yuvarlanan çantasını kurtarmak için panikle pike yaparak, "Ah, megan çok üzgünüm," diyor. Sükûnet. liu'nun megan'ın ayaklarına doğru eğilip sayısız ruju, göz kalemini ve pudraları elinden geldiğince çabuk bir şekilde toplayışını izliyoruz. Nihayet küçük çantayı masanın üzerine koyduğunda yüzü yangın yerine dönüşüyor.

İkizler kahkahalarını bastırmaya çalışırken megan kı-

zın yüzüne bile bakmadan, "Teşekkürler liu-liu," diyerek sırtıyor.

liu uzaklaşınca jessie keyifle, "Çok fenasın!" diyor.

megan, "Her neyse. Öğle yemeğim boyunca onun kış mevsusunu dinleyemem. İştahımı kapatıyor," deyince, hiç dokunmadığı yemeğine bakıp kâsenin kapağını kapattığında iradesi üzerine yorum bekleyen jessie, "Faydalı bir diyet olabilir," diye espri yapıyor.

"Diyete ihtiyaç duyduğumu mu söylüyorsun?"

jessie dehşet içinde, "Hayır, tabii ki hayır. Sen kusursuzsun," diyor.

"Biliyorum. Neyse, liu çok sahte biri. Kilosu için kaygılanmasına gerek yok. Herkes onun gibilerin şişmanlamayacağını bilir."

"Onun gibilerin derken neyi kastediyorsun?" diye soruyorum.

"Bu bir iltifat." Anlamadığım için burun kıvrıyor. "Çok alıngansın."

Masadaki yansımamda sabah kat kat yapılmasını istediğim soluk makyajımla gizlemeye çalıştığım kahverengi lekeleri görünce paslı bir utanç duyuyorum.

liz megan'ı memnun etmek için aceleyle, "Bizimle birlikte oturmamasına sevindim. Eğer konuştuğu tek şey buysa, değil mi meg?" diyor.

megan gözlerini bir sarkaç gibi duvardan masa üstüne devirip durarak liz'i onaylıyor. Sanki bizler sadece aynalarda varmışız gibi. Bir buklesini parmağına dola-
yarak, "Vârislerin ziyaretinin üstünden üç gün geçtiğine inanabiliyor musunuz?" diye soruyor. "Sizce yakında tekrar gelecekler mi?"

Gülümsememi yutarak cara'ya bakıyorum. Sohbet konusu bulmak için mücadele eden tek kişi liu değil.

“Ne...”

liz, “Bu da ne?” diye sorarken jessie arkamdaki kapıyı işaret ediyor. liz onun bakışlarını takip ederken elindeki kaşığı gürültüyle masaya düşürüyor. Dönüp baktığımda donakalıyorum.

Yemekten sonra rujunu düzeltmekle meşgul olan megan dönüp bakan son kişi. Biri sanki omurgasına elektrik akımı vermişçesine oturduğu yerde doğruluyor.

“Bu isabel.”

“Harika görünüyor,” diye iç çekiyor liz. megan ters ters bakınca, “E öyle görünüyor ama,” diye devam ediyor.

isabel kapıda durmuş, bakire magdalena’yla konuşuyor. Saçı daha uzun; sanırım postiş takmış. Daha sarışın. İnce dalgaları dirseklerine düşüyor. Tam tepesine dağınık bir örgü taç gibi oturtulmuş. Ve *zayıf*; çıplak, ince kollarıyla bacakları hafifçe bronzlaşmış. Tıpkı geçen sene olduğu gibi. Bir an için onun isabel olduğunu unutuyorum. Düşündüğüm tek şey onun da bir rakip olduğu.

megan yemekhanedeki bütün havvaların dikkatini çekerek, “isabel!” diye bağırıyor. isabel kapı aralığına kök salmış durumda. Kıvırcık, kahverengi saçları sımsıkı toplanmış, minyon tipli bir dört yaş havvası taburesinden atlayıp koşarak bir eliyle isabel’in bacaklarına hafifçe vururken diğer eliyle reçel bulaşmış ağzını örtüyor. isabel eğilip bakire magdalena masasına geri gönderene kadar yapışkan parmaklarıyla saçını okşayan küçük kızla kahkahalara boğuluyor.

“Çocukları severim, sen sevmez misin?”

“Evet,” dedim, sonuçta bunun için eğitiliyorduk.

“Bir gün freida, üçer tane oğlumuz olacak. Ve onlar da sonsuza dek arkadaş kalacak. Tıpkı bizim gibi.”

Ayağa kalkıyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak, "Seni görmek ne güzel, isabel," diyorum. Bedeni gergin, çekingen bir tavırla kollarımı gevşetiyorum.

"Harika görünüyorsun. Nasılsın?"

Ona anlatmak istediğim pek çok şey var. Seni özledim. Çok korktum. Vârislerin önünde kendimi küçük duruma düşürdüm. Seni kıskandığım için çok üzgünüm. Lütfen, lütfen bağışla beni. Arkadaş olalım. Sonsuza dek en iyi arkadaşım olmanı istiyorum. Anımsıyor musun? Üçer oğlan doğuracaktık, değil mi? Daha bir yığın laf. Kelimeler misket gibi boğazıma dizilip sıkışıyor.

Gidip DahaİyiOl büfesinden bir tepsi alarak bakire anne'den ilaçlarını istiyor. Birbirimize ayak uyduramamış da beraberce masalara doğru ilerliyoruz.

"isabel, hoş geldin!" diyor megan. Herkes bizi izliyor. Oturup megan ve ikizleri diğer kızların bakışlarına karşı kalkan gibi kullanırken isabel'in ani mesaj bildirimlerini duymaması için eFon'umu çantama atıyorum.

"Ne tesadüf ama! Biz de neredeyse ikiz gibi olmuşuz!"

Fark etmemiştim fakat megan'la isabel'in bluzları aynı. isabel altına siyah, dar bir etekle üstü bolca tokalı, ince topuklu açık ayakkabılar giymiş.

megan ihtiyatsız bir özgüvenle, "Kime Yakışmış? oyununa fotoğraflarımızı yüklemeliyiz," diyor. Yakından bakınca isabel eski halinden bile daha iyi görünüyor. Kaşlarını cara'nınkilere benzer bir biçimde koyu kahverengiye boyamışlar. Cildinden hayat fışkırıyor. Beş dakika önce güzel olduğunu düşündüğüm megan'ı gözümde fazla büyütmüşüm.

"Bizimle otur," diyor megan.

“Hayır, teşekkürler.” isabel Beslenme Merkezi’nde tek başına oturan bir kızın masasına doğru ilerliyor. Yemekhaneye şaşırtıcı bir seslik hâkim. megan şoku atlatıp, “Ah, hayır! Sana meydan mı okuyor, freida?” diye soruyor.

“Ne?”

“Seninle birlikte oturmak istemedi ya,” diye yüksek sesle devam ediyor.

isabel onu duymuş olmalı fakat megan’a karşılık vermiyor. Pipetiyle oynayarak görüntüsü midesini bulandırmış gibi yemek kâsesinin kapağını kapatıyor.

“Öğle yemeğinde yiyeceği tek şey bu mu?” diye fısıldıyor liz.

“Normal porsiyonlara çoktan dönmüş olmalıydı,” diyor jessie.

Tepsim tertemiz; çorbamla ekmeğimi yiyip bitirdim. Kaç kilokalori aldım acaba?

isabel gönülsüzce bir yudum alıp yutkunurken yüzünü ekşitiyor.

“İddiaya girerim ki kas kesiği olan...”

“... midesini yıkamışl...”

“... duydum ki...”

“... hayır, duydum ki...”

Kalkıp öğle yemeğini çöp öğütücüye döküyor. Yaklaştığında oluşan sükûnete, uzaklaştığında Meksika dalgası gibi yayılan fısıltılara aldırıyor. Beslenme Merkezi’nin kapısı ardından kapanıyor.

“Sessiz olun.” bakire ruth gürültüyü birden kesiyor. “Kendinizi kontrol edin.”

“Buna inanabiliyor musun? Ne...”

megan aynaya bakarken gergin şakaklarını iyice çekerek, “Sence gözlerimin altında hafif kırışıklıklar var mı?” diye sorup liz’in konuşmasını bölüyor. “CiltBakımı; on

iki yaşımdan itibaren cilt altında çizgilerin biçimlendiğini kanıtlayan yeni bir çalışmayı Amerika Bölgesi'nde duyurdu." Aynadan pek uzakta olmasa da liz yüzünü masa üstüne iyice yaklaştırarak, "Ne?" diyerek bir çığlık atıyor. "Ama ben göremiyorum."

"Henüz göremezsın. Okuldan ayrılana dek teninin altında gizli kalacak ve sonra birden ortaya çıkacaklar. Ansızın. Bununla mücadele etmek için özel bir göz kremi geliştirmek zorundaydılar: Juveneyle." El çantasındaki CiltBakım ürünlerinin arasından ufak bir tüp çekiyor.

Tepsiyi itiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor megan.

jessie parmağını bana doğru sallayarak, "Bu kadar karbonhidratlı yiyeceği tükettikten sonra umarım kusmaya gidiyorsundur. Seni yaramaz, seni!" diyor.

cara gösterişli bileziğiyle oynayarak, "Hadi ama, freida hâlâ iyileşmeye çalışıyor," deyip beni savunuyor.

"Evet, jessie. Kilo yenileme programındayım çünkü hedeflenen kilonun altındayım." Bakışlarım masanın altından dikizlediğim esmer uyluklarına gereğinden fazla takılıyor. "Bu muhtemelen senin anlayabileceğin bir şey değil."

Misilleme yapmak için ikizlerin kafa kafaya verip işe yarar bir beyin hücresi bulmasına müsaade etmeden çantamı omzuma asıp yemekhaneden çıkıyorum. eFon'um hiç durmadan titreşiyor. Telefonu çantamdan çıkarıp VideoSohbet istekleriyle sesli mesajlara aldırmadan MyFace'te oturum açıyorum. karlie, isabel'in içeri giriş anını çekip slutz grubunun en yeni şarkısıyla birleştirerek MyFace'e yüklemiş. "Koca kızlar... Oğlanları kapamaaz... kapamaaz." Sonra karlie'nin sesi duyuluyor: "Artık koca bir kıza benzemiyor, öyle değil mi?"

isabel'e sarılırken çekilen fotoğrafıma tıklıyorum. isabel'in tam kararındaki kollarıyla kıyaslandığında uzun, ince kollarımın Breton çizgili elbisemin yanlarından sarktığı görülüyor. "Çok ateşlisin, isabel." Rosie böyle bir yorum yazmış. Hakkımda tek kelime bile yok.

"isabel."

Onu güçbela görebiliyorum. Loş bir lambayla aydınlatılmış koridorda siyah, kusursuz bir kamuflajın içinde. Yatakhaneinin köşesinden dönerken sarı saçları flaş gibi patlıyor.

"isabel." Peşinden koşarken seslenmeye devam ediyorum. Kolunu tutmak için uzanırken tekrar bağıriyorum.

"Beni duymuyor musun?"

Gözleri berrak ama kör. Yanımdan uzaklaşıyor.

"isabel!"

"Ne istiyorsun?" Buz gibi yükselen sesi boğazına tırmanıp gözlerine vurunca bakışları da sertleşiyor.

"Seni görmek istedim." Bocalıyorum. "Senin için çok endişelenmişim..." Bakışlarını görünce canlılığımı yitiriyorum. "İyi misin?" Eline dokunmak için uzanıyorum fakat o geri çekiliyor. Sesim gitgide fısıltıya dönüşüyor. "Sana bir şey mi yaptılar?" Sormaya korkuyorum. Öğrenmeye çekiniyorum.

"Şimdi mi?" diyerek tıslayıp gözlerini ovuşturuyor. Ona durmasını, aksi halde kazayağı bölgesinde kırıksıklıkları olacağını söylemek istiyorum. "İyi olup olmadığını şimdi mi soruyorsun?"

"Anlamıyorum... Hayır..." Kekelemeye başlıyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Anlayamıyorum neden..."

"Hayır." Sesi çatallaşıyor. "Anlayamazsın."

“O zaman anlat bana. Sorunun ne olduğunu söylemezsen sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Unut gitsin.”

“Unutayım mı?” Bağırmaya başlıyorum, sesim boş koridorda yankılanıyor. “Yani bu benim hatam öyle mi? İki ay boyunca kendini odasına gömen ben değilim. Bu denli önemli olduğunu düşünen, kendini herkesten daha üstün gördüğü için her daim sır saklayan da ben değilim.”

Bir kahkaha patlatıyor; tiz, kederli bir ses yüreğimi paralıyor. Onun umurunda değil. Beni, arkadaşlığımızı umursamıyor.

Beni umursamasını sağlayacağım.

“Pisboğaz, şişko bir sürtük olup karantinaya alınman benim suçum değil. İnsanların hakkında neler söylediğini biliyor musun?” Kelimeler ağzımdan sıcak kustumuk gibi bir çırpıda püskürüyor. “Herkes senden nefret ediyor, kimse seni sevmiyor. Öyle iğrençsin ki keşke hiç var olmasaydın. Keşke ölsen.”

MyFace sayfasındaki nefret içerikli anonim mesajı hatırlayınca birden irkiliyor. Böylelikle maskesinin ardına gizlediği gerçek isabel’i, benim isabel’imi görebiliyorum. Mesajları benim gönderdiğimi sanıyor. Sanki beni daha önce hiç görmemiş, sanki bir yabancıymışım gibi bakıyor bana. Sözlerimi geri alamam. Asla geri alamam.

“isabel, affedersin. Ben yapmadım...”

Beni öyle güçlü bir biçimde itiyor ki birden yere kaplanıyorum. O yürüyüp giderken istemeden de olsa gözyaşlarım sel olup çağlıyor. Tıkırdayan topukların yaklaştığını işittiğimde sıçrayıp siyah duvara dayanarak kendime çekidüzen vermek için derin derin nefes alıyorum.

cara bir kolunda megan, diğerkolunda ikizlerle iyice yaklaşıarak, "isabel nerede?" diye soruyor.

"Onu yakalayamadım."

jessie, "Ağlıyor muydun?" diye sorarken yüzü aydınlanıyor.

"Hayır." Kuşkuyla bana bakıyorlar. "Ağlamıyordum. Şu aptal ayakkabılarla koşarken bileğimi burktum."

"O ayakkabılar bayağı aptal gerçekten de," diyerek sırtıyor.

Yüzümü buruşturarak, "Hadi, derse geç kalacağız," diyorum.

"Biliyorsun, şirretlik yapmak değil niyetim..." diyor megan. "Bunu en hoş haliyle anlatmaya çalışıyorum. isabel'in yeni görünüşünü pek beğenmedim. Kaşları mesele? Herkes kaşların cara'nın özelliğı olduğunu biliyor."

cara her zamanki uzlaşmacı tavrıyla omuz silkerek, "Umurumda değil," diyor.

megan, "Seninkiler çok daha güzel zaten," deyince zevkten cara'nın yüzüne bir pembelik yayılıyor.

Bana döndüklerinde neredeyse sınıfa girmek üzereyiz. "Belki de sen isabel'e bu durumu açabilir, yemeklerini yemeye başlaması gerektiğini söyleyebilirsin. Senenin sonu gelirken zayıflamasındaki amaç ne?" Başımı sallıyorum, paranoya gülümseyişimi ezip geçiyor. "Yani sen oldukça zayıfsın, freida. Fakat hedeflenen kiloya ulaşmak için çok çalışıyorsun. Seninle gurur duyuyorum!" Bu gururu pekiştirmek için beni kucaklayıp gözlerimin içine bakıyor. "Ama isabel... O çok tuhaf. Sen onu hepimizden iyi tanırsın. Esrarengiz, değil mi?"

Bu sinir bozucu suçluluğumu deri değiştiren bir yılan gibi içimden söküp atıyorum.

“Esrarengiz,” diyerek katılıyorum. Geri alınamayacak bir kelime daha. megan keyiflenip gülümseyince kusursuz dişleri parıltıyor.

Sınıfa girerken isabel’in ön sıraya oturduğunu görüyorum. Bir an kendimi unutup her zaman yaptığım gibi sırasının önünde duraksıyorum.

“freida, gel de benimle otur!”

İkizler sandalyelerini uysalca çekince megan bana sokulup başını omzuma dayıyor. Birden geriliyorum. Omzumun fazla sert olmasından veya bu işi doğru düzgün yapamamaktan korkuyorum. Ya başını omzuma dayadığı haliyle ders boyunca kalırsa, daha da kötüsü vazgeçip böyle bir şeyi tekrar yapmazsa...

“Özledim seni,” diyerek cıvıltıyor. Evet. Ayrı kaldığımız beş saniye işkence gibi geçmiş olmalı.

Diğer kızların sınıfa girişini izliyorum. Belli belirsiz bir duraksama yaşıyorlar, gözleri isabel’le bize çevrilmiş. Doğa Kanalı’nda izlediğim bir belgesele benziyor. Vahşi hayvanlar liderin kim olduğuna karar vermek için sürekli havayı koklarlar. Kime sadık kalmaları gerektiğini bilmek isterler.

Herkes yerine geçene kadar megan beklemede. “isabel, umarım sıkıntı olmaz. Kime Yakışmış? oyununa fotoğrafımızı yükledim.” isabel kollarını başının arkasında gererek esniyor. “Şimdiye kadar yüzde yetmiş yedi oranında oy aldım. Bence suni deri taytlar daha modern görünüyor.”

agyness, “Ama nasıl...” diye cümlesine başlayınca cara çenesini kapaması için agyness’in kaburgalarına bir dirsek atıyor.

“Düşünülmesi gereken bir şey. Kötü giysi seçimleri yüzünden Vârislerle sıkıntı yaşamamı istemem hiç.”

megan öyle tatlı konuşuyor ki kimse onun bu terbiyesizliğine aldırıyor. Hiçbirimiz böyle davranacak kadar cesur değiliz.

jessie başını sallayıp megan'a hayranlıkla bakarken, "Bu iyi bir tavsiye," diyor.

liz de, "Kesinlikle," diyerek durumu pekiştiriyor.

Yeni rolümü oynayarak, "Evet, kesinlikle," diyorum ben de. Hiyerarşi usul usul meydana çıkarken sınıf bir iç çekmeyle büyüüyor. Belirsizlikten hoşlanmayız. Derecelerimiz geçersiz sayılacak olabilir ama bundan daha önemli şeyler var. Midem fenalaşıyor, korku kıvılcımları kalbime doğru feryat ediyor.

isabel.

Dönüp bana bir kez baksa, beni umursadığını anlasam ondan defalarca özür dileyip yanındaki boş sandalyeye oturacağım. Her şey onun umursamazlığından daha iyidir. Sanki her zaman benden bunu bekliyormuş gibi.

Bana bak, isabel. Beni gör. Gözleri yerdeki fayanslara kilitlenmiş. Artık eskisi gibi olmadığı için korkmasına gerek olmasa da aynalara bakmaktan kaçınır bir halde.

Gölgemsi bir şey gözümün önünden eriyip geçiyor. Siyah bir cübbe yerleri süpürüyor. İçeri girişini bu defa da duymadık. Ayakkabısının lastik tabanları sessizce kaymasını sağlıyor, bizim tıkırdayan topuklu ayakkabılarımızdan oldukça farklı. Sınıfı dikkatle süzüyor. Kaşlarını havaya kaldırmış, yeni oturma düzenimizi kontrol ediyor. Bir hissizlik belirtisi omurgama kayıp bedenimi titretiyor. Kendi kendime isabel'i umursamadığımı söyleyip duruyorum. Hiç kimseyi umursamıyorum.

"havvalar, başlayalım mı?" diyor bakire ruth.

Bölüm 16

Nisan

Tören'e Üç Ay Kala

O günden sonra Vârisler Ana Bölge'den trenle gelerek haftada üç kez Okul'u ziyaret etmeye başlıyor. Ne vakit geleceklerinden tam anlamıyla emin olamadığımızdan her şey önseziden ibaret. Heyecanımız içtiğimiz suya, yediğimiz yemeğe, soluduğumuz havaya sızmış durumda.

Avrupa Bölgesi muayene olmamız için bir doktor gönderiyor. Bacaklarımı iki yana açıp acı duymama aldırma-
dan çubuk gibi bir aleti içime itiyor. "Buna alış, tatlım." Göz kırpıp beni "memnun edici nitelikte" diye damgaladıktan sonra doğurganlık sertifikamı elime tutuşturuyor.

Beden Eğitimi derslerinde uyluklarımızla çelik direk-
lere tutunup kalçalarımızı küçültmeye çalışırken Vârisler oturup bizi izliyor. Yemek pişirirken, gömleğimizin gevşeyen düğmelerini dikerken, bu işi yapan aletler olmasına rağmen pek çok saçma işi üstlenirken Vârislerin gözleri hep üzerimizde. Hangi klasmana daha uygun olacağımıza, "karakterimize" dair ipucu verdiğinden her zaman bizi izliyorlar. Her ziyaretin sonunda daha önce hiç kullanmadığımız yeni bir sınıfa alınıyoruz. Duvarları

kabartmalı kâğıtla kaplanmış yuvarlak bir odadayız. Yarı daire şeklindeki bir alanın etrafına on adet kişiye özel alanlar belirlenmiş. Her birinde küçük, ahşap bir masa ile ikişer adet çelik sandalye duruyor. Vârisler sırtları duvara dönük bir biçimde yerlerine geçerken tiz bir zil sesi görüşmenin sonlandığını belirtmek üzere çalana dek masa masa dolaşıyoruz.

“Bunu nasıl söyleyebildin?”

“Neyi?” rosie banyodaki boy aynasının karşısında külotundaki siyah dantel görünene dek kırmızı PVC eteğini yukarı doğru sıyrıyor. Hiç değilse külot giymeyi akıl etmiş. Siyah, örgü, kolsuz bluzu sütyen takmadığını açıkça gösteriyor.

“Sigmund’la olan görüşmene kulak misafiri oldum. Sana Hazreti Süleyman’ın hikâyesini anlattı ve sen de bebeği kesip ikiye böleceğini söyledin!” Senden bir oğlu olmasını katiyen istemeyecektir.”

* *Judgement of Solomon*. Tevrat’ta geçtiği şekliyle:

Bir gün iki fahişe gelip Hazreti Süleyman’ın önünde durdu. Kadınlardan biri krala şöyle dedi: “Efendim, bu kadınla ben aynı evde kalıyoruz. Birlikte kaldığımız sırada ben bir çocuk doğurdum. İki gün sonra da o doğurdu. Evde yalnızdık, ikimizden başka kimse yoktu. Bu kadın geceleyin çocuğunun üzerine yattığı için çocuk ölmüş. Gece yarısı, ben kulunuz uyurken kalkıp çocuğumu almış, koynuna yatırmış. Kendi ölü çocuğunu da benim koynuma koymuş. Sabahleyin oğlumu emzirmek için kalktığımda onu ölmüş buldum. Ama sabah aydınlığında dikkatle bakınca onun benim doğurduğum çocuk olmadığını anladım.” Öbür kadın, “Hayır! Yaşayan çocuk benim, ölü olan senin!” diye çıkıştı. Birinci kadın, “Hayır! Ölen çocuk senin, yaşayan çocuk benim!” diye diretti. Kralın önünde böyle tartışıp durdular. Hazreti Süleyman, “Biri, ‘Yaşayan çocuk benim, ölü olan senin,’ diyor. Öbürü, ‘Hayır! Ölen çocuk senin, yaşayan benim,’ diyor. O halde bana bir kılıç getirin!” dedi. Kılıç getirilince, “Yaşayan çocuğu ikiye bölüp yarısını birine, yarısını öbürüne verin!” diye buyurdu. Yüreği oğlunun acısıyla sızlayan çocuğun gerçek annesi, “Aman efendim, sakın çocuğu öldürmeyin! Ona verin!” dedi. Öbür kadınsa, “Çocuk ne benim ne de senin olsun, onu ikiye bölsünler!” dedi. O zaman Hazreti Süleyman kararını verdi. “Sakın çocuğu öldürmeyin! Birinci kadına verin, çünkü gerçek annesi odur.” —çn

“freida, tatlım.” Ellerini yıkarken bana bir zavallıymışım gibi bakıyor. “Herkes eş olmak istemez. Kırk yaşına geldiklerinde işleri bitiyor. Kırk yaşındaki bir kadının neye benzediğini biliyor musun? Son zamanlarda bakire bernadette’e dikkatli bir şekilde baktın mı?”

“bakireler öyle sadece.” bakire bernadette’in çene hatından sarkan gevşek deriyi hayal edip omuz silkiyorum. “Bir eş olursan yaşına bağlı olarak yeniden tasarım yaptırabileceksin. Kırkında olup yirmi yaşındaymış gibi görüneceksin.”

“Ama sonuçta kırk yaşında olacaksın,” diyerek aynadaki yansımasına bakıp suratını asıyor. “Hâlâ yaşlı olacaksın.”

Bugün sınıfa bir gürültü hâkim, çünkü Vârisler burada. havvaların sesi anbean yükseliyor, oğlanların en saçma şakalarına bile gülmek için feryat figan içindeler ama ben sesimi bu gürültünün içinde yitiriyorum. Heyecandan bacaklarım titriyor.

Görüşme için karşısına oturduğum Mahatma, “Selam,” diyerek ağzını aç aça sırtıyor. Benim gibi esmer tenli. Kaşları derin, kahverengi gözlerinin üzerine oturmuş birer tırtıla benziyor. Küçük kulakları doğru açılarla duruyor. Çıkıntılı burnu bir kırıktan sonra yeniden yapılmış ama biraz sola yatık olarak kalmış.

“Merhaba.” Ağzım kuruyor. Dün Vârislerin tanıtım videolarını tekrar izleyip her biri için sohbet konuları bulmuştum ama şu an zihnim kara bir delikten farksız. megan taşlanmış kotu ve göbeği açık, vintage bluzuyla yanımızdan kasıla kasıla geçene kadar en az iki dakika boyunca sessizce oturuyoruz. İlgisiz gibi görünmeye çalışsa da ortamda bir heyecan dalgası yarattığının farkında.

Gözleri belli bir noktaya sabitlenmiş. Mahatma yutkunurken zil çalınca yetersizliğimin ağırlığıyla yerimden kalkıyorum.

Kulağa çok aptalca gelse de karşımdakilerin kız olmadığını aklımdan çıkaramıyorum bir türlü. Farklılıkları bana öyle yabancı ki tek istediğim gözümü dikip onlara bakmak, daha sonra dikkatle inceleyebilmek için sayısız fotoğraf çekerek onları ezberlemek. Ağzımın ne kadar kuruduğunu anlamışlar mıdır? Gülümsemeye çabalarlarken dudaklarım çatlıyormuş gibi hissediyorum. Her ziyaretten ve uygulamadan sonra yatakhaneye dönüyorum. Soldan veya sağdan bakıldığında neye benzediğimi anlayabilmek için her açıdan kendime bakıyorum. Gülümserken mi, yoksa dikkatimi yoğunlaştırırken mi daha hoş görünüyordum? Striptiz direğinde asılı dururken streç dans giysimle bacaklarım nasıl gözüküyordu? Görüşmeleri fırıl fırıl dönen ahşap bir topaç gibi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Fakat sonunda hep *onunla* gerçekleştirdiğim görüşmeye geri dönüyor, kutudaki en kıymetli anıları toplayarak hayranlığımı pekiştiriyorum.

Görüşme 4: Darwin bana boyundan bağlamalı, sarı elbisemin çok yakıştığını söyledi.

Görüşme 5: Sandalyemden çok hızlı kalktığım için başım dönünce Darwin bana EuroCola'sından birkaç yudum ikram etti. Şeker ile şok dalgasının canlılığıma kavuşmamı sağlayacağı ânı beklerken beni ilgiyle izledi.

Görüşme 1: "Merhaba, ben Darwin," dediği an gülmemek için kendimi zor tuttum. Nasıl olur da ismini bilmediğimi düşünebilir ki?

"Ben de freida."

“Ah.” Yüzü buruştu. “Kim olduğunu biliyorum. Sonunda seninle tanışabildiğim için mutluyum.”

“Sonunda” kelimesinin ne almama geldiğini düşünüp durmaktan o gece uyuyamamıştım. Diğer kızlar her bir iç çekişin, göz kapağı titremesinin ardında yatan anlamı merak ettikleri için görüşmelerinin ayrıntılı betimlemelerini MyFace’te paylaşıyorlar. Bense sessiz kalıyorum, paylaşmaya hiç istekli değilim.

“Ne kadar büyüleyici,” diyor megan. Yine görüşme odasındayız. Ahşap masanın üzerinde parmaklarını tıngırdatıp duruyor, sıkıldığı her halinden belli. Albert’in geçenlerde iki cariyeyle yaptığı kaçamak megan’ın hiç ilgisini çekmiyor. Oğlan kaşlarını çatınca megan’ın benzi atıyor ve elini oğlanın elinin üzerine kapatıyor.

Uysal bir biçimde, “Affedersin,” diyor. “Seni başka kızlarla hayal edince kıskandım. Normalde böyle sahip lenici değilimdir. Sen bunu birdenbire ortaya çıkardın.”

Albert başım eğerek megan’ın özrünü kabul ederken göğsünü şişirip indiriyor. megan gereği gibi mest olmuş bir ifade takınunca Albert hikâyesine kaldığı yerden devam ediyor.

“Ne düşünüyorsun?”

Leonardo gülümseyince koca ağzı ve burnu yüzüne yayılıyor. Yanaklarıyla çenesindeki gamzeler belirginleşiyor. Bana sorduğu şey hakkında hiçbir fikrim yok.

“Ben...”

Derken zil çalıyor ve ben yanıt vermekten kurtuluyorum.

“... bir dahaki sefere anlatırım.” diyerek cümlemi tamamlayıp salakça el sallıyorum. Şaşkın yüzüne bir daha

baktığımda elim ölü bir balık gibi kendiliğinden düşüyor. Utançtan ölmek mümkün mü?

“Selam, Albert.” Sandalyenin arkalığına fazladan yağları sıkışırken yerleşmeye çalışıyor. Gri, spor ceketinin ceplerini kurcalayarak oyalanırken cebinden bir çikolata çıkarıyor.

“Selam, freja,” dediği sırada oturuyorum.

“İsmim freida,” diyorum.

“Ah, evet.”

“Sorun değil.” Yüzüm yanmaya başlıyor. Acaba söylediği şeyi düzeltmek bir hata mı? Adım freja’yymış gibi mi davranmalıyım?

“Biraz çikolata ikram etmeyi isterdim ama siz havvalar kilonuza özen göstermelisiniz!” diyerek çikolatanın ambalajını soyup parmaklarına bulaşan çikolatayı zevkle yalıyor.

Peki senin kilon ne olacak koca göt?! Sinirsel bir titreme bedenimi sarsıyor. Karşılık versem, dosdoğru ayağa kalkıp ona KOCA GÖT diye haykırsam, elindeki çikolatayı kapıp yüzüne sürsem ne olur diye düşünüyorum.

“Babam genetik mühendisi,” diyerek konuşmaya başlıyor. “Geçen yıl doğum günümde bana bir saatliğine iki cariye kiraladı. Memnun kalmam için bir değil iki kadına ihtiyacım olduğunu anladı. Ha ha...” Onu mutlu kılmak için zayıf da olsa bir kahkaha atıyorum. “Her neyse, kadınlardan biri...”

“Ne kadar da fevkalade bir biçimde açıkladın. Çok zekisin.” Yanımızdaki masada megan başını eğmiş, kıskırtıcı bakışlarla Darwin’i süzüyor. Şu an en iyi arkadaşım olabilir ama şurası kesin ki megan ikiyüzlü. “Sen bir Yargıç’ın oğlusun, elbette zeki olacaksın. Kaderimin zeki,

yüksek dereceli biriyle çizildiğine inandım hep, çünkü ben..." Tam o sırada bakire ruth kötücül bakışlarını sabitleyerek yanlarından geçiyor. Mutlak bir kendini koruma içgüdüleriyle hareket eden megan, "Yeterince benden bahsettik," diyor. "Bana kendinden biraz daha bahset, Darwin. Benden daha ilgi çekici yönlerin olduğu kesin."

Midem bulanıyor. Albert ikinci çikolata paketini açtığı için değil sadece. Ağzı açık bir halde konuşmaya devam ediyor. Vıcık vıcık olan çikolata kütlesi dilinin üzerinde donuyor. Odaklanmaya çalışıyor ancak Darwin bu kadar yakınımıdayken başaramıyorum.

"...ve ikinci kız pinpon topunu şeye soktu ..."

"Vay." carie olma konusundaki tüm şüphelerimi Albert doğrulamış oluyor böylece.

Burnunu çekip alnına düşen kıvrıkcık sarı saç düğümünü tarıyor. Ah, midemde bir huzursuzluk var. megan'la gerçekleştirdiği görüşmede olduğu kadar memnun kalmamış görünüyor. Belki farklı bir kıyafet seçmiş olsaydım benimle daha fazla ilgilenirdi. Bugün saçımı dağınık bırakmalıydım. Aşağıdan bir atkuyruğunun şirin olacağını düşünmüştüm fakat yumuşak dalgalar daha poh-pohlayıcı durabilirdi.

Sesime bir rica havası katarak, "Hayır, devam et lütfen. Samimiyetle söylüyorum ki gerçekten büyüleyici," diyorum. Yine zil çalıyor; rosie benim yerime oturur oturmaz Albert aynı hikâyeyi anlatmaya başlıyor.

"Biliyor musun, birkaç pinpon topuyla kendi kendime alıştırma yapmıştım ben de," diyor rosie baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Darwin, "Atkuyruğunu sevdim," deyince saçımı savuruyorum ve hafif rüzgâr yüzümü serinletiyor. megan

kapının yanında, Darwin'in bana ettiği iltifatı duyunca nefretle yüzünü buruşturuyor.

"Lütfen, derhal odana dön, #767."

megan el çantasının fermuarıyla oynarken, "Eşyalarımı topluyorum," diyerek tepki veriyor.

bakire ruth, "şimdi, #767," diyerek kapıyı işaret ediyor. "On Vâris'le de görüşmeni tamamladın. Lütfen çık."

"Off." Darwin kapı kapanınca derin bir nefes alıyor. "megan fazla istekli, öyle değil mi?"

Diğer havvaların kulak misafiri olmasını ve bunu gidip megan'a anlatacaklarını önemsemeden kıkırdıyorum.

Yine de kendimi korumak için, "Gerçekten iyi bir arkadaşımıdır," diyorum.

"Çok şanslısın!" Esniyor, yağsız bedeni hafifçe sandalyeden yükseliyor. Tişörtü biraz sıyrılırsa karın kaslarını görebilirim ama yakalanma korkusuyla bakamıyorum. Fark ederse utancımdan ölebilirim. Sol yanımdan Leonardo'nun diğer havvalara hakaret etmesini sağlamak için jessie'nin kışkırtıcı sözlerini duyuyorum.

"naomi çok şirin, sakın beni yanlış anlama ama bence biraz kaslı. Sence de öyle değil mi, Leonardo?"

Atletik bacaklarını saran, krem rengi, dantelli tulumunun içindeki naomi kalçalarını iyice belirginleştirmek için ellerini aşağı yukarı sürtüp duruyor ve Leonardo da dâhil odadaki bütün Vârislerin kendisine bakmasını sağlıyor. Gülümseyişimi bastırıyorum.

Darwin, "megan senin arkadaşlık kurabileceğin bir kız değil," diyerek tekrar dikkatimi çekiyor.

"Gerçekten mi? Ne tip arkadaşlarım olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de şu an bakmayı sürdürdüğün

sarışın kız gibi." Mimik hareketleriyle sinsice kızı işaret ediyor. "Şu an Mahatma'yla konuşan kız gibi."

Buna gerçekten görüşme diyebilirsiniz tabii. Kızın vücudundaki her kas gergin. Olur da oğlan onu kaçırma-ya niyetlenirse diye bileklerini sandalyenin bacaklarına dolamış. Tabii böyle bir şansı yok. Mahatma telefonuyla meşgul, kızla ilgileniyormuş gibi davranma gereği bile duymuyor.

"O isabel."

"Hep ona bakıyorsun."

"Neden adını bilmiyorsun?"

"Rapor kartlarımızda ismi yok."

"Ne?" Birkaç kişi başını kaldırıp bakıyor. bakire ruth bize doğru yürüyor. Darwin her şeyin kontrol altında olduğuna onu ikna edince yanımızdan ayrılıyor.

"Ne?" diye soruyorum tekrar. Bu kez sakince. "Rapor kartlarında isminin olması gerek."

"Hayır, yok." Kararlı. "Yalnız yirmi dokuz isim var. Defilede de yoktu, öyle değil mi?"

Keyifsizlenerek, "Hastaydı," diyorum. "Fakat geri döndü. Muhtemelen yakında onu da kartlarınıza eklerler."

"Evet, muhtemelen," diye kuşkucu bir tavırla karşılık veriyor. "Hey, üzülme." Sandalyesini iyice yakınlaştıırıp elime dokunuyor. *Bir erkeğe dokunuyorum.* Derin derin solurken jessie'nin tek kaşı havada, meraklı bir edayla bana dik dik baktığını fark ediyorum. Bunu başlatanın ben olmadığımı anlatmak istercesine başımı sallıyorum. Zil çalıyor fakat kimse yerinden kımıldamıyor.

Sanki çözmeye karar verdiği bir bulmacaymışım gibi, "Kapalı bir kutusun," diyor. "Bunu biliyor muydun?"

Hayır anlamında başımı sallayınca usulca gülümsüyor.
“Gerçekten ilgimi çekiyorsun, freida.”

Sırasını bekleyen rosie tam arkamda durup hafifçe boğazını temizliyor. Ayağa kalkınca heyecandan sarhoş olmuşum gibi bu yeni hisle başım dönüyor. Darwin dikkatini ona veriyor artık. Görüşmemizin anısı kaybolup gitmeye başladı bile. Kumdan kaleler yeni bir medcezirle ufalanıp yitiyor. Acaba o kızla da benimle beraberken güldüğü kadar gülecek mi? Kızın anlatmak istedikleriyle ilgilenecek mi? Bir an durup favorisi olduğumu kanıtlayacak bir işaret arıyorum.

İlgimi çekiyorsun.

Keşke nasıl ilgisini çekmeyi başardığımı bilsem de bunu sürdürsem.

“Ne hakkında konuştunuz?”

megan beni dersliğin kapısında bekliyor. Elbisesindeki soyut baskı bile başımı ağrıtmaya yetiyor. Çok karışık bir desen. Uzun kollu, diz altı hizasında bir elbise. Elbisenin mütevazı kesimini yapışan likralı kumaş bozuyor. Ortasından transparan dantel geçen siyah, kadifeden elbiseme bakıp burun büküyor. Danteli düzeltmem için işaret edince örtmeye çalışıyorum ama sonunda kendimi ucuz bir kız gibi hissediyorum.

“Hâlâ ne duruyorsun burada?” diye soruyorum.

Baş döndüren, bilek hizasındaki botlarının üzerinde yükselerek, “Seni gördüm,” diyor. Ahşap kapıdaki cam bölümü gösterince ben de Darwin’le rosie’yi görüyorum. Karşılıklı gülüştüklerini görünce bu gülüşmeler içimi delip geçiyor. “Onun elini tuttuğunu gördüm.”

“Ben onun elini tutmadım. O...”

“Evet,” diye kestirip atıyor. “Evet, eminim onun kusurudur. Fakat sen ona karşı ne hissettiğimi biliyorsun.

İlk ben söyledim onu istediğimi. Arkadaşlar böyle bir konuda birbirlerine ihanet etmezler. Biz arkadaşız, öyle değil mi? Yakın arkadaş. Eğer değilsek...”

Eğer yakın arkadaş değilsek benim başka arkadaşım olmaz. Yalnız kahrım.

“Elbette,” diyorum. “Elbette arkadaşız.”

Bölüm 17

Bip. Bip. Bip. Bip. Bip. Bip. Yeni bir VideoSohbet isteğiniz var. Yeni bir VideoSohbet isteğiniz var. Yeni bir VideoSohbet isteğiniz var. YenibirVideoSohbetisteğinizvar. Yeni bir VideoSohbet... megan. megan. megan. megan-meganmeganmeganmeganmegan.megan.

"Nihayet... Ne söylediğine inanamayacaksın..." Ekrandan dikkatle bakarak duraksıyor. "freida, beni dinliyor musun?"

"Elbette."

"Miranda 50 kilo olduğunu söyledi. Herkesin önünde, gerçekten sadece 50 kilo olduğunu söyledi." Gülüyor. "Kör olduğumuzu mu sanıyor acaba? 53 kilodan az olmadığı aşikâr ve inan, fazlasıyla bol keseden söylüyorum."

"...pembe cintia'nın rengi değil. Ah, hele saçı bir felaket. Ona iyilik etmeye çalışıyorum. Ama insanlar çok hassas olabiliyor..."

"...ben de ona dedim ki 'Günaydın?! *Daily Tale*'i okumadın mı?'"

“... ah, sevimli bile değiller. İyi derece almalarının tek nedeni ikiz olmaları...”

Yapabildiğim tek şey sıkça, “Hımm... Kesinlikle...” diye sesler çıkarmak oluyor, o da bunlarla yetinmiş gibi görünüyor. Bu konuşmayı hemen sonlandırıp zulamdaki SağlamUyku haplarından yarım tablet daha almayı arzulayarak ePad’i yastığın üstüne bırakıp geriniyorum. Ne kadar güzel olduğu, bacaklarının uzunluğu, dudaklarının dolgunluğu, porselen bir cilde, işleyen bir metabolizmaya ve kusursuz saçlara sahip olduğu için ne denli şanslı olduğu üzerine bitmek bilmeyen bir demeç veriyor. Ne kadar kusursuz olduğuyla ilgili bir başka monoloğun sonunda aynadaki aksime bakıp kıyaslamaya kalkarsam ona göre ne kadar basit olduğumu görüyorum.

“Bugün cristy’nin kaç porsiyon erişte yediğini gördün mü? Ciddi söylüyorum, freida? Kaç porsiyon yediğini gördün mü?”

Evet, demek istiyorum. Öğle yemeğinde zaten yanında oturuyordum. Ve sen tam üç kez bundan bahsettin. Ama onunla tartışacak takatim yok, hatta tartışmayı isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Kendimi tekrar bir yerlere ait hissettiğim için mutluyum. Vârisler, kıyafetler, diyet tipleri hususunda tavsiyelerim soruluyor. Hepsi için de uygun cevaplarım var. Sözcükler kolayca ağzımdan çıkıveriyor ama söylediğim şeylere inanıp inanmadığımın farkında değilim. Belki kafamın içindeki sadece megan’ın sesidir. Onun fikirleri benim ağzımdan şıp şıp damlıyordur.

megan durup bir nefes alınca, “Diyet demişken...” diye laf arasında söyleyiveriyorum. “isabel’in nasıl zayıfladığını gördün mü? Bu kadar hızlı bir biçimde kilo vermeyi nasıl başardı?”

Bir hafta içinde ufalmış gibiydi, sanki kemikleri etlerini içeri çekmişti. Hiç dokunmadığı yemek tepsisini iteklerken, "Aç değilim," diyordu. "Artık acıkmıyorum." isabel artık sınıftaki en zayıf kız. freja çikolatalı kek dilimleriyle onu kışkırtmaya çabalıyor. Diğer havvalar da olabilecek bütün zayıflığı kendisine almaması için kilo alması hususunda isabel'i rahatsız edip duruyor. Kaybolup giden o yağ hücrelerine ne oluyor peki? Bir başka bedende konaklamak için öylece semada gezinip duruyorlar mı yoksa?

megan kara bulutları andıran saçlarını savururken, "Onun için kaygılanıyorum," diyorum.

"Neden? O senin için endişeleniyormuş gibi görünmüyor."

Umursamıyormuş gibi rol kesmeye çalışarak elimden geldiğince sakin olmaya çalışıyorum.

"Her neyse, zaten berbat görünüyor," diyor küçümser bir tavırla. "Yöntem işe yaramış."

"Ne yöntemi?"

"freida, freida, freida. Nasıl bu kadar az şey bilebilirsin?" diyerek iç çekince nasıl oluyor da *her şeyi* bildiğini sormaya çekiniyorum. Sırları bilmek istemiyorum.

"Midesi küçültülmüş."

"Ne? Sadece eşlere bu tip haklar tanındığını sanıyordum."

"Neyse ne. Böyle bir şeye ihtiyaç duyması başlı başına saçma zaten. *Kontrol* altına alabilmek için bunu yaptılar. İradesi çok zayıf." Tiksinerek yüzünü buruşturuyor. "Herkes onun nasıl da disiplinli olduğunu, nasıl da kolayca kilo kaybettiğini konuşup duruyor. Tüm bunları düşününce midem bulanıyor."

isabel hakkında daha fazla konuşmak istemediği belli. Eskiden megan'ın esmerliğine karşı karlar kraliçesi olan isabel, megan'ın çevresindeki sıradan gölgelerden biri haline geldi.

"Yeni görevi düşünüyorum," deyince birden geriliyorum. "İstemiyorsan o ayrı tabii tatlım. Biliyorum, seçilmemiş olman seni çok üzüyordur şimdi."

"Umurumda değil, megan. Gerçekten!" Kuşkuyla bakarken görüşümde ısrar ediyorum. "Hadi ama, anlat bana. Albert'la birlikte özel odaya gittiğinizde neler oldu?"

Daha önce, yeni görev için seçilen diğer sekiz kızın da anlatmasını yasaklamıştı. Görevlerimizi tamamlamadan bize bir şeyler anlatılmasının haksız avantaj yaratacağını söylemişti. bakire ruth'un İlahi Yetmiş için sınıfta anlattığı kurallara istinaden temel dayanağı biliyorduk gerçi. Birden aklıma o düşüvermişti. megan'ın tepkisinden korksam da Darwin'in beni seçeceğini ümit etmiş, hayallere dalmıştım. Ama sadece dokuz Vâris içeri girmişti. Ter ve güçlü parfümlerine karışan heyecanlarının oluşturduğu erkek kokularıyla odayı doldurmuşlardı. Darwin yoktu.

Derken Vârisler öncelikli havvasını seçmişti sırayla. Biri tarafından ismimin söylenmesi için bekledim ama hiç kimseden ses çıkmadı. Vârisler bana ait olmayan bir ismi telaffuz ettiğinde mideme kramplar girdi: *megan... liz... jessie... daria... gisele... cara...* Sonunda bütün umutların kaybolup gittiğini anlamış, tribünün etrafındaki boş, U biçimli koridorda yeni dikilmiş ahşap kutulara giren çiftleri izlemek durumunda kalmıştım.

Geriye kalan havvalar bir grup oluşturup gürültü yaparak konuşup gülüşüyorlardı. Beni de aralarına almaya çalıştılar ama onlarla beraber oturamazdım. Ben de bir

başarısızlık abidesi olsam da onların başarısızlıklarıyla ilişkilendirilemezdim. Kendimi gruptan ayrı tutarak bir köşeye iliştim ve Amerika Bölgesi'ndeki ünlülerle ilgili yeni magazin yorumlarını dinledim. *Giysisinin üzerinden orası belli oluyor. Tam bir kaşar. Oğlunu karnında mı, yoksa kışında mı taşıyor? Hamile olup olmaması mühim değil, eğer kilosuna dikkat etmezse onu Yeraltı'na göndereceğim. Kocasını yeni bir eş talep ederse onu suçlayamam.*

Bir tutam parıldayan saçı parmağına dolarken megan, "Şey, sana anlatmamalıyım, çünkü sen seçilmedin," diyor. "Ama anlatacağım, çünkü biz yakın arkadaşız."

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Alaycılığımı umursamıyor. "Eminim gelecek hafta seni de seçerler. cara'nın dediğine bakılırsa sen kesinkes seçilirsin." Güzel yüzü bir çocuğunki kadar masum olsa da avuç içlerim terliyor. Ellerimi kaygıyla yatak çarşafına siliyorum.

Konuşmasına devam ediyor. "Seçilmeme sebebin olarak cara'nın söyledikleri oldukça ilginç. Diğer Vârisler Darwin'in seni tercih edeceğini düşünüyormuş. Sence bu doğru mu?"

O an kalbim sevinçten deli gibi çarpsa da bunu megan'a söylediği için cara'ya lanetler okuyarak, "Neyse ne. Boş ver," diyorum. "Hem o bunu nereden bilecek ki? Aptal sürtük," dediğimde başını sallıyor. Vârislerden tekinin bile benim ondan daha güzel olduğumu düşünmesi hayal edemeyeceği bir durum. "Neyse, devam edelim." Onu kışkırtma dürtüme karşı direniyorum. "Anlat bakalım. Albert'la aranda neler geçti?"

"Özel odaya ilk girdiğimizde biraz sıkıştık orada. Albert'ın pek de umurunda değildi gerçi bu," diye fısıldıyor. Ona katılmayınca bana keskin bakışlar fırlatarak

nüktedanlığından ötürü kıkırdıyor. İkizlere ve onların emre amade kahkahalarına öyle alışmış ki. "Albert da bayağı bir şişko, öyle değil mi?"

"Önemi var mı?"

"Haklısın. Babası genetik mühendisi. Neyse, özel odaydık. Çok tuhaftı, sadece ikimiz vardık. Her şeyi söyleyebiliriz, öyle değil mi?"

Acaba #1 olduğunu söylemek için Darwin'i de özel odaya götürmeyi mi planlıyor? Onu vaktini bana harcamamasını, #1 olduğumu, en iyi arkadaşım tarafından kenara atılmış bir zavallı olduğumu mu anlatacak?

"Orada kamera olup olmadığını merak ediyorum." Bu düşünce onu ürkütüyor. "Bilirsin, doğru şeyler yaptığımızdan emin olmaları için."

Hırçm bir tavırla, "O odaları bile zor yaptırdılar, bir de kamera mı yerleştirecekler?" diyor. "Bu aptal Bölge'den nefret ediyorum. Bilirsin, Amerika'da..."

"Peki, Albert'la aranda ne geçti?" Amerika hakkında yeniden atıp tutmasının önüne geçiyorum bu soruyla.

"Ah, evet. Çok hızlıydı. Yetmiş dakikanın sona erdiğini bildirmek için bakire ruth zili çaldığında zamanın nasıl geçtiğine inanamadım."

Sormak istediğim pek çok şey var. Öpüşmek nasıl bir şeydi? Tam olarak ne yaptığını biliyor muydun? Bu işi doğru yaptığını nasıl anladı? Eğer konuştuğum kişi isabel olsaydı, aptal durumuna düşmekten korkmadan tüm bunları sorabilirdim. Ama karşımdaki isabel değil. Bir daha asla isabel olmayacak.

"Sadece öpüştük. Daha ileri gitmeyeceğimi Albert'a açıkça belli ettim."

Ben durumu oldukça geç fark ederken megan tekrar tekrar, "freida, freida, freida," diye sesleniyor. "Hiçbir

erkek eşinin daha önce bir başkasıyla ilişkiye girmiş olmasını kabullenmez.”

“Ama onlara hayır demeye izniniz yok. bakire ruth onların her türlü ihtiyacını yerine getirmemiz gerektiğini söyledi. Ona nasıl hayır diyebildin?”

“Çok kolay. Çok çekici olduğu için elbette onunla birlikte olmak istediğimi,” Albert’ın tişörtünden sarkan göbeğini gözümüzün önüne getirip ikimiz de gülümsüyoruz, “ancak kendimi eşliğe sakladığımı belirttim.”

“Ona bir eş olmak istediğini mi söyledin?” diye soruyorum şaşırarak. “bakire ruth bu konuları tartışamayacağımızı söylemişti. Başına bela açacaksın, megan.”

“Bize *derecelerimizi* söylemeye izniniz olmadığı belirtildi.”

“Fakat kendini eş adayı olarak göstererek ilk onda olduğunu da ima etmiş olmadın mı?”

“freida. Bana bir bak. #1 olduğumu bildiklerinden şüphem yok zaten.” Benim şapşallığıma bakıp iç çekiyor.

Bu küstahlığın kaynağı nereden geliyor? Gece vakti hücrelerimize gizlice giren, eli bıçaklı halini hayal ediyorum. Küçük bir kesik attıktan sonra ağzını kesiklere dayayıp emiyor. Karnı ganimetiyle iyice şişinceye kadar özgüvenimizi kurutuyor.

“Diğerleri de hayır dedi mi?”

“Tabii ki.”

“Tabii ki derken?”

“Aslında gayet açık. Bunu herkes bilir.”

Ben bilmiyordum. isabel’in de bilmediğine bahse girerim. Bize hiçbir derste, tam olarak reddetmeden erkeklerle nasıl hayır diyeceğimiz öğretilmedi. Bugün seçilmediğim için mutlu oluyorum birden. Telafisi mümkün olmayan bir hata yapabilirdim.

“Sözlerimi bir kenara yaz! Eş olmak isteyen havvalar lütuflarını esirgeyebilecek kadar zekidir. Şu saatten sonra İlâhi Yetmiş için seçilecekler kaşar tipler olacak. Görürsün bak!”

Her zamanki gibi haklı. Bir sonraki seansta bir kez daha Vârislerin karşısına geçtiğimizde isimlerimizin okunmasını bekliyoruz ama bu sefer seçilen kızlar farklı.

“rosie... adrianna... heidi... lara...”

Bir sonraki hafta da aynı biçimde geçiyor. Çiftler özel odalardan al al, soluk soluğa çıkıyor. Oğlanlar birbirlerinin sırtlarını sıvazlıyor, ortamdan ayrılırken popolarına birer şaplak indirirken miranda, alessandra veya karlie’ye sırtlıyorlar. Sınıfımızda bir kırılma yaşanıyor. Normalden farklı, daha ciddi bir ayrışma yaşıyoruz. bakireler haklıydı. Bu görevler bizleri Okul’dan sonraki yaşama hazırlıyor. cariyelerle eşler erkekleri paylaşmayı öğrenmeliler, aksi takdirde bir taraf diğerinin varlığını hiçe sayabilir. Bizler kardeş olabiliriz ama gelecekte aramızda herhangi bir etkileşim olmayacak. Birbirimizle konuşmayacağız. Birbirimiz için görülmez olacağız. Bu iş her zaman böyle yürümüştür.

megan Beslenme Merkezi’nin en uzak köşesindeki masayı göstererek, “Şunlara bir bak! Sence slutz grubu yeni bir üye almak için seçme mi yapıyor?” diyor. İkizler, cara, gisele, daria arka taraftan bakabilmek için sandalyelerini çeviriyor.

“Hadi ama,” diyorum çekinerek. “Kendini bu kadar belli etme.”

“Sence biz mi kendimizi belli ediyoruz?” megan kaşlarını çatıyor. “Onlara bir bak.”

megan'ın İlahi Yetmiş kızları diye isimlendirdiği rosie, adrianna, alessandra, heidi, karlie, lara, anya, miranda ve angelina büyük bir masada hep birlikte oturuyorlar. Dağınık dalgalı saçlar, iyice kızarmış yanaklar, koyu gölgeli bir göz makyajı. Benzer giyim tarzları var. Bugün hepsi kırmızı, lateks etek giymiş.

“Kırmızı giymişler. Ne utanç verici.”

Elindeki tepsiyi düzeltmek için yanımızda duraksadığında, “Neden utanç verici?” diye soruyor iman. Düz kahverengi saç atkuyruğu yapılarak yüksek alnıyla uzun boynunu iyice ortaya çıkartılmış.

megan açıkça, “Affedersin... Seninle mi konuşuyorduk, fatima?” diyerek kızı kovuyor.

cara alnına bir taç gibi yerleştirdiği krem-lacivert basıklı saç bandını çekiştirirken, “Adı iman değil mi?” diye soruyor.

“Bilmiyorum. Benim için hepsi aynı.” megan omuz silkerken iman on beş yaşındakilerin oturduğu masaya mahzun bir ifadeyle çöktüğünde kahverengi teni utançtan al al oluyor.

Şeffaf, krem renkli bluzumun kollarını çekiştirirken, “Peki, neden utanç verici?” diye soruyorum. Tenim kumaştan ötürü daha solgun görünüyor. “Biz de kırmızı giyiyoruz. Sen kırmızı ruju artık bir parçan haline getirdin.”

“Evet, hatırlattığın teşekkürler, freida,” deyip mercan rengindeki dokuma, kalem eteğinin üzerine bir peçete yerleştiriyor. “Bu farklı. Onlar kırmızı eteği bir üniforma gibi kullanıyorlar.”

İlahi Yetmiş kızları uyum içinde ayağa kalkıp tek sıra halinde yürürlerken bize bakıp somurtuyorlar.

“İçler acısı. carie olarak yaşamaya mahkûm edildiler,” diyerek iç çekiyor.

rosie'nin anlattıklarını düşünerek, "Belki de istedikleri buydu," diyorum. "Belki de cariyeye olmak istiyorlar."

"Hayır. Herkes eş olmayı ister. Bu kızlar ellerindekiyle yetinmeye çalışıyorlar sadece."

Gün geçiyor ancak Darwin'den hâlâ bir işaret yok. Vârislerin geldiği her an grubu tarıyorum fakat onun olmadığını görünce hüsrana uğruyorum.

megan'ın duyma mesafesini kontrol ederek Isaac'le gerçekleştirdiğim görüşme sırasında, "Darwin nerede?" diye soruyorum.

Isaac sarı saçlarıyla alnını perdeleyip eğri burnunun üstünden dikkatle bakarak, "Hasta," diyor.

"İyi mi peki?"

"Sanırım..."

Yan masamızda agyness'le oturan George, Isaac'e bir uyarı bakışı fırlatarak, "Gayet iyi," deyip konuşmamızı bölüyor. "Hafif bir..."

Isaac tereddütle, "...grip geçiriyor," diye cümleyi tamamlıyor.

Karantinaya alınmış olmalı. Bölgeler o kadar tecrit edilmiş durumda ki nadir görülseler bile hastalıklar kontrol edilemeyen yangınlar gibi birkaç saat içinde her yere yayılabilir.

Isaac bilmiş bilmiş, "Neden bu kadar merak ettin?" diye soruyor. "Ona selamını söyleyeyim mi?"

"Hayır," diye cıyıklarken yüzüm yanıyor. "Başka biri adına sordum. Yoksa umurumda değil."

"heidi... karlie... miranda..."

Hiç kimse bu görev için isabel'i seçmiyor; erkekler sanki isabel yokmuş gibi davranıyor.

"angelina... lara..."

Dâhil edilmediğim bir İlahi Yetmiş seansı daha. Er-

kekler için bu kadar mı iticiyim? Ya bir eş olarak seçilemeyecek kadar cazibesizsem? Ya cariyeye olmama bile izin verilmezse? Bir bakire olarak kaderim tayin edilmişse? Okul'daki personele katılıp bakire ruth'la yaşayarak aynalardaki çürüyen görüntümle yüzleşip doğal nedenlerle ölmeyi bekleyip duracaksam?

Hayır. Hayır. Yapamam.

Darwin'in benden hoşlandığını biliyorum, en azından beni "ilgi çekici" buluyor. Beni tercih etmesini sağlamalıyım.

"Gelmiş!"

Odada bir uğultu dalgası var. Vârisler geri geldi, Darwin de. Çok kilo kaybetmiş. Kot pantolonu kalçalarından düşmek üzere, bedeni tişörtünün içinde kaybolmuş.

cara kulağıma, "Ah, ona ne olmuş böyle?" diye fısıldıyor.

Başına bir beysbol şapkası taktığı için çok belli olmuyor başta ama selam vermek için elini havaya kaldırdığında rahatça görebiliyorum. Işık yüzünü yakalayınca bir gözünü renklendiren koyuluk ortaya çıkıyor. "Oturun, havvalar," diyor bakire ruth ama ilk kez kimseye söz geçiremiyor. Masa üstlerimize bakarak makyajlarımızı tazelerken ara ara başımızı kaldırıp kirpiklerimizin Darwin'e doğru kırpmışmasına izin veriyoruz. Diğer Vârisler neden olduğu tepkiden ötürü kusursuz buklelerini dağıtıp gülümsemelerini örten kıskançlıkla omuzlarına hafifçe vurarak Darwin'e sataşıyor. Darwin hiçbirine aldırış etmiyor. Gözleri megan'ın üzerinden hızla geçip beni buluyor. Sanki odada başka kimse yokmuş gibi, "Selam," diye sesleniyor.

cara sesini zapt etmeye çalışarak, "Aman Tanrım. Sana selam verdi," diyor. "Çok şanslısın."

megan'ın çenesi sinirden titrerken, "Bana söylememiş olabilir," diyorum.

"Kendinizi kontrol edin." bakire ruth'un çeliği andıran sesini duyunca tehlikeyi sezerek sessizliğe gömülüyoruz.

"Bugün, havvalar, kırmızı cupcakeler yapmak üzere görevlendirildiniz. Mutfak alanlarınıza gidin. Lütfen önlüklerinizi takmayı unutmayın. Kıyafetlerinizde tek bir leke bile görürsem çok mutsuz olurum." Odanın sağ köşesinde duran yüksekçe bir tabureye oturup siyah cübbesini düzeltmeye koyuluyor. EvHanımı sınıfımızda bir dizi fırın, U biçiminde birbirine bitleştirilmiş lavabolar, altı adet uzun, aynalı masalar bulunmakta. Her masada beş bireysel alan, görevimizi tamamlamamızı sağlayacak mutfak aletleri ve malzemeler duruyor. Bana ayrılan bölmeden ruj desenli şeker pembesi önlüğümü kapıyorum.

Masa üstleri malzemeleri keke dönüştürme sürecini adım adım gösteren video eğitmenine dönüşüyor. Ekranı iyice yaklaşıp aşçının simasını anımsamaya çalışıyorum. *virginia Yalıyor* adlı programdaki virginia bu. Dolgun dudaklarını kameraya doğru bükerken parmaklarındaki cupcake karışımını yalıyor. Yumurtaları sertçe kırarken yeni tasarlattığı memelerini öne çıkarıyor. Yemek pişirmek tarih öncesi bir beceri olmasına rağmen neden Bölgelerde popüler olduğu çok belli. Yumurtaları kırarken kısa atletimin üstünden kendi memelerime bakıp kıkırdıyorum.

"Çok hoş."

Abraham gelip yanımda duruyor, gözleri memelerimde. Burnunu kaşıyor. Derin, gri gözleri heyecanla alev

alev. Utanç duygusu tenimi yalayıp geçiyor. Önlüğümü yukarı çekip boynuma kadar örtünmek istiyorum. Masa üstüne yoğunlaşarak yönergeleri duymamışım gibi davranarak videoyu tekrar oynatıyorum.

“Her şey yolunda mı?”

Abraham, “Sadece manzaraya bakıyorum,” deyince tepkimi gizlemek için gülümsemeye çalışıyorum. İşte bu benim istediğim şeydi. Çekici olduğumu düşünmelerini arzuluyordum sonuçta.

“Belki de artık başka bir manzarayı seyretmenin vakti gelmiştir,” diyor Darwin. Abraham’ın yüzünde sıkıntılı gölgeler belirse de arkasını dönüp ortalıkta dolaşan diğer Vârislere katılıyor. Darwin bu durumdan acımasızca memnun oluyor ama şaşırmıyor. Bu gibi durumlara alışkın olduğunu fark ediyorum. İnsanlara lafını geçirmeye alışık. Etrafındaki otoriter havaya neredeyse dokunabiliyorum, verdiği güvende olma hissine...

Darwin bir adım gerileyip bana alan bırakarak, “Onu kafana takma,” diyor. “Seni rahatsız etmemesi gerektiğini bilmeliydi.” Gözlerini deviriyor “Abraham her zaman böyle davranır. Ben ne istersem o da aynısını ister.”

Videoya bakıp hemen duraksatıyorum. Bir damla ter ekrana damlıyor. Görmediğini ümit ederek çabucak ekranı temizliyorum. Beni istediğini mi söyledi az önce?

“Çocukken de böyleydi. Yeni aldığım oyuncağı hemen çalmayı denerdi. Tüfeğimi bile aşarmaya cesaret edip kendisininkini bana yutturmaya çalıştı.” Sesini alçaltmıyor. Megan gibi kulak misafirlerinden kesinlikle çekinmiyor. Güçle gelen özel bir cesarete sahip.

O cesarete ben de sahip olmayı istiyorum. O gücü istiyorum.

Morarmış gözüne bakmamaya çalışarak, "Bu ne zaman oldu?" diye soruyorum.

"Yedi yıl önce."

"Demek hâlâ kin besliyorsun, öyle mi?" bakire theresa'nın ders verirken bize yaptığı gibi kirpiklerimi süzerek ona biraz sataşıyorum.

"Kek karışımın tamam mı?"

Kahretsin. Topak topak olmuş. Bu normal mi?

"Bu görevi size neden verdiklerini anlamıyorum. Kim yemek pişirir ki? Çok sıkıcı." Masama yaslanınca un tişörtüne bulaşıyor. "Seninle konuşuyor olmamız güzel ama."

"Belki de bizi Avrupa Bölgesi'nin çöküşüne hazırlıyorlardır," derken yüzüm kızarıyor.

"Harika bir noktaya değindin, genç freida. Ekonomik çöküş ve beklenen mutlak kıtlık durumunda kesinlikle kusursuz, kırmızı cupcakeler hazırlayamayan bir eşle birlikte olmak istemem," deyip bir kahkaha patlatıyor. "Ne korkunç olur."

Kolunun altına aldığı seramik kâsedeki malzemeleri boşta kalan elinde tuttuğu tahta kaşıkla karıştırarak yanımıza gelen megan, "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor. Teni fırınların sıcaklığından iyice kızarmış. Birkaç tel saçı gevşek atkuyruğundan kurtulmuş.

"Hiçbir şey." Darwin'in yanında durabilsin ve kâseye kırmızı gıda boyasını cömertçe dökebileyim diye geri çekiliyorum. "Böyle mi gözükmesi gerekiyor?" diye endişeyle soruyorum. megan dikkatle bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Kıpkırmızı," diyerek kıkırdıyor. "Bana ilk regl olduğun günü anımsattı. Yatağın suç mahalline benziyordu."

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Darwin'e bakmak

istemiyorum ama bakmak zorundayım. Duyup duymadığını anlamam gerek.

“Artık olmuyorum.”

“İyi.” Darwin rahatsız bir tavırla parmaklarını kütürdetiyor.

“Hayır, gerçekten. İlaç alıyorum. Hepimiz ilaç kullanıyoruz. Eş olana kadar da kullanacağız. Ve sonra... kullanmayacağız. Bunu biliyorsundur zaten. Biliyor musun? Evet... yani... işte...”

Yer yarılrsa da içine girip kaybolsam diye düşünüyorum. Bedenim vahşi bir ısıdan kabarıyormuş gibi.

“Sahiden. Sorun yok.” Geri dönüp gidiyor. Ona döl yatağımın diyagramını çizeceğimi falan sanmış olmasından korkuyorum. “Tuvalete gitmem gerek, sonra yine uğrarım.”

Titremesini önlemek için dudaklarımı ısırırken megan, “Ah, freed... Çok üzgünüm. Ağzımdan kaçiverdi,” diyor. Sakinleşmek için yerdeki fayansları sayıyorum.

gisele, “Açık konuşmak gerekirse freida, bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum,” diyerek konuşmaya dâhil oluyor.

megan istikrarsız bir ses tonuyla, “Kesinlikle öyle,” diyerek onaylıyor. “Ah, çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum, şimdi ağlayacağım.” Derin derin nefes alıp verdikten sonra başımı kaldırıp yeterince uzağa gidip gitmediğini kontrol ediyorum. Gözleri hâlâ kuru, tek damla yaş akmamış. Ağzı çarpıcı biçimde titriyor. jessie, megan’ın yanına gidince liz de onu takip ediyor. İkisi birden megan’a sarılıyor. Diğerleri de megan’ın etrafında toplanıp bana bakarak başlarını sallayıp duruyorlar. Vârisler oyunu merak edip bizi ilgiyle izliyor. Eğer biz durmazsak bakire ruth buna bir son verir. Ve eminim

beni suçlu gösterme hususunda başarılı olur. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Hislerimi içime gömerek küle çeviriyorum.

"Affedersin, megan."

Çevresindeki kızları kışkırtıp beni unlanmış göğsüne rahatsızlık verici bir biçimde bastırıyor. Kek karışımıyla boğucu, çiçeksi parfümünün kokusu burun deliklerimden süzülürken gözlerimi yumuyorum. megan bana sarılırken boynumdaki gümüş madalyonun kenarları tenime batınca birden içine karşı hissettiğim açlık vücudumdaki bütün hücrelere yayılıyor.

"Kazayla oldu," diyor ve gerçeği bilsem de, "Evet, elbette," diye karşılık veriyorum.

Dört yıl önce o gün kendimi öyle kötü hissetmişim ki sanki biri bağırsaklarımı büküp sıkarak suyunu çekiyordu. isabel, bakire anne'e gitmemi söylemiş ama ben güçsüz görünmeyi kendime yediremediğimden gitmek istememişim.

Sarı yıldızlı pembe olanın yerine yeni konulan nevresimin altına kıvrılmışım. "Bunlar on iki yaşındakiler için daha uygun," demişti bakire ruth. "Sen de uygun davranmayı istersin, öyle değil mi?"

Beyaz nevresimin altına kıvrılıp sakinleşmeye çalışmışım. Sanki karnım yırtılacak gibiydi. Başımı yastığa gömüp acıdan ağlamamak için yastığı ısırıp durmuştum.

İyi kızlar ağlamaz. İyi kızlar ağlamaz.

Gece yarısı uyandığımda altımdan bir şeylerin akıp süzüldüğünü hissetmişim. Gece lambalarının loş ışığında tekrar tekrar gözlerimi kırıştırmış, çarşafıma sızan müphem gölcüğe bakakalmışım. İrkilerek uzak durma-

ya çalışmış, geri çekilmiştim ama dokunduğumda bacak aramın da yapış yapış olduğunu ve akıntının her yere bulaşmaya başladığını fark etmiştim. Ne yaparsam yapayım akmasını önleyememiştim.

Nihayet avazım çıktığı kadar bağırdım ve bu olaydan sonra bir daha ilaç kullanmadan uyuyamadım.

Kanadığım için temiz olmadığımın bir göstergesi olarak bakire ruth lekeli çarşafları hücremden çıkarıp beş gün boyunca dışarıda asılı tutmuştu. Bunun lanetimiz olduğunu biliriz. Bunun gizlenmesi gerektiğini de biliriz.

megan, tiksintisini diğer kızlara da geçirerek, “Şu işe bakın, ilk kanayan sen oldun,” demişti. Doğa videolarında bir leşin kemiklerini dişleyen köpeklerle benziyordu.

isabel’in hücreesine uzanan koridordan gizlice bakarak, “Ben de oynayabilir miyim?” diye sormuştu. Ne oynadığımız anımsamıyorum. Tek hatırladığım kahkaha dolu bir hafiflik.

isabel, “Hayır,” deyip tavandan aşağıya kıvrılan çelik kapıyı megan’ın suratına çarpmıştı.

Aynadaki gergin yüzüme bakarak, “Ona güvenmiyorum,” demişti. Yatağının altını el yordamıyla karıştırıp içi nadir bulunan, kıymetli kuvars taşlarla dolu, küçük, altın kaplama bir kutu çıkarmıştı. Kutunun içinden bir de güzel bir zincire takılı, ağır, gümüş bir madalyon çıkardığında resmen dilim tutulmuştu. Daha önce hiç o kadar güzel bir şey görmemiştim.

Zinciri boynuma geçirirken, “Bunu doğum günümde almıştım,” dediğinde, “Kimden?” diye merakla sormuştum.

“Bu artık senin. Çünkü sen ilksin. Sen artık özelsin,” diyerek sözlerini bitirmişti.

Benden iki ay sonra hemen herkes aynı şeyleri yaşadı.

Kar beyazı çarşafı utançlarıyla yıkandı ve regl önleyici ilaçlarımız yemeklerimizdeki yerlerini aldı.

Ama en azından diğerleri hazırlıklıydı. Hiç değilse geleceğini biliyorlardı.

Bölüm 18

Cupcakeler hazır olunca Vârislerle bakire ruth'un incelemesi için eserlerimizi kek standında sergiliyoruz.

bakire ruth azami dikkat göstererek yaptığım cupcakelerden birini parmak uçlarıyla tutup, "Ah... #630, biraz sıkıntı yaşamışsın, değil mi?" diyor.

"Videodaki eğitmeni takip ettim," diyorum acınası bir ifadeyle. Keklerimin orta kısmı çökmüş, kırmızı gıda boyası çiçek desenli aptal standı sızmış. Masamı temizlerken megan'ın yaptığı keklerden birini Darwin'e tattırdığını görüyorum. Elbette harika pişmiş.

"Affedersiniz. Nereye gidiyorsunuz acaba?"

bakire ruth'un ses tonu yüzünden yüzleri şaşkınlıkla dolan Socrates, Abraham ve Albert kapı aralığında duruyor.

Socrates, "Oturup onların bulaşık yıkayışını izlemek istemiyoruz," diyerek omuz silkiyor.

Yüzü sıcaktan kızarmış ve çenesinden reçel damlayan Albert, "Bir sıkıntı mı vardı?" diye soruyor.

"Hayır, elbette yok." bakire ruth'un yüzü de en az Albert'inki kadar kızarıyor. Reverans yaparak af diliyor.

Biz havvalar umursamıyormuş gibi davranıp acemice karıştırma kaplarımızı yıkamakla meşgulüz. Aşağılandığına dikkat ettiğimizi fark ederse bizi asla affetmeyeceğini biliyoruz.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Albert’ın sesi oldukça kibirli. “Tüm bunlar bittiğinde sizinle görüşeceğiz.” Odadan çıkmadan hemen önce dönüp öylesine bir el sallayınca diğer Vârisler de ellerinde aşındıkları keklerle Albert’ı taklit ediyor.

Oğlanlar çıkınca bakire ruth, “Acele edin,” diye parlıyor. “Bu kadar beceriksiz olmak zorunda mısınız?” miranda’nın çalışma alanına gidip kızın elinden aldığı kaşığı kontrol ettikten sonra hızla eline çarpınca korkunç bir çınlama yükseliyor. miranda geriye sıçırıyor. Göğsüne doğru çektiği elinin eklem yerlerinde yaralar belirliyor.

“Kazayla oldu.” bakire ruth’un gülümseyişi vahşice. “İleride daha dikkatli ol.”

Lavabomun üstündeki pencereye bakıp bir başka “kazaya” neden olmamak için görünmez olmayı diliyorum.

Daha önce elde bulaşık yıkamamış olmamıza aldırmadan, “Kaşığı tekrar yıka. En basit görevleri bile yerine getiremeyecek kadar beceriksiz olmanıza inanamıyorum,” diyor. Hâlbuki yemekten sonra kirli kapları çöpe atar, sonraki öğünde dağıtım makinesinden sihirli bir biçimde temiz tabakların çıkışını izleriz.

Yedi yaşındayken önündeki tavuk parçalarına bakan isabel’in, “Bu işler nasıl yürüyor sence?” diye sorduğunu anımsıyorum. Benden daha meraklıydı. bakirelere Avrupa Bölgesi’nin neye benzediğini, gelecekte kocalarımız olacak Vârislerle ne zaman tanışacağımızla ilgili ipuçlarını sormaya cüret ederdi. Başını hiç belaya da sokmazdı. Dudaklarına sıcak bir gülümseme yayıldığında

yanındakiler onun varlığından ötürü keyiflenirdi. bakireler sorularına güler, küçük, tatlı başını böyle şeylerle ağrıtmaması gerektiğini söylerlerdi. Çok geçmeden her şeyi öğrenecekti.

Bir parça kek için ŞişmanKız büfesine koşmaktan kendimi alıkoymaya çalışırken, "Hangi işler nasıl yürüyor?" diye sormuştum.

Tabağını işaret ederek sabırsızca, "Mesela bu," diyor. "Bu nereden geliyor?"

"Et üreticileri laboratuvarından."

"Peki ama bunu nasıl tasarlıyorlar?"

Yanıt vermemiştim. Yemek geliyordu ve oturup güzelce yiyordum. Soru sormak için tasarlanmamıştık ki.

Nihayet, bakire ruth EvHanımı sınıfının memnun edici bir biçimde temizlendiğine kanaat getiriyor.

Ahşap masasının ardında dikilirken, "Düzgünce tek sıra olup sınıfa dönün," diyor. heidi homurdanıyor ve anında, zanlıyı bulmak amacıyla etrafına bakınıyor fakat bu sesi kendisinin çıkardığını anlayınca dehşete kapılıyor.

Birkaç tel saçını ela gözlerinin önünden çekerken endişeli bir ifadeyle, "Özür dilerim, bakire ruth. Kabalaşmak istememişim. Sadece cupcakelerimden birinin tadına bakabileceğimi ümit etmişim," diyor.

"Herkes yaptığı kekin tadına bakmak istiyor mu?"

"Evet, lütfen!"

"Ah, bakabilir miyiz?"

"Lezzetli görünüyorlar."

Sadece ben ve isabel bir şey söylemiyoruz.

bakire ruth, "Elbette, biraz yiyebilirsiniz," deyince havvalar keyiften sırıtmaya başlıyor.

"Eğer özdenetiminiz yoksa yiyebilirsiniz. Görünüşünüze önemsemiyorsanız devam edin. Bir sonraki kilo

ölçümünde daha şişman olarak tanınmaya aldırış etmeyecekseniz, bütün kekleri tıka basa midenize doldurabilirsiniz. Hadi, durmayın."

"Hayır, teşekkürler," diyor megan. "Hâlâ akşam yediklerimi sindiremedim. Bir ısırık dahi alamam." Pembe, ekoseli bir örtüyü pişirdiği keklerin üstüne atınca diğerlerinin de onu taklit etmesi bir saniye sürüyor yalnızca. Benim bölgeme bakıp iç çekiyor. Pembe çizgili önlüğünü çıkarıp özenle katlıyor. "Keklerini bilerek çirkin yapman çok iyi bir fikir freida. Akıllı başında olan hiçbir insan yaptığın keklerle dokunmaz."

Çantamı unuttuğumu fark ettiğimde sınıfa varmak üzereyiz. Gizlice geri dönüp elimden geldiğince hızlı bir biçimde koridordan aşağı koşuyor, EvHanımı sınıfının ahşap kapısına varıyorum.

"Ah, ben..."

christy ayaklarıyla yere dökülen cupcake kırıntılarını süpürüp elinin tersiyle ağzının kenarındaki kalıntıları temizlemeye çalışırken dudaklarındaki ruju yüzüne bulaştırıyor. Şiddetli bir biçimde öksürünce en yakın sıranın altından bir bardak kapıp suyla dolduruyorum. Öksürüğü devam etmesine rağmen suyu tek seferde içen christy'yi seyrediyorum.

"Burada ne yapıyorsun, christy?"

"bakire ruth keklerden kurtulmamı söyledi."

Elbette bu şekilde kurtulmasını söylememiştir.

Çantamın sıranın altından uzanan kayışını görünce hemen alıyorum.

"Onları yemek istemedim."

"Bu beni ilgilendirmez."

"Sadece tatlarına bakmak istedim. Ama herkes bu kadar iyi görünürken yapamadım. Hâlâ hedeflenen kilonun üç kilo üzerindeyim."

Bana içini dökmesini, sırlarını anlatmasını istemiyorum.

"Bu beni ilgilendirmez," diye tekrar ediyorum. "Fakat isabel'in başına gelenleri unutma. İpeka şurubu kusursuz değil."

"Ah, evet. isabel." Yeşil gözleri ani bir öfke dalgasıyla vahşileşiyor. "isabel'i nasıl unutabilirim?" Elini burnuna götürüp şeftali reçeliyle krema karışımından oluşan kalıntıları temizliyor.

"Nasıl bu kadar şanslı olabiliyor? Onun kadar kilo almış olsaydım, onarılmam gerektiğini düşünüp beni Yeraltı'na gönderirlerdi. O neden bu kadar özel?" Her kelimeyi telaffuz edişinde iyice yaklaşıyor. Nefesindeki şeker ve tereyağı kokusu öğürme isteğimi körüklüyor.

"isabel'i bu işe karıştırma. Eğer kilon için kaygılanıyorsan biraz kontrollü ol. Hepimiz iradeli olmak zorundayız. Sen neden farklı olasan ki?"

"Neden hâlâ onu savunuyorsun, freida?" Sesi yorgun. "Seni umursuyormuş gibi görünmüyor."

"Çıkıyorum ben."

Üstümdeki giysiyi tutup aşağı inmesine neden oluyor ve böylece sütyenimin danteli ortaya çıkıyor. "Bunu hiç kimseye anlatmayacaksın, değil mi? Özellikle de megan'a. Lütfen megan'a söyleme."

"Söylemem." Darmaduman olmuş yüzünü elleriyle örtüyor. "Teşekkür ederim. Sana borcum olsun, freida."

Fark edilmeden yerime geçmeye çalışırken bakire ruth, "Varlığınızla bizi onurlandırmanız ne güzel, #630," diyor.

"EvHanımı sınıfına geri dönmem gerekti."

"#727 işleri bitmek üzere mi?"

"Evet."

"İyi. Bir sonraki faaliyet için o seçilmez zaten."

"Kesinlikle." jessie kıs kıs gülüyor. "Kim şişko bir sür-
tükle özel odada mahsur kalmak ister ki?" Tuhaf biçimde
tepkisiz kalan megan'ı dürtüklüyor.

"Peki, sen neden geri döndün?"

"Çantamı unutmuştum."

"Kişisel eşyalarına gösterdiğin dikkat de pişirme kabi-
liyetin kadar vahim." İç çekiyor. "Ama bugün burası için
gerekliyin. Bay Darwin İlahi Yetmiş'in bugünkü seansı
için seni tercih etti." Şaşkınlığımdan ağzım öylece açık
kalıyor. "Biliyorum. Çok şaşırdım. Bir numaralı odada.
Lütfen fazla vaktini çalma."

Haset dolu gözlerin tenime bit misali doluştuğunu
hissederek ayağa kalkıyorum. Ağır çekimde yürüyor gi-
biyim. Kalbim öyle güçlü atıyor ki kulaklarım tıkanıyor.
megan. Çirkin bir biçimde yüzünü buruşturduğunu gö-
rüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, ona tekrar bakınca
cesaret verici bir tavırla bana el salladığını görüyorum.
Ses çıkarmadan, "Sıkıntı yok. Git ve hallet," diyor du-
daklarıyla.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum. Bunların hiçbiri
gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Selam, freida."

Kapıyı kapatırken, "Selam," diyorum. Çelik sürgü çe-
kilince içeride kilitli kalıyoruz.

Sonunda özel odalardan birine girebildim. Uzun ve
dar, tavandan yere kadar aynayla kaplı. Duvara yaslan-
mış duruyor, başındaki beysbol şapkasını iyice indiriyor.
Düzinelerce Darwin aynalardan bana bakıyor.

"Aynalar. Okul'daki bütün odalar diskoya mı benzi-
yor?" Yanındaki duvara hafifçe vuruyor.

TV'den izlediğim kadarıyla yanıtı biliyor olsam da gerginliğimi gizlemeye çalışarak, "Ana Bölge'de de böyle değil mi?" diye soruyorum. Neden beni istedi ki? Basit bir kız olduğumu mu düşünüyor? Onunla sevişmemi mi bekliyor?

Parmaklarını çıtırdatırken, "Hayır, burasıyla kıyaslandığında Ana Bölge'de kesinlikle ayna kıtlığı var," diye yanıt veriyor. Onun da gergin olması mümkün mü?

Beni tercih etmiş olmana inanamıyorum.

"Tabii ki seni tercih ettim," diyerek kendini duvardan çekiyor. Yüksek sesle mi söyledim bunları az önce? "Neden seni tercih etmeyecektim ki?"

"Olanlardan ötürü. Biliyorsun işte... Mutfakta, kullandığımız ilaçlar hakkında söylediklerim..."

"Siz kızlar her şey için ilaç kullanıyorsunuz. Bu çok sağlıksız," diyerek yaptığımızı kınıyor. Kolyemin içinde sakladığım granülleri anımsadığımda yüzüm düşünce, "Tabii ki bu sizin suçunuz değil. bakireler sizi zorluyor," diye devam ediyor.

"Grip olduğunu duydum," diyerek konuyu değiştiriyorum.

"Beni özledin mi?" Omzumdan hafifçe iteklediğinde nefesinden yayılan turunc ve nane kokusu başımı döndürüyor. Yüzümle veya ellerimle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Nerede durmalıyım?

"Sana bulaştırmamdan mı çekiniyorsun?" Avucunun içine aldığı elim ufacık görünüyor. Lütfen avuçlarım terlemesin. Nefes alıp verişim hızlanıyor. Bu kadar hızlı soluduğumu duyuyor mu?

"Gözüne ne oldu?"

"Mühim değil." Yüzü birden kararıyor.

“Acıyormuş gibi görünüyor.” Yüzlerimizin birbirine iyice yaklaştığını fark etmeden hemen önce beni kendine doğru çeken girdabımsı gölgelere bakıyorum. Daha hızlı, daha sesli solumaya başlıyorum. Fakat pek de önemsiyormuş gibi görünmüyor. Usulca eğiliyor. Ömrüm boyunca anımsamak için âni duraklatmak istiyorum. Gözlerini yumduğunda ben de gözlerimi kapatıyorum ve nihayet oluyor. Ağzı nazıkçe benimkiyle birleşiyor. Kollarını boynuma dolayıp parmak uçlarıyla saçlarımı tarıyor. Kollarımı hissedince TV’de gördüklerimi taklit edip belinden kavradığımda Darwin’in ne kadar zayıf, kalça kemiklerinin ne denli öne doğru çıkık olduğunu fark ediyorum.

“Kilo vermişsin,” diye mırıldanıyorum. Gülüyor; ağzı hâlâ benimkinin üzerinde. Biraz geri çekilip alnını alnıma dayıyor.

Ellerini belimde ve kalçalarımnda gezdirirken, “Sen de biraz kilo almışsın,” diyor.

Karnımı içime çekip bir adım geriliyorum. “Hedeflenen kilodayım,” diye karşılık verirken kelimeleri karın boşluğumdan esip geçiyor. *Şişko, şişko, şişko* kelimesi beynimde zonkluyor.

“Bu iyi bir şey. Önceden çok zayıftın. Çok güzelsin, freida.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp sanki dünyanın en güzel kızına bakıyormuş gibi her milimimi dikkatle izliyor. Kusursuz olarak tasarlandığımı bilmeme rağmen buna ilk kez gerçekten inanıyorum.

“Gözüne ne olduğunu bana söyleyecek misin?” derken havailik içimde fokurduyor. Parmak ucumla yarasına dokunuyor, aniden irkilince geri çekiliyorum.

“Ah, özür dilerim. Canını acıttım mı?”

“Endişelenme.” Ellerimi ellerine alıyor. “Sorun yok.”

“Ne oldu?”

“Benim hatam.”

“cassie Carmichael gibi.”

“Ne?”

“Yok bir şey.”

“Benim hatamdı,” diye tekrarlıyor; sesi mekanik bir tonda. Dünyam ondan ibaret olana dek öpüşüyor, öpüşüyor, öpüşüyoruz.

Derken zil sesi içeride yankılanıyor. Zaman nasıl da geçti? Bitmesini istemiyorum.

“Bunu tekrar yapmak isterim.” Kulağımın ardına bir tutam saçımı kıştırınca karnımda bir şeyler pır pır ediyor. “Eğer sen de istiyorsan elbette.”

Hayretler içinde kalıyorum. Gerçekten bunda söz hakkım olduğunu mu düşünüyor? Elim hâlâ avuçlarımda, kapı usulca açılınca birbirimizden ayrılıyoruz. Diğer Vârisler Darwin’e alkış tutarken Sigmund onu kündeğe getirmeye çalışarak dalga geçiyor.

“Oldu mu? Yaptın mı?” diye bağırırken Darwin’in saçlarını eliyle dağıtıyor.

“Tren sizi Ana Bölge’ye götürmek için bekliyor.” bakire ruth’un bu eşek şakasını onaylamadığı belli ama biliyoruz ki onları azarlamayacak.

Darwin doğrulup Sigmund’u itekledikten sonra dağılan buklelerini düzeltiyor. Oğlanlar çıkarken kendi seansları hakkına gevezelik ediyorlar. Dışarı son çıkan Darwin. Gitmeden önce dönüp çaktırmadan bana göz kırpmıyor. Gülümsemem neredeyse yüzümü ortadan ikiye bölecek.

“Bu kadar komik olan ne, #630?”

“Hiçbir şey, bakire ruth.”

“O zaman şu aptal sırtışı yüzünden silmeni tavsiye ederim. Bu, görünüşünü geliştirmez.”

Sözlerinin canımı yakmasına müsaade etmiyor, Darwin’in güzelliğimle ilgili söylediklerini yeni tasarlanmış bir battaniye gibi kalbime örtüyorum. “Fazla heyecanlısın.” Bana öfke dolu gözlerle bakıyor. “Organize Rekreasyon bunun icabına bakar. Lütfen bakire anne’i burada bekle.”

Cübbesinin hışırtısı eşliğinde odadan çıkınca etraf mezar sessizliğine bürünüyor.

liz öfkeden parlayan gözleriyle yolumu kesmeden hemen önce, “megan, teşekkürler,” diyorum.

“Onun megan’a ait olduğunu biliyorsun. Hepimiz bunu biliyoruz.”

jessie ile liz zebra çizgili balon eteklerinin üzerine siyah atletler giymişler. Sarı lülelerini sırtlarından aşağı sallayarak bana sırtlarını dönüyorlar. megan’ı göremiyorum.

Sabit durabilmek için bakirenin meşeden masasına hafifçe dayanıp, “Fakat megan bana sorun olmadığını söyledi,” diyorum. “Ve sonuçta beni tercih etti. Ne yapmalıydım?”

Kısa şortunun içine gri ipekten bluzunu kısıtıp gelen gisele, “Mutfakta onunla flört ettiğini gördüm,” diyor.

“Son görüşmenizde sürekli tepesindeydin,” diye bir ses yükseliyor. Birçok ses birbirine karışıyor, hepsi hücum halinde. Bir dürtüyle isabel’e dönüp yıllar sonra onun koruyuculuğuna ihtiyaç duyuyorum. Oturduğu yerde uyuyakalmış gibi sabit bir biçimde duruyor. Bu yabancı da kim? Sanki biri yüzünü kestikten sonra bir mankenin suratına yapıştırmış gibi.

"megan sorun olmadığını söyledi," diyerek itiraz ediyorum. "Ayrıca söylememiş olsaydı bile ne yapacaktım ki?"

"Haklı." Grubun orta yerinden megan'ın sesi yükseliyor. "Ne yapabilirdi ki? Sorun yok." Yüzüne şefkatli bir gülümseme yapıştırıp önüme geçiyor. Sanki Darwin beni seçtiğinden megan'ın gözünde düşmüş gibi, "Ona sahip olabilirsin," diyor. Umarım minnettar görünüyordumdur diye düşünürken dilimi ısırıyorum.

"Peki... Ne oldu?" diye patlıyor kızlardan biri. Ve herkes onu izliyor.

"Onu öptün mü?"

"İyi öpüşüyor mu? Bahse girerim ki iyi öpüşüyordur."

"Yüzüne ne olmuş? Sordun mu?"

Kızlar en iyi arkadaşlarıymış gibi etrafımı çevirip yığınla soru yöneltiyor. İlahi Yetmiş kızları onların arkasında bekliyor. En az popüler olanlar da kendilerini fark etmeyelim diye iyice ufalıp az da olsa dedikodu duyabilmek için en arkada duruyorlar. Ve isabel... Dağınık topuzu boyundan bağlamalı elbisesinin sırt dekoltesini açığa çıkarmış. Beni umursamayan tek kişi o. Dışarı çıkarken onu izliyor, omurgasından pörtlemiş kemikleri sayıyorum.

"Sence nasıl bir şey olacak?"

"Ne?"

"İlk öpücüğün."

"Başıma gelir gelmez sana anlatacağım!" isabel gülmüştü. "Eğer istersen öpüşme sırasında sana bir VideoSohbet isteği gönderirim."

Gelecek, ellerinde tutmayı sabırsızlıkla beklediği bir hazinemişçesine gözleri parlamıştı.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı."

megan etrafımızda kibirle dönerek, "Hepiniz buradayken tabii ki anlatamaz," diyor. Kızlar omuz silkip küçük gruplara ayrıldıktan sonra aralarında gevezelik etmeye başlıyor fakat bazılarını görebiliyorum. Mesela cintia, liu ve naomi üzgün görünüyorlar. Lütfen kalmamıza izin ver diyor yüzleri. Yanımızda kalarak popülerliğimizin onlara bulaşacağını sanıyorlar.

İkizler, "Hadi! Bizi yalnız bırakın artık," deyince kalan avareler de somurtkan yüzlerle yanımızdan ayrılıyor.

İkizler, megan ve gisele önümde bir kalkan gibi durup beni kulak misafirlerine karşı korurken cara, "Peki, ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey."

"Hadi, bize anlatabilirsin."

"Doğruyu söylüyorum, hiçbir şey olmadı."

Hayati bir kız testinde çuvallamışım gibi ikna olmamış görünüyorlar.

cara, "Gözüne ne olduğunu sordun mu?" diye sorarak konuşmayı sürdürmek için çaba sarf ediyor.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Kendi hatası olduğunu söyledi." Sesimi alçaltıyorum. bakire anne gelip de sabırsızca masasının önünde sıra olmamızı isteyince biraz olsun rahatlıyorum.

"Tamam." megan sıkılmışa benziyor, cara'nın koluna girip ilaçlarını almak üzere bakire anne'in masasına doğru ilerliyor. Masanın yan tarafındaki cam asansöre adımlarını atarken beraberce kıkırdıyorlar.

"İşte ilaçların," diyor bakire anne. "Bu arada isabel nerede? Burada olmalıydı."

"Bilmiyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Üzerine fotoğrafımın işlendiği plastik tüpü elime tutuşturuyor.

Sen güzelsin, freida.

Kutumun kapısı kapanıyor, tüpü parmaklarımın arasında gezdiriyorum.

Güm, güm, güm, güm.

bakire anne'in yüzü camdan görünüyor. Açık avucunu cama dayamış. İlaçları sallayarak el kol hareketi yapıyor.

İstemiyorum. Ama ağzım, "Özür dilerim," der gibi oynuyor.

Ama istemiyorum.

Yine de bana söyleneni yapıyorum.

Bölüm 19

"Affedersiniz! Affedersiniz!" Sonraki gün bakire mary meleksi yüzündeki gamzeleri göstererek sınıfa dalıyor. "Bu sabah her yere geç kalıyorum." Yenilgiye uğramış bir edayla ellerini havaya kaldırırken cübbesine takılıyor. Masasına tutunup pelerininini düzeltirken kıkırdıyor.

cara şaşkınlık içinde, "bakire ruth nerede?" diye soruyor. bakire mary genelde genç havvalara ders vermekle yükümlüdür.

"Ah, tatlım. Onun çok meşgul olduğunu bilirsiniz. Korkarım bugün benimlesiniz!"

angelina kibirle, "Özre gerek yok, bakire mary. Bu alanda talimata ihtiyacımız yoktu zaten," diyor. Saçını arkadan toplamış, kedimsi gözlerine siyah kalem çekmiş. Leopar desenli bluzu ve suni deriden şortuyla tehlikeli biçimde seksi görünüyor. Dokuz İlahi Yetmiş kızı bir küme oluşturup sınıfın arka tarafında sıralanmış. Bacak bacak üstüne atarken veya bacaklarını çözerken kırmızı, ince topuklu ayakkabılarından bir renk patlaması fıskırıyor.

“Kendi adına konuş. İyi kızlar bekler, değil mi freida?” megan hâlâ Darwin’le aramda geçenleri öğrenebilmek için bana yem atıyor.

Yüzüme ışıldayan bir gülümseme yerleştirerek, “Kesinlikle,” diyorum. Aynasına dönüyor; yansımasıyla bir an olsun göz temasını kesmeden bir kat daha ruj sürüp aynadaki aksine bir öpücük gönderiyor.

“Bunun senin için gereksiz olduğunu düşünmene üzüldüm, angelina.” bakire mary büyük, ahşap masanın ardına otururken ışık saçıyor. “Ama bu da programınızın bir parçası.”

“Peki ya geleceğin bakireleri?” liz agyness’e bakarken burnunu kıvırıyor. “Bunları öğrenmelerine gerek yok ki.”

“liz!” bakire mary tiz bir sesle kıkırdıyor. “Kimin ne olacağı henüz belli değil!” Durumumuzun istikrarsız olduğunu hatırlatan bir gerginlik dalgası ayaklarımı birbirine doluyor. “Bu yüzden hepiniz programı tamamlamak zorundasınız.”

agyness soluk, ekoseli ceketinin kollarını parmaklarına kadar çekerek, “Üstelik Okul’daki diğer havvalara cinselliği anlatacak olan zaten bakireler, bu sebeple bu konudaki her şeyi öğrenmeliyiz, diyor.

“İşte bu doğru.”

liz alçak sesle, “Aman ne şirin bir bakire yalakası,” diye mırıldansa da agyness Okul’da kalma olasılığını kabul etmişçesine gülümseyişini koruyor. Bir keresinde megan mutluluğun gerçekte ne istediğinle alakalı olduğunu söylemişti fakat mutluluğun kendi istediği şeylerden ibaret olduğunu düşünüyor. agyness’in bakire olmak isteyebileceğini anlayamıyor, belki de İlahi Yetmiş kızları cariyeye olmak istiyor. Üzüldüğüm havvalar cinti-

as, christy ve lius. Eş olma hususundaki ümitsizliklerine rağmen tüm gözeneklerinden akıttıkları çabayı görebiliyordunuz. Ne yazık ki yeterince iyi değiller. Onlar yedek plan, kaderleri ikincil cariye olarak çizilmiş olanlar. Bunu da elbette hiç kimse arzulamaz.

Ya ben? Ben ne istiyorum?

Ben güven istiyorum. Geleceğin bana ne sunacağını bilmek istiyorum. Peki ya isabel? Onun istediği ne?

Artık bilmiyorum. Belki de bunu hiçbir zaman bilemedim.

“Başlayalım mı?” diyor bakire mary. Aynalı tahtaya parmaklarıyla hafifçe vurup tahtayı genişçe bir ekrana dönüştürüyor. Sonra büyük üçgen beliriyor, derken bir dizi halinde üç ayrı üçgene ayrılıyor. Önce beyaz üçgen dönerek öne doğru ilerleyip tüm ekranı kaplıyor.

“Eş adayları için hazırladığımız cinsel eğitime hoş geldiniz.”

Eş, kalp şeklinde göğüs dekoltesi olan sarı bir bluz ile baldırlarına kadar gelen bir etek giymiş. Koyu kumral saçları sade bir biçimde kısa kesilmiş, neredeyse omuzlarına değiyor. Antika bir sallanan sandalyeye oturup bacaklarını zarafetle birleştirmiş. Beyaz, T kayışlı ayakkabıları alımlı.

“Burada eş olarak sizden beklenenlerin kısa bir yönergesini bulacaksınız.” Öksürürken bir eliyle ağzını kapatıyor, tırnakları mat pembeye boyanmış. “Bizlerden talep edilen şeyler çoktur fakat karşılığında kazandığımız ödüller muhteşemdir. Doğal olarak, kocanızın size sunduğu güzelliklerin keyfini çıkarabilmek ve sağlıklı erkek evlatlar yetiştirebilmek amacıyla hepinizin eş olmak istediğinizden eminim ama ne yazık ki yalnızca küçük bir kısmınız bu şerefe nail olacak.”

Ekranında bir yatak odası beliriyor. Süssüz, vanilya beyazı duvarları var. Odadaki tek mobilya dört direkli yatak. Bir kız oturuyor yatakta. Diğer eşlerden daha genç, on yedisinde olduğunu tahmin ediyorum. Gevşek, kızıl-kahve saç dalgaları beline iniyor. Oldukça gergin, beyaz geceliğinin nakışlı uçlarını kıvrıp duruyor. Derken odanın kapısı açılıyor ve içeriye bir erkek giriyor. Adamın mahremiyetinin korunması için yüzü mozaikleniyor. Boyu çok uzun, kapıdan geçebilmek hafifçe eğiliyor. Çok zayıf. Lacivert, üç parçalı takımını bedenine bol geliyor. Kıza hiçbir şey söylemiyor, yatağın kenarına oturup üzerinden çıkardığı elbiseleri düzenli bir biçimde yatağın altına yığıyor. Kız yatak örtüsünü çekip uzanıyor. Görünen tek yeri fildişi rengindeki çarşafların üzerine dağılan kızıl saçları olana dek nevresimi üzerine çekiyor. Adam da kızın yanına uzanıyor.

“Eşin rolü basittir,” diyor ilk eş tatlılıkla. “Her zaman kocasının yönlendirmelerine uymalıdır. Her zaman istekli olmalısınız. Eşinizle ne kadar sık birlikte olursanız Bölge’nin gururlu destanına bir oğul katma olasılığınız da o kadar yüksek olur.”

Adamın alnı şimdi yastığa gömülü. Kız çenesini üstünde duran adamın omzuna dayamış, elleriyle altındaki çarşafı sıkı sıkı kavramış. Gözleri kapalı, dişlerini sıkıyor.

“İlk seferinde biraz acı duyabilirsiniz.” bakire mary ekranında gördüklerine kıs kıs gülen rosie’yle miranda’yı susturuyor. “Bu olası bir durumdur. Nötr bir tavır sürdürmek en iyisidir.”

Darwin beni öptüğünde karnıma yayılan sıcaklığı, onu içime, en derinime nasıl da çekmek istediğimi düşünüyorum. “Nötr bir tavır” sürdürdüğümünden kuşkuluyum. Hatalı mı davranmıştım? Bir eşten ziyade bir cariye gibi davrandığımı mı düşünmüştü?

Kamera sallanan sandalyede oturan sarışın e e dönüyor. Yanında bir de hologram takvim var. Her ay bir gün kırmızı yuvarlak içine alınmış.

“Gebe kalmak ve oğul vermek öncelikli göreviniz. Eğer e  olarak se ilmişseniz,” sesini al altıyor, “yeniden regl olaca ınızı unutmayın. D ng n z  özenle takip etmelisiniz. Kendinizi rahatsız hissetti inizde temizlenene dek başka bir odaya geçip inzivaya  ekilmelisiniz.” Tiksintiy-le burnunu kıvrıp sade, kısa kesilmiş saçını düzeltiyor. “Gelecekteki kocaları tarafından seçilecek şanslı havvalara kusursuzca hazırlanmalarını sağlayacak ileri eğitim verilecektir, böylelikle Baba’yı gururlandırabileceksiniz.”

cariyelerin kırmızı   geni kadının solgun yüzünde patlıyor ve farklı bir sarışın ekranda beliriyor. File  oraplı uzun bacaklarını  ne doğru savurup ağır ağır yürüyor. Kameraya bir öpücük yolluyor. Parlak, yeni tasarlanmış dudakları yüzünü  irkinle tirmiş. Derken kırmızı, saten bir korseyle sıkı tırdı ı büyük memeleri ve düz saçları olan bir başka kadın ortaya çıkıyor. Sıksa bedeninin üst kısmını kaplayan memeleri iki kel bakire kafası gibi duruyor.

“Selam hepinize!” G z kırıyor. “cariyeler için cinsellik eğitimine hoş geldiniz. Bu konuları bilmesi gereken tek grup!”

“İ ler acısı,” diyor megan. Arka sıradaki kızlar bağırıyor. Hafifçe masa üstüne vurdu unda ayna çözülüp MyFace’in her zamanki pembe grafiklerini gösteriyor.

“Aranızdan cariye olarak seçilecekler, asırlık bir gele-ne e katılıyorsunuz. cariyeler her zaman toplumun bir parçası olmuştur, önemli bir parçası. Siz sadece erkeklerin sizinle beraberken iyi vakit geçirmesinden mesuls n z. Oldukça kolay!”

Dijital kamera aynı odaya geri dönüyor fakat açısı farklı. Kızı bir tarafta görüyoruz, on dokuzunda veya yirmisinde olmalı. Aynı adamın önünde diz çökmüş. Kızın atkuyruğunu eline dolamış, kızın kafasını ileri geri itiyor.

“Göz teması kurmak çok önemlidir.” Kızın boş gözlerinin adamınkilere sabitlendiğinden emin olan dış ses bunu tavsiye ediyor.

“Her zaman arzu dolu olmalı.”

Adam kızın başını sertçe geriye çekiyor. Belinden sıkıca kavrayıp kızı yatağa fırlattığında kız başını geriye atıp inliyor.

“Ses çıkarın. Gerçekten zevk alıyormuşsunuz gibi davranın.”

Bu zırvalığı gece geç saatte TV’de de görmüştük. Aynı ölü gözler. Daha adamlar iki metre ötedeyken zevk çığlıkları atan, ağzı açık cariyeler. İlk pornoyu ne zaman izlediğimi anımsamıyorum. Şaşırdığımı, hatta korktuğumu sanıyorum ama birkaç porno daha izleyince hiçbir şey hissetmemeye başladım. Erkekler hep belirsizdir, yüzleri bulanıklaştırılır ama kadınlar apaçık ortadır. Ekrandaki adam kızın içinden çıkıp yüzünü hedef alıyor boşalmak için. Bu sırada christy ayağını huzursuzca sandalyenin ayağına vurup duruyor, geleceğini görür gibi olduğundan benzi atıyor. Boğazıma bir yumru yerleşiyor. Bu benim başıma gelmemeli.

christy sandalyesini geri çekince isabel’in ışıldayan sarı saçlarını görüyorum. İnce kollarıyla bacakları bol kesim kot pantolonundan ve mavi jarse bluzundan sarkmış. Kıyafetleri en az iki beden büyük. Memeleri göğüs kafesinin içinde kaybolmuş, çıkıntılı kemiklerin arasına gizlenmiş. Otuz beş kilodan fazla olamaz.

Ona baktığımı hissetmişçesine kasılıyor, yüzünü ve hatta sırlarını örtebilmek için saçını dağıtıyor.

Kadın korsesinin siyah, dantelli bağcıklarıyla oynayarak, "Bu kısa videoda ayrıntıya inip öğrenmeniz gereken tüm taktikleri sergilemek mümkün değil," diyor. "Tören'den sonra sizlere geniş çaplı bir eğitim verilecek."

Ekran titreşip aynaya dönüşüyor, bütün havvaların yansımasını gösteriyor. Beklemedeyiz.

bakire mary kızları sınıftan çıkarmaya başlamadan cübbesini düzelterip, "Bugünlük bu kadar yeter," diyor. cara, gisele ve daria'nın video hakkında konuştuğunu duyuyorum. İkizler eşler için geçerli olan mecburi etek boyu hakkında salak salak sorular soruyorlar. Kemiklerini sürükleyerek sınıfı terk eden son kişi isabel.

"Onu özölüyorsun."

megan aynanın karşısında durmuş, atkuyruğunu sol omzundan sarkıtıp daha yoğun göstermek için saçını ustalıkla kabartıyor.

"Kimi özölüyorum?" Bu soruyu yanıt verecek değerde görmüyor. "Özlemiyorum," diyorum aptal gibi hissedererek. İşte bu megan'ın tarzı. Tanıdığınız en bencil insan olduğunu düşünürken sezgileriyle sizi gafil avlar. "Artık onu özlemiyorum."

"Neden onun için kaygılanıyorsun?" diye sorarak ısrar ediyor.

Çünkü o benim en iyi arkadaşımdı. Çünkü rengini yitiren eski bir fotoğraf gibi gözlerimin önünde solup gidiyor. Sanki onu binlerce parçaya bölmüşler, bir yap-boz haline getirip sökülen parçalarını yeniden bir araya getirmişler. Fakat parçaları yanlış yerlere yerleştirmişler. Gerçek isabel'e dönüşmesi için kayıp parçayı bulmak istiyorum ancak ona dosdoğru baktığımda yarı saydam bir halde parladığını görüyorum. Ve kimse bunun farkında değil.

“Şişmanken onu önemsememiştin,” diyor megan.

Şişmanken, şişmanken, şişmanken, pisboğaz ve tiksindiriciyen sempatiyi hak etmemiştin. Şişko kızlar demodendir. Kimse şişman kızları sevmez.

Mesajlar zihnimde tekrar tekrar dönüyor.

megan ipekten açık yeşil bluzunun iki düğmesini çözüp soluk, ince bacaklarına inen kalem eteğini çekiştirirken, “Odaklanman gerek,” diyor. Yanıma oturmak için bana doğru yürürken geçebilmesi için doğruluyorum.

Bir sürü boş sandalye olmasına rağmen, “Paylaşabiliriz,” diyor. Bir elini belime dolayıp diğeriyle dengede durmak için sıradan destek alıyor. Parmak uçlarıyla sıradaki yansımamızın üstünden geçerken, “Senin gibi bir arkadaşı hak etmiyor,” diyor.

Hayır. Daha iyisini hak ediyor. Benden çok daha iyisini hak ediyordu.

“Unut onu. isabel’in yaptığı da bu. Senin için fazla iyi olduğunu düşünüyor. Herkesten çok daha iyi olduğunu sanıyor.” megan kelimeleri kokuşmuş bir yemekmiş gibi tükürüyor.

Hıncından kafam karışmış bir halde, “Ne?” diye soruyorum.

İşıldayan saçlarını savurarak, “Seni önemsemiyor. Belki de hiçbir zaman önemsemedi,” diyor. Ve bunu söyleyerek kalbimi paramparça ediyor.

İyi kızlar ağlamaz. İyi kızlar ağlamaz.

Dikkatle bana bakarak, “Unut gitsin,” diyor tekrar. Bir daha böyle hissetmeyeyim diye ilk kez boynumdaki madalyonu kırıp içindekileri yalayıp yutmak, içimdeki uyuşukluğun tozlarını süpürmek için tıka basa yemek istiyorum.

Başımı megan’ın omzuna yaslayınca tüm enerjim tü-

keniyor. "Ah, seni iyi kız," deyince lavanta kokusunu duyabilmek ümidiyle gözlerimi yumuyorum.

"Çok can acıtıcı görünüyordu, değil mi?" diye sessizce soruyorum.

"Neymiş o?"

"Dijital videodaki seks. Sence acıtır mı?"

"Nereden bileyim? Git bunu rosie'ye veya diğer orospulara sor."

Acımasız sözcüklerden ürkerim ama sanırım megan haklı. Henüz cariyeye değiller. Şu an için yanlış tercih yapan kızlar. Onlar "orospu." Ya yanlış tercih yaptıklarının farkında değillerse? Ya gittikleri yol bizim yolumuza çıkandan farklı yönergeler içeriyorsa?

"Ne önemi var ki freida? Hayır diyemeyeceğimize göre."

"Ama sen hayır dedin." Bu anlam karmaşasından bıktım. "Sen hayır dedin. Hayır demeyen kızların orospu olduğunu söyledin. Anlayamıyorum."

"Her şeyi böyle irdeleme, freida. Bu hiç çekici değil."

"İrdelemeye çalışmıyorum." Sesim titriyor. Söylemeye çalıştığım, kafamın karıştığı. Korkuyorum.

megan kalkıp yürümeye başlayınca, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Sınıfa." Kapı aralığında duruyor. "Burası sadece Okul, freida. Burayı bizi geleceğimize taşıyacak bir köprü olarak gör. Diğer tarafa geçmek için bunu kullanmamız gerekiyor."

megan çıkarken okulun pek de köprüye benzemediğini düşünüyorum. Köprü bir şekilde sağlam hissettirir. Burası, örümcek ağlarından yapılmış gergin bir ipin üzerinde dengede durmaya çalışıyormuşum gibi hissettiriyor daha çok.

Bölüm 20

Mayıs

Tören'e Sekiz Hafta Kala

Bu sabah uyandığımda ayları, yılları değil de günleri saydığımı fark ettim. Sadece sekiz hafta kaldı. Tören'e sadece sekiz hafta kaldı. Sadece sekiz hafta. Kelimeler zihnimde dans edip birbirine karışıyor. *Sekiz... Tören... Hafta... Sekiz... Kaldı... Hafta... Sadece... Sekiz... Tören... Sekiz hafta kaldı.*

Kahvaltı için sıraya girerken on iki yaşındaki natalie, "Heyecanlı mısın?" diye soruyor. Saçı geometrik bir biçimde kısa kesilmiş, yuvarlak kahverengi gözleri kalın bir kâkülle örtülmüş.

On iki yaşımdayken aynı soruyu sorma cesaretini gösterdiğimde son sınıf havvalarının bana söylediği gibi, "Elbette," diye yanıtlıyorum.

Acaba onlar da mı yalan söylüyordu?

megan VideoSohbet esnasında, "Peki, sen ve Darwin ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Seni en az on kez seçip götürdü."

Ekranın köşesine göz atıp, "Konuşuyoruz," diye cevap veriyorum. Kehribar taşlarıyla süslenmiş, tüy şeklindeki yeni küpemi göstermek için saçımın yarısını tel tokayla topluyorum. Darwin küpeleri kulaklarıma takarken, "Bunları almadan edemedim," demişti. "Bana kulaklarını hatırlattılar. Çok güzelsin, freida."

"Fakat her defasında seni çağırmaya devam ediyor." Hayretler içinde. Kavisli kaşları neredeyse başındaki çiçek desenli bandanaya kadar uzayacak.

"Sadece konuşuyoruz."

"Yetmiş dakika boyunca mı? Ne hakkında?"

Her şey. Ya da hiçbir şey. Sınıfa girer girmez gözleri beni arıyor ve bulduğunda rahatlayıp gülümsüyor. İşte o an çenemin gerildiğini hissediyorum. Başka nerede olabilirim ki? Ona bunu sormak istiyorum. Başka bir yerde olmamın imkânı var mı? Ders boyunca gözleri hep üzerimde. Diğer Vârisler dostane ama saygılı bir mesafedeler artık. Abraham'la bir daha kötü bir hadise yaşamadım. Mahatma görüşmemiz süresince eFon'una bakmaya cüret edemiyor. Bazılarını beni merakla izlerken yakaladım. Darwin'in bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ve sevgili havvalar bana daha önce hiç bu kadar iyi davranmamışlardı.

"Küpelerini beğendim!" Karşılaştırma Çalışmaları için yerlerimize geçerken liz ve jessie eş zamanlı bir biçimde cıyaklıyorlar. Yüzleri kullandıkları yeni bronzlaştırıcı pudra tabakasının altına gömülmüş. Öyle görünüyor ki bunun sebebi benim. Daha esmer görünme modasının sebebi benim. "Nereden aldın küpeleri?"

"Hediye." isabel'in duyması için sesimi yükseltiyorum. Hediyeler alan, sırları olan tek kız o değil.

Öğle yemeği saatinde yemek kırıntılarıyla dolu peçetesini buruşturup bardağının içine yerleştirirken freja, "Bu iş bitmiş," diyor. "Darwin seni seçmiş."

Ama seçmedi. Resmi olarak beyan etmedi. Sekiz hafta kaldı, işleri bozabileceğim yahut her şeyin yerle bir olabileceği sekiz hafta var.

Dışarıdan, her şeyin kararlaştırılmış gibi görüldüğü doğru gerçi. bakire ruth Darwin'e İlâhi Yetmiş için seçim yapmasını her söylediğinde nefesimi tutup fikrini değiştirebileceğinden korkuyorum. Bu kadar zaman geçmesine rağmen adım söylendiğinde hâlâ heyecanlanıyorum. Kapının sürgüsü ardımızdan çekilmeden önce kısa bir an tereddüde düşüyoruz, daracık odanın içinde ağır bir enerji bizi birbirimizden ayırıyor. Hatırladığımız gibi mi olacak? Yoksa her şeyi biz mi kurduk kafamızda? Sonra birleşip aç kurtlar gibi öpüşünce karnıma bir sıcaklık boşalıyor, vücudumdaki her hücreye nüfuz ediyor. Aramızdaki bu şeyin yoğunluğundan çekinerek birden ayrılıyoruz. Sessizliği bozan hep o oluyor. Sorn yağmuruna tutarak beni iyice tanımaya kararlı.

Ayna duvardan kayarak oturup beni de yanına çektiğinde, "Okul'da büyümek nasıl bir şey?" diye soruyor.

Uzun eteğimin yırtmacını düzelterek, "İyi," diyorum belli belirsiz. "Dört yaşında başlıyoruz."

"Daha önce neredeydin?"

"Yuva'da. O dönemi pek hatırlamıyorum." Hayal meyal görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Görüntüleri zihnimden defedip, "Peki ya sen?" diye soruyorum. "Bir Yargıç'ın oğlu olarak büyümek eğlenceli olsa gerek!"

Gözlerinin çevresindeki izlere bakarken, "Bilemiyorum," diyor. Gözündeki morluk soluk bir sarıya dönüşmüş.

"Hadi canım." Yaklaşıp koltuk altına iyice sokuluyorum, sweatshirtünün yıpranmış kumaşı yanağıma yumuşacık değiyor. Durup başımdan öpüyor.

"İyiymiş."

"Bu kadar mı?" İrdeliyorum. Girmek üzere olduğum yeni dünyayı öğrenmeye çok hevesliyim.

"Avrupa Bölgesi çok küçüktür, herkes herkesi tanır. Her zaman kendimi çok göz önünde hissettim. Babamın kimliğinden dolayı hep en iyisi olmaya çalıştım."

"Bunu senden ailen mi istedi?"

"Annem hep kendim olmamı öğütler. Ona göre olduğum kişi yeterince iyidir zaten. İnsanların hakkımda ne diyeceğini düşünerek kaygılanmamamı söyler." Bunları hafif alaycı bir ses tonuyla söylüyor. Anlattıkları bir fıkradan ibaretmiş gibi. Gülmem gerekiyor mu acaba diye düşünüyorum. Kendin olabildiğin, olduğun kişinin yeterince iyi olduğu bir dünya nasıl olurdu hayal etmeye çalışıyorum.

"Annem çok güzeldir," diye devam ediyor. "Şimdi bile. Çok da iyi bir insandır. Eminim ki onu seveceksin."

Gelecek zaman kipi kullandığı ve kesin bir vaatte bulunduğu an sıırtmamı engelleyebilmek için yanağımın iç kısmını ısıırıyorum.

"Ama babam..." Durup doğru kelimeleri arıyor. "Benimle gurur duymasını istiyorum. Tek istediğim bu." Sessiz kalıyorum çünkü yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Burnunun kemerini sıkarak, "Annem her zaman babamın benim için en iyisini istediğini söyler," diyor. "Tamamen benim suçum."

"Neymiş senin suçun?" diye soruyorum yumuşak bir tavırla.

Dizlerini göğsüne kadar çekerken, “Yok bir şey,” diyor. Elimi başının ardına koyduğumda derin derin soluyor. Fikrini değiştirmek için kendine fırsat tanımadan kelimeleri bir araya getirip çarçabuk, “Bana her zaman dikkatli olmamı, insanlarla samimi olmamamı söyler,” diyor. “Bilirsin, insanların kimliğimden, yani babamın kimliğinden dolayı benimle arkadaşlık edip etmediğinden emin olmam gerek.” Gözlerimiz karşı duvarda buluşuyor. “Burada daha da dikkatli olmamı söyledi.”

“Anlıyorum. Buradaki çoğu kız çok azimli.” Onlardan farklı olduğumu gösterebilmek için sesimi bilerek umursamaz bir tonda tutuyorum. (*Uysalım. Her daim neşeliyim.*) Ve nihayet Darwin biraz olsun rahatlıyor.

“Bir keresinde, havvalar Yargıç’ın oğlu olduğumu öğrendikleri zaman kolay bir hedefe dönüşeceğimi söylemişti.”

Arsızca, “Bence, aranızdaki en yakışıklı erkek olmanın bu durumla daha çok ilgisi var,” dediğimde başını geriye atıp kahkahalara boğuluyor.

Bedeninin üzerinde sinsice ilerleyip boynundan öpüyor, hazdan inlemesini bekliyorum. Bana olan ilgisini kaybetmesini bekleyip duruyorum ama bu gerçekleşmiyor. Her seferinde, tekrar tekrar beni seçiyor.

“İyi bir dinleyicisin,” diyor bana bir başka gün. Kucağına oturup bacaklarımı beline doluyorum, ayakkabılarımın topukları odanın kapısını tekmeliyor.

Saçını okşarken, “Pratiğim var,” diyorum. “Kız kardeşlerim konuşmaya bayılır.”

“Kız kardeşlerin mi?”

“Diğer havvalar.” Eğilip öpüyorum. Kesilinceye kadar nefesini içime çekiyorum.

“Hep bir erkek kardeşim olmasını istedim.”

“Neden? Tek çocuk olmak kulağa hoş geliyor.” Bölünmemiş ilginin güzelliğine imreniyorum. “Bu durum seni özel kılar.”

“Sen de özelsin.” Saçımı geri çekip gözlerime bakıyor. Endişelerimi gizlemek için onu tekrar öpüyorum. Acaba bunun gerçek olmadığını ne zaman anlayacak? Özel olmaktan ne kadar uzak olduğumu ne vakit fark edecek?

Soluklanmak için doğrulduğumuzda, “Bir erkek kardeşim olsaydı hiç değilse benimle konuşacak biri olurdu,” diyor. “Beni anlayan biri. Aile durumum hakkında dedikodu yapmayacağına güvendiğim biri. Babam için ketumluk çok önemlidir, bana her zaman kirli çamaşırlarımızı ortalığa dökmemem gerektiğini söyler. Arkadaş edinmeye çalıştığında bu insanı biraz zorluyor.”

Belki bu şekilde daha iyi olursun, diye düşünüyorum. Belki çok daha az incinirsin.

“Ama bir erkek kardeşim olsaydı...”

“Neden olmadı?” Düşünmeden konuşup sonra hemen özür diliyorum. “Kabalığımı bağışla lütfen.”

“Hayır, sorun değil.” Gülüyor. “Bilmiyorum. Babamın annemden önce iki eşi daha olmuş. İlki kısırmış, doğurganlık belgesini nasıl aldığını araştırmak zorunda kalmışlar. Doğal olarak ölü sunağına, yakılmaya gönderilmiş. İkinci eşiyle birlikteliği biraz daha uzun sürmüştü. Doğumdan hemen sonra ölmüş.” Düşünceli bir ifadeyle duraksıyor. “Oğlunun adı Benjamin’miş. Doğduktan iki gün sonra o da ölmüş.”

“Ona ne oldu?”

“Bilmiyorum. Kötü genlerdendir belki. Ya da annesinin ihmalkârlığından? Sebebini bilemezlerdi, bu yüzden test yapılması için kadını Yeraltı’na göndermişler. Sonra babam annemi seçmiş. Hep bir sürü oğullarının olmasını

arzulamışlar ama benden sonra bir daha gebe kalmamış ve babam da yeni bir eş arayışına girip rahatını kaçırmak istememiş." Başımı sallıyorum. Acaba annesinin Son Kullanım Tarihi'ne ne kadar kaldı? "Tek oğul olmanın getirdiği sorumluluklarla yaşamak zorundayım." Beni iyice kendine çekerek başını sallıyor. "Sana bunları anlattığıma inanamıyorum. Daha önce kimseye anlatmadım."

Daha sık hediye getirmeye başlıyor. Ortasında fasetli bir kehribar taşı olan kalın bir toka küpelerin ardından geliyor. Ve daha önceden ismini hiç duymadığım, Amerikalı bir indie müzik grubunun albümü.

"Müziklerini seviyorum. Özellikle de ilk yıllarında çıkardıklarını," diyerek yalan söylediğimde heyecandan gözleri parılıyor. Özel odaya geçip bir kulaklığı paylaşarak kulak zarımı patlatmayı niyetlenen "gelmiş geçmiş en iyi şarkıları"nı dinliyoruz. Sesle uyumlu bir biçimde başını sallarken kapüşonlu sweatshirtünün önüne elleyle vurarak ritim tutuyor.

Cebini çekiştirerek dalgın bir halde, "Kanguru gibi," diyorum.

"Kanguru mu?" diye sorup hemen müziği kesiyor. "Nereden duydun kanguruları?"

"Ben... Şey... Doğa Kanalı'nı izliyorum." Gönülsüz bir ifadeyle kabulleniyorum. "Hayvanları çok severim."

Güvende tuttuğum bilgilerimden büyük bir parça koparmak için, "Doğa Kanalı mı?" diye tekrar ediyor. "Hadi anlat. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Sorularıyla direncimi kırıyor. isabel'i sorduğunda onun için kaygılandığımı söylüyorum. Bu hoşuna gidiyor. Bu tavrım gözünde iyi bir insan olduğumu kanıtıyor. isabel'in benden hiçbir yardım beklemediğini anlatmıyorum. İçimde bir şeyler çürümeye başladığı ve ancak

yaklaşırsa kokusunu duyabileceği bir şeyi gizlediğim için korktuğumu da anlatmıyorum. isabel'in kalbimi paramparça ettiğini de.

"Neden kendini bu kadar soyutluyor? Bu kadar ilgili olman büyük incelik."

"Yıllardır arkadaşız. Onu düşünmeyi birdenbire bırakmam."

Hâlbuki bunu öyle istiyorum ki.

Sohbeti ona yönlendiriyorum. Bana sevdiği müzikleri, izlediği filmleri, okuduğu romanları anlatıyor. Çocukken bakmaktan çok hoşlandığım, el konulan resimli kitaplardan bahsettiğimde kısa hikâyelerden oluşan bir derlemeyi gizlice içeri sokuyor. Kitabı tutup kâğıdın inceliğini parmak uçlarımla hissediyor, sayfalardaki harfleri inceliyorum. Yüksek sesle okumaya başlıyor. Sesi, hiçbir anlamı olmayan çiziktirmeleri kelimelere, cümlelere, öykülere çeviren bir sihir gibi.

"Keşke ben de okuyabilseydim."

"Ne zaman istersen sana okurum." Kitabı yan tarafa fırlatıp kulağımdan yanağıma doğru iz sürerek ağzımı açmama fırsat tanımadan kaybolana ve onun nerede başladığı, benim nerede sonladığımı anlamayana kadar aklımdaki her şeyi siliyor. Beni öptüğünde tenini açıp içine yerleşmek, böylelikle her daim bir arada olabilelim, hiç kimse, hatta Baba bile bizi ayıramasın diye onun bir parçası olmak istiyorum. Öpüşmeyi bıraktığımızda keskin bıçaklarıyla tüm düşünceler zihnime hücum ediyor. Elini karnımda gezdiriyor. Acı veren birkaç daire çizdikten sonra dar kot pantolonumun üzerinden oynamaya başlana dek eli iyice aşağıya kayıyor.

Devam etmesi için beni ikna edeceğini umarak, "Yapmam," diyorum.

"Emin misin?" Sesi kudretli. Bedeni bedenimin üzerinde, beni sertçe cam zemine itiyor.

Tabii ki emin değilim.

"Affedersin, Darwin."

Bana karşı hissettiklerini değiştirmeyeceğinden emin olsaydım devam ederdim. Beni seçeceğinden ve beni bir Yargıç eşi yapacağından emin olsaydım kesinlikle devam ederdim.

"Affedersin," diyorum tekrar. Riske atamam.

Geri çekilip derin derin soluyor.

Gözlerimi onunkilerden kaçırarak, "Daha önce yaptın mı?" diye soruyorum.

"Elbette."

"Kaç yaşındaydın? Nasıldı?"

"Ne nasıldı? İlk sefer mi?"

Yanıma oturup bacaklarını benimkilere paralel biçimde uzatıyor.

"On iki yaşındaydım. Babam doğum günümde bir saatliğine bir cariye ayarlamıştı."

On ikinci tasarım yılımızı nasıl kutladığımızı anımsıyorum. Canımızın istediği her şeyi yememize, suratımızı çikolata, şeker ve dondurmaya gömmemize izin verilmişti. Işıklar söndürüldüğünde hepimiz şeker komasına girmiş, şişkin karınlarımızı ovuşturarak sabah dört buçuğa kadar uyanık kalıp üç saat boyunca günahlarımızın bağışlanması için spor salonunda vakit geçirmiştik. *Şişko kızlar demodedir. Hiç kimse şişkoları sevmez.*

"Annem çok küçük olduğumu söylemiş fakat babam ısrar etmişti. Sonra beni bira içmeye götürmüştü. Başım dönmeye başlayınca biranın yarısını gizlice masanın yanındaki plastik kaktüse boşaltıvermiştim." Anlattıkça sesi daha da canlanıyor. "Ertesi sabah bira ve kadın

konusunu halledebildiğim için doğru yolda olduğumu söylemişti."

"Peki nasıldı?"

Babasının onayının anısına mutlu mesut kendini kaptırmış bir halde, "Ne nasıldı?" diye soruyor.

"Seks," deyip kendimi kontrol etmeye ve ani çıkışımdan tiksинmemesi için gülümsemeye çalışıyorum.

"Ah, evet. İyiydi. Zevk almış gibi görünüyordu en azından. Kıskanç mısın?" deyip keyiften böbürlenirken gergin bir ifadeyle gülümsüyorum. "Umursamayacağımı düşünmüştüm."

Sesimi yumuşatarak, "Kıskanç değilimdir," diyorum. "Bütün erkekler cariyelere gider. Bu mühim bir şey değil."

"Elbette değil," derken gülümsemesi soluyor. "Kıskanç bir tip değilsin."

Beni hafifçe itip dikkatle yüzüme bakıyor. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı, sanki arzuladığı tek şey bendim.

"Yine ona bakıyorsun!" cara beni dürtükleyince kaşığım sallanıyor ve salatalık çorbamı gri, ipekten tişörtüme döküyorum.

Kızların şaşkın yüzlerine aldırmadan, "Dikkatli ol," diye bağıryorum. Uyuyamamaları onlar da gergin olurlardı. SağlamUyku ilaçlarımdan vazgeçmeye çalışıyorum. İyileşme sürecim yakında sona ereceğinden bakire ruth bana fazladan takviye vermeyi reddediyor, ayrıca bakire anne'e geceleri normal doz istemediğimi söyledim. Darwin ilaç kullanan insanlardan nefret ediyor.

"Bağırmana gerek yok," diyor ve çantasını kurcalayıp

çıkardığı ıslak mendili kucağıma fırlatıyor. Hafifçe ovuşturarak temizlemeye çalışırken lekenin göğsüme kadar ilerlediğini fark edince homurdanıyorum. "Bilerek yapmadım." Üzülmüş görünüyor. Saçını omzuna atıp eliyle çekiştirince sarı saçları masaya dökülüyor.

Diğerleri kulak misafiri olmasın diye sessizce, "isabel için endişeleniyorum," diyorum.

"Bu apaçık ortada," diyor. Tabii ki megan bizi dinliyor. "Ona bakmadan duramıyorsun."

"Onun için kaygılanıyorum."

"Kocaman kız oldu..."

"Artık o kocaman bir kız değil!" jessie liz'e bakıp kırdıyor.

megan saçını düzeltip gevşek bir topuz yaparken, "...başının çaresine bakabilir," diyerek cümlesini tamamlıyor. Bugün gayet hoş görünüyor. Sarı, boyundan bağlamalı, cüretkâr bir biçimde kısa olan elbisesi beline oturmuş ve etek kısmı belinden aşağı zarifçe dökülüyor.

"Bilmiyorum."

"freida, bu konuyu konuşmuştuk." megan hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayınca soğan büyüklüğündeki safir küpeleri boynuna çarpıyor. "isabel kimin umurunda?"

Yine yalnız başına oturup yanları yırtmaçlı, gri bir elbise giymiş ve kaburga kemikleri timsahın dişleri gibi tene germiş olan isabel'i seyre dalıyoruz hep birlikte. Son zamanlarda kıyafetlerine hiç özen göstermiyor. Sanki dış görünüş olarak, yeni geliştirdiği iskeletini kullanarak ürkek bedenine dikkat çekmek istiyormuş gibi. Fakat yine de o isabel. Ağız dolusu gülen kız o hâlâ. Dünyamız çok lezzetliymiş gibi ağzını açıp hepsini bir lokmada yutmak isteyen kız.

"Nereye gidiyorsun?" diye tıslıyor megan. Eğer bir Yargıç'ın eşi olursam bir daha bana tıslayamaz.

"isabel'e."

Beni önemsemeyip salatalık çorbasıyla oynamayı sürdürüyor, kâsedan bir kaşık çorba alıp geri döküyor.

"Senin için kaygılanıyorum." Yanına siniyorum. "Artık bir şeyler yemen gerek."

Arkadaki uğultu yavaş yavaş sönüyor. Bize bakmak için kızların sandalyelerini döndürdüklerini duyabiliyorum.

Çorba kâsesinden gözünü ayırmadan, "Git, freida," diye fısıldıyor. İsmimle hitap ettiğini duymak gözlerimi yaşırtıyor. "Böylesi daha iyi."

"Ne diyorsun sen?" Sanki çok daha yüksek bir sesle konuşuyormuşum gibi sesim dingin salonda yankılanıyor. "Ne açıdan daha iyi?"

"Sesini alçalt, #630."

Ayağa kalktığımda kurtlarinkini andıran gri gözlerle karşılaşınca, "Affedersiniz ama öylece durup arkadaşımın açlıktan ölmesini izlemek istemiyorum," diyorum. Bu konuşmanın onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranan isabel'i işaret ediyorum. "Eriyor. Yemek saatlerinde sadece 0 kilokalorilik yiyeceklerden alıp çoğunu yemeden çöpe döküyor ve onu durdurmak için kimse bir şey yapmıyor." Öfke içimi doldurunca yatışmak için SağlamUyku haplarımdan birkaç kırıntı arayışına giriyorum. Ona ihtiyacım yok. *Ona ihtiyacım yok. Darwin ilaç kullanan kızları sevmiyor.*

"Kaç kilo olduğunu biliyor musunuz?" diyerek saldırıyorum. Bir şimşek içimden çakıp geçiyor. "Lanet olası hedef kiloya yakın olduğunu bile sanmıyorum."

Ettiğim lanet havada maytap gibi patlayınca özür diliyorum. "Ağzımdan kaçtı. Özür dilerim."

isabel'in heba olmuş vücuduna bakıp gülümseyişini bastırmaya çalışırken, "İlginç," diyor. "Belki de haklısın, #630. Fakat küçük beynini bunun için yorma. Biz isabel'e bakacağız." O anda isabel'in yüzü kontrolsüz bir ateşte alev alan çikolata kabı gibi buruşuyor.

"Her ne kadar bize yardımcı olmaya çalışmanı takdir etsem de," kavgaya hazırlanıyormuşçasına cübbesinin kollarını sıyırarak, "yemek saatindeki huzuru kaçırmama müsaade edemem," diyor.

isabel'in beni savunmasını bekliyorum ama o kıımldamıyor bile. Avuç içlerindeki çizgileri bir hazine haritasıymış gibi okumaya çalışıyor.

"#630, seninle ne yapacağım ben? Bu sene kırdığın ikinci ePad."

"Özür dilerim, bakire ruth."

"Özür dilemek yetmez. Özürler bilgisayarların yeniden alınmasını sağlamıyor, öyle değil mi? Ne kadar işe yaramaz bir kız olduğuna neden sürekli şaşırdığımı bir türlü anlamıyorum."

"Onun hatası değil," diyerek araya girmişti isabel. "Ben kırdım. Benim hatamdı. freida sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu."

Masanın altından bacağıma vurup sessiz kalmamı sağlamıştı.

Sonunda dudakları öfkeden gerilmiş bir biçimde, "Aferin, isabel," demişti bakire ruth. "Kendi ePad'ini #630'a verebilirsin."

O akşam isabel'in daha ince, daha hafif, pembe kapaklı bir bilgisayarı olmuştu. "Bir hediye," demişti.

Ben de istemiştim. Ben de hediye almak istemiştim.

İşte o an minnettarlığım yerle bir oldu. İyilikbilirliğim kıskançlıktan yok oldu.

“Özür dilediğin için teşekkürler,” diyor bakire ruth. “Ama bu küstah gösterinden ötürü seni cezalandıracağım. Ne olabilir? Ne olabilir?” Parmak uçlarını dudaklarına hafifçe vuruyor. “Ah, evet. Buldum! Bir sonraki İlâhi Yetmiş seansına katılma hakkın olmayacak.”

“Ama...” Kekeliyorum. Duyduklarıma inanamıyorum. Panik göğsümü yakıyor. “Bu adil değil.”

Arkasını dönüp giderken çığlık atmak, isabel’in yenmemiş yiyeceklerle dolu tepsisini alıp suratına fırlatmak istiyorum. Bir kova dolusu Kabul Edilemez Duygu’yu boca edip boya gibi yüzüne sıçradığını seyretmek istiyorum.

Güzel kızlar öfkelenmez.

İçinin tekrar dolmasını her şeyden çok dileyerek boynumdaki madalyonu sımsıkı tutuyorum.

bakire ruth Vârislere, “Ufak bir kazadan ötürü üzülerek söylüyorum ki #630 bugünkü seçimde yer almayacak,” diyor.

Albert, “Bu hiç uygun bir tutum olmadı, ruth,” dediğinde “bakire” sıfatını söyleme gereği duymadan dudaklarını hafifçe büzüyor. “Kimi seçmek istersek onu seçeriz, bu durum yalnızca bizi ilgilendirir.”

bakire ruth katı. “Hâlâ okulda olduklarına göre havvalara ceza verme yetkisi bana ait.”

Heyecan dolu bir bekleyiş odaya hâkim oluyor, herkes yerime geçecek şanslı kızın kim olacağını merak ediyor. Darwin’in birini seçtiğini, özel odaya başka bir havvayla birlikte girdiğini görmek istemiyorum.

Bunların tek sorumlusu isabel. Varlığım ile ilgilenmeyen biri yüzünden Darwin’le geçireceğim kıymetli zama-

nı kaybettim. Herkes benim aptal olduğumu düşünüyor. Evet, çok aptalım.

bakire ruth sınıfın içinde sessizce yürüyüp muhtemelen acınası halimi yakından görebilmek için arkamda durarak, "Bay Darwin, bugün kimi istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Ben..." Sesi özenli. Salondaki tüm havvalar nefesini tutmuş onu dinliyor. "Ben agyness'i seçiyorum."

agyness kımıldamıyor bile. Kulaklıklarını takmış, masanın üstünde dönen Doğa Kanalı'nı izliyor. megan ayakkabısının topuğuyla sertçe bacağına vurduğunda agyness acı bir çığlık atıyor.

"Ne var?" megan öfkeyle Darwin'i işaret ederken sersem sersem etrafına bakınıyor. Biliyorum ki agyness'i bana bir mesaj vermek için seçti. agyness sınıfta tehdit unsuru olarak görmeyeceğim tek havva. Öğle yemeğinden bu yana ilk kez nefes aldığımı hissedince omuzlarımdaki gerilim çözülüyor.

"Darwin'in derdi ne?"

"Anladım! Tuhaf yaratıklara ilgisi var!" gisele bir an duraksayıp, "Elbette sen hariç, freida," diyor.

Sahte gülümseyişi mide bulandırıcı. Beslenme Merkezi'ndeki olağan masamıza geçiyoruz ama hiç kimse büfelere bakmıyor.

"Ah, işte geliyor," diye mırıldanıyor megan.

agyness, bakire anne'in masasına sersem sersem ilerliyor. Elindeki tepsiyi dengeleyip günlük ilaç şişesini alarak uzun, koyu mavi elbisesiyle yeri süpürüyor.

"agy!" megan bileğindeki ince, sahte altın bileziklerini şingırdatarak el sallıyor.

agyness sahnedeymiş gibi, "İyi günler, sevgili havva arkadaşlarım," diye seslenince diğer kızlar gözlerini kapatıyorlar.

"Elbiseni beğendim. Bu renk sana çok yakışmış."

Ne giydiğini anımsamak için agyness elbisesine bakıyor.

"Ah, evet." Kadifemsi teni heyecandan pembeleşiyor. "Geçen gün tavus kuşlarıyla ilgili bir program izledim, sonra da aynı desen ve renkte bir elbise istedim."

liz ve jessie tavus kuşunun ne olduğunu sormaya hazırlanırken megan, "Hadi, anlat bize. İlahi Yetmiş'te neler oldu?" diye soruyor.

agyness göz kırpıp, "Siz de oradaydınız," diye yanıt veriyor.

"Odanın içinde değildim, öyle değil mi? Ne yaptınız Darwin'le?"

"İlk hafta, görev boyunca yaşananları anlatmanın adil olmayacağını söylemiştin," dediğinde gülmemek için dudaklarımı ısııyorum.

"agyness, bize olanları anlat."

"Hiçbir şey." Tepsisinin gittikçe ağırlaştığını belirten bir ifadeyle, "Sadece konuştuk," diyor.

"Konuşmak mı?"

"Evet."

megan, agyness'e sırtını dönerek, "Bu oğlan ne anlatıp duruyor?" diye söyleniyor. "Seninle işimiz bitti. Artık gidebilirsin."

agyness süzülürken megan iç çekip, "Çok can sıkıcı bir kız," diyor. "Sanırım Darwin konuşmaktan çok hoşlanıyor, öyle değil mi?"

daria gözlerinin önüne düşen perçemi eliyle çekerek, "Evet. O ne öyle ya?" diye soruyor.

İlk kez yanımızda oturmasına izin verdiğimiz liu, "Ya eşcinselse?" diye feryat ediyor.

megan, "Olamaz. O Yargıç'ın oğlu," diye hırlayınca liu masada tekrar oturma olasılığını kaybedeceğini düşünüp panikleyerek korkudan titriyor. "Ve liu," diye usulca ekliyor megan. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki doğum öncesi testler mecbur tutulduğundan bu yana hiçbir eşcinsel dünyaya gelmedi. Sapkın genleri tespit edebilecek nitelikte olan genetik mühendislerinin yeteneklerini mi sorguluyorsun?"

"Hayır, elbette hayır," diye fısıldıyor liu. "Ben... Ben sadece espri yapmıştım. Tabii ki Darwin'in eşcinsel olduğunu düşünmüyorum."

"Kesinlikle değil," diye patlıyorum. Salonda boğuk kahkaha sesleri hâkim. cara'nın ağzından yemek parçası fırlayıp masanın üstüne konunca kahkahalar şiddetleniyor. Ve sorular havada uçuşmaya başlıyor.

cara ellerini kalbine bastırarak, "Ona âşık mısın?" diye soruyor.

"Hayır." megan alçak sesle konuşuyor ama ses tonunda kahkahaları aniden kesen bir şey var. "Olmaz. Evlenmeden önce olmaz, değil mi?"

"Ona âşık değilim." Kelimeleri duyduğum anda karıncalanmaya başlayan göğsümün beni ele vereceğinden korkarak dudak büküp, "Tabii ki değilim," diyorum.

Bölüm 21

“Teşekkürler.” Kendimi Darwin’den ayırmaya çalışıyorum. Bugünkü İlahi Yetmiş seansına beni seçtiği için teşekkür etmek istemiştim ama kapılar kapanıp sürgü çekildiğinde saçımı sıkıca kavrayıp dudaklarını benimkilere kenetleyince nerede olduğumu bile unuttum. Hep her şeyi unutmama neden oluyor.

“Ne için?”

“agyness’i seçtiğin için.” Bu konudaki varsayımımın yanlış çıkacağından korkuyorum. “Son İlahi Yetmiş seansında.”

“Ah, geleceğin bakiresi agyness! bakire magdalena’dan sonra bir ilk.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Dikkatliyimdir, freida.” Afacan bir tavırla göz kırpmıyor. Çok şirin. Tekrar öpüşüyoruz ve bütün düşüncülerim eriyip gidiyor.

Beni göğsüne doğru çekip bacaklarını benimkilere dolayıp, “agyness iyi bir kız,” diyor. “Görüşmemiz oldukça ilginçti. Çok zeki. Bir erkekle konuşuyormuşum gibi hissettim.”

"Dışarıda bundan bahsetme," diyorum ciddiyetle. "Eğer bakire ruth söylediklerini duyarsa agyness'in başı belaya girer."

"Onun eşcinsel olduğunu düşünmeleri pek mümkün değil. Bu sorunu yıllar önce çözmüşlerdi."

Donup kalıyorum ama o pek de önemsemiyormuş gibi davranıyor. Dudakları tenimde beliren damarların izini sürüyor.

Onu üstümden iterek, "Nasıl yani?" diye soruyorum. "O bir kız. Dişi eşcinsel diye bir şey yok."

"Yok sanırım," diyor çabucak. "Unut gitsin."

Beni tekrar öpmeye başlıyor ama ben yoğunlaşamıyorum. Söylediklerini, bunun ne anlama geldiğini zihnimde evirip çeviriyorum. isabel'le birlikte yatağında uzanışımıza, saatler süren sohbetlerimiz esnasında parmaklarımızın birbirine kenetlenişine ait görüntüler aklıma geliyor. isabel'le birlikteyken hissettiklerimi başka kimseyle yaşamadım, Darwin'le bile. On altı yıllık yaşamımın en iyi döneminde benim diğer yarımdaydı. Bu da ne demek? Bende doğal olmayan bir şeyler mi var? isabel bunu hissetmiş olabilir mi? Bu yüzden mi benden kaçıyor?

Onu tekrar iterek, "Hayır," diyorum. Bunu bilmem gerek. "Bekle. Ne demek istedin. Söyle!"

"Hadi, freida," diye yalvarıyor. "Bunu unutabilir miyiz?"

"Unutamam." Karşısına geçip oturana dek sürünerek geri çekiliyorum. Sırtlarımız soğuk, aynalı duvara dayalı. Dönüp ona bakıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Önce tereddüt ediyor. "Elbette güveniyorum." Fakat kararsızlık yüzünde yer etmiş. "Ama ben sadece..."

"Lütfen anlat," diye sözünü kesiyorum. Bunu öğrenmem gerek. "Lütfen, lütfen!"

Gönülsüz bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. "Bir başkasına anlatmayacağına dair bana söz verir misin?"

"Söz veriyorum." Eğilip kulağına fısıldıyorum. Dilimi hafifçe kulağında gezdirdiğimde biraz ürperiyor. Neyi sevdiğini biliyorum.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye homurdanıyor. Başını sallayıp eFon'unu almak için cebine uzanıyor. Doğru düzgün görebilmem için ekranı bana doğru çeviriyor. Ekranda büyük, dikdörtgen bir salon, gri betondan bir bölme, her iki yanında düzinelerce, devasa büyüklükte ahşap kapılar ve her kapının üzerinde de levhalar var.

"Ne yazıyor o levhalarda?"

"Odaların isimleri."

"Ne diyor peki?"

"Odaların ne için olduğunu."

"Ne mesela?" Harflerle kelimelere bakıp anlamayı umarak ısrar ediyorum.

Derin bir nefes alıyor. Hızlı hızlı konuşarak, "Şu kapı Tabu, buradaki İsteksiz, diğeri Rızasız. Şu gördüğün Arka Kapı. Buysa Grup. Bunlardan bir yığın var," diyor.

Anlamamış olmama rağmen, "Anladım," diyorum. Klavyeyle oynayınca kamera salonun ilerisini göstermeye başlıyor, her yerde bir sürü kapı var. Hareket duruyor. Kapıya dayanmış, kırmızı ojeli tırnaklar beliriyor.

"Kimin eli bu?" diye soruyorum.

"Benim."

"Eminim öyledir. Bunlar ojeli tırnaklar. Bu el bir kıza ait."

"Şey, tabii ki benim elim değil. Bu benim avatarımın eli. Avatar bu oyunda seçmiş olduğum karakter. Onu ben kontrol ediyorum." Kafamı karıştırırsa da açıklamaya çalışıyor. "Bu kadın benim görsel alter egom. Anlatabildim mi?"

İyice şaşırarak, "Ama bu gerçek bir el, bir grafik değil," diyorum.

"Evet, oyunun adı GÜDÜMLÜ cariyeler. Bak, sana göstereyim."

Birkaç tuşa basınca kamera geri gidiyor. Tüm salonu rahatça görebileyim diye farklı bir açıdan yaklaşıyor. Aynı manikürlü el kapı kolunu tutuyor. İnce uyluklarının hemen altında biten, dar, kırmızı bir elbise giymiş olan genç bir cariyeye ait bu el. Koyu renk saçları atkuyruğu yapılmış, başının çevresine sarılmış dokunaç gibi görünen teller var.

"Bu teller ne işe yarıyor?"

"cariyeyi eFon'uma bağlıyor. Alıcılarla birleştğinde tüm hareketleri benim tarafımdan kontrol ediliyor."

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. Teni bronz ve pürüzsüz, benim kadar esmer. Saçı aynı parlak kahverengi, boş boş bakan gözleri elâya çalışıyor. Aramızdaki benzerlik inanılmaz.

"Güzel, değil mi?"

İffetime karşı bir sinama olabileceği düşüncesiyle onaylamaya çekiniyorum.

cariye kapıyı itip açıyor. Odadaki bütün duvarlar siyah, suni deri kaplı. Duvarlardan balerin çubuğuna benzeyen çelik bir direk geçiyor. Yüzlerce donanım bu direktan sarkıyor: kırbaçlar, seks kürekleri, kelepçeler, zincirler. İçeride kırmızı, lateks streç elbiseleriyle iki cariyeye daha var. Kapı açılınca dönüp bakıyorlar. Darwin'in cariyesini gördüklerinde önce boş boş bakışıyor, sonra aralarına katılacak olan kıza mimik işaretleri yapmaya başlıyorlar. Kızlardan biri demir bir çubuğu sallayarak şehvetle kalçalarını kıvırıyor.

Darwin, "Yanlış oda," diye mırıldanıp cariyesinin

oradan çıkmasını sağlıyor, kız odadan çıkıp kapıyı kapatıyor. Darwin başka bir kapıya yönlendirene dek kız öylece duruyor.

“Burası lezbiyen odası,” diyor. Avatar adımlarını hızlandırıp bu odaya girdikten sonra en yakındaki dev gibi bir afro cariyenin yanında soluğu alıyor. Yakınlaşıyorlar. Ağızları birbirine değiyor, dilleri de. *Öpüşüyorlar. Burada öpüşen iki kız var.* Ekran kararıyor. Darwin belli belirsiz küfrediyor. “Şarjım bitmiş olmalı.” Telefonu tekrar cebine koyuyor. Konuşamayacak kadar şaşkın haldeyim. Rahatsız olmuş bir tavırla alnına düşen bukleleri çekiyor. “Bazı erkekler bu tip şeylere düşkündür.”

Sen de düşkün müsün? Bunu bana gösterme sebebin bu mu?

“Neden bunlar bize anlatılmadı? cariyeye olduğumuzda yapmamız gereken şeylerse derslerimizde bunları neden görmedik? Bunları neden daha önce hiç duymadım?”

“Bırak bunları, freida!” diyerek patlıyor. Ses tonundaki kabalıktan ikimiz de ürküyoruz. Benimle hiç böyle konuşmamıştı. “Affedersin.” Elini elime uzatınca teninin dokunuşuyla midem sıkışıyor. “Seni üzmemek istemem.”

“Üzülmem.”

“Yıllar önceydi,” diye başlıyor vurgulayarak. “Ben doğmamıştım bile. Bunu konuşmak zaman kaybı.”

Kimin önce çözüleceğini bekleyerek sessizce birbirimize bakıyoruz. megan’la geçirdiğim onca zamandan sonra homurdanıp önce onun çözülmesi bir sürpriz değil.

“Hiç kimseye anlatmayacağına dair bana söz verir misin?” diye soruyor tekrar.

“Yemin ederim, kimseye söylemem, Darwin. Bana güvenebilirsiniz.”

“Yıllar önceydi, bunu unutma,” diye başlıyor. Onu duyabilmek için iyice eğiliyorum, yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek. İçimden bir şeylerin kayıp gitmesine neden olan tıraş losyonu beni sarhoş ediyor. Devam etmesi için başımı sallıyorum. Eğer yeniden beni öpmeye başlarsa lezbiyenlerle ilgili her şeyi unutacağımı biliyorum.

“Bu iki havva çok yakın arkadaşlarmış. bakireler iyi anlaştıkları için birlikte fazla zaman geçirdiklerini düşünmüş ama aslında aralarında arkadaşlıktan daha fazlası varmış. Birbirlerine âşıklarmış.”

“Ne?” Alnımı burnuna çarpınca irkiliyorum ve acı bir inlemeyle Darwin’in nefesi kesiliyor. “Özür dilerim, özür dilerim.” Başımdaki hafif ağrıyı önemsemeden hızlı hızlı konuşuyorum. “Özür dilerim.”

“Neyse...” Gülüyor. “Birlikte kaçmayı denemişler.”

“Ne?” Şaşkınlığım artıyor. “Dışarı nasıl çıkmışlar? Trenlere gidiş bakirelerin makamından geçiyor.”

“Çok uzaklaşmamışlar.” Benden uzaklaşınca uzanıp onu tekrar yakınımaya çekmek istiyorum. “Yakalanmışlar ve cezalandırılmışlar,” diyerek neredeyse anlaşılmaz bir biçimde mırıldanıyor.

“Nasıl bir ceza almışlar?”

Altımızdaki aynalı zemine bir tekme indirip beni ya da kendini ikna etmeye çalışırcasına, “Masum değillerdi, cezayı hak ediyorlardı. Cezalandırılmalılardı,” diyor. “Babam Bölge’nin bu konuda emsal oluşturmaması gerektiğini söylemişti.”

“Peki, tam olarak ne oldu?” Nefesimi tutuyorum, yanıtı öğrenmemem gerektiğini hissediyorum içgüdüsel olarak.

“Baba adildi.”

Otomatik bir biçimde başımı sallıyorum. Tabii ki adildi. Her zaman adildir.

“Onları, oğullarını doğururken ölen kadınların düşük dereceli Vârisleriyle evlendirmiş. Fakat kadınlar kurallara uymamış. Kocalardan biri onları kendi yatağında birlikte olurlarken yakalamış.” Cüretleri nefesimi kesiyor. Çaresiz kalmış olmalılar. Boynunu sertçe kaşıyarak, “Bunun iki kadın arasında yaşanmış olması bir şey değiştirmez,” diyerek devam ediyor. “Bu bir zinaydı. Sonuçta hâlâ zina cezası veriliyor.”

“Zinanın cezası nedir?”

“Bunu bilmen gerekmiyor.”

“Onları ölü sunağında mı yakmışlar? Yoksa Yeraltı’na mı göndermişler?” Kendime engel olamıyorum. Öğrenmem gerek.

“Tam olarak değil,” diyor basit bir şekilde. Tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

“Anlat bana.”

“Onlar... Bak, freida. Bu konu üzerine daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“Anlat bana.” Çenesini hafifçe çekerek yüzünü kendime doğru çeviriyor, konuşmaya devam edene kadar gözlerimi gözlerinden ayırmıyorum.

“İlk önce kadınları iyileştirmeyi denemişler. Onları ‘düzeltip’ iyi bir adamın aşkından zevk almaları için onları zorlamışlar. Eğer söylentiler doğruysa, birkaç iyi adam kullanmışlar.” Kımıldamıyorum. Anlaşılan o ki konuşmaya hiç başlamamayı tercih ederdi. “Bu işe yaramayınca birkaç haftalığına Yeraltı’na gönderilmişler. Olağan genetik testler için, bilirsin. Kusurlu kabloyu bulabilmek için.”

“Peki ya sonra?” Cevap vermiyor. “Darwin. Peki sonra ne olmuş?”

“Sonra...” Derin bir nefes alıp kelimeleri güçlükle söylüyor. “Onların... *mahrem yerlerini* dikerek kapatmış ve sonra da onları vurmuşlar. Beyinlerine iki mermi.”

Oda bulanıklaşıyor. Yansımalarımız aynada birer karaltı gibi görünüyor. Baskı yapıp ciğerlerimden tüm oksijeni söküp atıyor.

“Cezayı veren baban mıydı?”

Yanıt yok.

Biçare bir halde bana bakarken tekrar, “Baban mıydı?” diye soruyorum.

“Zina işleyen her eşe verilen standart ceza bu.”

Usanmış gibi davranmaya çalışıyorum ama pek iyi bir iş çıkardığım söylenemez.

“Babam zor bir pozisyondaydı,” diyor. “Yapmak zorundaydı... Doğal olmayan dürtülerini kontrol etmeyi bile denememişler, freida. Babam herkesin böyle bir şeyi denemesi durumunda Bölge’nin dağılacağını söylüyor. Hayatta kalmak için hepimiz kendi rolümüzü oynamalıyız.” Elimi tutmak için uzanıyor. “Bu olaydan sonra havaları Tecrit’te tuttular. Neden bu kadar katı bir biçimde uygulandığını sanıyorsun?”

Her zaman değil, diye düşünüyorum. isabel söz konusu olduğunda değil.

“Neden bundan daha önce haberimiz olmadı? TV’de veya Doğa Kanalı’nda neden izlemedik?”

“Ah, tek bildiğin Doğa Kanalı,” diye dalga geçiyor ama ben gülümsemiyorum. İçini çekip, “Sansürlendi, freida,” diyor.

“Peki, bakirelerin bilgisi var mı?”

“Muhtemelen yoktur. Yıllar önce olmuş bir şey bu.

Ayrıca benzer bir hadisenin tekrar yaşanmaması için genetik mühendisleri Gökkuşluğu²⁴ genini kadınlardan yalıtılmışlar.”

“O zaman Tecrit’te neden bu kadar ısrarlılar?”

“Güvenlik için sanırım. Erkekleri tahrik etmek için bile olsa lezbiyenlik fikrini havvalarla tanıştırmak istemiyorlar muhtemelen. Bunun kafanıza girmesini istemiyorlardır.”

“Ya bu oyundaki cariyeler? Onların kafalarına girmiyor mu?”

“Bu mühim değil,” diyerek omuz silkiyor. “Alıcılarla birleştiklerinde yaptıkları eylemlerin hiçbirini sonradan anımsamıyorlar. Hiçbir şey hissetmiyorlar.”

Benim istediğim şey de bu. Tüm bu duyguların fişini çekmek. Fazla bir şey hissetmemek. Ama böyle değil. Asla böyle değil.

Zil çalınca irkiliyor, kesintiden ötürü ürküyoruz. Ayağa kalktığımda kendimi daha önce hissetmediğim kadar yaşlı hissediyorum.

“Hiç kimseye anlatmayacaksın, tamam mı?” Çıkma-
dan önce Darwin kolumdan tutup tekrar beni uyarıyor. Sesini alçaltıyor. “Duyulursa babam beni öldürür. Sana anlattım, çünkü sana güveniyorum. Bu sırrı tutacağına dair bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” diyerek güven veriyorum. İçime bir sıcaklık yayılmaya başlıyor. Benim de sırlarım var artık.

Özel odadan çıkıp birlikte sınıfa doğru yürüyoruz ama bu kez elimi bırakmıyor.

Bölüm 22

Ertesi günkü kahvaltıda cara aşına olduğumuz ama boş olan sandalyeyi işaret ederek, "isabel nerede?" diye soruyor.

cara, "Tuhaf," diyerek bana bakıyor. "isabel nerede?"

Keşke bunun yanıtını biliyor olsaydım diye dilediğim için kendime kızarak, "Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum.

megan, "Kimin umurunda?" diyerek gülümsüyor. "Haksız mıyım, freida?"

"Kesinlikle haklısın," derken yersiz bir üşüme hissediyorum. Sandalyemin arkasına astığım krem renkli spor ceketimi etrafıma sarıp sarmalıyorum.

"Midesine bağladıkları bir tüple zorla yemek yedirdiklerini duydum."

"Onu bağlayıp bakire anne'den kilokalori artırıcı yiyecekleri isabel'in boğazına tıkmasını istiyorlarmış."

"Hayır, ben duydum ki..."

"...duydum ki..."

x x x

Sonraki pazartesi isabel sınıfa dönüyor ama söylentilere göre ne kadar yediğini gözlemleyebilmeleri için Beslenme Merkezi'ne girmesi yasakmış. Sanki cildi yeniden şekilleniymiş gibi alttan alta şekillenen dokunun izlerini görebiliyoruz. Güzel ama artık solgun bir güzelliği var, defalarca yıkanmış bir çamaşır gibi. Bu işimi kolaylaştırır. Bu hali ona yabancılık katıyor.

Bip. Biiiiiip.

VideoSohbet isteğini kabul ediyorum, ePad'imi komodinin üzerine yerleştirip yere çömeliyorum. megan bu açının kişiyi daha iyi gösterdiğini söylemişti.

"Selam."

megan ben ve ikizlerle birlikte bir video konferans düzenliyor, böylelikle liz ve jessie yatmadan önce vakit öldürmek için planladıkları şeyleri bize anlatabilecekler.

"Bence her birimiz ona birer MyFace mesajı göndermeliyiz," diyor jessie.

"Kime? isabel'e mi?" Sürdüğüm rujun dişlerime bulaşıp bulaşmadığını kontrol etmek için ekrana bakarken gülümsüyorum. Dudaklarının etrafına hafifçe dokunarak jessie de beni taklit ediyor.

Tırnaklarındaki deseni görünce, "Ah, tırnaklarını beğendim," diyorum.

"Ah, teşekkürler!" Bugünlerde benden duyacakları bir iltifat her şeye değer. "Bugün yaptırdım."

"Tırnak desenini unutabilir miyiz?" megan duraksayıp ekrandan bana dikkatle bakıyor. Ne yapmaya çalıştığımı biliyor. "Dikkatimizi dağıtmayalım."

Tam bir sorumluluk yükleyeceğini yahut ters giden bir şeyler olursa onları suçlayacağını bilerek, "Ne tür mesajlar?" diye soruyor ikizlere.

jessie göstermelik bir tavırla, "Eh, Bölge'nin fonlarını bu şekilde boşa harcamasının hiç de adil olmadığını düşündük," diyor.

"Sen ne düşünüyorsun, freida?" megan ağzı yağ tabakasını andırana kadar dudaklarına parlatici sürüyor.

"Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Önce ben sordum."

Kameranin önünden çekilip nabzım tekrar atmaya başlayıp kan uzuvlarıma geri dönene kadar ayaklarımı uzatarak soğuk fayansların üzerine oturuyorum. Tepe lambalarının ışığından kurtulmak için kamerayı ayarlıyorum. Ekran üç kareye bölünmüş durumda, hepsi yanıtlımı bekliyor.

"Biraz zalimce gibi," deyince ikizler kaşlarını çatıyor.

"Bu sadece bir şaka!" diyor liz.

jessie, "Eğlenceli olacak," diyerek dudak büküp alt dudağını sarkıtıyor.

"Uzun zaman arkadaşlık ettiler. Ona hâlâ sadık olması tam freida'ya göre bir şey," diyor megan. "Sadık" lafının iltifat olduğundan emin değilim. "Özellikle de sana karşı geliştirdiği tutumdan sonra."

"Geliştirdiği tutum derken ne demek istiyorsun?"

Dudaklarımı ısırırken megan, "Hadi ama, freida. Herkes bunu konuşuyor, senin bu muameleyi hak etmediğini söylüyor. Herkes uzun zamandır bunun sohbetini yapıyor. Senin tarafında olduğumuzdan emin olabilirsin," diyerek bana güvence vermeye çalışıyor. "Seni hiç iplemediği halde bu kadar bağışlayıcı olmana şaşıyorum."

Herkesin isabel tarafından cüzamlıymışım gibi dışlanmamı konuşması ve bu şekilde aşağılanmam yüzümü kızartıyor. Kızların arkamdan yaptığı VideoSohbetleri hayal ediyorum. Yetersizliklerimi sıralıyorlar. Kim bilir

hangi kusurumdan ötürü isabel'in benden vazgeçtiğini tartışıyorlar.

"Hadi yapalım," diyor tuhaf bir ses.

"Ah freida, emin misin?" diye soruyor megan ama gözleri heyecanla dans ediyor. "Huzursuz olacağın bir şeyi yapma."

"Sadece bir şaka, öyle değil mi?" diye soruyor aynı tuhaf ses.

İkizler eFonlarını ellerine alıp MyFace'te oturum açarak isabel'e özel bir mesaj gönderiyorlar. *Herkes senden nefret ediyor... Değersiz... Arada kıkırdamalarını püskürtüp mesajı kısa kesiyorlar.*

megan ikizlere, "Siz ikiniz de işe yaramazsınız!" deyip gülüyor. "Asla ciddiyetinizi koruyamıyorsunuz."

"Daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Kanıtla o zaman!"

"Hayır." megan kameraya işaret edip, "Sıra sende," diyor.

isabel'in profili hâlâ kısayollarımda duruyor, böylelikle MyFace'teki hesabını görebiliyorum. Sayfası boş, aylardır hiç kimse bir şey yollamamış. Ölmüş birinin hesabı gibi.

megan yumuşak bir ses tonuyla, "Yapmak zorunda değilsin," diye yineliyor. "Onu ne denli önemsedığinin farkındayım."

Sertçe yüzüne bakıyorum. Acaba isabel'le olan arkadaşlığımda doğal olmayan bir şeyler sezdiğini mi ima ediyor?

"Çok da önemsemiyorum." Ben normalim. Normal olduğumu bilmeleri gerek. "Aklıma bile gelmiyor."

jessie, "Darwin'i düşünmekle o kadar meşgul ki," deyince keyifle başımı sallıyorum.

“O zaman sıra sende.” megan gözlerini kısarak, bana meydan okuyarak bakınca isabel’in bu seneki halini ve gittikçe benden uzaklaşmasını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Arkadaşlığımız yaşamımın can yeleğiydi, beni hayatta tutan tek şeydi ama o bir an bile tereddüt etmeden bu dostluğu benden çaldı. Bir şeyler beni sertleştiriyor, sanki kalbimin etrafına bir şeyler örmüşüm. Umurumda değil. isabel artık umurumda değil.

Darwin, “isabel’le aranda neler oluyor?” diye soruyor, bakışları gözlerimi delip geçiyor. Çenesini kaşıyor, parmakları kirli sakalının üstünde geziniyor.

“Bu sabah tıraş olmadın mı? İlahi Yetmiş seansımız olduğunu bildiğin halde,” diye takılıyorum. “Ne düşüncesizsin.”

Arkama yaslanıyorum. Omuzlarım aynalı duvara dayalı, bedenimi onun için sergiliyorum. Bir an kendinden geçmişçesine beyaz şortumun kenarlarına dokunuyor.

“Ben ciddiylim,” derken kaşlarını çatıyor. “isabel’le aranda neler oluyor?”

Çenemi göğsüme dayayıp papatya desenli sandaletlerime bakarken, “Ne dediğini anlayamıyorum,” diye mırıldanıyorum.

“Sınıfa geldiğinde onun için ne söylediğini duydum.”

“Hiçbir şey söylemedim ben.” Huysuzlanıyorum. “Ben sadece liz’i onayladım.”

“isabel’in kusurlu olduğunu ve sınanması için Yeraltı’na gönderilmesi gerektiğini söylediğinde liz’i onayladın.” Bundan sanki benden yorulmuş gibi bahsediyor. “Bak, liz sürtüğün teki ama sen değilsin.”

Onun hakkındaki düşüncesinden keyiflendiğimi gizlemeye çalışarak, "liz arkadaşlarımdan biri," diyorum. Beni kaygılandırmayacak bir kız daha. "isabel'in nasıl birine dönüştüğünü bilmiyorsun." Hain sesim konuşurken çatlayınca ellerini çıplak omuzlarıma koyup nazikçe masaj yapıyor.

"Bu sen değilsin, freida." Ellerini yukarı kaldırıp parmaklarıyla enseme dağılmış saçlarımı okşuyor. Darwin haklı. Bu, onunla birlikteyken oynadığım role benzemiyor. Olmak için her şeyimi vereceğim freida'ya benzemiyor. Bana doğru eğilip alnını alnıma bastırıyor.

"Böyle daha az acıyor canım." İlk kez, gerçekler beni daha sempatik kılıyor.

"Böyle davranmanın bir nedeni olduğunu biliyordum," diyor sessizce. "Sen iyi bir insansın, freida."

Yüzümü görmemesi için başımı omzuna yaslıyorum. İyi bir insan isabel'in MyFace'teki hesabına o mesajı bırakmazdı. Kollarımı çözüp birkaç adım geriliyor. Karşımdaki aynaya yaslanıp kemerindeki gümüş tokaya dokunuyor. Bir an kemerini çözüp pantolonunu çıkaracağını sanıyorum. Giysilerini yere fırlatıp eskimiş tişörtünü çıkaracağını. Durmasını isteyip istemediğimi sorarsa durma diyeceğim. *Durma.*

"freida?"

"Efendim?" Sesim çatlıyor. Öksürüyorum. "Efendim?"

"Sadece bilmeni istiyorum. Ben..." Duruyor. Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekerek sert bedenini bedenimin üstüne yerleştirirken, "Seni seviyorum, freida. Seni gerçekten seviyorum," diyor.

Kısa bir an içimde dalgalanan sevinci hissediyorum. Öpüşürken kelimeleri kendi kendime fısıldayıp duruyo-

rum. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.* Beni tercih edecek kadar seviyor mu? Buradan alıp götürerek bir Yargıç eşi yapacak kadar seviyor mu beni?

Çok hızlı geliyor. Neden bunları söylüyor? Çok erken değil mi?

Seni neden seviyor? Seni seviyorsa onda kesin bir tuhaflık olmalı.

Sevdiği sen değilsin. Sevdiği gerçek sen değil. Gerçek benliğini bilse seni bırakır. Tıpkı isabel gibi.

"İyi misin?" diye soruyor, kelimeler ağzından benimkine dökülüyor.

"Tabii ki." Gülümsüyorum ve takındığım bu maskeyi tenime işliyorum.

Bölüm 23

Haziran

Tören'e Dört Hafta Kala

"Ona âşık mısın?"

Bu, son kırk beş dakika içinde megan'la yaptığım beşinci VideoSohbet. Onunla konuşmak için yatağa uzandığım süre boyunca destek aldığım dirseklerimi ovalıyorum.

"Ona âşık san bana söyleyebilirsin. Bu durumu halledebiliriz. Kimseye söylemem."

"Ona âşık değilim." Yan dönüp dirseğimin yakınına ePad'i yaslıyorum. "İyy, miranda'nın bugün ne giydiğini gördün mü?"

"Tam bir kaşar. Konuyu değiştirme şimdi."

"Konuyu değiştirmiyorum."

"Sen Darwin'e âşık sın."

"Âşık olmadığımı sana söyledim."

"Eğer bakireler ona âşık olduğunu anlarsa başın büyük derde girer."

"Diğer kızlar evlenmeden önce seks yapıyorlar..." Koca ağzına sinsi bir gülümseme yerleşince alelacele devam ediyorum. "megan, ona âşık değilim. İlahi Yetmiş kızlarının ayan beyan seks yaptığı biliniyor..."

“Seks hususunda kurallar yok, sadece yönergeler var.”

Hâlâ bu yönergeleri anlamak için durmadan mücadele ediyorum. Eğer eş olmak istiyorsan evlenmeden önce seks yapamazsın. Kimse evlilikten önce seks yapan bir kızla birlikte olmak istemiyor ama eğer erkek evlenmeden önce kızla birlikte olmak isterse kız nihayetinde cariye olabiliyor anca. Bu tamamen ne tip kız olduğunuza bağlı. Ve Tören’de erkekler bize söyleyene kadar ne tip bir kız olduğumuzu bilmiyoruz. “Yönergeleri” kılıfına mı uyduruyorlar?

“Eğer ona âşık değilsen, İlahi Yetmiş seanslarınız hususunda neden bu denli gizem dolusun?”

“Gizemli değilim ben.”

“Evet, öylesin. isabel gibi davranmaya başladın. Sonunun onunki gibi olmasını mı istiyorsun?”

Belki uyku yoksunluğundandır, belki SağlamÜyku ilaçlarıma duyduğum hasrettendir, belki de isabel’den bahsetmiş olması yüzündendir ama ona bir dakika daha katlanamayacağım.

“Yorgunum, megan. Biraz uyuyacağım.”

“Fakat saat daha sekiz buçuk. Ben...”

“Yorgunum,” diyerek sözünü kesiyorum. Yanakları öfkeden içine çekiliyor.

“Evet. Biraz uyumak en iyisi. O talihsiz bayılma hadisesini tekrar yaşamak istemeyiz,” diyor iğrenç bir tavırla.

“Çok utandırıcıydı.”

megan sohbet seansını kesince ePad’den düşük bir bip sesi duyuluyor. Bilgi, Okul’da en değerli olan şeydir ve bildiklerimi paylaşmıyorum. Sohbet durumumu “uygun değil” diye değiştirip ePad’imi yere bırakıyorum

Onu tekrar aramalıyım. Yarın buna pişman olacağım.

Yastığı başıma bastırıyorum; başıma değil de ağızıma bastırırsam, yaşamı içimden söküp atsam ne olur diye düşünüyorum. Sonsuza dek uyuyabilirim. Zaman geçtikçe ateş gibi yükselen kaygıyı hissedebiliyorum. Megan'a muhalif bir tavır takınamam. İnsanın bir arkadaşını kaybetmesi talihsizliktir, ikincisini yitirmesiye tedbirsizlik. Öğle yemeklerinde kimin yanında oturacağım? Bu düşünce birden öyle saçma geliyor ki kahkaha atmaya başlıyorum; kollarımla dizlerimi sarıp tek parça halinde durmaya çabalarken tuhaf bir biçimde kıkırdayıp duruyorum.

Yapamam.

Komodine uzanıyorum. Hiçbir şey yok. Darwin'i memnun etmek için hepsini atmıştım.

Bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye.

Darwin ilaçlardan nefret eder.

O bunu asla bilmeyecek.

Sağa sola bakınıp koridora çıkıyorum. Kapılar her zamanki gibi açık ama kimse beni görmüyor. Yüzleri e'adlerinin ışığında seçiliyor. Hayatta olduklarını kanıtlamak amacıyla MyFace'teki durumlarını güncelliyorlar.

"Ne istiyorsun?" christy, yarısı yenmiş çikolatanın döküntülerini kabahatli bir tavırla çarşatından silkeliyor. Doğrulup saten kimonosunu yumuşak karnının üzerinde geriyor.

"SağlamUyku," diyorum. "Bana borcun vardı. anımsıyor musun?"

Odama dönüp hapi yutuyorum. Ah, nasıl da özlemişim seni. Nasıl da özlemişim. İlaçlar hatırladığımdan daha hızlı işe yarıyor, dolaşım sistemimde titreşiyor.

Dudaklarımı yalıyorum. Yumuşacık yorganın altında kıvırdığım bedenimdeki her kası hissediyorum. Seğiren düşünceler yavaşlıyor, zihnimin ardına gölge misali çekiliyor.

Darwin'le karı-koca olarak Avrupa Bölgesi'nde hakkımız olan yeri aldığımızı hayal ediyorum. O geleceğin Yargıç'ı, ben de onun yanındayım. Eski kız kardeşlerime gülücükler dağıtıyorum. Beni kabul etmek durumunda kalacaklar o zaman.

Fakat henüz güvende değilim.

Bölüm 24

Lambalardan ağaran sabah göz kapaklarıma vuruyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, sanki kafamın içine yapıştırılmışlar. Düğümlenen saçımı bağlamak için kullanacağım saç tokasını bileğime doluyorum. Dün giydiğim kot pantolon tenimin üst tabakasında eriyip kaybolmuş gibi. Nemli bedenime yapışan pantolonu biraz olsun gevşetmek amacıyla çekiştirip duruyorum. Diğer kızların hazırlanışlarını, çıkarttıkları uğultuyu duyabiliyorum. Yataktan çıkmak istemiyorum. On saatten fazla uyudum ama yine de yorgunum.

Giyinme kabinine girince KSP'ye bugün beni istediği gibi giydirebileceğini söylüyorum. Karar verebilecek kadar bile takatim yok. Bilgisayar ekranı yarı yansıtımlı hale gelince yüzüme bulaşan makyajı görüyorum. Rimel ve göz kaleminin kalıntıları kan çanağına dönüşmüş gözlerimi çember içine almış. Parmak uçlarımla yanaklarıma dokunduğumda kurumuş ter kalıntılarını hissediyorum.

Yapış yapış elbiselerimi üstümden çıkarıp oluğa attıktan sonra giyinme kabinindeki yerimi alıyorum. Lazer

bedenimi yakıyor, saçım yumuşak dalgalar halinde biçimlendiriliyor, dudaklarıma parlak pembe bir ruj sürülüyor. Seçilen bu hoş dış görünüm içimle tam bir tezat halinde. Siyah, dar kot pantolonun üzerine dar, suni deriden, kolsuz bir yelek ve silah olarak da kullanabileceğim tarzda, sivri burunlu, tokalı ayakkabılar.

“Hadi, gel!” Tek omuzlu, mor elbisesinin içinde aşırı zayıf görünen freja sesleniyor.

“Affedersin.” Kalabalığa karışıp kahvaltı için yemek salonuna doğru uygun adımlarla yürüyorum. Mekanik bir biçimde rutine bağladığımız üzere. Kuyruk. Daha İyi Ol büfesi. bakire anne.

“Bugün SağlamUyku ilaçlarımı istiyorum.”

Tek kaşını kaldırıyor. “Artık onlara ihtiyacının olmadığını söylemiştin.”

Omuz silkip test tüpünü verene kadar sessizce bekliyorum.

“Selam, kızlar.” Büzgülü çantamı ayaklarımın dibine atıp tepsimi masada kaydırıyorum. Çantamdan bir şey çıkaracakmışım gibi rol keserek test tüpündeki SağlamUyku ilacımı madalyonumun içine koyunca hemen sakinleşiyorum.

“Ne giymişsin böyle?” diye soruyor cara şaşırmış gibi.

“Her zamanki tarzım değil, biliyorum.” Yemek kâsesinin kapağını düzeltip açarak bugünkü düşük karbonhidrat seçeneğimi inceliyorum. “KSP seçti kıyafeti.”

“Fakat uyumlu olmak zorundayız!” diyor cara. Başımı kaldırıp baktığımda onun, megan’ın, ikizlerin, gisele’in ve daria’nın bele oturan, diz üstü, kalp yaka balo elbiseleri giydiğini fark ediyorum.

Bileklerimdeki siyah bilezikleri çekiştirerek, “Vay. Eşlere benzemişsiniz,” diyorum.

jessie iki masa gerimizdeki kırmızı-siyah dantelli korseleri ve benimkine benzer siyah, dar kot pantolonlarıyla oturan kızları işaret ederek, "Eğer Kızıl Mürettebat bu kadar aşikâr olacaksa..." diyor.

"Dün akşam sana bunu anlatmaya çalıştım ama sen konuşamayacak kadar yorgun olduğunu söyledin. Ben de seni rahatsız etmek istemedim." megan proteinli sütünü yudumlarken krem saten üstüne pembe çiçekli elbisesini lekelememeye gayret ediyor. "Her neyse kızlar, biz gayet güzel görünüyoruz. Ne güzel bir fikirdi bu!"

Masamız gökkuşağının saldırısına uğramış gibi. cara zümrüt yeşili, gisele çuha sarısı, daria da kraliyet mavisi bir elbise giymiş. jessie'nin saten elbisesi beyaz üzerine lila puantiyeli, liz'inki de lila üzerine beyaz puantiyeli. Ben de ortalarında yağmur toplayan kara bir bulut gibiyim. megan kızlara dikkatle bakıp beni görmezden geliyor.

Tüm gün boyunca bana soğuk davranıyor ama bunu benden başkası fark etmiyor. Eğer cara'ya veya bir başkasına bundan bahsetsem saçmaladığımı ve "çok alıngan" olduğumu söylerler. Ama ben farkındayım. Telafi etmeye çalışıyorum. Sesim fazla yüksek, fazla tiz. Akşam yemeğinde megan'ın yaptığı bir espriye manyakça gülünce diğer kızlar ürküyor.

"O kadar da komik değil," derken başını çevirip diğer kızlarla göz göze konuşuyor. Benimle göz teması yok.

Bütün hafta aynı şekilde geçiyor. Yaklaştığımda sönen kahkaha patlamaları oluyor. Mesaj bildirim yağmuru ateş alan silahların sesine benziyor, sadece benim telefonumdan ses çıkmıyor.

Attıkları kahkahalarla sarsılan ikizlere, "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum. bakire bernadette'in sınıfa

gelmesini bekliyoruz. jessie, liz'in kucağına oturmuş, kulaklığı paylaşarak liz'in telefonundan bir şeyler izliyor.

Göremeyeyim diye telefonun açısını değiştirirken koro halinde, "Hiçbir şey," diyorlar.

cara, "Yok bir şey," diyerek bana güven veriyor. "candy Carmichael'ın silikonları patladıktan sonra çekilmiş bir fotoğrafına bakıyoruz. Çok alıngansın."

O günden sonra her gece yaşadıklarımı düşünerek, alıngan olup olmadığımı merak ederek uyanık kaldım.

megan'a saatin kaç olduğunu sorduğumda cevap vermedi, belki de duymamıştı. Hırkasına bayıldığımı söylediğimde teşekkür etmiş ama öğle yemeğinden sonra pejmürde bir şey olduğunu söyleyip çöpe atmıştı. bakire bernadette taklidime gülmeyen tek kız oydu. Başını kaldırıp bakmamıştı bile. Selam vermeden koridordan geçip gitmişti ama sonra beni görmediğini söylemişti. Beni nasıl görmemiş olabilir ki? Belki de beni gerçekten görmedi. Ama beni nasıl görmemiş olabilir ki?

Minicik bir rahatlama uğruna madalyonu açmak zorunda kalana dek daireler çizerek yürüyorum. Geceleri fazladan ilaç vermeleri için bakirelere sevimli görünmeye çalışıp SağlamUyku ilacını kapmak amacıyla christy'yle pazarlık yaparak madalyonun her daim dolu olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Hapın birazını ısıırıyorum. Sadece çeyreğini. Uyumama yardımcı olması için. Beni hafifletmesi için.

"Elbiseni beğendim, jessie," diyorum ertesi günkü kahvaltıda.

Elbisesini çekiştirirken, "Teşekkür ederim!" diyor. "Pembe en sevdiğim renk."

"Mavi olduğunu sanıyordum," diyor megan çabucak. "Dün geceyi anımsamıyor musun?"

"Evet," diyor jessie sırtını bana dönerek. "O mavi kombinezonu giydiğinde büyüleyici görünüyordu."

gisele, "Öğlen arkadaşlarıyla yediği yemekte giydiği leylak rengindeki dar elbiseyi tercih ederim," diye karşı çıkıyor ve sohbet geçen gece yayımlanan *kate Daha Sonra Ne Yaptı?* adlı programın yeni bölümüne evriliyor.

"Birlikte mi izlediniz?" Sesim beklediğimden daha tiz çıkıyor.

jessie, "Evet," deyip omuz silkiyor. "megan bir VideoSohbet ayarladı."

Sinirden dudaklarımı ısırırken liz, "Sen bu programı izlemezsın ki. Hep saçma bir yayın olduğunu söylersin," diyor.

Yine de bana sorulmasını tercih ederdim. Soğumuş yulaf lapamı gönülsüzce karıştırıyorum, eşlik edebileceğim bir sohbet konusu yakalama gayreti içindeyim. megan büyüleyici görünüyor, cazibesinden bir damla olsun kaybetmiyor.

"*En güzel kaşlar sende,*" diye cara'ya cıvıldıyor.

Daha sonra ödünç almak için freja'ya yalvarıp, "Üstündeki bu pullu şort *favorim*. Bedeni bana uymaz gerçi ama. Çok zayıfsın sen. Kıskanıyorum!" diyor.

liu'nun sırasına oturup yüzüne yakından bakarak, "Makyajına bayıldım!" diyor. "Soluk tenleri gerçekten beğenirim. Bu en iyisi!"

Ertesi sabah herkes soluk makyaja dönüş yapıyor, bronzlaşmış ten modası başladığı gibi çabucak sona eriyor. Darwin'in ten rengimi tercih ettiğini kendime hatırlatıp durmama ve erkeklerin bu tondan hoşlandığını bilmeme rağmen tek isteğim megan'ın güzel olduğumu düşünmesi. Sürekli gülüyor, sürekli konuşuyor. Her daim dikkatleri üzerine çekiyor. Öyle ışıldıyor ki yanındayken kuruyup soluyorum.

Isaac görüşmemiz sırasında kapüşonlu jarse elbisesinin içinde ışıldayan megan'a boncuk gözlerini dikip bakarken, "megan'ın keyfi yerinde," diyor. Birkaç masa gerimizde, ufak bir toz zerresini alıp özel olarak silkelemek için Darwin'in omzuna dokunuyor.

"Evet," diyerek gülümsemeye çalışıyorum.

O gece uykudan sıyrılmayı başarmak için keşke daha farklı bir elbise giymiş olsaydım. Biraz daha dar bir şey... KSP'ye söylemiştim. Neden bu cihaz beni dinlemiyor? Neden beni hiç kimse dinlemiyor? bakire anne'den Güzellik Terapisi'nde bana biraz ten ağartıcı krem uygulamasını istemiştim. Su toplaması umurumda değil... Eğer isabel'e bir şey olmadıysa... Hiçbir şey umurumda değil. Darwin neye gülüyor? Tuhaf bir ruh halinde görüldüğümü söyleyerek "iyi" olup olmadığımı soruyor. Tekrar SağlamUyku ilaçlarını kullanmaya başladığımı anlayabilir mi? Sadece dün gece aldım, çünkü uyuyamadım. Iliu'ya soluk ten renginin büyüleyici olduğunu söylerken megan'ın beni izlediğinden eminim. Bu gece ilaç almayacağım. Alinganlaşıyor muyum? Alingan? Alingan? Alingan?

Yataktan koridorundan süzülüp christy'yi sarsıyorum. Uykulu gözlerle komodini işaret ediyor. Pek kıymetli ilaçları kapıp kilokalori önleyicilerimle değiştiriyorum. Bugünlerde pek açlık hissetmiyorum zaten.

"freida!"

Tek gözümü gönülsüzce açıyorum. freja hücremin girişinde dikilmiş bana bakıyor. "Kahvaltı zamanı. Neden hâlâ yataktasın?"

Lanet okuyarak bensiz gitmesi için ona el işareti yapıyorum. On dakika sonra sırtı açık, turuncu mini elbise giyip ayağıma kahverengi, dolgu topuk sandalet-

lerimi geçirerek olabildiğince hızlı bir biçimde Beslenme Merkezi'ne koşuyorum.

Kuyruk. Büfe. Daha fazla SağlamUyku ilacı verme olasılığını güçlendirmek için bakire anne'le yaşadığım nafile tartışma.

Dönüp baktığımda yüzlerden oluşmuş bir deniz görüyorum. Kızlar nerede? Her zamanki masamız boş. Onları aramak için dolanıp duruyorum, Beslenme Merkezi'ndeki herkes beni izliyor.

"İşte buradasınız." Sonunda onları buluyorum. "Niye her zamanki masamızda değilsiniz?"

megan yüzüme bile bakmadan, "Değişiklik zamanı," deyip cara'nın sütünü boş bir bardağa dolduruyor. "Teşekkürler, bebeğim!" cara'nın yanağına doğru bir öpücük yolluyor.

megan, cara, gisele, daria, freja ve ikizler daha küçük bir masanın etrafına doluşmuşlar. Yemeklerini yerken birbirlerini mecburen dürtükleyip duruyorlar.

"Hiç yer kalmamış." Her zamanki masamıza bakıyorum, hâlâ boş. "Belki de birlikte..."

"Kızlar!" diye haykırıyor megan. "Katıldığım yarışmada altı finalistten biri olduğumu size söylemeyi unuttum. Anımsıyor musunuz? kate'le bir VideoSohbet seansı kazanabileceğim yarışma hani."

cara heyecanla megan'ın elini tutarken, "Bildığımız kate'le mi?" diye soruyor. "Mümkün değil!"

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarken tepsim ağırlaşıyor ama hiçbiri bana bakmıyor, bu yüzden bir başıma kahvaltımı yapmak üzere boş masaya doğru güçlkle yürüyorum.

O gece ışıklar söner sönmez iki tane SağlamUyku ilacı alıyorum ama gece üçe kadar uyanık bir halde öylece

uzanıyorum. Aynaya baktığımda gözlerimin çevresindeki gölgelerin morluklara dönüştüğünü görüyorum. TV’de izleyecek, MyFace’te takip edecek yeni bir şey olmadığından saatlerce uzanıp gecenin güne evrilmesini bekleyerek *düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum.*

Ertesi gün ve sonraki gün de sınıfta her zamanki oturduğumuz alanda benim için yer yok, Beslenme Merkezi’ndeki masada da. cintia ve liu’nun yanına oturmak zorunda kalıyorum. christy’nin gözlemesini yalayıp yutuşunu izliyorum, karnı dar yeleşinin altında iki kat olmuş. Tepsimi itekleyip öyle sert bir biçimde dudaklarımı ısıırıyorum ki kanımın metalik tadını alıyorum.

O gece, yayınlanan mesajları tane tane tekrarlıyorum. Uykum gene yok.

Daha çok yolum var, daha da iyi olmalıyım.

Kendime, Tören’e sadece üç hafta kaldı deyip duruyorum ama günleri, saatleri, dakikaları saymaya başlayınca nefes alamaz hale geliyorum. Üstesinden gelemiyorum. Üç hafta boyunca onun öfkesi altında yaşam mücadelesi veremem. Avrupa Bölgesi’nde bunu engelleyebilecek kadar ilaç yok.

Günün son dersine girerken megan’ın koluna giriyorum. Temposunu değiştirip geri çekiliyor.

“Parfümün çok yoğun. Başımı ağrıtıyor.”

“Parfüm sürmedim.”

“Bu senin doğal kokun mu?” İğrenerek yutkunuyor. “Affedersin.”

Kaçmıyorum. Artık hazırım. İsteddiği şeyi ona vereceğim.

“Darwin’e âşık olduğumu düşünmene inanamıyorum.”

İsmi duyunca duraksıyor. “Öyleymiş gibi bir izlenim bıraktın.” Günlerdir ilk kez benimle göz teması kurunca

rahatlayıp sersemleşıyorum. "Ama bana söyleyebilirdin, biliyorsun. Bana güvenebilirsin."

"Güvenebileceğimi biliyorum. En iyi arkadaşımsın, öyle değil mi?"

Belki ikimiz birden bu cümleyi tekrarlayıp durursak en azından birimiz buna inanabilir en sonunda.

"Bu aşk değil. Darwin ve ben bir yığın zırvalıklar hakkında konuşuyoruz."

"Ne gibi zırvalıklar?"

Sınıfa girip yerlerimize oturuyoruz. megan'ın yüzü bana dönük, yeşil gözleri bilgiye aç. *Ona istediği şeyi ver gitsin.*

"Her şey," diyorum coşkuyla. "Bana Bölge'deki yaşamı anlatıyor. İnsanların dışarı çıktığını biliyor muydun? Mühendisler. Uyduların ve öyle şeylerin çalışır durumda olduğundan emin olmaları gerekiyormuş. Koruyucu elbiseler giyip kısa süreliğine dışarıda durabiliyorlarmış. Bilmiyorum, çok kafa karıştırıcı şeyler."

"Hımm." Gözleri omuzlarıma yöneliyor, daha ilginç birilerini arıyor.

"Sence de ilginç değil mi, megan?"

"Pek değil," deyip omuz silkiyor. "Doğruyu söylemek gerekirse kulağa erkek mevzuları gibi geliyor. bakire ruth bu tip şeylerin bizi ilgilendirmediğini söyler."

Sırtını dönünce orada bir sınıf dolusu insan olmasına rağmen kendimi yapayalnız hissediyorum.

"Ve bana bir sır verdi."

"Ne sırrı?" Birden başını çeviriyor.

Kendimi kötü hissedip, "Gerçekten söyleyemem," diyorum.

"Hiç kimseye söylemem." Öne doğru eğilip onun için çok özel biriymişim gibi gülümsüyor.

“Sana söyleyemem, megan.”

“Peki.”

“Anlatmayı isterdim.”

“Eminim,” der demez aramıza sessizlik çöküyor. Bana bakan birilerini yakalamak için etrafa bakınıyorum. Bakışlarını çeviriyorlar ama göz ucuyla hâlâ bizi izlediklerinden eminim. Eğer bu işi de düzgün yapamazsam işim biter.

“Şey, bana tek bir şey söyledi.” Mide bulantımı önlemeye çalışarak, “Hiç kimseye anlatmayacağına dair bana söz vermelisin,” diyorum.

Usulca gülümseyip kulağını ağzıma yaklaştırıyor. “Söz veriyorum.”

“Daha önce lezbiyenler hakkında bir şeyler duydun mu?”

“Ne?” diye bağırınca onu susturuyorum. “O gen kadınlarda yok,” diyor.

“Artık yok. Darwin geni tespit edip imha ettiklerini söyledi. Çok eskiden iki havva birbirine âşık olmuş ve kaçmaya yeltenmiş.”

“Âşık mı olmuşlar? Evlenmeden önce mi?”

“Evet.”

“Birbirleriyle mi? İki kız mı?”

“Evet.”

“Ama bu...” Duyduklarına inanamaz bir halde sesi kısılıyor. Elbisesinin etek kısmını dizlerine kadar çekip düşünceli bir ifade takınıyor.

“Bu Darwin’in bana anlattığı. Ama hiç kimseye söylememelisin. Beni sıkı sıkı tembihledi.”

“Elbette.” Oldukça kayıtsız. “Fakat bu kadar büyük bir sırса sana neden anlattı?”

“Bana güveniyor,” derken kelimeler beni ezip geçiyor.

“Ah, sana güveniyor, öyle mi? Belki sana âşıktır da.” Ellerini beline koyup sanki birini öpüyormuş gibi yaparak yapış yapış sesler çıkarıyor.

“Kaç yaşındasın sen? On iki mi?”

“Sen âşuuuukkksınnn.” megan’ın sesi gittikçe yükselince diğer kızlar dönüp bize bakıyor ama *aşk* kelimesi klakson gibi yankılanıyor. Eğer bakirelerden biri bunu duyacak olursa başıma ne tür bir felaket geleceğini tahmin bile edemiyorum.

“Darwin’e âşık olmadığımı sana söyledim,” derken çenem titriyor. “Ben sadece, ben sadece...” Kekelediğimi görünce kahkahaları şiddetleniyor. Herkes dönüp öpücük sesleri çıkarmaya başlıyor.

“Ona âşık değilim. Âşık olsam bana anlattıklarını sana söyleyebilir miydim? Ben sadece...” Kahkaha seviyesi anbean yükseliyor. Dilimdeki korkutucu, soğuk, metalik tadı alıyorum. “Ben sadece onu kullanıyorum.” bakirelerden biri duymadan ve bir Yargıç eşi olma şansım ellerimden kayıp gitmeden çenesini kapatmayı başarıyorum.

“Onu kullanıyorum çünkü babası bir Yargıç.” Velve-
lenin içine doğru haykırıyorum. Sınıf sakinleşince benim sesim de sükûnete gömülüyor. bakirelerden birinin geldiğini düşünerek ardıma dönüyorum. Gelen bir bakire değil. Daha kötüsü.

Gelen Darwin. Yüzü gergin. Hafifçe doğruluyorum. İnkâr etmek, özür dilemek, durumu iyileştirecek herhangi bir şey söylemek için ağzım açılıyor ama yapabildiğim tek şey bakire magdalena’nın oturmamız için bize emre-
dişini ve diğer Vârislere yerlerini göstermesini izlemek oluyor.

Sonunda bakire magdalena, "Ders bitmiştir," diye kapanması için bilgisayara SesliKomut vererek izlememiz gereken videoyu sona erdiriyor. Yoğunlaşamıyorum. Son bir saati Darwin'in başına bakarak geçirip telepati kurarak yaşananları anlatmaya çalıştım.

"Geliyor musun?" Sigmund, Darwin'in sırtına hafifçe vuruyor.

"Bir dakika içinde." Darwin bakire magdalena'nın masasına yanaşıp küçük bir paket uzatıyor.

"cecily'den mi?"

Darwin başını sallayınca bakire magdalena gülümseyip bize yöneliyor.

"Tamam kızlar, çıkabilirsiniz. bakire anne sizi Organize Rekreasyon odasında bekliyor." Darwin'e dönüp, "Ziyaretlerinizden sonra buna ihtiyaçları oluyor," diyor.

Dışarı çıkıyorum, megan da kolumda. Beni yanına kabul etti nihayet. İstedğim buydu işte.

"Bekle." Koridorun orta yerinde durup beklerken diğerleri etrafımızda dönüyor. "Ben..." Bir şey düşünemiyorum. "Ben rujumu umuttum."

"Boş ver. Milyonlarca rujun var."

"Hemen gidip alırım." Kolundan sıyrılınca hemen cara'nın koluna yapışıyor, refakatçi olmadan uzun süre duramıyor. Aceleyle sınıfa koşarken birine çarpıyorum. Omzum acı içinde.

"Affedersin, isabel. Seni görmedim."

"Ben..." Kurmalı bir bebeğinki gibi çıkıyor sesi. Gürültü yapmaktan korkuyormuşçasına minik adımlar atarak yürüyor.

"Darwin!" Sınıftan çıkarken bağırmaya devam ediyorum. Gergin, kollarını kavuşturmuş. Bu iyi değil.

"Nasılsın? bakire magdalena'ya ne verdin?"

Yanıt vermiyor.

“Darwin, çok özür dilerim. Senin hakkında öyle konuşmak istemezdim. Bir kazaydı.”

“Nasıl bir kazaydı? Gezinirken sözcükler ağzından kaçiverdi mi?”

“Ah, unut gitsin. Buranın neye benzediğini bilemezsin. Megan bana karşı alçakça davranıyor.”

“Ne?” Alaycı bir korku ifadesi takınıp elleriyle ağzını kapatıyor. “Hayatını tehlikeye mi atıyor? Makyaj ve kızların mevzularını konuşup gevezelik ederken içini mi bayıyor?”

İthamıyla beni tahrik edince, “Konuştuğum şeyler bunlar değil!” diyorum. “Beni tanıdığını sanıyordum.”

“Ben de,” diyor üzgün bir ses tonuyla. Öfke bedenini usulca terk ediyor. Sınıfın kapısına sırtını dayıyor.

Bu lafın verdiği sona ermişlik hissi üzerine bir çocuk gibi gözlerimi kapatıp, “SENİ DUYMUYORUM Kİ!” diye bağırmak istiyorum.

“Üzgün olduğumu söyledim, Darwin. Başka ne diyebilirim? Çok üzgünüm.”

Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Bu okulda fazla kullanılan bir sözcük. Gerçekte hiç önemsemediğimiz durumlarda bile bu sözcüğü sarf ederiz. Özellikle önemsemediğimiz durumlarda.

“Burada her şey çok zor. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.” Sesim öyle cılız ki kendimi bir zavallı gibi hissediyorum.

“Babamın servet avcısı havvalarla ilgili söyledikleri tamamen doğru gibi görünüyor.”

“Babanı saplantı haline getirmeyi keser misin? Lanet olası, küçük bir bebek değilsin.” Ağzımdan çıkanları yine kontrol edemiyorum. Bir adım geriliyor. Tuzla buz

ettiğim maskemden ürktüyor. Kötü kokan bir cerahat çatlakların arasından sızıyor.

“Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Özür dilerim. Ne söylediğimi bilmiyorum,” diyerek ısrarla elini tutmaya çalışıyorum.

“Sorun değil.”

“Evet, sorun.”

“Benim hatam,” derken ellerimi itiyor. “Hep benim hatam.”

“O lafı seni üzme için söylemedim, yemin ederim,” derken o yürümeye devam ediyor. “Söyledim çünkü...” Sanki boğazım içeriden kapanıyor, kelimeler boğuluyor.

“Neden?” Bana omzunun üzerinden bakıp, “Neden söyledin?” diye soruyor.

“megan’la yeniden arkadaş olabilmek için.” Acınası bir halde nefesim kesiliyor. Olduğumu sandığı freida bir zavallı değil.

“Ne?” Bana bir deliymişim gibi bakıyor. “Beni kullandın, bütün arkadaşlarımdan önünde beni gülünç duruma düşürdün, çünkü megan’la tekrar arkadaş olmak istiyordun, öyle mi?”

“Bu doğru değil. Ben seni kullanmadım.”

“Neden olmasın?” Sesi kederli. “Neden başkalarından farklı olasın?”

“Ben farklıyım. Bana inanmak zorundasın,” derken haysiyetimin son kırıntılarını da harcıyorum. Olduğumu sandığı freida haysiyetli biri.

“Dürüstçe gözlerime bakıp babamın Yargıç olmasıyla ilgilenmediğini söyleyebilir misin?” diye usulca soruyor.

“Bunu hiç düşünmediğini söyleyebilir misin?”

Gereğinden fazla tereddüt ediyorum ve ifadesi sertleşiyor. Derken çekip gidiyor.

Yüzümü ellerime gömdüğümde gözlerimin ardında oluşan baskıyı hissediyorum.

“freida?” Sınıfın kapısı açılınca bakire magdalena sıkıntılı bir biçimde yüzüme bakıyor. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Yüzün kıpkırmızı.”

“Ah, üzgünüm.” Çantamdan ufak bir ayna çıkarıp yenden kusursuz görünene kadar yüzüme kapatıcı sürüyor, dudaklarımı parlatıyorum. “Daha iyiyim. Affedersiniz, bakire magdalena ama koşmam gerek. Organize Rekreasyon’a geç kaldım.”

“Neredeydin?” bakire anne ben sınıfa girerken onaylamayan bakışlarla beni süzüyor. Asansöre kadar beni takip edip diğer kızların cam tabutların içinde kıvrılıp uzandığı alana dek bana eşlik ediyor. Ardımdan kapıyı kapatıyor ama bu defa bakirenin ikazına ihtiyacım yok. Her şeyi silmesini arzulayarak ilaçları doğrudan ağzıma atıyorum.

"Tüm havvalar davranışlarını kontrol etmeli ve her daim bir hanımefendiye yakışır biçimde hareket etmelidir. Duygusal çıkışlar erkeklerin gözünde her zaman iticidir ve mutlak suretle kontrol altına alınmalıdır."

Uygun Kadın Davranışları Kuralları Sesli Rehberi
—Esas Baba

Bölüm 25

Sabah lambaları yanana kadar yatakta uzanıyorum. Benim SağlamUyku ilaçlarını yiyip tüketiyor. Yatakhane kasvetli. Havalandırmalardan yayılan ısıнын uğultusu, havvaların mesajlarla aynı tempoda soluması...

Kusursuz olmak için daha çok yolun var. Mükemmel olana dek yapacağın daha çok şey var.

Midemde uğursuz bir his var. Kara tahtaya sürtülen tırnağın çıkardığı sesin yarattığı his gibi.

megan beni umursamıyor.

Ben sözümü tutmadım.

Darwin söylediklerimi duydu.

Darwin benden uzaklaştı. Ardına bakmadı.

Ona karşı olan hislerimle babasının mesleğinin hiç alakası olmadığını söylemeliydim. Fakat bunun benim için hiçbir öneminin olmadığını nasıl düşünebilir ki?

Bağışlanmak için yalvardığımda bana attığı bakış.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için odayı tarıyorum. İçgüdüsel olarak yastığımın altındaki ePad'ime uzanıp MyFace'te oturum açıyor, güncellenen durumları

dinlerken tüm bunların bir kâbus olması için Baba'ya dua ediyorum. Yıllardır bu kadar çok güncelleme yüklenmemiști hiç. Ve bütün hepsi aynı şeyle ilgili.

Lezbiyenler.

“Sen miydin?”

megan manidar bir üslupla, “Günaydın, bayan neşeli,” diye yanıtlıyor. Ellerine uyguladığı anti-bakteriyel jelle işi bitince minik tüpü çantasına koyuyor. Kahvaltı yapmaya hak kazanacak kadar zayıf olup olmadığını kontrol etmek istercesine ardındaki duvardan yansımasına bakıyor.

Mor saten üzerine minik inci taneli, kolsuz ama yakalı mini elbisesini göstererek, “Evet, bugünkü görünüşüme ne diyorsun?” diye soruyor.

“O sen miydin, megan?” diye sorumu yineliyorum. Ellerimi masaya koyup yüzlerimiz birbirine iyice yakınlığa dek masaya doğru eğiliyorum.

“Yoksa onu öpecek misin? Lezbiyenler!” Çocuksu bir çığlık duyuluyor. On iki yaş havvaları gülüşüyorlar. Genç havvalar lezbiyenleri nasıl öğrendi? Hiçbiri MyFace'teki arkadaş listemizde değil. megan'ın karşısındaki boş sandalyeye oturuyorum, fena halde başım dönüyor.

“Sana bunun bir sır olduğunu söylemiştim.”

İkizler, cara, gisele ve daria yedikleri yiyeceklerin fotoğraflarını çekip hangi filtrenin çırpılmış tofuyu daha az karartacağı üzerine tartışırken bizi umursamıyorlar.

“Ne sırrıymış bu?”

“Dün sana ne anlattım ben? Darwin'in lezbiyenler hakkında anlattıklarından söz ediyorum.” Kuşku gölge gibi içeri süzülüyor. Kesinlikle o söylemiş olmalı. Başka kim söylemiş olabilir ki?

megan saçını hafifçe sallayarak, "Ah, o mesele mi?" diyor. "Üzgünüm."

Biz her zaman üzgünüzdür.

"Neyse..." Çırpılmış tofusundan bir lokma alıp aynada bir kez daha kendini kontrol ettikten sonra yutuyor. "Sadece jessie'ye anlattım. Hiç kimseye söylemeyeceğine dair söz verdi."

jessie, "Ben de sadece liz'e anlattım," diyerek lafa karışıyor. "Ama hiç kimseye söylememesi için sıkı sıkı tembihledim."

liz asabi bir tavırla, "Şey, kimseye anlatmadım," diyor. "Yani pek fazla kimseye."

Başımı ellerimin arasına gömerken cara, "Neden hiçbir şey yemiyorsun?" diye soruyor. Günün sağlıklı/lezzetli seçeneği olan dutlu, yulaflı kurabiyenin fotoğrafını çekmek için tam karşıma yaslanıyor. Kurabiyeyi kendi ta-
bağına itelerken hevesle, "Lezzetli görünüyorlar," diyor.

"Aç değilim."

Yiyeceğin görüntüsü birden midemi bulandırıyor. Sanki içim suyla dolu. Midem yediklerimi ağzıma mı yoksa bağırsaklarıma mı yollayacağına karar verememiş gibi köpürüyor.

megan elime hafifçe vurarak, "Tatlım, bana kızma," diyor. Kusursuz bir manikürü var. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Telefonumun çantamda titreştiğini duyuyorum. Kulaklığımı takıp gelen mesajı dinliyorum.

"Bence isabel ve sen lezbiyensiniz." Alçak, ısrarcı bir ses tonu bu. "Geceleri birbirinizin odasına gizlice girdiğinizi duydum. Sizi ihbar edeceğim."

Ekranı kontrol ederken ellerim öyle bir titriyor ki neredeyse telefonu düşüreceğim. Arayanın fotoğrafının bulunması gereken yer siyah bir boşluktan ibaret. Anonim.

“Ne oldu?” diye soruyor daria.

“Hiçbir şey.”

Omuzlarını geriye atınca İspanyol paça kotunun üzerine giydiği kısa tişörtü göbeğini açıkta bırakıyor. “Bence bu iğrenç bir şey. Ya yaşadığımız dönemde lezbiyenler var olsaydı? Ya bir tanesi beni baştan çıkarmaya çalışsaydı?”

“Senden hoşlanacaklarını da nereden çıkardın?” diyorum.

cara başını sallayıp, “İlginç. Bir lezbiyenin söyleyeceği bir şeye benziyor bu,” diye karşılık veriyor.

jessie gözlerini iyice açarak, “Belki de Darwin’le sadece konuşmanızın nedeni de budur,” diyor.

“Biri seni geceleri christy’nin odasından çıkarken görmüş. Yoksa isabel’le ayrı düşmenizin nedeni bu mu?” diyor liz.

“Lezbiyen değilim,” desem de beni hiç umursamıyorlar. Tüm bunların kökenini anımsayınca kendimi korumaya çalışıyorum. “Ama belki de agyness öyledir.”

Beslenme Merkezi’nde agyness’in oturduğu yere göz atarak, “Saçlarını da kısacık kestirdi. Erkek tıraşı gibi,” diye fısıldıyor jessie.

Derken gisele ürperiyor. “Duş alırken bana bakıyordu sanki.” İkizler keyifli bir korkuyla birbirlerine bakıyor, bu olayı düzeltmem gerektiğini biliyorum ama hiçbir şey yapmıyorum.

Tiz bir alarm sesi çalınca genç havvaların bir kısmı dehşete kapılıp kulaklarını kapatıyor. bakire ruth kürsüsüne tırmanıyor. Solgun yüzü siyah cübbesinin içinde çiçek açmış gotik bir gül gibi. Diğer bakireler de önünde tabur gibi bir çizgi oluşturuyorlar, başları önde.

bakire ruth, “Kesin artık!” diye bağırıyor bizlerden

daha hassas olan dört yaş grubuna. Ağlayan kızlardan birine gözlerini deviriyor. bakire mary koşarak kızı sakinleştirmeye çalışırken bakire ruth kıza doğru yönelttiği parmağını şıklatıp, "Ağlamak kabul edilemez," diyor.

"Evet, bakire ruth. Özür dileriz, bakire ruth," deyip sessizliğe gömülüyorlar. Çocuklar çabuk öğrenir.

"Okul'da oldukça nahoş dedikodular döndüğü kulağımıza geldi. Bu konuda bilgisi olan var mı?" megan ayağını tekmeliyor, yüz ifadesi gayet huzurlu. "Hiç kim-
senin bilgisi yok mu?" bakire ruth devam ediyor. "Belki lezbiyen kelimesi anılarınızı canlandırır."

Kelimeyi söyleyişini duyar duymaz nefesim kesiliyor, cara neredeyse sandalyesinden düşmek üzere. cara'ya yardım eli uzatıyorum ama birdenbire çekiliyor. Gözlerimiz bir an için buluşunca görüyorum. *Kuşku*. Lezbiyen olduğumu düşünüyor.

"Böyle bir şeyi hiçbirimiz duymamıştık." bakire ruth ilk kez cehaletini kabul ediyor. "Baba'yla bu konuyu konuşmam gerekti. Uzun, derin bir sohbetten sonra," hadiseyi anımsayıp kızararak, "bunun eski bir yanlış anlama olduğu hususunda garanti verdi. Geçmişte bu tip hadiselere nadiren de olsa rastlanmış fakat insan ırkının zarar görmeden devam edebilmesi için genetik mühendisleri bu kusurlu geni kadınlardan ayırıp imha etmiş."

Her zaman sizi değiştirmek veya geliştirmek için yapılabilecek şeyler vardır. Her zaman daha iyi olabilirsiniz.

"Eğer bu saçmalık hakkında daha fazla konuşulduğunu duyarsam ciddi sonuçlarla karşılaşacaksınız." Yüzü öfkeden iyice geriliyor. "Tören'e sadece haftalar kaldı, kızlar. Baba bu durumdan fazlasıyla hoşnutsuz."

Dudaklarımı sımsıkı büzüyorum. Korkumu bütün masaya sıçratmamak için içimde saklıyorum.

bakire ruth başını eğip, "Fakat O merhametlidir," diyerek devam ediyor. "Bizler de minnettar olmalıyız." Yemek salonunu cübbesiyle süpürüp diğer bakireleri ayrı ayrı sınıflara gönderirken bakire mary çışı geldiği için tek ayak üzerinde çılgınca zıplayan küçük bir havvaya seslenip gülüyor.

bakire bernadette kasvetli bir havayla, "Hadi, son sınıf havvaları. Sınıfa gidelim," diyor.

bakireyi takip ederken gelip koluma giren cara, "Bu deliceydi," diyor. Açıkça görülüyor ki gece vakti odasına gizlice girip onu taciz edeceğimden endişelenmiyor artık.

Apansız aklıma gelen bir fikir adımlarımı yavaşlatıyor. Eğer bunu bakireler ve Baba biliyorsa, Darwin de biliyordur. Bana güvenip söylediği sırrın genel bir bilgi haline geldiğini öğrendiyse benim hakkımda ne düşünecek? Beni asla affetmeyecek. Sadece onu kullanmış olmakla kalmadığımı, tamamen güvenilmez biri olduğumu da düşünecek. Onunla iletişim kurabileceğim hiçbir yol yok. MyFace hesabım ve VideoSohbet erişimim katı bir biçimde Okul'la sınırlı. Tek yapabileceğim gelişini beklemek.

Biraz olsun rahatlamak için boynumdaki madalyona uzanıyorum.

Tören'e On Gün Kala

Gözlerimi açtığımda tavandaki aynadan yansıyan görüntümle yüzleşiyorum. *Kalçalarım çok büyük, saçım çok dağınık. Kendimden nefret ediyorum, kendimden nefret ediyorum, nefret ediyorum.*

Hayatımın devamının başlamasına sadece on gün kaldı.

Başarılı olmamız için iyi kızlar olmamız, kurallara uymamız, güzel görünmemiz, hoş konuşmamız ve memnuniyet duymamız gerektiği söylendi. Denedim. Vücudumdaki her kılı ağdayla aldım. İlaçlarımı kullandım. Dört yaşımdan bu yana yatağa hep aç girdim. Bana söylenen her şeyi yaptım. Şimdi buradayım, on gün kaldı ve tüm bunların yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Darwin'in beni affedip affetmeyeceği, yahut seçip seçmeyeceği hususunda hiçbir fikrim yok. Beni seçmeli.

Gerginlik katlanılmaz bir hal alıyor. Felç edici korkumu az da olsa yoluna koymak için sık sık SağlamUyku ilaçlarımı kemiriyorum. Bunu düzeltmek için vaktim yok. Kum saatindeki zaman çoktan tükendi.

Yeterince zamanım yok.

Bu düşünce tüm gün benimle. Sırama oturup avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum: Çıkarın beni buradan. Çıkarın beni buradan. Çıkarın beni buradan. Ama yapamıyor, olağan davranmaya çabalıyorum. *Yeterince vakit yok.*

Vârisler beş gündür burada değil. Daha önceleri bu uzun bir zaman gibi gelmiyordu. Zaman bu dünyada sahip olduğumuz limitsiz tek şeydi.

Ama şimdi düşünebildiğim tek şey bu beş günün boşa gittiği. Beş günde Darwin'le işleri yoluna koyabilirdim ama olmadı. Beş gün boyunca sınıfın kapısı her açıldığında omurgam dikleşti. Onu göremediğim her an hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir his içimi doldurdu.

Ta ki o gelene kadar.

Sınıfta patırtılı bir heyecan kol gezerken bakire berna-dette, "Lütfen kızlar, yerinize geçin," diyor. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi.

Saçını kestirmiş.

“Darwin’in eline ne olmuş?” jessie’nin liz’le fısılda-
yarak konuşmasına kulak misafiri oluyorum ama kafası
görüş alanımı engelliyor. Doğru düzgün görebilmek için
yerime geçiyorum. Sol eli alçıda, esmer teniyle tam bir te-
zat oluşturacak nitelikte beyaz. Sağlam durabilmek, ko-
şup iyi olup olmadığını öğrenme hissimi bastırmak için
sandalyenin ayaklarına bacaklarımı doluyorum.

Ders bitmek bilmiyor. bakire bernadette sonu gelme-
yen sorular ve yanıtlar dersini işlerken Vârisler en arka
sıraya geçip oturuyorlar. Oğlan doğurmayı beceremez-
seniz ne yaparsınız? *Kocam daha iyi biriyle evlenebilsin diye
Son Kullanım Tarihi’m gelmeden kendimi sunağa atıp yaka-
rım.* Hastayken bir erkek sizinle birlikte olmak istese ne
yaparsınız? *Her zaman istekli olurum.* Bir erkek seks esna-
sında rahatsız olacağınız bir şey istese ne yaparsınız? *Her
zaman istekli olurum.*

Sorulara bir eş gibi düşünerek yanıt veriyorum. *İstekli
olacağım ama bu tür ihtiyaçlarını gidermek için kendine bir ca-
riye tutacağını sanıyorum.* bakire bernadette kaşlarını çat-
sa da gerçekte hiçbir kuralı çiğnemediğimden beni ceza-
landırmıyor. megan bana epey bir şey öğretmiş. Darwin
bana bakıyor mu? Yanıtlarım hakkında ne düşünüyor?

“Aferin, kızlar.” Cümlemizi tamamladığımızda bakire
rahatlayıp derin bir soluk alıyor. “Tören’e on gün kaldı.”

Gerçekten mi? Hiç haberimiz yoktu.

eFon’undaki bir düğmeye basınca vızıldayan bir ses
yükseliyor. Karşılaştırma Çalışmaları için kullandığımız
masanın iki yanında duran cam kabinler hapsolmuş bi-
rer yıldız gibi parlıyor.

“Son fiziki sınavınızın zamanı geldi. Sizi ikili gruplar
halinde çağıracağım ve kabinlerde yerlerinizi alacaksınız.
Lütfen önce iç çamaşırlarınıza kadar soyunun. İlk

uyarı sesini duyduğunuzda dönün. İkincisini duyduğunuzda kabinden çıkıp giyinin."

Normale dönmeden önce isabel'in yüzündeki korkuyu görüyorum. Gözleri pencere camındaki buğulanma gibi opak. Ona verilen ilaçlardan almayı başarabilir miyim acaba? Bitkin bir halde elini havaya kaldırıyor.

bakire bernadette pişmanlıkla, "isabel, seni unutmuşum. Sen izinlisin," diyor.

isabel kalkıp sınıfı terk ediyor. Bu durumu kimse önemsemiyor. Deliriyor muyum? isabel sadece benim görebildiğim bir hayalet mi?

"Hadi, başlayalım."

Lütfen benden daha çirkin biriyle eşleşeyim. Mesele christy olabilir, hâlâ hedef kilonun üç kilo üzerinde. christy'nin yanında gayet iyi görünürüm.

havvalar eşleşip saydam kutuya gittiklerinde kolayca kıyaslanabilmeleri için vücutlarının büyütülmüş fotoğrafları yan yana konarak tahtaya yansıtılıyor. Satın alınmadan önce dikkatle incelenmeliyiz.

Bütün havvalar dönüp bana bakıyor. Acaba yüksek sesle mi konuştum?

"freida! Tam üç kez adını seslendim!"

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum. Ancak kürsüye yaklaştığımda kiminle eşleştirildiğimi görebiliyorum.

Taftadan balo elbisesini çoktan ayak bileklerine göndermiş olan megan, "En güzel kız kazansın!" diyor. Arkamızdaki ekranda boy gösteren kusursuz vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. İncecik beli dolgun kalçalarına doğru kıvrılırken şuh memeleri dantelli, siyah sütyeninden taşıyor. Son günlerde tercih ettiği kıyafetleri göz önünde bulundurunca oldukça müstehcen kaçan bir iç çamaşır seçtiğini görüyorum. Dışı masum,

içi haylaz. Kusursuz eş bileşeni. Ben niye bunu düşünemedim ki?

bakire bernadette, "freida!" diye bağırıyor.

Limon sarısı, straplez elbisemin fermuarını açarken ellerim titriyor. Elbiseyi tekmeleyip kabine giriyorum. Bir yığın yüz gözünü dikmiş bana bakıyor, vücudumun her milimetresini megan'ınkiyle kıyaslıyor. Arka sıra şiddetle ePadlerine saldırıyor. Darwin hariç. Sandalyesinde kaykılmış, başı göğsüne değiyor.

Uyarı sesi vızıldayınca megan ve ben yüzümüzü duvara dönüyoruz. Cam kapaklardan tahtadaki yansıamızı görebiliyorum. Kusursuz bir tezat oluşturuyoruz. megan'ın solgun teni siyahlar içinde bir ipek gibi. Benim kumral tenimse krem danteller içinde. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ama görüntüler göz kapaklarımı yakıyor. Bunlar hep rüyalarımın girecek.

Vızıltı tekrar duyulunca koşarcasına kabinden çıkıp elbisemi alarak üstüme geçiriyorum.

bakire bernadette, "Gereken notları aldınız mı?" diye soruyor. Vârisler notlarını aldıklarını söylemek için mırıldanıyorlar. Ziyaret vakitlerini bilmememiz gerektiğini unutarak, "Harika. Kızlar, gelecek haftaya kadar Vârislerin sizi son ziyareti bu. Pazartesi gerçekleşecek Tören'den önce bu cuma son görüşmeniz gerçekleşecek," diyor. İnanamıyor gibi görünüyor. "Sanki Tören vakti her sene çok daha hızlı geliyor."

Bu onun için alelade başka bir yıl, başka bir Tören.

"Korkarım, bugün İlâhi Yetmiş için çok zamanımız kalmadı. Programı değiştireceğiz." Telaşla, "Yirmi dakika yeterli mi?" diye soruyor.

Oğlanlardan biri, "Yeter de artar bile!" diyor.

"Sessizlik lütfen." bakirenin yüzü utançtan kızarıyor.

“Hadi başlayalım. Darwin. Bugünkü havvanı seç.”

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpıyor, ağzım kuruyor. Oda büyüdükçe akordeon gibi kasılma-ya başlıyor, sesler fısıltılar ve çığlıklar arasında vahşice yön değiştiriyor.

“megan,” diyor. Sesi tanıdık ama çok uzak. megan zarifçe ayağa kalkıyor.

“Affedersin, freida.” Eliyle omzumu sıkarken, “Müsaade edersen geçebilir miyim?” diyor.

Bacaklarımı yana çekince cara da aynısını yapıyor. Darwin megan’ın elini tutup onu özel odaya doğru yönlendiriyor.

“Koluna ne oldu?” diye cıvıldıyor megan.

Darwin, “Benim hatam,” diyor sadece ve kapı kapanıyor.

Vârisler aşına oldukları kızların (miranda... rosie... karlie...) elinden tutup giderken bütün kızların bana bakışlarını önemsememeye çalışarak nefes alıp verişime odaklanıyorum. Socrates ağır adımlarla ilerleyerek sınıfın önüne geliyor. Yüzünü bize dönüp kızıl saçını kaşıyor.

Olağan tercihi heidi oturduğu yerden doğrulurken, “freida’yı seçtim,” diyor.

Socrates tribün bölümünün ardında gözden kaybolunca heidi bana çelme takıp bilinçli bir şekilde perçemleriyle oynuyor.

“Ahh!”

Basamaklardan inerken önüme uzattığı bacağının üstünden atlarken heidi dönüp, “Affedersin. Kazayla oldu,” diyor.

Odanın kapısı kapanıyor. Darwin’inkine benziyor. Aynalarla kaplanmış fakat yansıyan görüntü olması

gereken değil. Socrates'in sıska bacakları, kızarık yüzü, diken diken saçları. Selam veriyorum ama birden ze-rime saldırıyor. Yüzünü benimkine yapıştırıyor. Ağzım aniden kenetlenince gergin ağzıma dilini sokmakta zorlanıyor. Tkrkleri eneme damlıyor.

Ağzımı amamak için geri çekiliyorum. Elbisemin s-tnden tutup boynumdan öpmeye başlıyor. Midem bu-lanıyor. Eliyle çenemi tuttuğunda ona durmasını söyle-mek istiyorum ama o sert bir biçimde beni duvara doğru itiyor.

"ok güzelsin, vücudun harika," diyor.

Bunu duyunca kan dolaşımımın hızlandığını hissediyorum.

"Gerçekten mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, elbette." Sol eliyle omzumdan tutup beni du-vara mıhlıyor. Spor ayakkabılarını tekmeleyip tek eliyle kemerini zyor. Pantolonu bileklerine iniyor.

"Bekle! Dur!" diyorum.

Beni tekrar öperek ağzımı ekşi nefesiyle dolduruyor. Eli aramızda bir yılan gibi gezinirken birden elbisemi yırtıp styenimi çekiyor.

"Hayır, lütfen." Artık yalvarıyorum. "Bunu yapabile-ceğimi sanmıyorum."

Beni duymamış gibi, anbean üstüme abanıyor.

"Yapamam demek evet anlamına gelir," diye mırıl-da-nıyor. "ok seveceksin."

"Yapma." Tkezleyince ayakkabımın sivri topuğu iğne misali ayağına saplanıyor ve acı içinde kıvranıyor. "Affedersin, zr dilerim." Giyinmeye çalışırken mırıl-danıp duruyorum.

Socrates bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlıyor. Yaralı ayağını tutmak için eğildiğinde prangaya dönüşen pan-

tolonu bileklerinde iyice toparlanıyor. Elimden geldiğince dik durmaya çalışıyor, resmen ölü taklidi yapıyorum. *Lütfen yapma*. Yaşayabileceğim olasılık içimdekileri tuzla buz ediyor. *Lütfen bana bunu yapma*.

“Özür dilerim.” Yaklaşmasını önlemek için dur dercesine elimi öne uzatıyorum. “İstemiyorum.” Üzerine alındığını fark edince taktik değiştiriyorum. “Yani, elbette istiyorum ama yapamam. Üzgünüm.”

Neyse ki kımıldamıyor. Sırtını dönüp aynaya bakarak giyiniyor. Gözlerini devirerek, tiksinererek bana bakıyor. Artık beni beğenmiyor. Megan nasıl daha ilk haftadan bunun üstesinden gelmişti? Sevişmemesine rağmen Albert hâlâ ondan hoşlanıyor; kaç kez onları sohbet ederken gördüm. Neden her zaman işleri berbat ediyorum?

Dağılmış saçını düzeltmeye çalışırken öfkeyle, “Darwin’in benden ne farkı var?” diye soruyor.

“Darwin’le de sevişmedim,” diyorum.

Solgun yüzü öfkeden kızarıırken, “Ben böyle duymadım,” diye homurdanıyor.

“Ne demek istiyorsun?”

“Her neyse.” Sözümü kesince sorumu ve imalarını yutmak durumunda kalıyorum. “Boşa kürek çekiyorsun, küçük havva.” Beni tepeden tırnağa süzerek, “Yargıç’ın, oğlu için istediği kız sen değilsin,” diyor.

Yere oturup cebinden çıkardığı eFon’una bir şeyler yazarken onun için görünmez oluyorum. Ayaklarım zeminde saplanmış gibi. Duvara dayandığımda karşımdaki aynadan kalçalarımın usul usul elbisemin altında kımıldadığını görüyorum. Arkamdaki ayna dışa doğru genişledikçe anbean şişmanlıyorum. Ben iğrenç bir kıyım. Yargıç’ın, oğlu için istediği kız ben değilim. Hiç kimsenin isteyebileceği bir kız değilim.

Zil çalınca sürgü açılıyor. Socrates ayağa fırlarken ben kımıldayamıyorum. Belki kimseler görmeden burada bir süre daha saklanabilirim.

“Darwin, dostum! Her hafta bu sürtüğü neden seçtin?” Socrates’in söylediklerini duyuyorum. “Frijit freida.”

Vârislerin çoğu kahkahalara boğulurken bir kısmı sadece kıkırdıyor.

Hepsi benim hatam.

Darwin’in kelimeleri bir mantra gibi kulaklarımda yankılanıyor.

Bölüm 26

Yerde tıkırdayan son sivri topuk sesini duyana dek bekleyip öyle çıkıyorum. İmkânsız ama sıralı sandalyeleri, bu sandalyeleri kale hendeği misali çevreleyen dik, ahşap dolaplarıyla salon aynı. Topuklu ayakkabılarımı çıkartıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde koşuyorum. Ayaklarım damalı yer döşemesini sıyrıp geçerken ayak tırnaklarımdaki yarısı çıkmış sarı oje bulanık bir floresan gibi duruyor.

Hücreme girdikten sonra kapı çerçevesinin tepesine tutturulmuş kola uzanıp kapansın diye aşağı doğru asılıyorum ama sanki yapışmış, daha doğrusu kullanılmadığından paslanmış. Bu Okul'da olmak midemi bulandırıyor. Bu bedene sahip olmaktan, kendim olmaktan iğreniyorum. Hissettiğim her toksin bir milyon farklı insanın aynı anda çılgılık atması gibi içimde patlıyor. Nihayet kendimi yatağa atıyor, kendimi susturmak için yastığı ısıriyorum. Çocukken koşup dizlerimizi yaraladığımızda bakireler, *"Ağlamak çirkindir,"* diye bağırırdı. *Ağlayınca yüzünüz kızarır. Hiçbir erkek ağlayan bir kız istemez.*

Her zaman mutlu ve kaygısız olmalısınız. Bu yüzden ağlamıyorum. Ağlamadan da kendimi hırpalayabiliyorum.

Socrates heidi'ye alışkındı. Muhtemelen heidi karşılaştıkları ilk anda onunla sevişmişti. heidi aptal orospunun teki. *En azından ben orospu değilim.*

ePad'imi yastığın altına gömüyorum.

"Merhaba," diyor sıkılmış bir ses tonuyla.

"Merhaba, megan."

"freeds?" Ekrana yaklaşıyor. "Sen misin? Hiçbir şey göremiyorum."

"Kamera kırıldı," diyerek yalan söylüyorum. Ağlamak için çaba sarf ederken şişip kızaran yüzümü görmesini istemiyorum.

"Umarım tamir edecek paraları vardır." Eliyle makyajını tazeliyor. Gözlerine kömür karası bir far, dudaklarına değişiklik olsun diye mat pembe bir ruj sürüyor. "Bu kez yenisini almak için isabel'e bağımlı değilsin."

"Onunla aranda bir şey geçti mi?"

"Kiminle? Ah, Darwin'le mi? Sadece, çok fazla konuşmadığımızı söyleyebilirim." Özenle boğazına dokunuyor. "Sanırım Socrates'le işler pek iyi gitmedi. Çıkarken senin için ne söylediğini duydum."

"Ben de senin güldüğünü duydum."

"Katiyen böyle bir şey yapmadım," diye bağırıyor. "En iyi arkadaşım sensin."

"Öyle mi?"

Soruma aldırış etmeden, "Hadi, neler olduğunu anlat," diye ısrar ediyor.

"Ben sadece..."

"Onu beğenmedin mi?"

Kendimi kaybederek sersem sersem, "Hayır," diye yanıtlıyorum.

“Yani, onun için fazla iyi olduğunu mu düşündün?”

“Hayır... Ben...” Kekeleyemeye başlıyorum. “*Darwin benim.*”

“En önce benimdi.”

“Derecelerin şu an hiçbir önemi yok.”

Tek kaşını havaya kaldırıyor. İkimiz de derecelerin önemli olduğunu biliyoruz. Okul hayatımız boyunca ölçütümüz oldular. Kendimizi değerlendirmemizin, neredenli kıymetli olduğumuzu ölçmemizin bir yolu. Dereceler önemlidir.

“Beni seçmeyi sürdürmesi elimde değildi,” diyor, oturup ePad’imi kucağıma yerleştiriyorum.

“Bugün beni seçmesi de benim elimde olan bir şey değildi.”

“Beni kıskandırmak için seni seçti,” diye belli belirsiz mırıldanıyorum.

“Ah, freida. Bu ne küstahlık böyle!”

“Bana seni hiç beğenmediğini söylemişti.” Onun da benim kadar kötü hissetmesini istiyorum.

“Kimin umurunda? Önemseyeceğimi mi sanıyorsun? Mühim olan beni seçmesi. Benim kazanmam.”

“Peki ya aşk?” Tırnaklarımı yemeye başlayınca parıldaayan oje kırıntıları dişlerime bulaşıyor. “Darwin kendisine âşık olacak bir kız arıyor.”

“Ona âşık olmadığını söylememiş miydin?”

“Değilim.” Aşk insanı zayıflatır. Güçsüz olmaya dayanamam. “Ama ben...”

“Sen ne?” Kameraya dikkatle bakarak kendimi asmam için bir ip uzatıyor.

“En iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum.” Tereddüt ederek sözümü tamamliyorum. “Sana inanmıştım.”

"Hayır, inanmamıştın," diyerek gülüyor. "Hakkımda ne düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen de *onun* kadar kötüsün, kimsenin sahip olamayacağı süslü şeyleri olan o kız kadar. O da çok özel olduğunu düşündü. Herkesten daha iyi olduğuna inandı. Bu kadar insanın içinde *senden* başkasını yanına almadı." Kezzap dolu kelimelerini tükürür gibi sarf ediyor. "Şimdi bir bak ona. Kusursuz sarı saçları, mükemmel derecesiyle harika isabel. Ve yolunu tamamlayamayan bir kazazede daha." Benden iğrenircesine dudaklarını kıvrıyor. "Sen de kötüsün. isabel senden bıktı, Darwin de öyle. Belki isabel'le birlikte bakire olarak kalırsınız. Kimseyi oyununuza almadan, aranıza katmadan sonsuza dek burada mutlu mesut yaşarsınız."

Kameradan kendini yüzünü görüyor, öfkelendiğinden kırışıklıklar beliriyor. Ağzının kenarlarındaki tükürükleri silip arka taraftan aldığı dudak parlaticısını yeniden sürüyor. "Ve sakın bir daha benim sürtük olduğumu düşünmeye yeltenme." Gözleri sabit, teninden alevler çıkıyor. "Bu benim hatam değil. Nasıl eğitildiysem öyle davranıyorum. Biz buyuz, freida. Tasarlanma amacımız bu."

Bölüm 27

“Bu Okul’un dışında bir hayat var.” Darwin merak eksikliğimden ötürü beni şaka yollu azarlamıştı. Tabii ki haklıydı fakat bazen bu cam kubbenin dışında bir şeylerin var olduğunu hissetmek mümkün olmuyor. Var olan veya olacak tek şey burasıymış gibi geliyor.

Son sınıf olan biz havvalar aynı gün tasarlandık. Yumurtadan birlikte çıktık, ölene kadar da kemiklerimiz birbirine değe değe birlikte yaşayacağız. Son birkaç gündür birlikteliğimizden boğulmaya başladığım da bir gerçek. Tek istediğim odamda yalnız kalıp bu sahte zamanın durması ama başaramıyorum. Kaçamıyorum. Beden Eğitimi’nde hulahop çevirirken daria beni geçtiğinde bile, “frijit freida” olup olmadığımı düşünüyorum. megan bana gülümsediğinde onun Darwin’le iletişim kurduğunu yahut eş olarak onu seçeceği hususunda vaatte bulunduğunu düşünüp paranoyaklaşıyorum.

Böylelikle megan hep güçlü olacak. Ben de hep yalnız kalacağım.

Kaybediyorum. Onu kaybediyorum. Onu çoktan kaybettim bile. Son ziyaretinde yaşadıklarım beni tenya gibi yiyip bitirdi. Zihnimi kuşlarla doldurup tüketti.

Teyp çalışıyor. Darwin için yeterli olmadığımı söyleyen Socrates'in sesi duyuluyor. Megan'a Darwin'in sırrını söylediğim an onun popülerliğini de yıkmış oldum. Bedenimin dışında dönüp durduğumu, daha iyi anlayabilmek için eriyip onun bedeninde gezindiğimi hayal ediyorum. Gözlerinde Megan'ın güzelliği ışıldıyor, ben-se kötülüğü fısıldayan bir gölgeyim sadece.

Diğerlerinin benim kadar ürküyor olmadığından kuş-kulanmama rağmen sinirlerimizin yıprandığını hissediyorum. Aramızdaki gerilim çatırdıyor.

Öğle yemeğinde, Freja dokunulmamış bir kâse dolusu dondurmayı işaret ederek, "Alabilir miyim?" diye soruyor.

Gisele, "Neden kendine almadın?" deyip tepsiyi kendi önüne çekiyor.

Freja köprücük kemiğini ortaya çıkartıp kendine aynada bakarak, "Ben tatlı yemem," diyor. "Hey!" Gisele tabağı çöpe boşaltırken Freja tepki gösteriyor.

Gisele, "Nasıl da boşa harcayacaktın," diye homurdanıyor. "Tek yaptığın kusmak."

Her sabah yatakhane de yankılanan yeni bir duyuruyla uyanıyoruz.

Tören'e dokuz gün kaldı.

Tören'e sekiz gün kaldı.

Yeterli vaktim yok.

Işığı görür görmez uyanıyoruz. Öğle yemeklerinde beraber oturuyor, sınıfta ders dinliyormuşuz gibi rol kesiyoruz. Olağan hayatımıza devam ediyormuşuz gibi davranıyoruz. Görünüşte her şey aynı ancak yakından bakınca işaretleri görebilirsiniz. VideoSohbet istekleri

yok artık. MyFace sessizliğe gömüldü. Geçen gün öğle yemeğinde cara koca bir dilim çikolatalı kek yedi ama megan tek kelimelik bir yorumda dahi bulunmadı. Bakışları yapış yapış dağınıklığın üstünden geçip gitti, çünkü gözünü gelecekteki zaferinin görüntüleri bürümüştü. Tüm ittifak ve arkadaşlık zırvalıkları unutuldu. Kimin hayatta kalacağını görmek için fırtınanın dinmesini bekleyerek bulduğumuz yerleri sağlama almaya çalıştık.

Tören'e altı gün kaldı.

Korkumdan nefes bile alamıyorum. *Onu kaybettim. Onu kaybettim.* Bu durumu düzeltmem gerek. Beni bağışlamasını sağlamalıyım. bakire bernadette Vârislerin cuma günü bizi ziyaret edeceğini söyledi. Üç gün var. Onu görüp beni anlamasını sağlayabilmem için üç gün daha beklemeliyim. Beni anlamak zorunda. Anlamasını sağlamak zorundayım.

Her sabah elbise dolabımın gümüş saplı çekmecesini çekip ilaç stokumu saydıktan sonra gümüş madalyonuma bir kısmını aktarıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. Parmaklarımın arasındaki bu metal parçası beni rahatlatıyor. İhtiyacım olduğunda yakınımda olduğunu bilmek bana iyi geliyor. Çok kullanmıyorum. Darmaduman değilim. Kimi zaman konuşurken heceleri birbirine karıştırdığımda havvaların bir kısmı bana dikkatle bakıyor ama tek kelime etmiyor. Kimse bana karışma niyetinde değil.

“Uyanık mısın?”

bakire magdalena'nın sesi boş rüyalarımı keserek hücremi dolduruyor. Bir saat kadar önce aldığım çeyrek hapla zihnim tertemiz.

Yastığımın altından, "Kapıyı çalmaz mısınız hiç?" diye mırıldanıyorum.

"Kalk!" Yanıma oturup omuzlarımı sarsıyor, kalkıp oturmamı emrediyor. "Ne aldın sen?"

Sersemce dudaklarımı yalayıp, "Hiçbir şey," diyerek yalan söylüyorum.

Komodinimi ve yatağımın altını karıştırmaya başlıyor. Şiltenin üstüne düştüğümde beni tekrar yakalıyor. Bir güzel evirip çeviriyor, yere düşerken homurdanma aldırış etmiyor. Yorganımı silkeleyip yastığımı fırlattıktan sonra hücremi tamamen arıyor. Gardırobun önüne geçtiğinde, "İşe yaramaz," diyorum. "Tarayıcı beden kimyanızı reddedecek."

Boğuk bir iç çekiş sesi duyuluyor. Yatağıma girip rahatlığın içinde kaybolmak için yorganımı üstüme çekiyorum.

"Buna bir son vermelisin, freida." Keşke çıkıp gitse. Sesi rehavetimi yiyip tüketiyor. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Öyle mi?" Başımı kaldırıp yorganın bir köşesini açıyorum.

"Elbette."

"Darwin'i gizlice içeri sokabilir misiniz? Onunla konuşmam gerek. Onunla konuşmayı başarabilirsem her şey yoluna girer."

Kabul etmeyeceğini bilsem de son umudumu da yıkarak, "Bunu yapamam," diyor.

"Gidin o zaman." Yorganı tekrar başıma çekiyorum.

"Bu tip bir ilgiyi geliştirmek, tanımadıkları Vârislere karşı hisler beslemek ergen bir kız için çok olağan."

Doğrulup oturmak için yorganımla mücadele diyorum, kan beynime sığıyor.

“Buna nasıl cüret edersiniz? Hiçbir şey bilmiyorsunuz!” Öyle sabit duruyor ki haykırışlarım üstünden sekip geçiyor. “Darwin’i herkesten iyi tanıyorum. Onun hakkında her şeyi biliyorum.” Darwin’le birlikte olmamız gerektiğini anlamasını istiyorum. “Onu ve ailesini çok iyi tanıyorum. Hiç kimseye anlatmadığı şeyleri de. Bana güveniyor o.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak, “Ebeveynlerinin adları ne?” diye soruyor.

“Ben... Ben... Bunun bir anlamı yok. Çok daha önemli şeyleri biliyorum. Mesela...” Sesim kısılıyor. Ne söylemeye kalkıştım yine? Ne anlatacaktım? “Eğer onunla tekrar konuşabilsem her şey yoluna girecek. Gizlice onunla görüşmemi sağlayabilir misiniz? Bunu benim için yapabilir misiniz?”

“Daha iki dakika önce bunu yapamayacağımı sana söyledim.”

Hatırlamıyorum. Zihnimde kara delikler var.

“Biz normalde böyle değiliz. İyiyiz. Biz iyi anlaşıyoruz. Bizi birlikte görmelisiniz. Biz iyi anlaşıyoruz. Güzel olduğumu düşünüyor.” Bana kuşkuyla bakıyor. “Ne? Güzel olduğumu düşünen birinin var olamayacağını mı sanıyorsunuz? Ama bu gerçek. Biz birlikteyken harikayız. Bizi birlikteyken görseydiniz... Belki de siz... Eğer babasından... kurtulabilirsek... Belki de gizlice... görme mi...” Sesim canlılığını yitiriyor, söyleyeceğim şeyi cümlelerin ortasına geldiğimde unutuveriyorum.

“Beğendiği Vâris vazgeçtiğinde hayal kırıklığına uğrayan ilk kız sen değilsin,” diyor belli belirsiz.

“Ah, nasıl? Sizin gibi mi?” Merhametsizce gülüyorum. “Yüz yıl önce bakirelerin başına gelenlerle ilgilenmek zorunda mıyım?”

“Darwin hoş bir çocuk ama...”

“Ama ne?” diyerek sözünü kesiyorum. Benim için fazla iyi olduğunu düşünüyor. Eş olarak benim gibi bir kızı seçebileceğine inanmıyor.

“Biz olduğumuz gibiyiz. Bazen insanlar ne kadar istese de bundan kaçamaz.” Merhamet dolu bakışlarını görünce utanıyorum. Bir bakirenin bile benim için kederlenmesini sağlayacak ne yaptım ben?

“Gidin yanımdan!”

“Seni önemsemişim için buradayım...”

“Önemsemeyin! Siz benim annem değilsiniz. Hiç kimsenin annesi değilsiniz.” Kendimi örtülerin altına gömüyorum. Nefesim sıcak ve hızlı. Nevresim naylon poşet gibi yüzüme yapışınca nefes almak için üstümü açıyorum. isabel bakirenin yerini almış, taytının üzerine geçirdiği biçimsiz gri bir bluzun içinde kapı aralığında dikiliyor.

“Ne istiyorsun?” diye bağırırken aynadaki yansımam gözüme takılıyor. Saçım darmadağın, dişlerim berbat. Çirkinliğimi ardına saklamak için yastığımı kucağıma alıyorum. “Sonunda benimle konuşmaya mı geldin?” Kalkanımın arkasından haykırıyorum. “Sen de mi beni uyarmaya geldin?”

“Ne önemi var? Bütün bunların ne önemi var ki?”

Bölüm 28

Son bir gece kaldı diyorum kendi kendime. Yine her perşembe yayımlanan mesajları dinliyorum. Aslında diğer perşembe gecelerinden farklı. *Son* perşembe. Okul'da, yatağında geçirdiğim son perşembe.

“jessie, lütfen SağlamUyku ilacını liz'le paylaş. İlk seferde çok ağır gelecektir.”

bakire anne fısıldıyor ama ben SağlamUyku lafını duyunca kulak kabartıyorum, gürültülü bir odada ismi mi duymuşum gibi. Bu gece yataktan o sorumlu. Bizleri yarın ziyaret edecek olan Vârislerin karşısına dinlenmiş olarak çıkmamızı sağlamak için ilaçları şeker gibi dağıtıyor.

christy'nin verdiği son üç kapsülü kullanıyorum ama sanırım bunlar kusurlu (aptal Avrupa Bölgesi ve kusurlu ilaçları), çünkü saatler boyu tavandaki yansıma gözü mü dikip uyur uyanık bir halde yatakta öylece uzanıyorum. Bir gölge odama giriyor.

“bakire anne.”

Aniden durup bana doğru yürüyor. Susmam için parmağını dudaklarına götürüyor. Hücremin arka tarafını

işaret edince birlikte ilerliyoruz, oda ikimiz için oldukça dar.

Kollarımı sertçe kaşıyarak, "Uyuyamıyorum," diyorum.

"Fark ettim."

"Biraz daha ilaca ihtiyacım var."

"Sana erken saatte bir kapsül verdim. Ve onu içtiğini gördüm."

Hatırlamıyorum. *Bir, iki, üç, dört.*

Cesur bir tavırla çenemi kaldırarak, "Uyuyamadığıma göre yetersiz gelmiş olmalı," diyorum.

"Yetersiz değildi." Sırtını döndüğünde onu durdurmak için hiç düşünmeden elini tuttuğumda birden irkiliyor.

"Affedersiniz." Şaşırmak için bile yorgunum. "Ama gerçekten biraz daha ilaca ihtiyacım var."

Tenine asit dökmüşüm gibi elini kaşıyıp, "Sana azami dozu verdim. Üzgünüm ama sana yardım edemem," diyor.

"Bu acil bir durum!" Kapı aralığında durup beni baştan ayağa süzüyor. Siyah, ipekten kombinezonumu çekip bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum.

"Çok zayıf görünüyorsun. Sanırım kilokalori önleyicilerinin dozunu azaltmam gerekiyor."

"Hayır!"

Kilo önleyici kaynaklarımı kaybedemem. Onlar olmazsa christy'yle değiş tokuş yapamam.

Tartılmadan önce iki litre su içtiğimi anımsayıp, "Kilom oldukça iyi, raporları görmüşsünüzdür," diyorum.

"Doğru." Kafası karıştığından alnı da kırışıyor. "Belki de ışık yüzünden yanıliyorumdur."

Sonra kıymetli ilaçlarını alıp gidiyor. Bunu kasten ya-

pıyor. O ve bakire ruth Darwin'le ilgili tüm şansımı elimden kaçırmam için korkunç görünmemi arzuluyor. Peşinden koşup onu yere çalmak, parmaklarımın arasında yaralar açılana kadar o kel başını yere vurmak, başından sızan kanı siyah-beyaz fayanslarda görmek istiyorum.

Ellerimin üzerine oturup aynadan yansıyan, bana ait değilmiş gibi görünüp bana benzeyen yüzümü izliyorum. Bu yüz Okul'a, Avrupa Bölgesi'ne, gelecekteki kocama ait. Bu yüz benim değerim, ederim. Teklif edebileceğim tek şey yüzüm ve yüzüm bana ait değil.

Saatlerce kendimi seyrediyorum. Yüzüm anlamsızlaşana kadar kendimi izliyorum.

Tören'e Üç Gün Kala

Kahvaltıda herkes ışıldıyor. Dişler beyazlatılmış. Tenlere buğu banyosu yapılmış. Saçlar yapılı. Eş olmak isteyen kızlarda bile dekolte göze çarpıyor. Herkes bu son fırsatı kendisini teşhir etmek için kullanıyor.

daria gisele'e, "bakire hope'la özel bölge ağdasına tekrar gittiğine inanamıyorum. Bu hafta her gün gittin!" diyor.

gisele pullu, sarı mini elbisesinin içinden memelerini iyice ortaya çıkararak, "Gitmek zorundaydım. Kıl tüy gibi sebeplerden bir tarafa atılmak istemem," diye karşılık veriyor.

Yemekhane tuhaf bir biçimde sessiz. Tahıl gevreklerimizi kâselerimize doldururken porselenlere çarpan kaşıklarımızın tıkırtıları duyuluyor.

İnsanların bu salonun dışında da var olduğunu düşünmek çok tuhaf. Bu sene Vâris mertebesinde oğlu olmayan tüm Avrupa Bölgesi yaşayanları ilgisiz. Hepsi

işine, gücüne baktıklarından yaşantımızdaki en önemli ânın hızlı bir tren gibi yaklaşmakta olduğundan habersiz. Demiryolunda durduğumdan ve makasa ayağımı kaptırdığımdan bihaberler. Diğer senelerde kızların durumları nasıldı? Hallerinden memnun bir şekilde kahvaltılarını mı yapıyorlardı? Bizi düşünüyorlar mıydı? Bize şans diliyorlar mıydı?

cara'nın kaşlarında biriken ter parıldıyor. Fark edilip edilmediğini anlamak üzere etrafına bakınıp gergin bir tavırla elindeki peçeteyle hafifçe kaşlarını ve alnını siliyor. Ve isabel bir başına oturmuş, pipetle proteinli sütünü içiyor. Saçları serbestçe omuzlarına düşmüş, giydiği şifon elbise incecik bedenini sarmış. bakire ruth tünediği yerden dikkatle onu izliyor. "Sanırım kahvaltın bitti, isabel?" isabel yalnızca başını sallayıp bakışlarını kucağına indiriyor ve elbisesindeki gevşek iplikleri topluyor.

Soğukkanlılığıyla resmen parıldıyor. Eskiden onun güzelliğine sahip olabilmeyi istediğim gibi şimdi de ilaçlarını istiyorum.

Hiç değilse benim elbisem güzel. Girift, dantelden, altuni boncuklarla süslenmiş, altın rengi bir elbise. Dikdörtgen, altın kaplama küpeler. Üzerine kar tanesini andıran şekiller işlenmiş, ince bir altın bileklik. Teni darlayan yün kıyafetler gibi cildimi kaşındırıyor, kusursuzluğuna daha layık başka birini arıyor resmen.

Yorgunum. Hem de çok.

Zil çalıyor. Genç havvalar gözleri kıskançlıkla dolarak salondan çıkıyorlar. Keşke biriyle yer değiştirebilsem... Daha çok vaktim olurdu.

Yeterince vaktim yok.

"Sınıfa gidin," diyor bakire ruth. Olduğu yerde kalması için işaret edince isabel ipleri kesilmiş bir kukla gibi

sandalyesine çöküyor. Bizden ne zaman bu kadar ayrı düştü? Geçmişe giden yoldaki ipuçlarını takip edersem, onu benden uzaklaştıran şeyleri bulacağımı biliyorum. Fakat enerjimi toparlayamıyorum. Kendi korkumla öyle doluyum ki başkasına harcayacak takatim yok.

christy'nin yanından geçerken sorunsuz bir şekilde hazinelerimizi takas ediyor, şimdiye kadar kusursuzca işlemiş rutini yineliyoruz. Kıymetli ilaçlara dokunuyorum. *Sadece bir çeyrek. Biraz rahatlamak için.*

Yapamam. Kontrollü olmam gerek. Bu son şansım. İlacı boynumdaki madalyonun içine yerleştiriyorum.

"İşte bu." Sınıfın kapısına vardığında megan, mary-jane* ayakkabılarının üzerinde dönüyor. Diğerleri mümkün olduğunca öne gelebilmek için birbirlerini itiyorlar ama ben geride kalıp agyness'in arkasına saklanıyorum. Görüşmemiz süresince salon hemen hemen boş olsun diye Darwin'le en son konuşan kız olmayı istiyorum. Konuşmamız gereken önemli bir şey varmış gibi davranabilirim.

"İşte bu," diyor yeniden. "Pazartesi gün gerçekleşecek Tören'e kadar onları son görüşümüz. Hazır mısınız bakalım?"

Kızların bir kısmı gergin bir halde kapının üstündeki küçük, dar pencereden içeriyi dikizleyerek, "Evet," diye mırıldanıyor.

Ellerini kalçasına koyup, "Size hazır mısınız dedim!" diye sesleniyor. Dar, krem bluzu ve pembe ekoseli mini eteğiyle çağımızdan önce yaşamış amigo kızlara benziyor.

"Evet." Kız kardeşlerimin söylediğini tekrarlıyorum.

* İsmi Richard Felton Outcault'un 1902'de yayımlanan *Father of the Sunday Comic Strip* adlı çizgi romandaki aynı adlı karakterden alan, kapalı, bileksiz, bantlı kadın ayakkabısı. -çn

Keşke hepsini ölü sunağına götürüp yakabilsem. Tek başıma kalana dek küle döndüklerini görmek ne güzel olur. Böylece yeterince iyi olabilirim.

Sınıfın kapısını açıp daire biçimli sınıfta bir sıradan diğerine ilerlerken yüzüne sahte bir gülümseme kondu-
ruyor. Ben ilk görüşmem için beklerken, megan sınıftan çıkacağı esnada bana sürtünüyor. Tenimde bıraktığı vanilya kokusunu içime çekmek için kolumu burnuma götürüyorum. Diğerleri de teker teker görüşmelerini bitirip megan'a katılarak yüksek sesle son sınavlarına dair tuttukları notları karşılaştırıyorlar. *Çok yorgunum.*

"Kızlar!" bakire magdalena karşılarına çıkmak için sınıftan şiddetle ayrılıyor. "Görüşmelerini henüz tamamlamamış havvalara biraz saygı gösterin. Derhal yan sınıfa geçin. bakire ruth İlahi Yetmiş'in son seansı için sizi orada bekliyor."

bakire ruth'un adını duyar duymaz hepsi hızla koşuyor ve bakire magdalena sınıfın üst kısmındaki masasına geri dönüyor.

Zil çalınca Socrates'in sırasına oturuyorum. Cebinden eFon'unu çıkarıp ekrana gözlerini kısarak bakıyor. Amerikan yapımı bir komediye gülerken tükürükler saçıyor. bakire magdalena sıraların arasında dolaşıyor. Darwin'in yanından geçerken durup ona gülümsüyor. Daha çok, karşısında oturan alessandra dirsekleriyle göğüs dekoltesini yukarı doğru ittiğinden yapıyor bunu.

Görüşmelere devam ediyorum. George, Sigmund ve Albert üç gün sonra gerçekleşecek Tören'den ötürü ne denli heyecanlı olduklarını anlatıyorlar. Başımı sallayıp gülümsüyorum, yorgunluk sesimi yutmuş gibi. Bedenim sallanıyor, irkilip kendime gelmeden önce iki kez beni o derin çatlağa çekmeye çalışıyor.

Tüm varlığı içime işlemiş. Kımıldadığı her an, boynuma bir tasma takmış gibi ben de kıpırdıyorum. Bunu hissediyor mudur? Öyle olmalı. Olmalı. Bu tür fiziksel çekimlere ender rastlanır. Diğer Vârislere karşı böyle şeyler hissetmiyorum. Peki o başkalarıyla neler hissediyor?

Diğerleri benden daha güzel. Benden daha iyi.

Salondaki insan sayısı anbean azalıyor, benimle görüşmesini bitiren her Vâris çıkıp gidiyor. Gerçekleştirdiğim her yapmacık sohbetle diğerleri hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Tüm yatırımım Darwin'in üzerine. O benim tek umudum. Ona yaklaşıyorum.

"İyi bir noktaya değindin," diyor agyness'e.

Ben de iyi bir nokta düşünmeye çabalıyorum. megan'a neden lezbiyenlerden bahsettiğimi açıklamam gerek ama beynim pamukla doldurulmuş gibi. Biraz olsun nemlendirebilmek için dudaklarımı yalıyorum fakat ağzım da kupkuru.

Zil çalınca Albert ve ben yapmacık görüşmenin sona erdiğini fark edip eşit derecede rahatlıyoruz.

Kapıya doğru uygun adımlarla ilerleyen agyness'e, "Pazartesi için bol şans," diyor. bakire magdalena, Darwin ve ben salonda kalıyoruz. Yakından bakınca o da çok yorgun görünüyor. Berrak mavi gözlerinin çevresi koyu gölgelerle dolmuş. Tıraş olmamış, olağan kirli sakalı pejmürde bir hale bürünmüş. Yaralı eli hâlâ alçıda, ağır bir biçimde masada duruyor.

"Saçını kestirmişsin."

"Bir haftayı geçti." Omuz silkiyor. Arkasına yaslanıp gerinince bedeni sert, düz bir çizgi oluşturuyor.

Eski halini tercih ederdim. Parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirmek ne hoştu. Böyle çok derli toplu; saçları neredeyse dik dik duruyor. Dağınık görüntüsüyle

tezat oluşturmuş. Kırış kırış, mavi bir sweatshirtle kot pantolon giymiş.

“Darwin, olanlar hakkında konuşmamız gerek.”

“Konuşacak bir şey yok,” deyip oturduğu yerde kaykılınca sıranın altından kayıp geçerek koşmaya başlayacağını sanıyorum.

“Emin misin? Çok uzaksın.”

“Uzak mı?” Elinden geldiğince dalga geçer bir havada telaffuz ediyor. “Ne kadar *uzak* görünüyorum?”

Elbette bana bu soruyu sorduğu anda iyi bir örnek düşünemiyorum.

Açıklayabilmek için kendimle mücadele ederken, “Bilmiyorum,” diyorum. “Biraz soğuk davranıyorsun.”

“Soğuk mu?” Gülüyor. “Sıcaklığı yükseltmelerini söylememi ister misin?”

“Ah, tabii ki hayır. Sadece megan’ı alıp gittiğinde...”

“Kararlarımı sana açıklamam gerektiğini bilmiyordum. Onu seçtim, o kadar.”

“Elbette! Ben demek istiyorum ki...”

“İyi.”

Hayır, bu konuşmayı böyle bırakamam. “zr dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.” Kabul etmesi için çabalarken sesim gitgide boğuluyor.

Topuğunu sandalyenin bacağına vururken, “nemi yok artık,” diyor.

“Böyle deme.” Sesim yükseliyor. Salon tehditkr bir havaya bürünüyor, ışıklar loşlaşınca etrafta gölgeler oluşuyor. Ani bir üşüme beni içine çekiyor. “Sana verdiğim sözü tutmalıydım.”

“Asıl ben sana anlatmamalıydım,” diyor mekanik bir ses tonuyla. “Bu havvaların bilmesi gereken bir konu değil.”

"Neden ona söylediğimi bilmiyorum. Ben sadece..."
"megan'ın yeniden arkadaşın olmasını istedin."

Bunu söylediğinde kulağa ne kadar ahmakça geldiğini fark ediyorum.

"Özür dilerim, Darwin. Özür dilerim, özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım ama beni bağışlama ihtiyacım var. Eski halimize dönemez miyiz?"

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Bak, freida." Üstündekinin kolunu çekiştirip benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. "Bu seni önemsemediğim anlamına gelmiyor. Önemsedim. Hâlâ önemsiyorum. Tabii ki önemseyeceğim." Sesi tedirgin. "Fakat sevdiğim kıızı eş olarak seçebileceğimi düşünerek kendimi aptal yerine koydum." Sandalyesini gürültüyle tek-melıyor.

"Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım," diye tekrar ediyorum. Alçıdaki eline dokunabilmek için uzanınca geri çekilip bacaklarını sallamaya devam ediyor. "Geçmiş unutamaz mıyız? Bu olay her şeyi değiştirmek zorunda mı?"

"Babamla konuştum."

"Onunla ne konuştun?"

"Durumu anlamamı sağladı." Kaşlarını çatıyor.

"Neyi anlamamı? Onun onayını almaya takılmış durumdasın. *Babam arkadaş edinmemi istemez. Babam bana karşı serttir. Babam... Babam... Babam...*"

İçimdeki akliselim freida çığlıklar eşliğinde oyunu daha iyi sürdürmemi, kurallarına göre oynamamı, nazik olmamı söylüyor. Ama ağzımdan dökülen kelimeleri bir türlü durduramıyorum. Alevlerin içine yolladığım her umudumun yanışını Darwin'in kayıtsızca izlediğini görüyorum.

“Biraz saygı göster,” deyince çenemi kapatıp eleştirel bakışlarının karşısında boynumu büküyorum. “O önemli bir adam, freida. Ve ne konuştuğunu her zaman bilir.” Bunları ezbere söylüyormuş gibi. “Bir Yargıç’ın yanına yakışabilecek bir eşe ihtiyacım var. Ayrıntılara dikkat eden bir eşe. Kontrollü birine.”

“Kontrollü olabilirim.” Sesim histerik. Ümitsizlik korkularına açılan kapının menteşelerini söküyor.

“Güvenilir ve ağzı sıkı birine.” Tek kaşını havaya kaldırıyor.

“Üzgün olduğumu söyledim. Daha ne kadar özür dilemem gerek? Lütfen. Lütfen, Darwin. Ne istersen yaparım.”

“Her şey yolunda mı?”

bakire ruth dikilmiş, aptallığımı seyrediyor. Battığımı görmek istiyor.

“Gidin buradan!”

“freida!” Darwin bağırıp azarlıyor beni. Birden yanımdakinin bakire ruth değil de endişeli magdalena olduğunu görüyorum.

Gözümün önünde canlanan görüntüleri temizleyip özür diliyorum.

“Sorun yok, magdalena,” diyor Darwin.

“Emin misin?”

“Eminim.” Darwin gülümseyince bakire uzaklaşıyor.

“Yani baban kabul etmedi,” diyerek tekrar başlıyorum. “Bana kızdığının farkındayım ama benimle tanışmadı bile. Eğer beni tanırsa eminim çok sever.”

“freida...”

“Ya da kaçır gideriz buralardan.”

“Ne?” diye soruyor kuşkuyla. “Nereye? Tam olarak nereye gitmemizi önerirsin?”

“Bilmiyorum.”

“Bunu nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsun? Tren bakirelerin bölgesinden kalkıyor. bakirelerin bize el sallayıp yol için azık vereceğini mi sanıyorsun?” O yakışıklı siması hiddetten kırışıyor.

“Bilmiyorum.” Başım yorgunluktan düşmek üzere. Odanın köşeleri çürüyüp eriyor sanki.

“Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim.” bakire magdalena’ya seansı kesmesi için işaret edince eline yapışıyorum.

“İlahi Yetmiş için beni seç.”

“Artık bunun ne önemi var?”

“Lütfen, Darwin. Bana bu kadarını borçlusun.”

“Bunca şeyden sonra sana nasıl borçlu olabilirim ki?”

Alçıda olmayan elini tutup gözlerine bakıyorum.

“Lütfen, Darwin. Son kez. Sana her şeyi açıklamam gerek.”

Uysallıkla başını eğerken kararımı veriyorum. Ne yapmam gerektiğini, bu durumu nasıl çözeceğimi biliyorum.

gisele megan’a, “Görüşmelerin nasıl geçti?” diye fısıldıyor.

V yakasını mat mavi bir dantelle örttüğü bluzunu düzeltirken, “Mutluydum,” diyor kibirle. İç çamaşırlarıyla ayakkabılarının rengi uyumlu. Darwin’in beklediği *ayrıntılara dikkat etmek* böyle bir şey mi?

“Evet. William’a en az beş oğlan doğurmak istediğimi söyleyince sinirlendi. Sence bunu söylememeli miydim? Sen olsan ne derdin? Ne tür sohbetler ediyorsun?”

megan, “Evet, bu renk kesinlikle sana çok yakışmış,”

diyerek gisele'in monoluğunu kesiyor. "Erkekler nerede? En az on dakikadır burada bekliyoruz." Elini havaya kaldırıyor.

"Evet, #767?"

"Vârislerin nerede olduğunu merak ediyorum. Son İlâhi Yetmiş seansımızı gerçekleştirmemiz gerek."

rosie, lara'nın incecik, sarı saçını örerken miranda, "Sabredemiyorum," deyip angelina'nın solgun yüzünü ışılatmak için kan kırmızısı bir ruj sürüyor. İyice süslenip püslenmişler. Görseniz onların zaten haremde yaşadığını sanırsınız.

karlie beni savunmasız yakalayıp, "Sana da yardımcı olmamızı ister misin, freida?" diye soruyor. Mazeret belirtir gibi mırıldanınca açık kahverengi saçlarını tam tepesinde at kuyruğu yapıp elmacık kemiklerini öne çıkartmaya çalışıyor.

Durumu telafi etmek için tenini gösteren, kırmızı, file elbisesine işaret edip, "Hımm. Güzel görünüyorsun," deyince o, alessandra ve adrianna kontrolsüz bir biçimde kıkırdamaya başlıyor. cariyeye olmaya zorlandığım, Okul'un inceden inceye tiksini len grubuna dahil olduğumda katlanmak zorunda kalacağım şeyler bunlar işte.

"İlâhi Yetmiş seansını gerçekleştirmeniz gerek, öyle mi?" bakire ruth'un sesi kurbanını aramak üzere sıraların arasından yılan gibi kayıp geçiyor. "Kim söyledi bunu size?"

"bakire magdalena."

"Öyle mi?" Gri gözleri alev alıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, o dedi. Erkekler nerede?"

bakire ruth'un yanıtlamasına fırsat kalmadan Vârisler içeri girip masasının yanında toplanıyor. megan dinginliğin simgesi olarak hemen yerine oturuyor. Darwin'in

istediği bu mu? Sandalyemde sallanmaya başlıyorum tekrar. Bezginlik kemiklerime yatıştırıcı bir ninni söylüyor sanki.

“freida.” Bu sesleniş doğrulmamı sağlıyor. cara bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, “İyi misin?” diye soruyor. “Pek iyi görünmüyorsun.”

“Teşekkürler.”

“Ne teşekkürü? Boşlukta gibisin.”

Boşlukta... gibisin.

Her kelimden sonra bir saat duraksıyor. Kalan kimyasalların hücumuyla bedenim seğirmeye başlıyor ve bunu görünce gözleri büyüyor.

“Orada neler oluyor?”

Orada... neler... oluyor?

“Hiçbir şey, bakire ruth,” diye yanıtlıyor cara.

bakire ruth, “Ah, tanrı aşkına,” diyor sabırsızca. “Hadi, başlayalım. Darwin, seç bakalım.” megan ona bakarak kirpiklerini süzüyor. “Darwin?” Sessizliğini koruduğunu gören bakire ruth tekrar soruyor. Diğer Vârisler tez canlı, hemen başlamaya hevesli. “İlahi Yetmiş için birini seçmek istiyor musun?”

Dargın bir ses tonuyla, “Tamam. freida’yı seçtim,” diyor.

megan’ın şakağında aynı damarın atmaya başladığını görüyor, kollarımla bacaklarımı nasıl hareket ettireceğimi ve gideceğim istikameti kendime hatırlatmaya çabalıyorum. Çok yakında olduğunu bildiğim o minik odaya giden yol efsunlu bir biçimde iki katına çıkıyor ve her saniye aramızdaki boşluk büyüyor.

İlk adımı atıyorum.

“Özür dilerim.”

“Bunu söylemeyi kes.”

“Eline ne oldu?”

“Düştüm.”

“Bütün bunlar bana lezbiyen havvaları anlattığın için mi başına geldi?”

“Düştüğümü söyledim.”

“Sana inanmıyorum.” Gözlerimi kırpıştırıp duruyorum. Bunun gerçek olduğuna inanmam için aynadaki yansımalarımızı görmem gerek.

“freida!”

Yere nasıl düştüm?

Dizlerini kırıp ısrarla, “İyi misin? bakirelere haber vereyim mi?” diye soruyor. Dik durmamı sağlamak istercesine bir eli sırtımda.

“Hayır.” Üstündekini ucundan yakalayıp sırtını duvara yaslayarak oturmasını sağlıyorum. Bacaklarının arasındayım, göğsüne yaslanıyorum. Tek koluyla bana sarıldığını aynadan görebiliyorum. Başını benimkine eğdiğinde öne doğru eğilip usulca dudaklarımı onunkilerle buluşturuyorum.

“Bunu yapamayız, freida.”

“Neden beni seçtin o zaman?”

“Bana açıklama yapacağını söyledin.” Sesi huysuzlaşıyor, bu yüzden ağzımı iyice yaklaşıtıyorum.

“Ne dediğimi unut.”

Öpüşüyoruz. Bacaklarımı beline doluyorum, ayna duvar dizlerimi acıtıyor. Kalçalarımından tutup beni iyice kendine çekiyor. Elleriyle belime öyle sert bastırıyor ki bandajı tenime işliyor. Elbisemi kolayca çıkarabileyim diye sırtıma erişip fermuarımı aşağı çekiyorum. Çıplak bedenime bakıp güçlkle yutkunuyor.

Beni tekrar kendine doğru çekerken, “Emin misin?” diye soruyor. Üstündekinin yıpranmış kumaşı çıplak te-

nime değiyor. Yanıt veremiyorum. Emin olup olmadığı-
mı bilmiyorum ama onun beni sevmeye devam etmesi
için *bir şey* yapmam gerek ve verebileceğim tek şey bu.
İçindeki öfkenin yatışacağını hissedene dek onu öpmeye
devam ediyorum. Saçımı öyle sıkı kavırıyor ki inliyorum.
Geri çekilip tişörtünü çıkarıyor. Vücudu sıkı ve esmer.
Karnı düşük belli kotunun üzerinde keskin bir V çiziyor.
Kemerini çözüp pantolonunu ve iç çamaşırını bir yana
tekmelerken çekinerek onu izliyorum. Eğilip beni daha
sert bir biçimde öpüyor. Eli aramızda, külotumu çekişti-
riyor. Ve işte orada, artık içimde.

Ne kadar sürdüğünü anımsamıyorum. Terleyip üs-
tünden yana doğru yuvarlamadan önce çıplak bedeni-
nin gidiş gelişlerini tavandaki aynadan izliyorum. Bacak-
larımın arasından narin elbiseme bir şey sızıyor.

Giyinirken yarım ağızla teşekkür ediyor. "Sorun de-
đil." Sürünerek yanına gidiyorum. "Eşin olduğumda ne
zaman istersen bana bunu yapabilirsin."

"Ne?"

"Ne?" Şapşal bir ifadeyle tekrar ediyorum.

"Eşim olmak derken ne kastettin?"

Dışarıdan sesimizin duyulabileceğini düşünüp kor-
kuyla, "Seviştik," diye fısıldıyorum.

Sanki zamanı geri almak istermişçesine, "Evet..." di-
yor. "Ama bunun bir önemi yok."

Başım zonkluyor. *İyi kızlar ağlamaz. İyi kızlar ağlamaz.*
Omuzlarım ağırlaşıyor, içimden bir ağıt yükseliyor.

"freida, yapma bunu."

Karşısında bunu yapmamalıyım. Ağlamamam gerekti-
đini bildiğim kadar sakinleşmem gerektiğini de biliyorum.

"Ağlamıyorum. Ben ağlamam." Kelimeler güçlkle
dökülüyor. "Sadece çok yorgunum."

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diyor endişeli bir tavırla. “Kullandığın ilaçlardan olmasın?”

“Sen ilaçlardan hoşlanmazsın. Sevmediğini söylediğin için ilaçları bırakmayı denedim.” Sinsice kapı koluna bakıyor. “Kilitli,” deyince süklüm püklüm başını eğiyor. “Biz seviştik.” Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmesi gerek. “Daha önce kimseyle birlikte olmadım.”

Ayağa kalkıp bir ileri bir geri adımlarken, “Seni zorlamadım,” diyor. “Sen de en az benim kadar istedin.”

“Beni tercih edeceğini düşündüğüm için yaptım bunu. Ben... Bilmiyorum... Doğru eş olduğumu sana gösterebilmek için.” Telaşlandığımı hissediyorum.

“İyi bir eş olacağını kanıtlamak için neden benimle birlikte oldun ki? Bu çok manasız.” Işığı engelleyerek tependen bana bakıyor. Pantolonunun fermuarı hâlâ açık, beyaz külotu görünüyor.

“Ben cariye olamam.”

“Sana cariye olacağını söylemedim.”

“Peki ama artık beni kim eş diye alır?”

Sırtını duvara yaslayıp, “Olanları kimseye söylemeyeceğim. Biri seni tercih edebilir,” diyor.

“Bunu bir başkasıyla denemedim bile. Sadece seninle...”

“Ve bu benim hatam, öyle mi?”

“Hayır. Bunu yapmayı çok istedim. Seni istedim.” Emekleyerek yaklaşıp ayakkabılarına dokunuyorum. “Senin de beni istediğini sanmıştım.”

“Farklı olduğunu sanmıştım.” Duraksıyor. “Ben... ne düşündüğümü bilmiyorum.”

“Tek istediğim sensin.” Sesim kısılıyor. “Sen benim tek seçeneğimsin.”

“Neden? Niye bu kadar özelim?”

“Bilmiyorum.”

“Babam basit bir memur olsaydı yine tek seçeneğin olur muydum?”

“Yine böyle konuşma,” diye homurdanıyorum.

“Soruma cevap ver.”

“Sen basit bir memurun oğlu değilsin ki.”

“Ya olsaydım? Babam bir Yargıç olmasaydı beni yine böyle ümitsizce ister miydin?”

“Bilmiyorum... Bunu nasıl bilebilirim? Sen bir Yargıç’ın oğlusun.”

“Öyleymişim gibi davran. Rol kesmede becerikli gibisin.”

“Bana neden bunları söylüyorsun?” Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama dizlerim bükülüveriyor. “Elbette o zaman da seninle olmayı isterdim.”

İster miydin?

“Beni tercih et sadece...” Aklımdakini itmeye çalışıyorum. “Ben... seni seviyorum?” Ses tonum soru sorar gibi. Bunu söylememi mi istiyorsun der gibiyim. Kendisini sevmemi mi istiyor? Eğer isterse onu sevebilirim.

“Hayır, sevmiyorsun.” Yıllar süren bakire eğitimi, kırılmış bir alarm gibi başımda sirenler çalmasına neden oluyor. *Dur! Dur!* Neden bunları söylüyorum ki? Darwin’i sevmiyorum. Sahip olduğum tüm sevgiyi isabel benden aldı. Kalbimi kuruttu.

“Beni seçmen gerek.” Artık tükenmiş bir haldeyim. Aynaya baktığımda çaresizliğimi, hasretin izlerini, farklı olmak için nafile isteğimi görebiliyorum.

“Biliyorsun, böyle bir şeyi söylemene izin verilmiyor, freida. Bu yasak.”

“Lütfen beni seç. Ne istersen yaparım.”

Uzun bir süre gözünü dikip sessizce bana bakıyor.

“Kimsin sen?”

Kim olmamı istersen oyum? Bana olmamı istediğin kişiyi söyle. Yorgunum, çok yorgunum. Ve zamanım tükeniyor. Beni kurtarabilecek tek insan Darwin. Kollarımı bacaklarına dolayıp sülük gibi yapışınca beni silkeleyip ayağıyla yüzümün sağ tarafına tekme atıyor. Büzüşüyorum. Gözlerimden sıcak, yapışkan bir sıvı akıyor. Zil çalınca kapının sürgüsü gevşiyor ve nefes almaya çıkan biri gibi dışarı fırlıyor.

“Lütfen bana bunu yapma, Darwin. Ben cariye olamam. Olamam.”

“Bilmiyorum. Şu yaşananlara bakınca cariyelik için doğuştan bir yeteneğin olduğunu düşünüyorum.”

Kapı ardından kapanıyor, tepedeki lambalar sönüyor. Yüzüstü uzanıyorum. Altımdaki aynaya devamlı bir şey damlıyor.

İçeride bir lamba açılıyor ve bakire ruth’un umursamaz sesi duyuluyor. “Ee?”

“Burada değil,” diyor cara. “Diğer kızlarla çıktığını size söyledim. Gözden kaçırmış olmalısınız.”

bakire sınıftaki avareleri bağırp çağırarak sınıftan çıkarmadan önce homurdanıyor. Kapı kapanıyor. Atmayı bırakmasını dileyerek deli gibi çarpan kalbimi dinliyorum. Karanlığın içinden bir ışık sızıyor yine.

“Orada. Başka kime söyleyeceğimi bilemedim. bakire ruth onu bulursa...” cara cümlesini tamamlayamıyor. Buna gerek de yok zaten.

“Sorun ne?”

Her şey.

“Sormadım. Doğruca sana geldim.”

cara tekrar konuşana kadar derin bir sessizlik oluyor.

“Elimden geleni yaptım, isabel.”

"Biliyorum." isabel'in sesi daha canlı. Haftalardır duyduğum gibi değil. "Hadi, onu yatakhaneye taşıyalım."

"Ya bakirelerden biriyle karşılaşırırsak?"

"Ben orada olursam bakireler sorun çıkarmaz."

"Ama..."

isabel, "Sorun olmaz, cara," diyerek iç çekiyor. "bakire magdalena'yı çağır. O bize yardım eder."

isabel sürünerek içeri girince karanlık ikimizi de örtüyor. Eli saçımda. Yapış yapış olan saçımı yüzümden çekiyor. Fısıldayarak bana hiçbir şey ifade etmeyen sakinleştirici sözler söylüyor. Birkaç dakika veya birkaç saat sonra kapının tekrar açıldığını işitiyorum, içeriye ışık tuttuklarında gözlerim kızarıyor.

"Kanıyor," diyor isabel. "Ellerime bulaştı."

Özür dilemek istiyorum ama söyleyecek sözüm yok.

"Ne oldu?" bakire magdalena gelmiş olmalı.

"Bilmiyorum," diyor cara, bakirelerden biri burada olduğu için biraz da rahatlamış gibi. "Darwin'le İlahi Yetmiş seansı vardı ama o bir daha dışarıya çıkmadı." Vurgu yapmak için duraksıyor. "Neler olduğunu merak ediyorum. Biliyorsunuz Darwin en son megan'ı seçmişti..."

isabel, "Çok bitkin," diyerek cara'nın sözünü kesiyor. "Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm ama cara bakirelerden birini çağırmamız hususunda ısrar etti."

"Doğru olanı yaptın. İkiniz kollarının altından tutup onu kaldırın. Ben size yol açacağım."

Kollarımın altından tutulduğumu hissediyorum. Beni doğrultmaya çalışırken homurdanıyorlar. Acaba çok mu ağırım? Kollarımı omuzlarına aldıklarında köprücük kemiğim batıyor. Beni taşırlarken ayaklarım yerde sürükleniyor. Gözlerimi açınca damalı fayansları ve boyalı tırnakları görüyorum. Bir tutam saçım yüzüme değip

burnumu gıdıklıyor. Derken bir anda yumuşak bir şeyin üzerine bırakıldığımı hissediyorum.

“Artık gidebilirsin, bakire magdalena,” diyor isabel.

“Fakat ben...”

“Gidebileceğini söyledim.”

Cübbesinin hışırtısının ardından sessizlik. Gözümü açmaya çalışarak yan tarafa dönüp kıvrılıyorum. Kendi odamdayım. cara’yla isabel yatağımın kenarında duruyor. cara saçını kaşıyınca kepeğin kap kollu, siyah ipekten elbisesinin omuzlarına düşüşünü izliyorum.

“Artık gidebilir miyim?” derken kelimeler birbirine çarpıyor.

“Ne?”

“Gidebilir miyim?”

“Olur,” diye kestirip atıyor isabel. Topuk tıkırtıları. Kaçarcasına uzaklaşıyor cara.

Yatağın kenarına oturup sırayla ayaklarımı eline alıyor. Bağcıkları gevşetip ayakkabılarımı çıkarıyor. Ayakkabılar patırtıyla yere düşünce ayaklarım zonklamaya başlıyor.

“Elbisende bir şey var,” deyip iyice yanaşarak parmaklarıyla kumaşı ovuşturuyor. Başımı eğiyorum. Prenseslere yakışır güzellikteki kusursuz elbisem kullanılıp atılmış bir mendil gibi buruşmuş. Tam ortasında kahve rengiye dönen bir leke var. isabel’in elleri kanımla lekeniyor, tırnaklarının arası kurumuş pıhtılarla doluyor.

“Konuşmak ister misin?” Berrak gözlerle bakıyor. İlaçların neden olduğu sis kaybolmuş. Başımın altındaki yastığı çekip bedenimi isabel’den gizlemeye çalışıyorum. Neler yaşadığımı anlayacak diye ödüm kopuyor. Ne kaybettiğimi.

“Anlayamazsın.”

“Neleri anlayışla karşıladığımı bilsen çok şaşırırsın.”

“Darwin beni seçmeyecek, değil mi?”

Aksini söyleyeceğini umut ediyorum ama o yanıt vermiyor ve sessizliği beni kasıp kavuruyor.

Komodinin en üst çekmecesini karıştırıp bir paket ıslak mendil çıkarıyor. Yüzümü öyle nazıkçe temizliyor ki keder yeniden içimde kabarıyor. Kolumun kanadımın kırıldığını hissediyorum. On iki yıldır biriktirdiğim gözyaşı çağlayana dönüşüyor.

“Kes şunu,” diyor otomatik bir ses tonuyla.

“Beni yalnız bırak,” derken hıçkırıklarım kesilmiyor.

“Bu işte gayet iyisin.”

Karnımın üzerine dönüyorum. megan ne demişti?

“Biz olduğumuz gibiyiz. Tasarlandığımız gibi.” Dayanıksız olmam sadece benim hatam. Hepsi benim hatam.

“Özür dilerim.” Eliyle omzumu tutup, “Bu şekilde daha kolay olacağını sandım,” diyor.

Elini silkeleyip yatakta bağdaş kuruyorum. Başım dönmeye başlayıp sersemleyince beni tekrar doğrultmaya çalışan isabel’in elini itekliyorum.

“Neden beni önemsiyormuş gibi davrandığını bilmiyorum ama sorun yok, iyiyim. Günlük sevabını kazandın.”

“Ben sadece...”

“Evet, evet.” Sözümlü kesiyorum. “Böyle daha kolay olacağını sandın. Anladım. Lütfen gider misin?”

Dizlerine inen şifon elbisesinin narin kumaşını çekip aynanın önünde durarak yansımasına bakıyor. Cebinden bir test tüpü çıkarıp avucuna aldığı hapi çarçabuk yutuyor.

Şeytana uyup, “Gitsen iyi olur, bakire ruth seni burada görmesin,” diyorum.

“Bana bir şey demez.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü ben özelim. Bunu bilmiyor musun, freida? Ne denli özel olduğumu hiç mi fark etmedin?”

isabel’e aldırmadan komodinin üstünde bıraktığı ıslak mendil paketini kapıp tavana bakıyorum. Kendimi görünce nefesim kesiliyor. Şakağımda fokurdayan kan yüzümün bir tarafından süzülüyor. Göz makyajım kan çanağına dönmüş gözlerimin çevresine iyice bulaşmış. Gözyaşlarım fondöteni eriterek yanaklarıma inen yollar oluşturmuş. Artık çok geç olduğunu bilsem de yüzümü örtmek için çabucak saçımı öne atıyorum. Gerçekte ne kadar çirkin olduğumu gördü. Titrek ellerimle madalyonun kapağını güçbela açınca içinden üç tane tablet fırlıyor.

“freida, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Diyene bak.”

“Temizlenmen gerek.”

“Lazer makinesi uyku saatine kadar çalışmaz,” deyip birkaç ıslak mendil parçasıyla yüzümü temizlemeye çalışıyorum. “Git, isabel!” Duygularımı da kolayca kazıyıp atmayı arzulayarak birbirinin içinde eriyen renkli lekelerle dolu yüzümü aynaya bakarak temizliyorum. “Sana ihtiyacım yok.”

Bölüm 29

Bedenim oyuncak bir çingirak gibi beynimi sallıyor, karanlık gözlerimi zorluyor. Neredeyim?

Hafızam renklerin ve kelimelerin ihtişamı belirene kadar birbirine benzeyen siyah parçalardan yapılmış bir yapboz. Derken bir görüntü patlıyor. Bir tane daha.

"Bunun bir anlamı yok... Seni zorlamadım..."

Anılar el bombaları gibi patlamaya devam ediyor.

"Şu yaşananlara bakınca cariyelik için doğuştan bir yeteneğin olduğunu düşünüyorum." Nefes alıp vermeye odaklanıyorum. Tüm bu Kabul Edilemez Duyguları alıp bir kutuya koyduğumu ve anahtarını alıp kimsenin bulamayacağı bir yere sakladığımı hayal ediyorum.

Saat kaç? Bu konuyla ilgilenmek istemediğimi kendi kendime anımsatarak bilinçli bir biçimde düşünmeme çabasımdayım.

ePad'imi açıyorum. Saat on iki.

Öğle vakti neden ışıklar sönük? Uyandırma çağrısını kaçırdım mı? freja beni neden uyandırmadı? Odanın içinde el yordamıyla ilerliyor, elimin değdiği pürüzsüz

ayna duvarların nervürlü metale dönüştüğünü hissediyorum. Bu odamın çelik kapısı. Ama odamın kapısı hiç kapanmaz ki.

Güçbela kapının alt kısmındaki çelik kolu bulup elimden geldiğince kuvvetlice çekiyorum. Kollarım yuvalarından fırlayıp bükülmüş gibi oluyor. Bir hüsrân çığlığı basıp vazgeçiyorum. Yatağıma ulaşım eFon'umu bulmak için el yordamıyla arıyorum.

"Hizmet sonlandırıldı."

Doğru düzgün düşünemiyorum. Neden o kadar çok SağlamUyku ilacı kullandım ki? Ağzımda kalan pis tadını alabiliyorum. Ağzım ilacı kaplayan yakıcı şekerle kaplanmış. Öyle susadım ki öğürüp dilimi çıkarıyor, bir damla su arıyorum.

Giyinme kabinimde su vardır.

eFon'umu el feneri gibi kullanarak yatağımın karşındaki aynalı duvara oyulmuş pembe el izime elimi bastırıyorum.

"Yanlış eşleştirme," diyor mekanik ses.

Bu kez daha yavaş hareket edip elimi dikkatle cama yerleştiriyorum.

"Yanlış eşleştirme."

Bir kez daha, elimden geldiğince kusursuz bir biçimde plastik el izine dokunuyorum.

"Yanlış eşleştirme. Bu bugünkü üçüncü uyumsuzluk. Oda önümüzdeki on iki saat için güvenceye alındı."

Kapıya dönüp çeliği yumruklamaya başlıyorum. Darbelerin çıkardığı ses o kadar tok ki kapının ardı taş plakalarla kaplanmış gibi. Yumruklamayı bıraktığımda hava sükûnete boğuluyor.

Aniden çişim geliyor, idrar kesem içimde salınan bir tümör. Yatağın üzerinde dertop olup oturmak için bacak-

larımı sımsıkı kenetleyince elbisemin sert kumaşı tenimi acıtıyor. ePad'imın sert kenarına oturduğumu fark edince hızla cihazı alıp loş parıltısıyla odayı bir nebze olsun aydınlatıyorum.

"MyFace."

"Erişim engellendi."

"VideoSohbet..."

"Erişim engellendi."

"TV akışı," diye seslendiğimde SesliKomut'un çalıştığını görüp biraz sakinleşiyorum. Kaşlarımı çatarak ekrana yanaşıp, "Kanalı değiştir," diyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Defalarca ekrana tıklıyorum ama reklam kanalında donup kalıyor. *Tuvalete gitmem gerek. Hemen şimdi tuvalete gitmem gerek.* Elimden geldiğince kendimi sıkarak tek ayak üstünde hoplayıp duruyor, yorulunca öteki ayağımı devreye sokuyorum. Ne kadar süre daha dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Hayatınıza şehvet katmaya mı ihtiyacınız var?" ePad'den sıcak bir ses yükseliyor. "Ylang Ylang ve Paçulili Duş Jeli cildinizi sıkılaştıracak bitki özleriyle vücudunuzu besler. Sinir bozucu yağ hücrelerini azaltarak yaşlanma sürecini tersine çevirir."

Bir cariyeye turuncu kimonosunu çıkartıp sıkı buklelerini tepesindeki topuzun üstünde toplayarak kapısı açık olan duşakabine giriyor. Musluğu açınca akan suyun tazyiki duyuluyor.

ePad'i kapatmak istiyorum ama kapama tuşu çalışmıyor. Duş jelini eline döküp iyice köpürttükten sonra kusursuz vücudunun her köşesine uyguluyor.

"LÜTFEN YARDIM EDİN. TUALETE GİTMEM GEREK."

Haykırıyorum. Kelimeler zımpara kâğıdı olup boğazımı yırtıyor. Olabildiğince hızla kapıya vuruyor ama yumruğum acıyınca durmak zorunda kalıyorum.

Derken bir sürtünme sesi duyuyorum ve kapının altından ışık sızıyor. Kapının ardındakiyle konuşabilmek için dizlerimin üstüne çöküyorum. Kapıdaki kare şeklindeki bölmeden bir kova veriliyor, sonra da bir kepenk indiriliyor ve her şey görünmez olmaya devam ediyor. Su şişeleriyle dolu olan kovayı kaldırıyorum.

Buna şey yapmamı hekliyor ola... Yapamam ki... Ya bu da bir sınavsa? Biraz kontrollü ol, freida. Kendini kontrol et... Ah, kahretsin.

Kovayı kaldırıp yere eğdiğimde plastik şişeler yere yuvarlanıyor, kovanın çelikten ağzı elimi kesiyor. Derken berbat, saçma bir rahatlama hissedene kadar kendimi bırakıyorum. Temizlenmek için yatağın kenarında dağınık duran, yarısı boşalmış ıslak mendil paketini alıp kullanıyorum ve pis mendili kovanın içine atarak hayaletimsi bir denizanası gibi sarı sıvıda süzülmesini izliyorum. Pis kokudan çekinerek yavaşça kovayı kaldırıp yatağın altına yerleştiriyorum. Neler oluyor böyle?

Öfkeyle kapıyı tekmeliyorum. Çıplak ayaklarım metale hızla çarpınca acıdan kıvranarak kendimi yatağa atıyorum. Bir öne bir geriye sallanarak zaman ve mekân algımı tamamen kaybedip korkunun sonsuz boşluğuna düşüyorum.

"Bir önceki bölüm, *Çene Çalışıyoruz*'da..." ePad'deki ses birden yükseliyor. "Kadınlar şu hususta konuşuyordu..."

"Yargılamaktan hoşlanmam, bilirsin..." Hoş bir ses devam ediyor. "Ama bence emzirmek çok önemli. Tabii ki mahrem bir biçimde yapıldığı sürece. Beni bilirsin tyra, insanlar hakkında kötü konuşmaktan hoşlanmam ama

oğlunun ağzına biberon dayamış bir anne gördüğümde şüpheye düşüyorum."

Sıkılmış olan üçüncü ses, "Ne için bu şüphe?" diye sorunca gözlerimi kısarak ekrana bakıyor, gözyaşlarına boğuluyorum.

grace adlı sarışın sunucu boynundaki bir dizi inciye tutup aptal aptal sırtarak, "Annenin sahip olduğu sorumluluk duygusu içindir herhalde," diyor.

Başını hiddetle sallarken zümrütlü ve elmaslı büyük küpeleri birbirine çarpan çekici ve siyahi olan kadın, "grace, dürüst olalım. Bu emzirmeyen 'kadınlar' kötü annelerdir," diye feryat ediyor.

grace elini göğsüne basarken minik bir gülümseme dudaklarına yerleştiriyor. "Ah, tyra, böyle şeyler dememelisin." Seyircilere dönüp mahzun bir ifade takınarak, "Ama oğlanlara üzüldüğümü kabul ediyorum," diye ekliyor.

Yüzeysel bir alkış kopunca grace bu beklenmedik dikkatten utanıyor.

georgia, üçüncü sunucu büyük memelerini kavrayıp kameraya göz kırparken, "İğğğrenç," diyor. "Bu yaramazlar sadece eğlenmek için."

"Ve şimdi! Bugünkü canlı yayın başlıyor! *Çene Çalıyoruz*'a hoş geldiniz."

Şefkatle dikkatimi dağıtan ePad'ime bakakalıyorum. Sahne demode bir ülkenin mutfağı gibi tasarlanmış. Duvarlar gri taşlarla örülü. Demir parmaklıklı pencerelerin dantelden perdeleri, ardında bir şey olmadığı için aşağı kadar çekilmiş. Etrafta çiçeklerin, kayıkların ya da mavi tulumlu bebeklerin suluboya tabloları var. Birbiriyle uyumsuz klasik çay fincanları ve tabaklarla doldurulmuş, çam ağacından eski bir vitrin göze çarpıyor. En

önemli şey soluk, asker yeşili tonlarındaki eski bir ocaklı fırın. Tabii ki çok demode fakat ender bulunduğundan bir servet değerinde.

“İşte sunucularınız! grace!”

Beyaz eldivenli ellerini göğsünde minnetle birleştiren grace görününce coşkulu bir alkış tufanı kopuyor. Diz altı, fıstık yeşili eteğine uydurduğu beyaz, kolsuz, yakalı bluzu ve ince belini ön plana çıkaran beyaz keme-riyle tam bir hanımefendi gibi görünüyor. Boynundaki her zamanki inci kolyesiyle kısa, sivri topuklu, fıstık yeşili ayakkabıları göz alıyor. Sarı saçlarındaki bukleler bir araya getirilip hoş bir biçimde toplanan topuzuna beyaz-yeşil bir kurdele bağlanmış. Büyük, mavi gözleri balmumu teninde parıldıyor. On iki yıldır Bölge’nin ileri gelen yetkililerinden birinin eşi ama sıkça uygulanan cilt peelingleri ve enjeksiyonları sayesinde yirmi birini geçmemiş gibi görünüyor.

“Veeeeeeeeeee tyra!”

tyra kulisten çıkıyor. Saçının rengini açtırmış, dalgalar yüzüne dökülüyor. Diz hizasındaki, tek omuzlu, dar, kobalt mavisi elbisesi her kıvrımını gösteriyor. Kamera bebeksi yüzüne odaklandığında vahşi, yeşil gözlerinin upuzun kirpikler ve yay gibi kaşlarla süslendiğini, kumsuz tenindeki elmacık kemiklerinin öne çıktığını görebiliyorsunuz.

“Ve son olarak, georgia!”

Üstüne beyaz bir çapa işlenmiş, göbeği açık, lacivert elbisesiyle sahnede salınıyor. Elbise bedenine biraz küçük gelmiş olsa da iki sene önce mezun olduğunda “En İyi Vücut” ödülünü kazanan georgia insanlara bunu sık sık hatırlatmayı sever. İnanılmaz zayıftır ama buna rağmen gördüğüm en büyük memelere sahiptir. En ateşli

cariye listelerinde birinci sırayı kimseye kaptırmamıştır. Beline inen kahverengi saçlarını esmer yüzünün gerisine atarken seyircilere el sallıyor. Dudakları kırmızıya boyanmış; koyu kahve gözlerine özenle kalem çekilmiş. Henüz yeterince popüler olmadığından boğuk bir alkışla karşılansa da ışıl ışıl. Kendisi *Çene Çalıyoruz*'da çıkmaya başlamadan önce eşlerle cariyelerin aynı alanda var olması duyulmamış bir şeydi fakat zamanla uyuşmazlık bertaraf edildi ve georgia programa devam etti. Yuvarlak masadaki hasır koltuklardan birine oturuyor.

grace onu görmezden gelerek masanın ortasındaki, süt mavisi çaydanlık kılıfını işaret ediyor. Gururla, "Bunu ben ördüm," deyince elimin tersiyle akan burnumu silip zavallılığımın rağmen kıkırdıyorum. Onu grace'in örmüş olması mümkün değil. georgia'nın da benimle aynı fikirde olduğunu kuşku dolu gözlerinden anlıyorum. grace çiçekli bir fincana çay doldururken tyra zarafetle ayak bileklerini birleştirip gülümsüyor. İkisi de georgia'ya çay ikram etmiyor.

grace, "Hoş geldiniz, bayanlar!" deyince seyirciler çılgın bir alkış tutturuyor. Bu saçma sapan programın tamamını dinleyemem. Israrla ekrana tıklıyor ama kanalı değiştiremiyorum. İçimde onu fırlatıp duvara yapıştırmak ve milyonlarca parçaya ayrıldığını görmek için zapt edemediğim bir duygu var.

"freida..."

Birinin beni kurtarmak üzere yanıma geldiğini düşünüp başımı kaldırdığımda kapının kapalı olduğunu görüyorum. Gardırobumu incelemek için kalktığımda onun da kapalı olduğunu fark ediyorum.

"freida..."

Umacıları arayan beş yaşındaki bir çocuk gibi eFon'u-
mu ışıldak misali kullanarak yatağın altına bakıyorum
ama yatağın altında geçen sene isabel'in verdiği yılan
derisi botlardan başka bir şey yok. megan "ödünç" alıp
giymek ister ve bir daha geri vermez diye korktuğumdan
botları giyememiş ve yatağın altına gizlemiştim. Burada
unuttuğuma inanamıyorum.

*Botlara temkinli bir tavırla dokunup, "Bunlar harika, isa-
bel," demiştim. "Nereden aldın?"*

"Bunlar senin, onları istemiyorum," demişti.

*"Ama..." Kafam karışmış, kekelemeye başlamıştım. "Bunlar
gerçek yılan derisi. Beğenmiş olmalısın."*

*Sırtını dönüp giderken haykırmıştı. "Onlardan nefret edi-
yorum. Nefret ediyorum!"*

"freida..."

Bu ses nereden geliyor? Burada hiç kimse yok ki. Sa-
dece ben ve zayıf ışılda titreyip duran sonsuz sayıdaki
yansımalarım.

"freida..."

Ses ePad'imden geliyor. VideoSohbet'im çalışmaya
mı başladı? Neden odama hapsedildiğimi öğrenmek için
telefonu ümitsizce elime alıyorum. Fakat ekranda hâlâ
Çene Çalışıyoruz var.

"Merhaba?" Tekrar ekrana tıklıyorum. "Beni duyabi-
liyor musunuz?"

tyra, "Doğruca Yeraltı'na gönderilmesi gerek. Bu tip
bir davranışı sergileyen bir kişinin Avrupa Bölgesi'nde
kalacak yeri yok," diyerek burun kıvrıyor.

grace çayından bir yudum alıp, "Ah tyra, buna karar
verecek olan bizler değiliz, biliyorsun," diyor. "Böyle ka-
rarları erkekler verir."

Niyetini vurgulamak için grace'in elini tutan tyra, "Fakat bu freida denen kız tehlikeli birine benziyor," diye ekliyor.

Bu freida denen kız tehlikeli birine benziyor. Bu freida denen kız tehlikeli birine benziyor. Bu freida denen kız tehlikeli birine benziyor. Bu freida denen kız tehlikeli birine benziyor.

Avrupa Bölgesi'nde freida isimli başka biri daha olmalı. Benden yaşça büyük bir havva.

grace, "Yargılamaktan hoşlanmam..." diye söze başlayınca georgia yapmacık gülümseyişini saklamak durumunda kalıyor. "Ama açıkça görülüyor ki dedikoduları yayan," yutkunup fısıldar gibi konuşmaya devam ediyor, "lezbiyenler hakkındaki dedikoduları yayan ta kendisi."

Seyircilerin nefesi kesiliyor, tyra ve georgia afallamış görünüyor. Ama bu gerçek olamaz. Avrupa Bölgesi'nin en çok izlenen programında neden benim hakkımda konuşuyorlar? Ekranda fotoğraflar patlamaya başlıyor. Birilerinin, "Ah, hayır, ah, hayır..." diye tekrar tekrar söylediğini duyuyorum. Duvara baktığımda bunu delice söyleyenin ben olduğunu görüyorum. Bu benim. Kelimeler ağzımdan telaş içinde çıkıyor. Programda gösterdikleri fotoğraflar... Hepsi bana ait.

grace atkuyruğundan sıyrılan bir tutam sarı saç tutarak, "Neyse ki şu an mahkûm," diyor. Mahkûm. O şu an mahkûm. Ben *mahkûmum*. "Sevgili Winston'a göre..." Seyirciler ortak bir şekilde sempati nidaları atınca sözünü kesiyor. "Biliyorum, biliyorum. Çok minnettarım."

"İkimiz de öyleyiz," diyor tyra yumuşakça.

"Öyleyiz, değil mi tatlım? Öyle cömertler ki bu programı çekmemize bile izin veriyorlar. Çok şanslıyız."

georgia hınzır bir bakış atarak, "Winston fazla cömert olabilir, değil mi?" diye soruyor.

grace öfkelenmeye başlayınca tyra hemen, "Biz işimize bakalım," diyor. "Winston bu konuda neler söylüyor?"

"Sevgili Winston'ın söylediğine göre..." grace suratını asarak solgun, pembe dudaklarını büzüyor. "Bu freida denen kız şu an karantinada. Beni bilirsiniz, bayanlar. Kimsenin başına kötü bir şey gelmesini istemem fakat kız açısından bakıldığında da karantinada tutulması Yeraltı'na gönderilmesinden daha güvenli."

"Bununla da kalmıyor," diye ekliyor tyra. "Açıkça görülüyor ki Vârislerden birini kendisini seçmesi için zorlamaya çalışmış."

Seyirciler güçbela bastırdıkları heyecanlarıyla yerlerinde kıpır kıpır otururken grace, "Yok artık!" diye haykırıyor. Bu neden sansürlenmemiş? Darwin bu tip konuların Okul'da sansürlendiğini söylemişti.

"Bugünkü *Daily Tale*'i okumadın mı? Kaynakları, kızın seçilmek için Vâris'e *yalvardığını* söylüyor. Onun için bir utanç kampanyası başlatıyorlar. Üstelik sözünü ettiğimiz sıradan bir Vâris değil." Dramatik bir etki uyandırmak için duraksıyor. "Bahsettiğimiz kişi Darwin."

georgia sıkılmış bir halde göğüs dekoltesini düzeltirken, "Darwin de kim?" diye soruyor.

tyra her kelimesini alaycı bir üsluba bulayarak tane tane, "Yargıç Goldsmith'in tek oğlu," diyor.

"Yargıç Goldsmith!" georgia hafifçe titrerken tyra, "İşte bu kız ondan aşk dilenmiş..." diyor.

"Tören'den önce mi?" grace'in göz bebekleri büyüyor.

"En iyi arkadaşı onu bakirelere ihbar edip gazeteye bir röportaj vermiş. Okul'un şöhretine zarar gelmesine izin vermeyeceğini söylemiş." megan'ın suratına bir yumruk indirdiğimi hayal ediyorum. "Onu ikna edebilmek için

Darwin'le birlikte olmuş. Bunun işe yaramadığını görünce kendisini seçmesi için oğlana yalvarmış."

grace koltuğunda oturmuş, serinlemek amacıyla elini sallayıp duruyor. "Neden böyle düşündü ki?" Burnunu kıvırıyor. "Yaptığı şeyin eş olarak seçilmesine ne katkısı olacaktı ki? Bu tutum cariyelere özgü."

Açıklama veya kendimi savunma hakkının tanınmaması beni felç ediyor. Avrupa Bölgesi'nin eğlencesi için hayatımın paramparça edilmesini izleyerek ekrana bakıp öylece oturuyorum.

"Konumuz seks değil. Bu kimin umurunda?" georgia grace'in içlenmesine aldırmadan devam ediyor. "Aşk da mühim bir mesele değil."

grace, "Evlenmeden önce aşk yaşanması yasak," diyerek kaşlarını çatıyor. "Bu havva resmi olarak seçilmeden önce bir Vâris'e âşık olmaya nasıl cüret etti? Bu küstahlığın dik alası."

"Tamam da hadi ama! Sanki daha önce benzer şeyler yaşanmadı. Birkaç yılda bir bazı havvalar aşırı duyguşallaşır ve yerini unuttur."

"Yine de bu kabul edilemez bir durum. havvalar doğru tutum yönergelerini iyice öğrenmek için yoğun bir eğitimden geçiyorlar."

georgia, "Yine de bu pek mühim bir durum değil," diye ısrar ediyor. "En azından benim kuşağım için. Sizden epeyce genç olduğumun farkındayım..." grace'in bakışları georgia'yı delip geçiyor. "Gençler evlenmeden önce âşık olmayı da sevişmeyi de kafalarına takmıyorlar artık. Esas sorun seçilmek için Vâris'i zorlamaya çalışması." Kuşkuyla başını sallarken ilk kez grace ve tyra'yla aynı fikri destekliyor.

tyra kameraya bakarak, "Daha kontrollü olmalıydı," diyor. Bir an beni görebildiğini sanıp başımı eğiyorum. Kulaklarımdaki çınlama her şeyi boğuyor. Geriye, beyaz gürültüde kırılan tiz bir "olmalıydı" kelimesi kalıyor. *Olmalıydı... Olmalıydı... Olmalıydı...*

Beni seçmesi için Darwin'e yalvardığımı megan anlatmış olamaz, bunu bilmiyordu ki. Zihnim karmakarışık, labirentteki olası her izi takip etsem de sonunda dönüp dolaşıp Darwin'de duraksıyorum. Bunları anlatan Darwin olmalı.

"Onu yargılayacaklar mı?" diye soruyor grace.

tyra içeriden sızan bilgileri ortaya çıkaran tek kişi olmanın verdiği heyecanla, "Yargıç Goldsmith'e hürmeten Okul'da özel bir mahkeme kuracaklar. Sadece freida, Darwin, Yargıç ve bakire müdiresi katılacak," diyor.

georgia ojelerini incelerken, "Savunma hakkı verecekler mi ona?" diye soruyor.

"Ne savunması?" diye haykırıyor grace. "O bir hava. Bir amaç için tasarlandı ve bu amacı gerçekleştirmek için on altı yıl boyunca eğitildi." Benim hakkımda konuştuklarını anımsayana kadar mutabık bir tavırla başımı sallıyorum. "Amaçtan sapma kesinlikle kabul edilemez. Bu freida görevini layığıyla tamamlayamadı. Bu yüzden kendini savunmaya hakkı yok."

Stüdyo alkış kıyamet. Kamera usulca seyircilere dönüp öfkeli yüzlere odaklanıyor. Herkes grace'le aynı fikirde. Ekran, seyircilerin bir ağızdan cezalandırılmamı isteyen tezahüratlarında donuyor.

"İzlediğiniz için teşekkürler! *Çene Çalışıyoruz*'un yepyeni bölümü için saatlerinizi yarın öğlen bire ayarlayın."

Oda reklam şarkılarıyla doluyor. Sesler kulaklarım-

dan geçip başımın içindeki boşlukta bir süre sallandıktan sonra tekrar dışarı sızıyor.

Çene alıyoruz'un melodisi yeniden patlıyor. Uzuvarımı nasıl hareket ettireceğimi hatırlayamıyorum. Her biri bedenimden ayrılmış gibi bağımsız ve dayanılmayacak kadar ağır. Elimde sallanan ePad'e gözümü dikerek kendi kendime sessizce bağıyorum ama kımıldayamıyorum.

"şimdi sıra seyirci yorumlarında. Bugüne kadar görülmemiş sayıda telefon aldık bu program için. Herkese teşekkürler!"

Ekran çatırdıyor ve bir yığın yüz beliriyor. Yüzlerce si. cariyeler ve eşler. Genç yüzler, gerilmiş yüzler. Sarışınlar, esmerler, kızılar. Tabii ki hepsi kadın. Ve benden nefret ediyorlar.

"İğrenç... Kendini nasıl kontrol edemez?"

"*Daily Tale*'deki röportajı gördüğümde anlatılanlara inanamadım. Bu kızın toplumumuzun bilfiil temelini tehdit ettiğini söylüyorlar."

"*Daily Tale* kızın güzel bile olmadığını söylüyor. Elbette kusursuz biçimde tasarlanmış ama senenin başından bu yana hedef kilonun üzerinde olduğu belirtiliyor."

"Ah, *Daily Tale*'in kızın çok sıska olduğunu belirttiğini sanmıştım."

"Hepimiz Okul'daki sisteme göre eğitildik, kurallara uyduk. Bu kız kendini ne sanıyor?"

"Zavallı Darwin. Kendini manipüle edilmiş hissediyor olmalı. havvalar muntazaman eğitilmeli ve doğru tutum geliştirmeli."

"Elbette kız kendisini sununca Darwin hayır demeyecekti. O bir erkek. Seks yapmak istemesi çok normal."

"Cildi bozulmuş gibi, öyle değil mi?"

“*Daily Tale*’de kızın uyku ilacı bağımlısı olduğu yazıyor. Amerika Bölgesi’nden bir hekimle görüşmüşler, hekim kızı muayene etmemiş ama fotoğraflarını gördükten sonra kesinlikle bir bağımlıya benzediğini söylemiş.”

“On altı yaşında olduğuna inanamıyorum. En az otuzunda gösteriyor.”

“Son seyirciyle aynı fikirdeyim. Cildi yaşlanmış. Fotoğrafların bazılarında kaz ayakları açık seçik görünüyor.”

“Olacakları hesaplamalıydı. Vâris’e üzülüyorum ben yalnızca.”

“Bu kadar özel olduğunu ona düşündüren şey ne?”

Kapatamıyorum. ePad’i sallayıp elimden geldiğince sert bir biçimde kapama ve ses tuşuna basıyorum ama yorumlar gelmeye devam ediyor. Hakkımda belirtilen her kuşku, derinliklerime gömdüğüm kendimden nefret ettiklerimle ilgili her fısıltı yabancı insanların ağzından dökülüyor. Çirkinim. Aptalım. Yaşlı görünüyorum. Tik-sindiriciyim.

Kendimi tutamayıp öğürüyorum. Kusmuklar ağzımdan dökülürken dudaklarımın kenarlarına yapışıyor. Yatağın altında duran kovayı çekip eğilerek kusmaya devam ediyorum. Koku burun deliklerimden süzülerek kafatasımın içinde dönüp duruyor. Tüm odayı kaplayıp duvarlara siniyor.

Öğlen saat üç. “*Çene Çalışıyoruz’a* hoş geldiniz! İşte sunucularınız...”

Saat dört. “*Çene Çalışıyoruz’a* hoş geldiniz! İşte sunucularınız...”

Saat beş. “*Çene Çalışıyoruz’a* hoş geldiniz! İşte sunucularınız...”

Her saat başı programın tekrarı gösteriliyor ve ben cihazı kapatamıyorum. Her defasında aynı şeyler ama her birinde farklı bir ayrıntıyı, gözden kaçırdığım yeni bir ayıbımı daha yakalıyorum. ePad'i yatağın altına gömüp odanın diğer tarafında korkudan siniyorum ama duymam için herkes hücumda. Ses anbean yükseliyor, kelimeler cam yüzeylerden sekerek beni alaşağı ediyor.

Saat altı. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Gözümü kan bürüyor. Yatağın altına bıraktığım ePad'i alıp hızla duvara çarpıyorum. Ayna yüzeylerden sekerek patırtıyla yere düşüyor. Cihazdan kibrit çakımı gibi bir kıvılcım çıkıyor. Ekran tuzla buz oluyor, minik cam kırıkları yerde ışıltıyor. Kısa bir süre, duyduğum tek şey düzensiz nefesim.

Derken duvarlar kararıyor ve kulaklarımı sağır edecek bir çatırtı yükseliyor. Aynalar erirken duvarlardaki hareketsiz hatlar birbirinden ayrılmaya başlayınca resimler, insanlar, hareketler, konuşmalar biçimleniyor.

"Bunu kendim ördüm," diyor grace gururla. Görüntüsü duvarlarda, tavanda. Her yerde benimle ilgili konuşuyorlar, benimle ilgili, benimle ilgili.

Akşam saat yedi. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Akşam saat sekiz. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Giyinme kabinimin kapısı olan cam duvarın oraya emekliyorum. Bozulmuş tırnaklarım ve ayakkabımın topuğuyla kapısını açmayı deniyorum ama ellerimden, ayaklarımdan kan damlıyor. SağlamUyku ilacım oradaydı. Bir tanesini alabilirsem bunu durdurabilirim. Bu sesleri ancak onunla bastırabilirim.

Akşam saat dokuz. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Saat on. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Elektrikle yükleniyorum. Derim, etimi kemiren milyonlarca pire varmış gibi karıncalanıyor. İdrar ve safra kokusu dalga dalga kabarıyor. Pis kokuyu ciğerlerime çekiyorum. Duvarlar kusurlarımı listeleyen yüzlerle dolu.

Saat on bir. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Gece yarısı. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Başımı çelik kapıya vurmaya başlıyorum, başımdan sızan kan hava baloncuklu paketler gibi içimde patlıyor. *Umurumda değil. Umurumda değil. Umurumda değil.*

Sabah saat dört. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

tyra, grace ve georgia dans ediyorlar. Nereye baksam onlar var. Kulaklarımı tıkayıp gözlerimi yumuyorum ama artık kafamın içindeler.

Kafamın içindeler.

Sabah saat sekiz. "Çene Çalışıyoruz'a hoş geldiniz! İşte sunucularınız..."

Kemiklerim genişledikçe cildim küçülüyor. Bedeni- me sığamıyorum. Kemiklerimin hepsi kırılsın istiyorum. Beni ben yapan tüm pislikten arınmak ve yeni bir hayata başlamak için derimi kazımak istiyorum. Belki o zaman susarlar.

Tavandaki aynadan grace'in çayını yudumlayışını izliyorum.

“O bir havva. Bir amaç için tasarlandı ve bu amacı gerçekleştirmek için on altı yıl boyunca eğitildi.”

Dudaklarımı oynatıp konuşur gibi yapıyorum. Sözleri ezberimde.

“On altı yaşında olduğuna inanamıyorum. En az otuzunda gösteriyor.” Hayatının ışığı olan üç erkek evlat doğurmuş, yirmi yedi yaşındaki jordan söylüyor bunları. Onunla aynı fikirdeyim, onunla aynı fikirdeyim. “Ne düşünüyorsun, jordan?” diye soruyor dostane bir ses. “Bana ne düşündüğünü anlat. Çünkü bu freida’nın on altı yaşında olduğuna inanmıyorum. En az otuzunda gösteriyor.” Duvarlarda ve tavanda fotoğraflarım belirliyor. Yorgun gözlerimin çevresinde kırmızı halkalar ve gri bir ten var. jordan’la beraber bir ağızdan tekrar edip duruyoruz. “On altı yaşında olduğuna inanamıyorum. En az otuzunda gösteriyor.”

Kendimi yiyorum. Bir yamyamım ben.

Sabah saat on. “Çene Çalışıyoruz’a hoş geldiniz! İşte sunucularınız...”

grace tyra’nın fincanına tekrar çay doldururken (Bunu ben mi hayal ediyorum yoksa kendisine ikram edilmediği için georgia’nın yüzünde acı mı titreşiyor? Daha önce fark etmemiştim), birden güç kesilip oda karanlığa bürünüyor. Kapı usulca açılınca oda aydınlanıyor, buğulu sisin ortasında tozlar uçuşuyor. Yatağın olduğu duvarın oraya düşüp zeminle duvarın birleştiği yere omurgamı yaslıyorum. Elimi yüzümün önünde tutup hızla gözlerimi kırptırıyorum. Siyah bir leke bana doğru geliyor. Bir an kapının özgürlüğümü bahşedecek bir fırsat olacağını sanıyorum. Biçimlenmeye başlayınca lekenin bakire anne’e dönüştüğünü görüyorum. Yüzüne dikilmiş düğmeler gibi görünen mavi gözleriyle odayı tarıyor.

Boş, plastik şişeleri, etrafa dağılmış çarşafları ve giyinme kabinimin çelik kapağına bulaşan çizgiler halindeki kan izlerini görüyor. Kokuyu fark edince öğürüyor. Taşan kovaya, idrarın üstünde yüzen kusmuğa bakıyor. Kovanın etrafında oluşan minik gölet çarşafın kenarlarını kirletmiş.

“Ne?” diye soruyorum.

Arkamdaki duvarı işaret ediyor. Sarı, dantelli elbisem pis bedenime yapışmış. Koltuk altlarımda ve eteğimde koyu lekeler var. Tenim uykusuzluktan iç karartıcı bir halde. *(On altı yaşında olduğuma inanamıyorum. En az otuzumda gösteriyorum. Sen de bana katılıyor musun, jordan? Yoksa katılmıyor musun?)* Saçım kurumuş kan lekeleriyle ve kusmuk kalıntılarıyla düğümlenmiş. Alnımdaki gölgemsi halka yaralardan oluşmuş bir taç gibi gözlerime iniyor. Dokunduğumda acıdan nefesim kesiliyor.

“Benimle gel, freida.”

“bakire magdalena nerede?” Bana yardım edebilecek tek insan o. “Onunla konuşmam gerek.”

“magdalena başka bir makama atandı,” diyor. Sözlerini önceden prova etmiş gibi. “Hadi, gidelim.”

“Yargıç Goldsmith’e hürmeten Okul’da özel bir mahkeme kuracaklar. Sadece freida, Darwin, Yargıç ve bakire müdiresi katılacak,” diyen tyra’nın sesi bakirenin sesine gizlenmiş.

Kaygılanıp, “Nereye gidiyoruz? Darwin’i görmeye mi?” diye soruyorum. “Önce giysilerimi değiştirebilir miyim?”

Beni böyle görmemeli. Çirkin olduğumu düşünür. Odamın önünde uzanan koridor çağırıyor, siyah-beyaz fayanslar özgürlüğümü oluşturan yol haritasını çiziyor. Ayaklarımı sürüyerek yatağın kenarına geliyor, tabanla-

rimi yere bastırıyorum. Dişlerimi gıcırdatıp ıssız yatakhaneyi hedef alarak öne doğru adım atıyorum.

"Ah, freida." bakire anne önümde durup başını sallıyor. "Nereye kaçacaksın ki?"

Buraya kapatıldık.

"Gitmek zorunda mıyım?"

Ellerini pelerininin içinde tutarak, "Başka seçeneğin var mı?" diye karşılık veriyor. Başı kara bir bulutun üstünde dalgalanıyor gibi.

"Bana verebileceğin bir ilaç var mı?" Dokunmuyorum ama olabildiğince yaklaştığımda pişkinliğimden iğrenip bir adım geriliyor.

"Daha sakın olurum o zaman." Ona söz veriyorum. "Bu şekilde Okul adına daha iyi bir izlenim bırakabilirim."

"Tamam," diyerek iç çekiyor. Pelerininin kollarından çıkıveren solgun elleri belindeki ufak cebe uzanıyor. Bir test tüpü çıkarıp kapağını ikiz kez çevirerek açıyor. İçinden iki kapsül alıp avucuma bırakıyor. Ayırt edici bir işareti olmayan beyaz, yuvarlak haplar.

"Bunlar ne?" Cevap vermesine fırsat tanımadan hapları yutuveriyorum. "Daha önce hiç görmemiştim."

"Ne fark eder?"

Koridorlar boş. Birkaç dakika içinde bakirelerin bölgesine varmış oluruz. İlaçlar kanıma karışıp bana huzur vermeye başlıyor. Tökezlediğimde bakire anne'i sıyırp geçsem de geri çekiliyor.

"Affedersin," diye fısıldıyorum.

Ufak, sarı kutunun etrafını kaplayıp görmeme izin vermeden erişim kodunu giriyor. Kapılar açılınca beni de yanına katıp mumla aydınlatılmış yolda aceleyle koşturuyor. Harika bir sersemlik beynime sızıyor. Devasa meşe kapının pirinçten dürbünü açılıveriyor.

bakire ruth, "Geciktin," diyerek sitem ediyor. Sert, gri gözlerinin arasına bir çatılma kazınmış. Işığa çıktığımda ürperiyorum ama bu beni hiç rahatsız etmiyor, çünkü kusursuz bir sersemlik beynimde geziniyor. bakire anne'e kaşlarını çatarak bakıyor.

"Somnolin. Onu uysallaştıracağını düşündüm."

bakire ruth, "Evet," deyip elini sallıyor. "Belki de herkesin yemeğine öğüterek koymalıyız. Artık gidebilirsin, anne."

bakire ruth'u ofisine kadar takip ediyorum. Son geldiğimden bu yana ışıklar artmış; duvarlardan aydınlık yansıyor. bakire ruth'un sandalyesinde kar beyazı saçlı, alnında derin izler bulunan bir adam oturuyor. Lacivert takım elbisesiyle sarı-lacivert puantiyeli kravatı iri bedenini saklamaya yetmemiş. Gömleğinin yakasından taşan yağlar neredeyse ikinci bir yaka oluşturmuş. Ağzı burnu, tabak gibi suratının ortasına toplaşmış gibi. Derin gözlerinin üstündeki beyaz kaşları seyrek. İnce dudaklarını küçümser bir tavırla birbirine bastırmış.

"Demek bunca derdi başımıza saran kız bu," diye homurdanıyor. "Hadi ama ruth, Okul'daki güzellik kalitesinin seviyesi bu denli düştü mü?"

"O hasta, Yargıç Goldsmith. Normalde yüksek dereceli bir kızdır."

Bu cümle bakire ruth'un hakkımda söylediği en güzel şey.

Yargıç sandalyenin kenarlarını tutup doğrulunca kolçaklar tepkiyle titreşiyor. İki adım önümde duruyor. Çamursu kahverengi gözleri soğuk. "Leş gibi kokuyorsun!" diyerek sandalyesine gömülüyor. "Şu işi çabuk bitirelim."

"Elbette, Yargıç Goldsmith." bakire ruth odanın diğer köşesinden kaptığı iki sandalyeyi masanın önüne sürük-

luyor. Hevesli bir öğrenci gibi sandalyesinin ucuna oturuyor. Neden bana öyle bakıyor?

"#630." bakire ruth'un sesi suda boğuluyormuş gibi çıkıyor. "Otur!"

Yanında duran boş sandalyeyi işaret edince birden yığılıveriyorum; sandalye o kadar alçak ki yüzüm masanın hizasına ancak yetişiyor.

"Elbette ki havvaların fazla zeki olmalarını istemeyiz ruth ama basit yönergeleri izleyebilmeleri gerekiyor."

"Özür dilerim, Yargıç Goldsmith."

Kıllı parmaklarını çıtırdatarak, "Soruşturmamızda değineceğimiz konulardan biri de bu olacak," diyor. "Ama bu başka bir günün konusu. Bugün, bu tarz bir tutumun yanlış olmasını bilmesine rağmen, #630'un eş olarak seçilme hususunda Vâris Darwin Goldsmith'i zorlamasıyla ilgili iddiaları gözden geçireceğiz. Ayrıca yasak olduğunu bildiği halde evlenmeden önce aşkını da beyan etmiştir." ePad'ine tıklayıp kaydı başlatmak üzere SesliKomut veriyor. "Söylemek istediğin herhangi bir şey var mı, #630?"

Söyleyecek sözüm yok.

Takım elbisesinin kollarını dirseklerine kadar sıyrıyor. Kolları da milyonlarca ağarmış kılla kaplı. "Esas tanığı çağırıyoruz," diye kapıya doğru bağılıyor. "Darwin, içeri girebilirsin."

İlaçların oluşturduğu derin bulutlara karşın kalbimde bir şeyler kıpırdıyor ama bu hissin yitmesine izin veriyorum.

bakire ruth kapıyı açık tutmak için yerinden fırlayınca Darwin nazik bir tavırla teşekkür ediyor. Masaya doğru ilerleyip babasının sağında onun için ayrılmış olan sandalyeye oturuyor. Benzer takım elbiseler giymişler.

Darwin buklelerini geriye doğru yapıştırılmış, esmer yüzünü tıraş etmiş.

“freida!” diye haykırıyor beni görünce. “Ne oldu sana? İyi misin?”

Kırık bileğini kavrayarak, “Kendini kontrol et,” diyor babası. Canı acıyan Darwin’in ağzı sessiz bir yuvarlağa dönüşüyor. Yargıç Goldsmith oğlunun bileğini bırakıp arkamdaki duvarda görünen bir lekeye gözlerini dikeyor.

Yargıç Goldsmith ceketinin cebine uzanıp gözlüklerini çıkartırken, “Darwin,” diye başlıyor. Göğsündeki cebinden de kahverengi bir mendil çıkarıp titizlikle gözlüğünün camlarını siliyor. “Lütfen #630’la aranda tam olarak nelere geçtiğini bize anlat. Yavaş ve açık bir biçimde konuş.”

“freida...” Darwin sözlerine başlarken Yargıç birkaç kez öksürüyor.

Bunu duymak istemiyorum.

“#630’la havva-Vâris görüşmeleri sırasında tanıştık. Onu birkaç kez İlâhi Yetmiş seansı için seçtim...”

Bizden önceki çağlarda da olan oyunlardan biri bu da, diye düşünüp bedenimden tavana dek yükselip aşağıdaki bedenlere bakıyorum. Bu bir gösteri. Bunun benimle ilgisi yok.

Şişman adam gözlüğünü takıp, “Lütfen mahkemeye İlâhi Yetmiş seansının ne olduğunu anlat,” diyerek araya giriyor. Genç oğlan ofise ve içerideki az sayıdaki insana bakıyor.

“Hımm. Elbette.” Devam ediyor. “Vârislerin seçtikleri havvalarla mahrem zamanlar geçirebildiği bir tür görev.”

“Ve sen kimi seçtin?” diye soruyor adam.

“Kimi seçtiğimi biliyorsunuz.” Yargıç sandalyesini hafifçe döndürüp buz gibi gözlerle oğlana bakıyor. Genç adam, “#630’u seçtim,” diye hemen ekleyiveriyor.

"Neden #630'u seçtin?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Seçebileceğin tek kız o muydu? Seçimini yapmadan önce diğer kızların tamamı tercih edilmiş miydi?"

"Hayır. İlk tercihi hep ben yaptım."

"Neden ilk sen seçiyordun hep?"

"Çünkü Vâris #1 benim."

"Neden Vâris #1 sensin?"

"Çünkü ben Yargıç'ın oğluyum."

"Bir Yargıç oğlu olarak belli ayrıcalıkların var, öyle mi?"

"Evet." Oğul babasını alçak bir ses tonuyla yanıtlıyor.

"Ne kadar şanslısın. Devam et lütfen."

"Onu birkaç kez seçtim. Sanırım yanlış bir fikre kapıldım, çünkü son birlikteliğimizde eş olarak kendisini seçmem için histerik bir halde yalvarıp durdu."

İki erkek arasında bir bakış titriyor. Acaba ikisinden biri ezberini mi unuttu? Yaşlı olan, genç kıza karşı zalimane bir ifade takınıyor. kız sandalyeye yapışmış. Bacaklarıyla kolları kırık bir oyuncak bebeğin uzuvları gibi yanlardan sarkıyor.

"#630, bir havva ancak kendisini eş olarak seçen erkeğe âşık olabilir. Çünkü erkekler sizin adınıza seçim yapabilecek nitelikte zeki ve deneyimlidirler." Apaçık küçümseyerek kızın görünüşüne bakıyor. "Ve bir Yargıç'ın oğlunun *seni* tercih edebileceğini nasıl düşünürsün?" Yanındaki oğlan ürküyor. Adam parmak uçlarını masaya bastırarak, "Standartlar bozuluyor, ruth," diyor. "Ölü sunağına gönderilmeli."

kızın başı omuzlarının üstünde öylece sallanıyor. Dili ni kesmişler gibi sessiz.

"Ne?" diye haykırıyor oğlan. "Bunu yapamazsınız."

“Sessiz ol.” Yaşlı adam genç olana dönüp baktığında, öfkesi kızgın tavadan sıçrayan yağ gibi etrafa saçılıyor.

“Hayır,” diyor oğlan. Gözü kara. “Bunu yapamazsınız. Bunu çok büyük bir sorun haline getiriyorsunuz.” Genç kıza bakıp, “freida, ben...” diye söze başlayacakken babası konuşmasını bölüyor.

Dev gövdesini sandalyesinden kaldırıp, “Büyütüyoruz, öyle mi?” diye bağırınca ahşap gıcırıyor. “İşte hattan bu. Kurallarımız var. Kurallarımız olduğunu biliyosun, değil mi *evlat*?” Genç erkek başıyla onaylıyor, yüzü utançtan kıpkırmızı.

“Bildiğinden emin değilim çünkü eğer hatırlasaydın bu işi büyük bir sorun haline getirdiğimizi söylemezdin.”

“Üzgünüm, baba.”

“Üzgün olmakla haklısın çünkü bunca insan içinde sen, kurallara sıkı sıkıya bağlı olmanın zorunlu olduğunu bilmek zorundasın. O kurallar ki Avrupa Bölgesi’nin gelecekteki Yargıç’ı, yani sen tarafından tatbik edilecekler. Yasadışı bir davranışı cesaretlendirmeye kalkışırsan daha sonra bunun üstesinden nasıl geleceksin?”

“Ben ...”

“Belki kuralların bazıları sana çağdışı görünüyordur. Belki fazla sert veya hoşgörüsüz geliyordur. Fakat bizi bu kurallar korur. Hayatta kalmamızı onlar sağlar. Eğer kuralları ihlal etmeye başlarsak elimizde ne kalır?”

Diğer karakterler göz göze gelmiyor, hepsinin bakışları yerde. Bu oyunu sevdiğimi sanmıyorum.

“Anarşi!” diye haykırıyor Yargıç. “Kaos, Yıkım. İstedğin bu mu?”

“Hayır,” diye mırıldanıyor oğlan.

“Elbette hayır. Etrafına bir bak. Bu dünya eskinden olduğu gibi değil. Bizler azalan insanlığın son neferleriyiz.”

“Evet, baba.”

“Azalan diyorum ama, yok olan değil. Atalarımızın korktuğu gibi yok olmadık. Bizler hayatta kaldık, çünkü işleyen bir sistem yarattık. Bir kuralı çiğnediğimizde bunun arkası gelir ve sistem birbirine dolanır. Parçalanır. Peki ya o zaman ne olur? Bunu nasıl riske atabiliriz? Varlığımızı nasıl tehlikeye atarız?”

“Anlıyorum, baba.” Oğlan tereddütlü. Yüzünde kuşku izleri var. “Ama neden ölüm sunağı?” Nefesini tutuyor.

“Neden? Çünkü kuralları çiğnedi. Çünkü mutlaka dersini almalı.” Yargıç omuz silkiyor. “Çünkü bu cezayı verebiliriz.”

“Benim yüzümden mi?” diye soruyor oğlan alçak sesle.

“Darwin, sen Avrupa Bölgesi Yargıcı’nın tek oğlusun.” Saçını hafifçe çekiyor. “Bu küçük orospular hadlerini bilmeli.” Ceketini çıkarınca şişman etleri beyaz gömleğinden taşıyor. “Ama endişelenme, bu kız ölüm sunağında yakılmayacak. Geride kalanlara, hadlerini bilmedikleri takdirde başlarına gelecekleri göstermek için onu bir emsal olarak kullanmamız gerekse de onu Yeraltı’na dahi göndermeyeceğiz.”

Kel kadın korkudan siniyor. “Korkarım işler kontrolden tamamen çıkıyor.”

Yargıç, “Evet, biliyorum,” diyerek burnundan soluyor. “O gayet şanslı, öyle değil mi? Şanslı değil misin, freida?”

freida. Bu benim. Benim hakkımda konuşuyorlar.

Kemiklerimin arasında eriyorum. İçten dışa doğru uzayıp tekrar bedenimi dolduruyorum. Yine de pek iyi gelmiyor. Eski, tanıdık, sıcak bir paltoya sarınmışım gibi hissetsem de birdenbire içine sığamıyorum. Boynumdan

sıkıp kollarımı çekiyor. Daha fazla ilaca ihtiyacım var. Oda puslu havasını yitirmek üzere. Renkler yeniden belirleniyor.

Daha önce hiç duymadığım bir kelimeyi işitmişim gibi, "Şanslı mıyım?" diye vıraklıyorum.

Elini sallayarak beni savuştururcasına, "Ama Tören'den diskalifiye edildin. bakireler arasında kalacaksın. Elbette eğitim veremezsin. Genç havvaları *anormalliklerinle* etkilemene izin veremeyiz."

Bir bakire. Asla bu Okul'dan çıkamayacağım. Bu duvarların ardını asla göremeyeceğim. Kederden kahrolmam gerek ama hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçlikle yitiriyorum.

"Tüm bakireler ve şahsım adına bu talihsiz hadiseden ötürü ne kadar üzgün olduğumu tekrar belirtmek isterim, Yargıç Goldsmith." bakire ruth Yargıç'ın önünde eğiliyor, çenesi neredeyse masaya değecek. "Böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağını taahhüt ederim."

"Yaşanmamalı," diyor Yargıç Goldsmith. "Neyse ki Darwin'in başına geldi. Hiç değilse izlemesi gereken protokolü biliyor." Oğluna bakmak için sandalyesini çeviriyor. "Bunun, önceki boşboğazlıklarını telafi ettiğini söylemem gerek. Seninle gurur duyuyorum, Darwin."

Darwin başını sallamakla yetiniyor. Babası ePad'ini gerçek deriden bir evrak çantasına koymak için arkasına dönünce gülümsemesini tutabilmek için alt dudaklarını ısırtıyor. Mutluluktan ısıldayacak neredeyse. Babasının sözlerinin onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Anlıyorum.

"Darwin, gizli kalması gereken bir hadise bu," diye ekliyor babası.

"Elbette." Gömleğinin ilk düğmesini çözüp kravatını

gevşetiyor, duruşma bittiği için rahatlıyor. Goldsmith tekrar ayağa kalkınca göbeği, açık düğmelerinin üstünde tümsek gibi duruyor. Çantasını alıp ceketini koluna attıktan sonra mendiliyle terli yüzünü kuruluyor. Darwin dışarı çıkarken gözlerimle buluşuyor. Anlıyorum. Sessizce bunu anlatmayı deniyorum. Anlıyorum. Sahip olduğumuz, birbirimiz için ifade ettiğimiz her şeyin aramızda parıldadığını hissediyorum.

Başlarımızı yana çeviriyoruz. Artık birbirimize yabancıyız.

"Darwin." Yargıç'ın sesini duyuyorum. "Bu gizlilik anneni de kapsıyor. cecily'nin bunu bilmesini istemiyorum. Onun alakadar olması gerekmez."

Darwin, "Ama kiminle konuşacağım..." derken cümlesini yarım bırakıyor.

"Kiminle mi konuşacaksın?" Yargıç Goldsmith'in sesi yankılanıyor. "Bu kadar tırsak olma, Darwin. Ve sana gelince... Bu denli hoşgörülü olduğumuz için şanslısın. Bu senin hatan, öyle değil mi?"

Benden bahsediyor. Bedenimin üst kısmını arkama döndürüp sandalyenin sırtına tutunuyorum. Yargıç kapı aralığında duruyor, ardındaki Darwin'i güçlkle görüyorum.

Ben körlemesine onlara bakarken, "Öyle değil mi?" diye sorusunu yineliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. Kelimenin gri bir tonu var.

"Evet, öyle mi? Söylediğini duymak istiyorum."

"Evet. Bu benim hatamdı."

"Oğlumu yozlaştıracığını düşünmene inanamıyorum. Ona iyi bir eğitim verdim, değil mi?"

Darwin'i kavrayıp kafasını koltuk altına alarak kabaça saçlarını okşuyor. Darwin'in başını gömleğindeki dev

ter lekesine bastırıp deri çantayı sertçe yüzüne vuruyor.

Oğlunu kenara itip ellerini Darwin'in yakasına sile-
rek, "Bu boktan şey ne? Saç jölesi mi? Bazen kız gibi dav-
ranıyorsun, Darwin," diyor.

Darwin doğruluyor. Yüzü kıpkırmızı. Saçları dağınık
bir halde yapış yapış. Ceketinde yağsı bir leke. Saçını dü-
zeltmek için yeltense de hemen vazgeçip gülümsemeye
çalışıyor.

Giderlerken bakire ruth onları Avrupa Bölgesi'ne gö-
türecek trene kadar eşlik ediyor ve Darwin hayatımdan
sonsuz kadar çıkıyor. *Seni bir daha asla görmeyeceğim.*

Önümde duran Baba'nın tablosuna bakarken odaya
biri girip soğuk ellerini omuzlarıma uzatıyor.

"Denedim, freida. Ama hiçbir şey yapamadım," diyor
bakire magdalena. Sesi duygu yüklü. "İyi misin? Bir şey
söyle." Omuzlarımı sıkıyor.

Fakat söyleyecek hiçbir şeyim yok.

"havvalar sonunda
kategorilere ayrıldığında
Tören güne damgasını vurur.
İster eş, ister cariye, isterse
bakire olsun, bütün havvalar
kendilerine biçilen görevi
layığıyla yerine getirmekle
yükümlüdürler."

Uygun Kadın Davranışları Kuralları Sesli Rehberi
—Esas Baba

Bölüm 30

Temmuz

Tören Günü

Şafak gölgeleri kovalayarak lambalardan dışarı dökülüyor.

Yataktan kalkıp her sabah yaptığım gibi saçımı geriye atıp yüzümü inceliyorum. Yaralarım morarmış, kafa derimden şakaklarıma kadar böğürtlenler varmış gibi duruyor. Temizlenmiş yüzümde gözlerim yaşlanmış görünüyor.

“Mutlu tasarımlar yaşları,” diyerek yansıma sesleniyorum. Bugün on yedi oldum.

Odam temizlenmiş. Çarşafklar değiştirilmiş, yerler pırıl pırıl silinmiş, bana ait izler yok edilmiş. Yarın yolculuklarının daha çok başında olan havvalar, yani yeni bir dört yaş grubu yatakhaneye taşınacak. Kızlardan biri on iki yıl boyunca bu odayı sahiplenecek ve sonunda Tören’de çizilecek kaderini beklemeye koyulacak. Umarım o daha şanslı olur.

Gardırobumun içinde çıkarttığım geceliği makyaj masasının altına montelenmiş kapağa fırlatıyorum. Dolabın çelik kapağı açılınca uyarı sesi veriyor. Adımımı

atar atmaz kapı kocaman bir ağız gibi kapanıyor. Sensör ışınları çıplak bedenimi ölçüp değerlendirirken duvarlardan ve tavandan yayılıyor.

“Hedeflenen kilodasın. Gözlerini kapat ve sabit dur.”

Benim için seçilen siyah bakire elbisesini giydikten sonra aynaya bakarak öylece duruyorum. Saçım alttan ufak bir topuzla birleştirilmiş, gayet güzel görünüyor. Bu kadar güzel olduğunu neden daha önce fark etmemişim ki?

“Tören bugün. Tekrar ediyorum. Tören bugün.” Dahili telefon acı acı bağılıyor. “Lütfen bütün eşyalarınızı odanızda bırakın. Onlar Okul’a ait. Görev alanlarınıza geçtiğinizde uygun olanları alacaksınız.”

Elbiselerin hışırtısı, gergin kahkahalar. Mırıldanan küfürler, acele edilmesini isteyen hiddetli emirler.

“Göz makyajına ne oldu?”

“Başımı biraz kımıldattım. Çok mu kötü?”

“Şey...”

“BERBAT değil mi? Hemen şimdi KENDİMİ ÖLDÜREBİLİRİM.”

freja ile daria’nın arasına kayıyorum. Tek sıra halinde yürüyüp yatakhane’nin ana kapısındaki kontrol noktasında duruyoruz.

angelina ellerini kalçalarına koyup, “Aç değilim,” diyor. Örgü kumaştan dar elbisesi vücudunu kırmızı bir örümcek ağı gibi sarmış.

Vitrinin arkasında duran bakire anne, “Üzgünüm, angelina,” diyor. Cam tezgâhın üstünde sıralanan düzinelerce şişe, altlarında da her biri renkli kapsüllerle dolu kişisel test tüpleri var. Tezgâha uzanıp üzerinde angelina’nın fotoğrafı olan küçük bir tüpü şişelerden biriyle angelina’ya veriyor. angelina somurtsa da şişenin

kapağını açıp ilaçlarla birlikte bej renkli sıvıyı tek seferde içiyor.

“İyi kız, aferin,” diyor bakire anne. “Bu yüksek proteinli bir içecek. Tören sonrasında bile seni dayanıklı kılacak.”

“Size söyledim, açlığımı hissedemeyecek kadar heyecanlıyım,” diyor angelina. cara’nın keyifle içeceğini bitirdiğini görünce, “Diğerlerinin böyle bir sorunu yok gibi,” diye belli belirsiz mırıldanıyor.

“Ben de aç değilim.” cara angelina’ya cevap yetiştirmeye çalışırken suçluluk duygusuyla yüzü kızarıyor. “Fakat bakire anne içmemiz gerektiğini söyledi. Açlığımı hissedemeyecek kadar gerginim.”

Diğerleri de en kaygılı olanın kim olduğu hususunda yarışırcasına karın ağrılarından, kramplardan şikâyet ederek tepki göstermeye başlıyor. Biri bana sormuş olsaydı onlara gerçeği söylerdim: Hissizim. Fakat kimse bana bir şey sormuyor.

“Sıradaki.” bakire anne ilaçlarımla birlikte cam bir şişe uzatıyor. Şerefe dermiş gibi şişeyi havaya kaldırıyorum. Sıvı boğazımdan aşağı kayıp gidiyor.

Ayaklarımın altındaki fayansları sayarak revaklara, sonra da nefe kadar diğer kızları takip ediyorum.

Kazayla çarpınca daria, “Dikkatli ol,” diye hırlıyor. Sırma işlemeli, dar, saten cheongsam*’ını düzeltiyor.

“Affedersin.”

Özrümü önemsemiyor. Salonun kapısında beklerken bakire bernadette endişeli bir tavırla ellerini çırpıyor.

İkizleri ayırıp kızların şikâyetlerini bastırmak için sesini yükselterek, “Ah, tanrı aşkına, kızlar. Tek sıra halinde düzgünce hiç mi yürümediniz?” diye soruyor.

* Asyalı kadınlara özgü, hâkim yakalı, düğmeleri kol altına doğru ve rev inen, genellikle satenden yapılan elbise. -çn

agyness, "İkizler yürümedi ama geri kalanımız yürüdü," deyip neşeyle konuşunca liz ve jessie gözlerini kısıp sertçe agyness'e bakıyor.

"Teşekkürler, agyness. Normalde bu pek önemli değildir ama bugün..."

megan zümrüt kolyesini kolsuz elbisesinin yaka kısmına doğru düzgünce sıkıştırırken, "bakire ruth kuralların her zaman önemli olduğunu söylemişti. Özellikle de son yaşanan hadiseden sonra," diyor.

"Elbette," derken bakirenin dili dolaşüyor. "Önemli bir noktaya değindin."

"Şimdi sen, freida." Bizi alfabetik sıraya göre çağırıyor. "daria ile freja'nın arasına."

Diğer havvalar kıkırdarken daria, "Maalesef," deyip zoraki gülümsüyor.

"Bir sonraki isabel değil mi? O nerede?" diye soruyor heidi.

jessie acemice yapılmış göz makyajını örtmek için saçını sol yanına savurup, "Ben nereden bileyim?" diyerek aksileşiyor. Arkasına dönüp kardeşine, "Onu görebiliyor musun?" diye soruyor.

"bakire bernadette?" heidi işin arkasını bırakmıyor. "jessie'den önce isabel'in olması gerekmiyor mu?"

"Ah, isabel burada olmayacak," derken hafifçe yüzü kızarıyor.

megan neşeyle, "Neden? O da freida gibi bakire mi olacak?" diye soruyor.

"havvalar!" bakire bernadette'in yüzü alev alev. "Bu kadar yeter. Geçin sıranıza."

isabel de mi bakire olacak? Soluğumu tutsam da umutlanmıyorum. Umutlanmamam gerektiğini biliyorum. Dersimi aldım.

Salondaki yerlerimizi alıyoruz. Arkama yaslanıp yüksek tavana bakıyorum; freskler altın sarısına boyanmış, kristal avizelerden renkler yansıyor. Bu salonun yapımı ne kadara mal olmuştur? Zenginliğin son kalıntılarından, eski bir eser. O parayla mühendisler havvaları daha da güzel yapabilirdi halbuki. Her zaman daha iyi olabiliriz.

Sihirli etkisini hissedebilmek ve beynime peri tozu üflemesini sağlayabilmek için kendimi Somnolin'in kucağına bırakıyorum.

Işıklar sönüyor, avizeden yayılan aydınlık suda yürüyormuşuz gibi bir hisse kapılmamıza neden oluyor. Birkaç kız gülüşerek tenlerinde dalgalanan ışığı izlemek için elleriyle havayı yakalama telaşında.

Ulusal marşımız çalınıyor. Üçgen simgemiz dev ekranda parıldıyor, üç farklı üçgen birbiri içinde bölünüp diğeriyle kesişiyor. bakireler yanımızdan geçip uygun adımlarla mermer basamaklardan çıkıyor. Üçgene doğru bakarak dizlerini yere dayayıp başlarını eğerek selam veriyorlar. Müziğin sesi gittikçe şiddetleniyor. Ekran perde gibi ayrılırken davulun sesi iyice yükselip patlıyor.

"O mu?"

"Ah... Evet... O... İşte..."

"O BABA!"

Kızlar hoplayıp zıplayarak çılgınca birbirlerine tutunup çılgılık atıyorlar. Kımıldamayan tek kız benim. Zaten mühim değil. Kimse elimi tutup bana heyecanla sarılmıyor.

Baba spot ışıklarının altında durup tek elini havaya kaldırarak selam veriyor. Kadifeden, altın renkli bir peletin giyip boynuna devasa büyüklükte altın bir madalyon takmış. Ekran yakınlaşıp büyük üçgen uğultuyla üç ayrı üçgene ayrılırken O gri saçlarını arkaya doğru yatırıyor.

“Teşekkürler, çok nazıksınız.” Alkış kıyamet. Tahtına oturup mücevherlerle dolu parmaklarını kadife kaplı kolçaklara yerleştiriyor. Siyah ayakkabıları pelerinin altından dışarı çıkmış ama yere değmiyor.

“Teşekkürler,” diyor tekrar. “Oturabilirsiniz.”

bakireler doğrulup O’nun arkasına tek sıra halinde diziliyorlar. freja paylaştığımız kolçak üzerinde hak iddia ediyor. O da diğerleri gibi sandalyelerinin hemen ucunda oturmuş, durmadan ayaklarını yere vuruyor. Heyecanlılar. Heyecanın neye benzediğini anımsamaya çalışıyorum.

“Mezuniyetinizi ve yeni görevlerinizi karşılamak üzere sizinle burada olmaktan mutluyum. Sonunda toplumla bağ kurmaya başlayacak olmanızın sizin için ne denli önemli olduğunu ve görevleriniz hususunda ne kadar hevesli olduğunuzu biliyorum.” Dudaklarını ısırırken dili ağzının içinde kıpırdıyor. “Kabul etmeliyim ki ben de topluma sunacağınız katkıyı dört gözle bekliyorum.” Bu sırada miranda ve karlie birbirini dürtüklüyor. Spot ışıklarına dikkatle bakarak, “Bu yıl bazı sorunlar yaşandığını biliyorum,” diyor. Gözleri beni arıyor. *Utanmalıyım*. Ama sadece, diğer havvalara yöneltebileceğim bir öfke hissediyorum. *Suçluluk duymalıyım*. Her şeyi mahvettim. *Kaygılanmalıyım*.

“Fakat gelin, bir kızın bencilliğiyle günümüzün mahvolmasına izin vermeyelim.” Bu cümle bir başka alkış tufanını ateşleyince alkışlar dinene kadar bekliyor. “Avrupa Bölgesi’nin gelecekteki erkek evlatlarını doğuracak olan eşlerin sunumuyla başlayacağız. Socrates heidi’yi seçti.”

Söylentilere göre, ben diskalifiye edildiğim için heidi’yi seçmek zorunda kalmış. Demek megan yanılmış. Evlenmeden önce seks yapan bir kız eş olarak seçilebilirmiş.

Fildişi rengindeki pelerini Baba'dan almak için ayaklarını sürüye sürüye sahneye çıktığında heidi pek de mutlu görünmese de eşlerin sıralanacağı beyaz üçgende ki yerini alıyor. Eski arkadaşlarına özlem dolu bakışlar gönderdiğinde beklendiği üzere bu tavrı önemsenmiyor.

"#9. Vâris Abraham cara'yı seçti."

cara tereddütle ayağa kalkıyor. Daha yüksek dereceli biri tarafından seçilmeyi umduğunu biliyorum.

rosie arka sıradan, "Hazır olsa iyi olur," diye bağıyor, sesi kristal berraklığında. "Abraham arkadan girmeyi sever!"

Pelerinini kabul ederken cara'nın yüzünde kafa karışıklığı var. Sonra kararlı bir yüz ifadesi takınarak heidi'nin yanına geçiyor. Eşler için üzüntü diye bir şey olamaz.

İsimler ardı ardına sıralanıyor. Kızlardan biri gidip pelerinini alınca sıra diğerine geliyor. Hangi Vâris'in hangi havvayla eşleştiğini anımsamıyorum, diğerlerinin de hatırladığından kuşkuluyum. Ne fark eder ki? Bizler değiş tokuş edilebiliriz ama bir bakıma Vârisler de öyle.

"Ve son Vâris. Darwin Goldsmith," diye anons ediyor Baba. Seyrekleşen kız grubuna baktığımda geçen yılın özgün ilk onundan bir tek megan'la ben kalmışız.

Baba, ayağının dibine bir şişe EuroCola koymak için tahtın ardındaki sırayı bozan bakire anne'e sessizce teşekkür etmek için duraksıyor. Yavaşça şişenin kapağını kaldırıp içeceği kokladıktan sonra şişenin ağzını özenle siliyor. Sırayla bizi süzüyor. Darwin belki de christy'yi seçmiştir. Ya da naomi'yi. "Darwin megan'ı seçti."

megan'ın elleri zafer simgesi olarak yumruğa dönüşüyor. Sahnedeki yerine geçip pelerinine sarındığında saç bile neredeyse üstündeki elbisenin rengi gibi mavi-siyah bir tona dönüşüyor. *Burukluk hissetmeliyim.*

Baba ciddiyetle, "Hepiniz soylu görev için eş olarak seçildiniz. Tüm hayatınızı buna adamaya yemin eder misiniz? En iyi anneler ve eşler olacağınıza ant içer misiniz?" diye soruyor.

Gelecekteki kocalarının kurallarına uymaya, rahimlerinde tutabildikleri kadar çok oğul doğurmaya söz verip şerefleri üzerine yemin ediyorlar. *Oradaki ben olmalıydım,* diye kendi kendime tekrarlıyorum. Kırılmış bir dişi devamlı dilimle taciz edip acımasını bekliyor gibiyim.

"Şimdi sıra cariyelerde. rosie... angelina..." rosie yerinden sıçrayıp heyecanla alkış tutuyor. iki kız sahnede birbirlerine sarılıp mest olmuş bir halde gülümsüyorlar.

İsimler söyleniyor. Alkışlar anbean sönmeye yüz tutuyor. Liste uzadıkça esneme sesleri yükseliyor.

"lucy..."

"Affedersiniz, ismim liu," diye mırıldanırken kara gözleri yere bakıyor. Başka bir yorum yapmadan pelerini alıyor. Düşük dereceli bir cariyenin ismi Baba'yı hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

"Ve son olarak cariyeye #17, christy."

christy çenesini sıkarak kırmızı üçgenin kenarında duran kalabalık kız grubuna katılırken, süregelen yapmacık alkışlar bir anda beni uyuşukluktan çıkarıyor.

"Bu yılın Vârisleri sizleri cariyeye olarak tavsiye etti. Hayatınızı Avrupa Bölgesi'ndeki erkeklerin cinsel tatminine adayacağınıza dair yemin eder misiniz?"

Kızlar, "Ederiz," diye bir ağızdan bağırıyor. Meşhur İlâhi Yetmiş kızları ön tarafta kümelenirken geride kalanlar kırmızı Tören pelerinlerini endişeyle çekiştirerek ve onları nelerin beklediğini merak ederek arka sırada duruyorlar.

"Ve yıllar sonra ilk kez..." Baba bakirelere mimik ha-

reketleri yapıyor. "Aslında tam olarak senin göreve başlamadan sonra ilk kez, değil mi magdalena? Yanılıyor muyum?"

bakire ruth, "Siz *her zaman* doğrusunu bilirsiniz," derken magdalena da başını sallayarak durumu onaylıyor.

"Okul'da bakire olarak kalacak bir havvamız var. Sahneye gelir misin, agyness?"

Benim adım söylenmedi ama yine de agyness'i takip ediyorum. Tek kişiymişiz gibi hareket ediyoruz. bakireler arasında bireysellik yoktur.

"Ve işte ortalığı velveleye veren kız da bu!" Kara pelerini uzatırken gözlerini kısarak bakıyor. agyness'le birlikte siyah üçgende pelerinlerimize sarılarak duruyoruz. Ellerimi derin ceplerime gömüp kaba kumaşı hissediyorum. Artık onlardan biriyim. "Yüksek mevkilerde dostların olduğu için şanslısın, kızım!" Sonra bakire ruth'a dönüp, "Şimdi de duyuruyu yapacağım," deyince bakire otomatik bir hareketle başını sallıyor.

"Lütfen dikkat, havvalar." Tahtından sıçrayıp altın rengi pelerini omzuna atıyor. Herkes mest olmuş bir halde O'na bakıyor. "Şu anki karım bana iki erkek evlat verdikten sonra ne yazık ki beklenen vakitten önce *yetersiz* kalmıştır. Ve zarafetle geri çekilmeye karar vermiştir..."

daria mırıldanarak, "Ölü sunağına çıkmıştır demek istiyor," diyor freja'ya.

"Eh, otuz dört yaşında filan," diyor freja.

"Bu yüzden havvaların arasından kendime bir eş seçtim."

megan'ın yüzü donuklaşıyor. Yargıç'ın eşi olmak iyidir ancak Baba'nın eşi olmak? Delice etrafına bakınıyor. Onu mağlup etmeye cüret eden havva kim?

“Şanslı havva isabel.” Alkışların başlaması için duraksıyor. Hiç kimse alkışlamayınca şaşkın bir ifade yüzüne yerleşiyor. “Beni duydunuz mu? isabel benim yeni eşim.” isabel.

Darwin beni seçmiş olsaydı bile yine de kaybedecektim.

gisele, “Ne?” diye vıraklıyor. Geçen sene boyunca Okul’da durmadan eziyet ettikleri kızın Avrupa Bölgesi’nin en güçlü kadını olduğunu anladıklarında gisele’in tatsız ifadesi sahnedeki bütün kızlara sirayet ediyor.

“isabel’le aramda her zaman çok özel bir ilişki vardı.” Ellerini ovuşturunca parmaklarındaki metal yüzükler birbirine çarpıyor. Sahnenin karşı tarafında duran megan’ın gözleriyle buluştuğumda aynı şeyin onun da kafasına dank ettiğini görüyorum. Tüm sene isabel takip etmemiz için ekmek kırıntılarından bir iz bırakmıştı ama onları göremeyecek kadar kördük. Ve artık çok geç. Çok geç. “Tasarlandığı günden itibaren karım olabileceğini düşünürdüm ama genç bir kız olduğunda, geçen sene okulunuz tatile girmeden önce nihai kararımı verdim.”

Demek ki bu yüzden tüm sene kendini benden uzak tutmuş. Baba’nın gelecekteki karısıyla arkadaşlık kuracak kadar iyi olmadığımı ve hiçbir zaman olamayacağımı biliyordu. Ama yine de beni o kurtardı. Bir kez daha başarısız oldum ve o benim dağıttıklarımı toparlamak zorunda kaldı. *Ona minnettar olmamı gerek.*

“Yeni gelinim bana ne zaman eşlik edecek?” Baba bakire ruth’a dönüp yüzünü buruşturuyor.

bakire ruth çekinerek tahta doğru ilerleyip, “Öbür gün sizin için hazır olacak,” diye yanıt veriyor. “Sıradan eşlerle aynı trene binmesinin uygun olmayacağını düşü-

nüyorum.” Sıradan kelimesi telaffuz edilirken megan’ın yüzünün öfkeden kızardığını görüyorum.

Baba tahtından sıçrayıp, “Çok doğru,” diyor. Pelerini gereğinden fazla uzun, yerlerde sürünüyor. “Hak ettiği saygıyı görmeli. Her neyse, onun için on yedi yıl bekledim. Birkaç günün ne önemi var?”

megan’ın yüzü fildişi renkli pelerininin bile daha renksiz bir hal alıyor. Bir adım gerileyip gisele’in ayaklarını topuklarıyla ezdiğinde kızın acıdan bağırmasına aldırıyor.

Baba mermer basamaklara doğru yürürken bakire ruth, “anne ve mary, onlara göz kulak olun,” deyip Baba’nın peşinden koşturuyor. Hiç kimse bize veda etmiyor, şans dilemiyor. bakire magdalena bile kayıtsız.

Baba ile bakire ruth salondan çıktıktan sonra kapı kapanınca ikizler, “Şimdi ne olacak?” diye soruyor. “megs? Şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum,” diye bağılıyor megan. “Neden siz ikiniz her şeyin yanıtını benden bekliyorsunuz?”

“Hadi ama... Sakinleşin, lütfen.” bakire mary devam ediyor. “cariyelerle eşlerin beni takip etmesini istiyorum. Size Avrupa Bölgesi’ne giden trenlere kadar eşlik edeceğim.”

“Umarım farklı vagonlardayızdır,” diye mırıldanıyor megan. Tırnaklarını ağzına götürünce nane yeşili ojeleri pelerinine dökülüyor pul pul. Zaferi nefes kesici bir şekilde kısa sürdü.

bakire mary, “cariyeler yeni evlerine gidecek,” diye konuşmasını sürdürüyor. “Sizleri saygıdeğer eşleriniz karşılayacak.”

liz jessie’ye, “Ben hangi Vâris’indim?” diye fısıldıyor. “Leonardo’nun mu?”

“Sanırım ben onundum. Sen William’inki değil mi-
sin?”

bakire anne, “Bu kadar yeter!” diyerek araya giriyor.
“Gençleşmiyorsunuz ya. İki sıra halinde bakire mary’yi
takip edin.”

megan sağ taraftaki sıranın, rosie de sol taraftaki sıra-
nın başını çekiyor. Diğerleri de kolaylıkla yeni sıralarına
geçiyorlar. Uygun adımlarla merdivenden inip arkaları-
na bile bakmadan salondan çıkıyorlar.

Gittiler.

bakire anne agyness’le bana dönüp, “Bir yıl daha geri-
de kaldı,” diyor. “İyisiyle kötüsüyle bitti.”

Okul nasıl böyle bitebilir? Hazırlanmak için yıllarımızı
harcadığımız büyük Tören bu muydu? Onca endişemiz,
bekleyişimizden sonra tüm yaptıkları sıkıcı bir biçimde
isim saymak mı olacaktı? İçimde büyük bir hüsrân, man-
tar gibi çoğalan bir boşluk duygusu var.

agyness’e baktığımda genelde neşeli görünen yü-
zünden aynı hayal kırıklığının yansıdığını görüyorum.
agyness başını çevirerek havvalardan birinin dönüp her
şeyin bir şakadan ibaret olduğunu söyleyeceğini ümit
edermiş gibi salonun girişine bakıyor.

bakire anne iç çekerek, “Her yıl aynısı olur. Kızların
ne beklediğini hiç anlamıyorum,” diyor.

Bundan daha fazlasını, kesinlikle çok daha fazlasını.

“Buna alışacaksınız. Bana güvenin.”

agyness de ben de hâlâ kıpırdamıyoruz. Derken baki-
re anne’in sesi birden sertleşiyor. “Bu kadar kâfi, bakire-
ler. Beni takip edin. Eğitiminizin başlaması gerek.”

Birinci Gün

- Bir bakire olarak sessiz olmalıyım.
- Bir bakire olarak alçakgönüllü olmalıyım.
- Bir bakire olarak özverili olmalıyım.
- Bir bakire olarak mütevazı olmalıyım.
- Bir bakire olarak itaatkâr olmalıyım.
- Bir bakire olarak iffetli olmalıyım.
- Bir bakire olarak görevime bağlı olmalıyım.
- Bir bakire olarak sebatlı olmalıyım.
- Bir bakire olarak sadık olmalıyım.
- Bir bakire olarak yalın olmalıyım.
- Bir bakire olarak hatasız olmalıyım.
- Bir bakire olarak birleştirici olmalıyım.
- Bir bakire olarak fedakâr olmalıyım.
- Bir bakire olarak teslim olmalıyım.

İkinci Gün

bakireler İçin Şafak Ezberi

Kendimi Avrupa Bölgesi'nin yararına adıyorum. Kendimi Baba'nın yararına adıyorum. Kendimi yoldaş bakirelerin yararına adıyorum. Kendimi Okul'un yararına adıyorum.

Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum.

bakireler İçin Kuşluk Vakti Ezberi

Kendimi Avrupa Bölgesi'nin yararına adıyorum. Kendimi Baba'nın yararına adıyorum. Kendimi yoldaş bakirelerin yararına adıyorum. Kendimi Okul'un yararına adıyorum.

Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum.

bakireler İçin Öğle Yemeği Öncesi Ezberi

Kendimi Avrupa Bölgesi'nin yararına adıyorum. Kendimi Baba'nın yararına adıyorum. Kendimi yoldaş bakirelerin yararına adıyorum. Kendimi Okul'un yararına adıyorum.

Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum.

bakireler İçin İkinci Vakti Ezberi

Kendimi Avrupa Bölgesi'nin yararına adıyorum. Kendimi Baba'nın yararına adıyorum. Kendimi yoldaş bakirelerin yararına adıyorum. Kendimi Okul'un yararına adıyorum.

Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum.

bakireler İçin Akşam Yemeği Öncesi Ezberi

Kendimi Avrupa Bölgesi'nin yararına adıyorum. Kendimi Baba'nın yararına adıyorum. Kendimi yoldaş bakirelerin yararına adıyorum. Kendimi Okul'un yararına adıyorum.

Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum.

bakireler İçin Uykü Vakti Ezberi

Kendimi Avrupa Bölgesi'nin yararına adıyorum. Kendimi Baba'nın yararına adıyorum. Kendimi yoldaş bakirelerin yararına adıyorum. Kendimi Okul'un yararına adıyorum.

Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum. Ne kadar küçük olursam olayım kendimden vazgeçiyorum.

Üçüncü Gün

Baba'nın güzel lütfu olmazsa hiçbir şey yapamam.
Baba'nın güzel lütfu olmazsa hiçbir şey söyleyemem.
Baba'nın güzel lütfu olmazsa hiçbir şey elde edemem.
Baba'nın güzel lütfu olmazsa ben bir hiçim.

Merhametin için şükürler olsun sana, Baba.
Buna layık olmak için uğraşan bir bakire olarak hayatımı
sürdüreceğime söz veriyorum.

Dördüncü Gün

Uyuyamıyorum. bakirelerin ürpertici sessizlikteki yatakanesine uyum sağlayamıyor, kişisel odalarımızda kapalı kapılarının ardından yükselen boğuk iç çekişlere dayanamıyorum. Burada ne beni gece vakti rahatsız eden mesajlar var ne de rüyalara dalmamı sağlayan SağlamUyku ilaçlarım. bakire ruth bana bakirelerin Okul'a ait ilaç kaynaklarını kullanmaya izinlerinin olmadığını söyledi.

ruth. Artık ona adıyla hitap edebileceğimi sürekli unutuyorum.

Birinci gün, ikinci, üçüncü, dördüncü.

Bir ömürde kaç gün vardır?

Bana büyük meşe bir kapısı olan, beton ve kare şeklinde bir oda tahsis edildi. Siyah nevresim takımlarıyla örtülmüş tek kişilik bir yatak, siyaha boyanmış, ahşap bir şifonyer, yatağın ayak ucunda duran, odayla uyumlu, sallanan bir sandalye var. Karşı duvara bir tahta parçası çakılmış, üzerine de pirinçten çengellere benzer nitelikte yedi siyah cübbe asılmış. Altlarına da yedi çift lastik tabanlı ayakkabı düzgünce bırakılmış. Odanın köşesinde bir lavabo var, üstündeki betondan, dar rafta plastik bir sürahi ile yıkanmak için kullanacağım eski püskü bir paçavra duruyor. Odadaki tek ışık, tavana

asılmış cam fenerin içindeki kalın, beyaz bir mumdan yayılıyor. Burada hiç ayna yok, buna memnun oluyorum. Son günlerde yaşadığım mutlak sorunlardan ötürü değerimi ne denli yitirdiğimi görmek istemiyorum.

Yüzüstü yatağa uzanıyorum. Yastığa ePad'imi dayayıp yüzlerce fotoğraf arasından bayan megan Goldsmith'i arıyorum. Artık bir bakire olduğum için Okul'un Bölge'ye ait internet erişimini kısıtlaması ortadan kalkmış. Bakmamam gerektiğini bildiğim halde kendime engel olamıyorum. En az bir saat boyunca bir fotoğrafa takılıp kalıyorum. Bu bir düğün töreni. Darwin megan'ın parmağına yüzük takıyor. Yüzünde pişmanlık veya efkâr izi arıyorum ama öyle bir şey yok.

Başka fotoğraflar da var. cara'nın, ikizlerin, daria'nın ve diğerlerinin Baba tarafından kocalarına verilirken yüzlerinin nasıl da parladığını görüyorum. Acaba birisi bile beni düşünüyor mu? Bu kadar kısa sürede beni unutmuş olmaları imkânsız.

MyFace'te isabel'den bahsedilmiyor. Onun düğün elbisesini görmek istiyorum. Muhtemelen incilerle işlenmiş, klasik dantellerle donatılmış, ipekten bir elbise giymiştir. Masraftan kaçınılmamıştır. Baba'nın gelini olarak sade, fildişi pelerinle evlenmemiştir. Ama MyFace'teki ana sayfası kapatılmış. Onun pozisyonundaki bir kız için çabuk ulaşılabilir olmak yakışık almayacaktır. Ben de hesabımı kapatmalıyım. isabel'in benim gibi biriyle iletişim kurmak isteyeceğinden kuşkuluyum, en azından şimdi. Üstelik bakire eğitim programı kimin ilgisini çeker ki? Bugün saçlarımı tıraş ettiler. Bugün işe yaramaz döl yatağımı söküp aldılar. Artık içim bomboş.

Bir bakire olarak fedakâr olmalıyım.

"felicity."

Artık bakire felicity'yim. Benden adımı bile aldılar.

bakire ruth siyah sabahlığını belinin etrafına sıkıca bağlayarak, "Neden kapın açık, felicity?" diye soruyor.

Neye baktığımı görmesin diye ePad'imi kapatıp sırtımı soğuk beton duvardan korumak için yastığımı kullanarak dik bir biçimde oturuyorum.

"Sana neden kapının açık olduğunu sordum."

"Affedersin, ruth." Pek konuşmadığımdan sesim boğuk çıkıyor. "Her zaman kapı açık uyurum."

Aksi takdirde hapsedilmiş gibi hissediyorum.

"Evet. Çok şey değişti," deyip yatağımın ucundaki sallanan sandalyeye oturuyor. Kolçaklarda ellerini gezdirdikten sonra parmak uçlarına bulaşan tozu üflüyor.

"agyness nasıl?" diye soruyorum. Ben eğitim vermeyen bir bakire olacağımdan agyness'in eğitimi benimkinden farklı.

"agyness mi?" Kaşlarını çatıyor. "Sanırım bakire agatha'dan bahsediyorsun. Akşam yemeğinde görmedin mi onu?"

agyness her zaman masanın diğer ucuna oturuyor ve başını benden yana hiç çevirmiyor. Sorun değil. Biz bakirelerin yemek saatlerinde konuşması yasaktır.

"Yeni bakirelerin yaşam tarzımıza alışması biraz zaman alır. Ben hariç. Ben bir ördek gibi suya dalış yapmıştım." Yüzümdeki bir şey şaşkınlığımı belli edince ruth hafifçe gülümsüyor. "Doğa Kanalı'nı seyreden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

Sandalyesine yaslanıp gözlerini benden hiç ayırmıyor. Durmadan ileri geri sallandığından ahşabın çatırtısı cansız odayı dolduruyor.

"Uyanık olacağını biliyordum, #630."

"SağlamUyku ilaçlarını bıraktığım için."

Hiç yanıt vermemişim gibi, "Uyanık olacağını biliyordum, #630," diye tekrar ediyor. "Nedenini biliyor musun?" Loş ışıkla aydınlanan odada gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Biliyor musun?"

"Hayır, ruth."

"Çünkü *seni* tanıyorum. Her daim tanıdım." Nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmediğimden öylece bekliyorum. "Göz rengini, saçlarının yapısını biliyorum. Kaç kilo olduğunu, uyku yoksunluğunu biliyorum. Hoşlanmıyormuş gibi davransan da gerçekte en sevdiğin yiyeceğin çikolata olduğunu da biliyorum. isabel'e ne kadar gücendiğinin ve bunu gizlemek için nasıl çaba sarf ettiğinin farkındayım. #767'den nefret ettiğinin de. Uçuk hayallere dalmaya bayıldığını da biliyorum. Yıllarca bu huyunu düzeltmek için uğraşmadım mı?" Benden beklediği üzere başımı sallayarak söylediklerini onaylıyorum. "Fakat Darwin Goldsmith'in kaderini değiştireceğine inanmana çok şaşırdım. Aptal, küçük kız. Gerçekten *seni* seçeceğini mi sandın? Öyle mi? Koşturmacanı, kederini ve sıkıntını, oylarını yükseltmek için mücadele verişini, çaresizce Darwin'e sarılmaya denemeni izlemek eğlenceliydi. Dürüst olmak gerekirse #630, eminim seninle biraz eğlenebileceğini düşünmüş ama seni asla eşi olarak hayal etmemiştir. Asla. Muhtemelen ..." Duraksayıp beni süzüyor. "Muhtemelen fiziksel dürtülerini söndürmek için *egzotik* bir cariye bulur. Belki o cariyeyle birlikte olurken gözlerini kapatır ve eskiden tanıdığı ama artık adını anımsayamadığı o kızı hayal eder." Yüz ifademini kararlı görünmesi için kendimi zorluyorum. "Hayır, Yargıç Goldsmith #767'yi seçerek doğru karar verdi. O kurallara harfiyen uyar. Öyle değil mi?"

Ben refleks olarak, “Evet, bakire ruth,” deyince dudaklarını büküyor.

“Görüyorsun, senin evet diyeceğini de biliyordum. Tamamen tahmin edilebilir bir insansın. Diğer insanları memnun etmek için her daim hevesli. Seni sevsinler diye her şeyi yapmaya istekli. Sen fazlasıyla...” Beni en iyi tanımlayacak sözcüğü ararken gözlerimin içine bakıyor. “Sen fazlasıyla *iticisin*. Sen busun işte. #767 senin gibi davranmadı, öyle değil mi? Beğenilmek için sızlanıp yalvarmadı. Bak şimdi ona, Yargıç’ın karısı oldu.” Sandalyesini bir öne bir geriye sallamaya devam ediyor. Anlamıyorum. Biz havvaların erkekleri memnun kılmak için tasarlandığımızı sanıyordum.

Kolçakları sıkıca tutarak, “Biliyorsun, bu işi uzun zamandır sürdürüyorum,” diyerek sözlerine devam ediyor. “Yaklaşık yirmi yıl önce Okul tarihinin en genç bakiresi olarak müdüre olarak atandım. Yirmi yıl... Her sene yeni bir havva grubu, sayısız kız... Hayal edebiliyor musun?” Hafifçe gülümsüyor. “Sen ve kız kardeşlerinin tasarlandığınız günü dün gibi hatırlarım. Senin yüzünden, #630!”

“Benim yüzümden mi?” Sesim güçbela fısıldar gibi. Yatağın üstündeki siyah battaniyeyi kapıp ısınmak için iyice sarınıyorum.

“Evet. Beşikten beşiğe koşturup sırayla tüm yeni tasarımlara bakmıştım. Yüzün korkunç bir haldeydi. Gürültü patırtı çıkarıp tüm dikkatleri üzerine çekiyordun.” Bu anı ürpermesine neden oluyor. “İçgüdülerim haklıysa ki her zaman doğruyu söylerler, sen yarışa direnemeyecek olan zayıf halkaydın. Her sene mutlaka bir havva ufak bir ‘kaza’ yapar, sonra bir tane daha. Zamanla bunlar görmezden gelinemez hale gelir ve sonunda mühendislere

alışmalarında yardımcı olmak üzere Yeraltı'na gönderilir. Sakla samanı gelir zamanı." Güçlükle yutkunuyorum. "Ama senin durumun böyle gelişmedi, #630. Çünkü isabel'in, kusursuz, tatlı, özel isabel'in sana kanı kaynadı, öyle değil mi? Ve bu her şeyi değiştirdi. Seni sevdi."

"Gerçekten mi?" Sesim bir çocuğunki gibi çıkıyor.

"Elbette." bakire ruth kelimeleri öyle yalın bir biçimde söylüyor ki hakikati söylediğini iliklerimde hissediyorum.

"Sevgisiyle birlikte koruması da geldi. Bu oldukça yakışıksızdı. Yıllar geçtikçe varlığınla doğal düzeni yıkmayı sürdürürken yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyordum. Ve nihayet Darwin için rezil bir şekilde kuralları iğnedin. Bu gerçekten senin kusursuz aptallığının sonucu, #630." Dudakları geriliyor. "Fakat isabel bir kez daha senin için mücadele etti. Seni bağışlaması için Baba'ya yalvardı. Baba isabel'in bu arzusunu, hedef kilosunu koruması koşuluyla kabul etti. Yargıç Goldsmith bu duruma ierlenmişti ama ne yapabilirdi ki? Baba emretmişti. Ah, Tanrım... isabel'i şımarttı. Her tasarım gününde 'özel kızı' için bir hediyeyle geldi. Madalyonlar, mücevher kutuları, bir yığın saçmalık." Yukarı doğru bakıyor. "Geçen yıl bek reti karşılığında ona yılan derisinden bir çift bot verdi. Sonuçta kendine ait olan şeyi alıyordu sadece."

Midem bulanmaya başlıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bilmiyor muydun? İkinizin yakın arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Baba ve isabel her tasarım dönümünü birlikte kutladılar fakat isabel on altı yaşına geldiğinde Baba onu bir *test sürüşüne* tabi tuttu." Yaptığı ince espriye pis pis gülüyor.

"Nasıl... Nasıl... Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

“Maalesef, sonradan isabel’i aklayıp paklamak durumunda kaldım. Kızı resmen paçavraya çevirmişti.”

isabel bunları bana anlatmadı. Hiç kimseye anlatmadı.

Ellerini karnının üzerinde birleştirip, “Tuhaf bir yıldız gerçekten de,” diyerek düşüncelere dalıyor. “Eğer Baba isabel’i seçmemiş olsaydı, Darwin için kusursuz bir eş olurdu ve inan bana isabel sağlıklı olsaydı Darwin’in dikkatini çekemezdin. İkinci ligdeki bir havvanın münasip kızların üstünden atlamasından çok daha doğal olurdu bu. Birkaç hafta endişelendim. Darwin seni seçmeye devam etti. isabel’in de yaptığı gibi senin pek çok kusuruna karşı kördü. Ama içgüdülerime güvenmem ve beklemem gerektiğini kendi kendime söyleyip durdum. Beklersem kendin her şeyi yıkabilirdin.” Hafif bir alkış tutturuyor. “Ve sen başardın, #630. Göz alıcı bir tavırla başardın. Aferin. İyi iş çıkardın.”

“Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?” Sanki soru boğazımı yırtıyor.

“Neden mi?” Tek kaşını havaya kaldırıyor. “Hımm. Evet. Haklı olduğunu kabul ediyorum. Normale göre daha serbestçe konuştum, yoldaş bir bakireyle konuşurken olduğumdan daha çok hem de. Artık hepsi gereksiz, değil mi? Gittiğin yerde kimseye masal anlatamayacaksın.”

“Ah, sana söylemedim mi?” Şaşkın ifademe bakıp gülümsüyor. “Özür dilerim, #630. Yoğun bir akşamdı. Avrupa Bölgesi’yle yapılan karşılıklı telefon görüşmeleri, telaş içinde gerçekleştirilen yer değişiklikleri. isabel’in kendini *asarak* Baba’yı yalnız bırakması oldukça bencilce.” Omuz silkiyor. “Ama o her zaman tez canlı bir kız olmuştu. Ölümünün senin dokunulmazlığını hükümsüz kılacağını düşünemedi.”

Kelimeleri aramızda uçuşuyor. Sanki odanın havası tamamen çekilmiş ve nefes alamıyorum. Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyor, aralıklarla nefesimi kesiyor.

“Ah, ne aptalım! Böyle pat diye söylemek istememiş-tim ama evet, isabel Baba’nın eşi olma onurunu geri çevir-di. Bunu nasıl yaptığını bilmek ister misin, #630?” Yanıt bekliyor ama ağzım kupkuru. “Pekâlâ. Sana birkaç ipucu vereyim. Bir sabahlığın kuşağı. Sağlam bir kanca. Açık bir kapı. Gerisini hayal edebilirsin. Bana magdalena’nın havvalara ayakkabı bağcıklarını bağlamayı öğretirken ısrarla söylediği saçma tekerlemeyi anımsatıyor. Neydi o? Hadi, #630. Hatırladığını biliyorum.”

“Burada küçük bir tavşan var, bir de büyük ağaç,” diye sessizce söylüyorum, kelimeler kendiliğinden dö-külüyor. “Ağacın etrafında dönen tavşanı seyret. Başı-nın üstünden ne gördüğüne bak. Ne kadar güzel bir dü-ğüm...”

Tamamlayamıyorum.

“Keşke havvalar bize veda etmek için daha estetik ve sevimli biçimler tercih etse. Baba’ya kapı çerçevelerini değiştirip değiştiremeyeceğimizi ısrarla soruyorum ama öyle görünüyor ki bunu karşılayacak para yok. Ah, tat-lım. Ağlamayacaksın, değil mi, #630?”

Sandalyesinden öne doğru eğilip yaklaşırken gözleri heyecandan ışıldıyor. Sanki ilk gözyaşımı yalayıp tuzu-nu dudaklarında gezdirmek istiyor. Gözlerimi yumu-yorum.

isabel. isabel. isabel.

isabel’le olan, çocukluğumdan kalma bir ânı seçip çıplak bir alev misali onu kalbime koyuyorum. Yanışını duymak istesem de hiçbir şey hissetmiyorum. Kangren olmuşum gibi hissizlik sarmış her yanımlı.

Gözyaşı yok. Artık kalmadı.

Ağlamadığımı görünce, "Aferin," diyor. "En azından bir şeyi yapmayı öğrenmişsin."

Sandalyesinden kalkıp beni geçiyor; kapı aralığına vardığında takip etmem için bana işaret ediyor.

Bir bakire olarak teslim olmalıyım.

Zaman önümde esneyip uzuyor. Bu acıyla sonsuz saatler geçirecek olmak kalbimde kederli bir oyuk açıyor. İnsan, ömrüne kaç saat sığdırır ki?

ruth, "Gel hadi, #630. Bütün günümüzü buna harcamayız," deyince sessizce başımı sallıyorum.

Bir bakire olarak itaatkâr olmalıyım.

bakirelerin yatakhanesinden çıkarken onu takip ediyorum. Bahçe kapısını geçip revaklara varıyoruz. Çok yakınımda duruyor ama aslında benimle hiç ilgilenmiyor. Kaçmayı denemeyeceğim. Nereye gidebilirim ki? Darwin beni istemez. megan sunak ateşimi elleriyle tutuşturur. Ve isabel... Benim isabel'im... isabel'im... isabel'im... isabel'im...

Eski sınıfımıza giriyoruz. Ayna kaplı tahtaya bakmaktan kaçınıyorum.

"Zamanı geldi, #630," diyerek masanın sağındaki cam tabutu işaret ediyor. Sabahlığının cebinden eFon'unu çıkarıp bir düğmeye basınca tabut birden aydınlanıyor.

"Neyin zamanı?" diye sorarken ilk adımımı atıyorum. Başıma gelecekleri gerçekten önemsemiyorum. Kapılar kapanıyor, cam panellerin ardından birbirimize bakıyoruz.

Asansör yeryüzünün derinliklerine doğru inerken, "Nihayet işe yarayacağın zaman," diyor. Çelikten bir kapının ardında gözden kayboluncaya dek göz temasımızı sürdürüyoruz.

Asansör kâbuslarım dışında görmediğim bir yere beni sürüklüyor. Daha önce hiç görmediğim bir bekleme odasına gelince kapılar açılıyor. Ferforje sandalyeler, beton zemin, çelikle kaplanmış duvarlar. Bir ikaz sireni çalıyor. Devasa çelik kapının üzerinde duran kırmızı bir ışık yanıyor.

Derken ikaz sireni tekrar çalıyor. Gönülsüzce ilerliyorum. Kapı kolu tutulamayacak kadar soğuk. Bir koridora giriyorum. Karanlık. Sarı lambalar duvarlarda eriyor. Yol bitiyor. Karanlık iyice derinleşip beni kör edencesine sarmalayınca ışığı görene kadar soğuk duvarı kendime kılavuz bellemek durumunda kalıyorum. Işık bir kapının altından sızıyor. El yordamıyla kapı kolunu bulana dek duvarı yokluyorum.

Çevresi çelikle kaplanmış, baş döndürücü nitelikteki beyaz odayı görünce gözlerimi kırptırıyorum. Gözlerim aydınlığa uyum sağlayınca buranın neredeyse Okul'daki salon büyüklüğünde muazzam bir laboratuvar olduğunu anlıyorum. Bir duvarda temiz cam kavanozların dizildiği çelikten bir raf göze çarpıyor. Her birinde sıvıların içinde yüzen, buruşmuş, çiğ pembe renkli kız bebek kadavraları var. Diğer duvara dayalı temiz tabutlarda çıplak kadın bedenleri duruyor. Onlar da kel. Beyaz kemerlerle başlarından, bellerinden ve ayaklarından bağlanarak dik pozisyona getirilmişler. Sol kollarından çıkıp bir makineye bağlanmış olan, vücutlarını saran kırmızı kablolar şişmiş damarlara benziyor.

"Seni bekliyordum." Bir adam yanıma yaklaşıyor. Mühendislerinkine benzer beyaz bir önlük giyip yüzüne de beyaz bir maske takmış. Kalın, yoğun kaşları soluk kahverengi gözlerinin üzerinde birleşiyor. "#630'sun, değil mi?"

Kımıldayamıyorum.

“Zamanımı boşa harcama, kızım. Bu önemli.” Boş boş adama bakıyorum. “Araştırmamda bana yardımcı olmak istersin, değil mi? İşe yaramak istemez misin?” Beyaz eldivenlerini birbirine vurarak ses çıkartıyor ve bana doğru yürüyor. Şak. Şak.

Temiz kaplarda marine edilen çıplak bedenlere bakıyorum. Bazıları pek tanıdık. Çılgınlık eden, ortalığı velveleye verip yaramazlık yapan, Beslenme Merkezi’nde tepsilerini yere fırlatan, bakirelere bağırarak havvaların hatıraları zihnime üşüşüyor.

“Kuralları çiğneyen kızlara ne yaptığımızı biliyorsun, öyle değil mi? Onları Yeraltı’na göndeririz. Sen de Yeraltı’na gitmek ister misin, #630? İster misin?”

Korkmalıyım ama tek hissettiğim isabel’in kaybı.

“Arkadaşına olanları duydum.” Usulca yanıma yaklaşıyor. Onu düşünmek istemiyorum. Yoruldum. Çok yoruldum. “Bu canını acıtmayacak, söz veriyorum. Hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

Canına kıyarken isabel de böyle mi hissetmişti? Her şeyi sonlandırmaya hazır mıydı?

Kolumu kaldırıp adama doğru uzatıyorum. İğne derime batıyor. Şırıngadaki sıvı kanıma *unut, unut* diye fısıldıyor. Binlerce dille damarlarımı yalayarak içimi yaktığını hissediyorum.

Artık hazırım.

İlelebet hiçbir şey hissetmemeye hazırım.